

**РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ, ПАТРИК
ЛАРКИН
МОСКОВСКИ ВИРУС**

Част 6 от „Приют Едно“

Превод от английски: Светлозар Николов, 2006

chitanka.info

ПРОЛОГ

14 февруари, Москва

Почернял от дима на автомобилни ауспуси и промишлено замърсяване сняг е наринат на купчини по тротоарите на широкия булевард, пресичащ сърцето на един от най-натоварените търговски райони в руската столица. Това е „Тверская“. Увити в дебели шалове, вдигнали яките на палтата, под ярките улични лампи бързо крачат пешеходци, а свирепият, мразовит вечерен вятър току ги подема и блъска един в друг като кегли по заледения паваж. По няколкото платна на огромната артерия с ръмжене и в двете посоки се носят потоци автомобили, камиони и автобуси. Дебелите им зимни гуми хрущят върху разпръснатите по настилката сол и пясък.

Доктор Николай Кирянов върви бързо в северна посока по десния тротоар на улицата, стараейки се да се слее колкото се може по-незабележимо с тълпите пешеходци. А блъсне ли го някой неволно — било млад или стар, мъж или жена — Кирянов потреперва болезнено, почти подскача и с мъка потиска инстинкта да се дръпне назад или внезапно да хукне панически. Въпреки жестокия студ по челото му току под кожената ушанка се нижат едри капки пот.

Високият, болезнено слаб патолог стиска под мишница увит в луксозна хартия подобен на подарък пакет. Той го притиска към тялото, противейки се на изкушението да го скрие под палтото. Макар че денят на свети Валентин фигурира в руския календар съвсем отскоро, хората харесват празника и популярността му расте. Ето и сега множество мъже наоколо също носят към дома опаковани подаръци — шоколад, бонбони и разни други неща — за съпругата или приятелката.

Успокой се, овладей се — повтаря си Кирянов настойчиво. Ти си в безопасност. Никой не знае какво са взели. Нищо все още не е разкрито, нали? Тайната е запазена.

Тогава защо подскачаш като стреснат заек при всяко чуждо движение? — пита го укорно тъничък вътрешен гласец. *Май не си забравил уплашените погледи и необикновеното поведение на колегите, нали? А какво да кажем за онези глухи, нетипични шумове и металическото пукане по телефона?*

Киryanов се извъръща, крачи, току поглежда през рамо отново и отново. Почти очаква след него да се появи цяла група преследващи го униформени полицаи — руските *милиционери*. Но вижда само други уморени московчани, хора, заети със собствените си грижи и проблеми, бързаци час по-скоро да се приберат у дома, да се спасят от виещия вятър и смразяващото зимно време. За миг облекчен, отново поглежда назад и този път се сблъсква едва ли не челно с ниска, пълна старица, която носи пакети с храна.

— *Простите, бабушка* — заеква той и гузно, с извинителен вид се изнизва край нея.

Тя ядно се изхрачва кажи-речи в нозете му и го гледа смръщено, с неприязън. Киryanов се свива още повече и забързва напред, а кръвта мощно затуптява в ушите му.

Наблизо пред него в настъпващия мрак ярко заблестяват неоновии надписи в явен контраст със сивотата на нижещите се от двете страни на улицата масивни жилищни сгради и хотели сталински тип. Докторът въздъхва с известно облекчение. Вече е близо до кафенето, където има уговорена среща с човека за свръзка — симпатична западна журналистка на име Фиона Девайн. Ще седнат, ще отговори на въпросите ѝ, ще предаде информацията, сетне светкавично ще се прибере у дома — в малкия си апартамент. И никой от високопоставените авторитети няма да знае нищо. Сега закрачва още по-стремително, жадуващ час по-скоро да изпълни тайната задача и да остави зад гърба си опасната среща.

Някой се бута в него отзад, тласвайки го към дебела, възчерна ивица лед на тротоара. Киryanов се подхлъзва, губи опора и вече не може да владее краката си. Те отиват напред, той размахва смешно ръце във въздуха в напразен опит да възстанови равновесието, загубва го окончателно и пада назад. Удря силно главата си в заледения паваж, залива го вълна на остра болка, в очите му пламват бели светлини, почти губи съзнание. Лежи зашеметен и пъшка цял безкраен миг. Безпомощен е, не може да помръдне.

Агонията върви на талази, на талази. Чувства се объркан, като че е попаднал в плътен облак. Тогава усеща ръка на рамото си. Примигва, успява да отвори очи и да погледне нагоре.

Над него се е надвесил русокос мъж в скъпа вълнена връхна дреха. Сега прикляка и започва дълги и най-учтиви извинения.

— О, драги господине, моля ви да ме извините. Ужасно съм виновен. Съжалявам, толкова съм несръчен. Пък и в този лед... ужасно съм непохватен, знаете... — говори той, а облечените му в ръкавици пръсти здраво хващат Киряновите ръце. — Но позволете ми да ви помогна. Ей сегичка ще ви изправа на крака, нали?

В същия миг руският патолог усеща в предмишницата му болезнено да се забива нещо тънко, остро. Отваря уста да извика, но за свой ужас разбира, че не е в състояние да си поеме дъх. Сякаш белите му дробове са парализирани! Зяпнал като риба на сухо, напразно се опитва да вдиша тъй нужния му въздух. Крайниците му ситно треперят, потръпват всичките им мускулни групи и те са блокирани завинаги. Ужасен, впива очи в човека над себе си.

Бегла усмивка заиграва по тънките устни на русия мъж, сетне бързо изчезва.

— *Досвиданье, доктор Кирянов* — шепне онзи. — Трябваше да се съобразите със заповедите, да си държите устата затворена.

Попаднал в капана на тяло, което вече не се подчинява на мозъчните команди, Николай Кирянов лежи скован, крещи за помощ беззвучно, а околният свят постепенно гасне и се превръща в пуст, безкраен мрак. Сърцето му пърха като безпомощно птиче веднъж и още веднъж, сетне замира.

Русокосият мъж остава загледан в трупа със зейналата уста още секунда-две. Сетне се оглежда и очите му пробягват по физиономията на заобиколилите го любопитни зяпачи. По лицето му се изписва искрено безпокойство. Маската е удивително сполучлива.

— С този човек нещо не е наред! — възкликва той и разперва ръце озадачено. — Някакъв удар ли получи... или пристъп...?

— Може би си е ударил главата прекалено силно при падането — обажда се стилно облечена млада жена. — Трябва да извикаме лекар. А вероятно и *милицията!*

Русокосият бърза да кимне утвърдително.

— О, да, да — права сте.

Внимателно сваля дебелата ръкавица и от джоба на връхната дреха вади мобилен телефон.

— Ей сега ще набера спешна помощ.

Не минават и две минути, чува се сирена, до бордюра на тротоара се приближава и спира линейка на спешна помощ в червено и бяло. Въртящият се син буркан на покрива ѝ разпраща насечени, разкривени цветови отблясъци по лицата на неголямата група хора около тялото. Светлината танцува в разкъсани сенки и по тротоара, и по околните сгради. Двама здравеняци в бяло пъргаво изскачат от автомобила, издърпват носилка. Следва ги млад мъж също в разкопчана, намачкана бяла престилка, отдолу се вижда тънка червена вратовръзка. Лицето му е загрижено, носи дебела кожена чанта.

Лекарят се навежда над Кирянов за миг. Вади тънко бляскаво фенерче и осветява неподвижните, изцъклени очи, сетне пипа врата, хваща китката, търси пулс. Тогава поклаща глава и въздиша.

— Бедният човек. Мъртъв е. Нищо не може да се направи за него сега.

Оглежда кръга от лица наоколо и пита:

— Е, добре. Кой ще ми каже какво точно е станало тук?

Русокосият мъж повдига рамене изразително.

— Нещастен случай беше — обяснява той. — Сблъскахме се неволно. Той много бързаше, не внимаваше, пък е и хлъзгаво, както виждате. Подхлъзна се и падна на леда ето тук. Опитах се да му помогна да се изправи... но той изведнъж клюмна и престана да диша. Това е всичко, което мога да ви кажа.

Лекарят се смръщва.

— Разбирам, господине, но се опасявам, че ще трябва да дойдете с нас до болницата. Да оформим съответните документи, смъртния акт. И милицията също ще иска да ви разпита.

Обръща се към останалите зяпачи и авторитетно пита:

— Какво ще кажете? Някой да е видял нещо, което може да ни бъде полезно?

Настъпва пълна тишина. Почти веднага хората започват да се измъкват нагоре-надолу по улицата, по един, по двама, с грижливо извърнати лица, по тях незаинтересовани, неутрални изражения.

Веднъж, след като нездравото им любопитство е вече задоволено, никой не желае да рискува да съсипе вечерта си, отговаряйки на неудобни въпроси в някой неугледен, потискащ московски участък или мрачна чакалня в столична болница.

Младият лекар изсумтява презрително и цинично. Картинката му е позната, манталитетът също. Маха с ръка на двамата санитарии.

— Хайде, качвайте го и да вървим. Няма какво повече да правим тук на този зверски студ.

Действат бързо, вдигат Киряновия труп на носилката, сетне я наместват в линейката. Отзад при него се качват лекарят, русокосият и единият от санитарите. Вторият затръшва вратата след тях и отива при шофьора. Бурканът все така се върти, автомобилът се отделя от тротоара и бавно влиза в доста натовареното движение по „Тверская“.

Тук вече няма чужди очи. Лекарят ловко претърсва трупа: бърка в джобовете, вади каквото намери, опипва дрехите. Наднича в портфейла на патолога, измъква лекарската му карта. Мръщи се, гледа другите двама.

— Нищо няма. Просто нищо. Чисто е копелето — троснато казва той.

— Я по-добре виж тук — обажда се блондинът и му подхвърля носената от Кирянов кутия.

Докторът я опипва, разкъсва опаковката, показва се кутия за бонбони. Отваря я, а от нея се изсипват няколко кафяви плика с документи. Нарезжда ги на куп и бързо-бързо ги преглежда, кимайки със задоволство.

— Тези са. Фотокопия на историята на заболяването, епикризи. Всичко от болницата — потвърждава той, сетне се усмихва. — До едно са тук. Можем да докладваме за успешно изпълнение на задачата.

Блондинът се намръщва.

— Не. Не можем.

— Че защо? Какво имаш предвид?

— Къде са откраднатите кръвни и тъканни изследвания? — пита той заканително, а студените му сиви очи се присвиват.

Лекарят обръща очи към кутията, но тя е вече празна.

— Мамка му! — оглежда се разочаровано. — Кирянов трябва да е имал помощник. Явно, че изследванията са на друго място.

— Така изглежда — съгласява се русият и отново вади телефона, набира запааметен номер. — Говори Москва едно. Моля за спешна обезопасена връзка с Прага едно. Имаме проблем...

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

15 февруари
Прага, Чехия

Подполковник Джонатан (Джон) Смит, дипломиран лекар, спря под сенчестата арка на старата готическа кула в източния край на Карловия мост над Вълтава. Остана неподвижен известно време, като внимателно оглеждаше каменното съоръжение пред себе си. Знаеше, че е строено преди повече от шест века, дълго е около петстотин и повече метра и свързва историческите пражки райони Старе Место и Мала Страна.

След малко се смръщи. Би предпочел предстоящата среща да се състои другаде. Някъде на по-шумно обществено място, с повече хора, по-естествено като прикритие. Имаше и много други по-нови и по-широки мостове, по които минават автомобилният трафик и трамваите в чешката столица. Карловият мост обаче е само за пешеходци и във вече настъпващия сумрак на късния следобед по него движение почти нямаше.

През по-голямата част от годината тази историческа забележителност е силно привлекателна. Елегантната и красива мостова структура привлича всички — туристи, посетители и местни хора, особено уличните продавачи. Сега обаче Прага бе потънала в зимни мъгли, забулена и негостоприемна. По извиващата се в множество завои речна долина лазеха дебели облаци мразовита, влажна пара, пъплеше вонящ смог. Сивата мъгла размазваше и криеше контурите на прекрасните ренесансови и барокови дворци, черкви и домове.

Смит потръпна леко в ледения, влажен въздух, вдигна ципа на коженото си яке и излезе изпод арката, стъпвайки на самия мост. Бе висок, строен мъж на близо четирийсет години с права черна коса, пронизващи сини очи и високи скули.

Стъпките му меко отекнаха по паважа, ехото се върна, отразено от парапета, сетне заглъхна, погълнато от витаещата над водата мъгла.

Полазила и по самия мост, тя неуловимо се плъзгаше по неговото платно, отсрещният край бе вече почти невидим. Тук-там се мяркаха човешки фигури, най-вече завръщащи се у дома държавни служители, персонал от магазините. Изскачаха като призраци от кълбестата мъгла, забързани, потънали в мисли, отминаваха го, без да се заглеждат, и отново бързо потъваха в сумрака.

Смит закрачи напред покрай трийсетината статуи на светци. Безмълвни, строги каменни силуети, наредени двама по двама по масивните носещи колони на моста. Извисяваха се от двете му страни, полускрити в подвижната мъгла. По тях трябваше да се ориентира за мястото на срещата. Стигна средата на моста, огледа се, вдигна лице към най-близката статуя. Беше на светеца Ян Непомук, измъчван до смърт през 1393 г. католически свещеник, чието осакатено тяло било хвърлено във водата от същото място. Потъмнелият от патината на времето бронзов бюст на светията великомъченик лъщеше като нов на едно-единствено място на височина човешки ръст — докосвано всеки ден от безбройните минувачи. Според легендата това носи късмет.

Усетил внезапен, нетипичен за него подтик, Смит пристъпи, потри пръсти в металната фигура.

— Не знаех, че си суеверен, Джонатан — обади се на английски зад него тих глас, в който звучеше умора.

Смит се извърна със сконфузена усмивка.

— Какво толкова — човек пробва, пък ако стане, нали, Валентине?

Доктор Валентин Петренко пристъпи към него, свали ръкавицата си и протегна ръка. В другата здраво стискаше черно куфарче. Руският медик бе поне десетина сантиметра по-нисък от американеца, но пък по-набит и широкоплещест. Носеше очила с дебели стъкла, зад които неспокойно примигваха тъжни кафяви очи.

— Благодаря ти, че се съ согласи да се срещнем на това място. Извън конференцията, искам да кажа. Зная, че не е най-удобния за теб вариант, но...

— Не се безпокой — отвърна Смит и отново се усмихна. — Повярвай ми, тук ми е по-забавно, отколкото, да речем, няколко часа да слушам скучния доклад на Козлик за хепатитни и тифусни епидемии в Горно Нанадолнище.

За миг в уморените очи на Петренко се мярнаха искрици смях.

— Прав си, че едва ли доктор Козлик е най-забавният оратор, но пък иначе работата му е блестяща и изключително полезна.

Смит кимна в знак на съгласие и търпеливо се приготви да изчака обяснението на руснака, който настоятелно бе молил за сегашната дискретна среща. Заедно с Петренко бяха в Прага за поредната международна конференция на тема „Активизиране на инфекциозните заболявания в Източна Европа и Русия“. Отдавна овладени в развитите страни смъртоносни болести отново се разпространяваха масово в някои части на някогашната съветска империя. Знаеха се основните епидемиологични причини — рухналите системи на здравеопазването, ниските хигиенни норми, недостатъчните превантивни мерки. А всичко това бе резултат от десетилетия безразличие, занемарен контрол и, разбира се, падането на стария комунистически строй.

И двамата бяха активни участници в борбата срещу световните кризи в областта на здравеопазването. Наред с всичко друго доктор Джон Смит бе опитен молекулярен биолог в АИМИИБ — Институт за медицински изследвания в областта на инфекциозните болести към армията на САЩ във Форт Дерик, Мериленд. Петренко бе високоуважаван и ценен специалист в областта на редките инфекции към московската Централна клинична болница. Познаваха се лично от няколко години, уважаваха се високо един друг като професионалисти с голям опит, умения и най-вече дискретност. Затова когато по-рано същия ден видимо разтревоженият Петренко го бе дръпнал настрани и помолил за личен разговор извън рамките на конференцията, Смит се бе съгласил без колебание.

— Имам нужда от помощ, Джон — обади се най-сетне руснакът и с трудност преглътна. — Получих важна информация... смятам, че тя спешно трябва да стигне до компетентните медицински власти на Запад.

Смит го изгледа внимателно.

— За какво става дума, Валентине?

— В Москва има ново заболяване, което не познавам... не бях виждал подобна болест — обясни тихо Петренко. — Ужасно, така ме плаши...

Смит усети тръпки по гърба си.

— Продължавай.

— За пръв път попаднах на случай преди два месеца — рече Петренко. — Дете беше, хлапе само на седем години. Първите оплаквания били болки в цялото тяло, упорита висока температура, все не успявали да я свалят. В началото местните лекари сметнали, че е обикновен грип. Изведнъж състоянието му се влошило рязко — косата му започнала да пада. По цялото тяло се появили болезнени обриви, а сетне и кървящи язви, всъщност сериозни открити рани. Констатирани анемия, стигнала високи стойности. Сетне всички органи — черен дроб, бъбреци и накрая сърцето — просто блокирали.

— Господи! — възкликна Смит, представяйки си ужасните страдания на болното дете, и се намръщи. — Всички тези симптоми удивително приличат на особен вид отравяне, като с високи дози радиация.

Петренко кимна, сви рамене.

— Да, така помислихме и ние отначало. Но въпреки проучванията и систематичните ни проверки не успяхме да установим момчето да е било излагано на облъчване. Просто не е било близо до радиоактивен материал — нито у дома, нито в училището. Нито където и да е другаде.

— Заразно ли беше заболяването? — отново запита Смит.

— Не — отвърна руснакът, поклащайки глава категорично. — Не и не. Никой около него не се разболя. Нито приятели, нито родителите, близките или някой от лекуващия персонал.

Направи отчаяна физиономия и добави:

— И нашите изследвания нищо не показаха — никакъв вирус, никаква бактериална инфекция. Всеки пореден токсикологичен тест бе отрицателен. Не намерихме следи от отровни субстанции, вредни химикали или нещо подобно с такава поразяваща сила.

— Мръсна работа — поклати глава Смит.

— Направо ужасяващо, ти казвам — откликна руснакът.

Свали очилата си и трескаво забърса стъклата, все така притискайки куфарчето към гърдите си. Постава очилата и заговори отново:

— И изведнъж при нас започнаха да пристигат още пациенти — със същите симптоми. Първи след момчето бе възрастен мъж — бивш съветски апаратчик. Сетне жена на средна възраст. След нея младеж —

здрав физически работник, конструкция и кондиция като на жребец. И всичките починаха в мъки само за няколко дни.

— Значи общо четирима, така ли?

Петренко се усмихна, но в очите му нямаше хумор.

— Аз лично знам само за тези четиримата. Но сигурно е имало и други. Отговорните фактори от Министерството на здравеопазването незабавно дадоха да се разбере, че не бива да се задават излишни въпроси. Да се проявява нездраво любопитство, нали разбираш. За да не се създавала „ненужна паника“ сред редовото население. Или да се поощряват сензационни публикации в пресата.

Естествено, отнесохме въпроса до най-високите етажи, борихме се за информация и точна реакция. В края на краищата ни отказаха всякакъв достъп до повече данни, а исканията ни за анкета или разследване бяха отхвърлени. После ни забраниха дори да обсъждаме случаите извън нашия малък кръг от учени в болницата — тези, които наблюдавахме развитието на заболяването.

Погледна Смит и сега тъгата в очите му бе по-скоро болка.

— От Кремъл пристигна официално заключение — „статистически погледнато, четири смъртни случая са нещо тривиално“ — процентът дори не заслужавал споменаване, толкова бил незначителен. Наредиха ни вместо да вдигаме ненужен шум, да сме концентрирали усилията си върху борбата срещу СПИН и други болести, които унищожават далеч повече хора в Матушка Рус. А междувременно се оказа, че четирите смъртни случая са влезли в категорията на държавната тайна, съответно скрити в най-дълбоките бюрократични чекмеджета.

— Идиоти — ядно коментира Смит, усещайки, че е стиснал челюсти прекалено силно.

Отдавна знаеше как действа системата: мълчание и засекретяване на жизненоважна информация — грозен бич за истинската наука. Всъщност същински враг на човечеството. Опитите за прикриване на появата на непознати заболявания по политически съображения най-често водят до избухване на катастрофални епидемии.

— Да, така е — въздъхна Петренко и завъртя куфарчето в ръце. — Но аз нямам право да помагам в прикриването на истината и няма да го направя. И затова съм ти донесъл ето това. Тук е цялата

съществена медицинска информация за четирите случая плюс кръвните и тъканните проби. Искрено се надявам, че ти и други експерти на Запад ще успеете да разгадате механизмите на новата болест, преди да е станало извънредно късно.

— Ще загазиш ли много, ако вашето правителство научи, че си изнесъл тази информация извън пределите на страната? — попита веднага Смит.

— Не зная точно колко, но да — отвърна Петренко. — Именно затова исках да ти я предам тайно. Така или иначе у нас положението се влошава все повече. Виж, Джон, опасявам се, че решението на нашите ръководители е да управляват силово и чрез насаждане на страх. За тях така е по-лесно и вероятно по-безопасно, отколкото да прибегват към убеждение и разяснения.

Смит кимна — отлично разбираше ситуацията. Нали следеше идващите от Русия новини, и то с все по-растяща тревога. Президентът Виктор Дударев бе член на стария КГБ — съветската централа за държавна сигурност — и бе работил като неин агент в бившата ГДР. Още докато Съветският съюз се разпаднаше, Дударев набързо бе успял да се присъедини към реформаторските сили. Сетне още по-бързо се бе издигнал в йерархията на новата държавна власт в Русия, първо поемайки кормилото на новата Федерална служба за сигурност, после бе съумял да стане премиер, а накрая бе спечелил и президентските избори. В същото време на мнозина руснаци отчаяно им се искаше да повярват в неговата честност и искрена привързаност към принципите на демокрацията.

Дударев бе успял да заблуди всички — и в страната, до голяма степен и навън. Но после, веднъж докопал се до властта, бившият служител на КГБ бе свалил маската, за да покаже истинското си лице. А то бе на човек, много повече заинтересован да задоволи личните си амбиции, отколкото да установи реална, неподправена демокрация. Главните му усилия бяха все така насочени към съсредоточаване на почти всички силови ресурси в собствените му ръце, както и в тези на угодниците около него. Истински независимите нови медии бяха постепенно поставени под държавен контрол и принудени да играят по правилата му. Бизнесът, който не се подчиняваше на Кремъл, бе разгромяван с помощта на държавни укази и санкции. Собствениците отиваха под съд, авоарите биваха конфискувани под прикритието на

фалшиви обвинения за неплатени и укрити данъци. На съперниците в политиката им бе затваряна устата — къде насила, къде с помощта на новоподчинения печат, който ги охулваше и опозоряваше.

Сатириците наричаха Дударев „Цар Виктор“. Само че хумора в това прозвище отдавна го нямаше, а вложената в началото ирония се бе превърнала кажи-речи в жестока истина.

— Ще направя всичко възможно твоето име да остане извън това — обеща Смит. — Само че вашите органи вероятно ще успеят да засекаат следата и да стигнат до теб, след като веднъж излезе официалната информация. Разбира се, ако още преди това по обичайните канали не изтекат някои подробности. Убеден съм, че и такива неща ще се случат — винаги е ставало така.

Помисли за секунда-две и изгледа руснака.

— Може би е по-добре сам да изнесеш случая. Така сигурно ще е по-безопасно за теб.

Петренко повдигна вежди.

— Искаш да кажеш да потърся политическо убежище ли?

Смит кимна.

Но руснакът заклати глава, сви рамене.

— Не, не мисля така. Въпреки всичките ни грешки и залитания на първо място съм руснак и такъв ще си остана завинаги. И от родината от страх няма да избягам.

Усмихна се тъжно и добави:

— Освен това има и една подходяща за случая философска теза. Не я ли знаеш? Какво е необходимо, за да победи злото? Достатъчно е свестните да бездействат. Ето така. И вярвам в тази теза, разбираш ли ме? Затова ще си остана в Москва, ще се опитам да се преборя с моите скромни възможности.

— *Prosim, muzete mi pomoci* — гласът, молещ за помощ, долетя до тях някъде от близката околна мъгла.

Стреснати от неочаквания звук, Смит и Петренко се извърнаха.

Немного по-млад от тях човек, черноок, теснолик, стоеше на малко повече от метър зад гърба им. Бе смръщен, със сурово изражение, държеше протегната към тях ръка, сякаш просеше пари. Кестенявата му коса бе дълга, същинска грива, отдавна немита, а от дясното ухо висеше обеща във формата на мъничък сребърен череп. Дясната му ръка бе скрита в пазвата на дълго черно палто. Зад него

имаше още двама подобни — в почти еднакви дрехи, еднакво намръщени, със същите обеци.

Реагирайки почти инстинктивно, Смит престъпи напред, застана пред по-ниския руски учен.

— Съжалявам — рече той на собствения си език. — Не ви разбирам. Говорите ли английски?

Дългокосият бавно отпусна лявата ръка.

— Ти си американец, да? — сега говореше разбираем английски.

Нещо в поведението и цялото му излъчване изпратиха ясен сигнал на Смит: на тези типове работата им не е чиста.

— Така е — отвърна той.

— Хубаво тогава — отсече онзи. — Всички американци са богати. А аз пък съм беден.

Черните му очи се преместиха върху Петренко, сетне се върнаха към Смит. Усмихна се, оголи хищни зъби.

— Значи ще ми дадеш черното куфарче на твоя приятел като подарък, да?

— Джон — промърмори обезпокоено руснакът зад него. — Тези хора не са чехи.

Дългокосият го чу и широките му рамене се повдигнаха леко.

— Доктор Петренко е прав — рече той със същата хищна гримаса. — Поздравявам го за добрия усет.

В следващия миг скритата му ръка излезе изпод палтото с отмерено, плавно движение. Държеше широк сгъваем нож, чието острие изскочи с меко изщракване. Беше остро като бръснач и, разбира се, смъртоносно.

— Но аз все още искам куфарчето! *Веднага!*

По дяволите — рече си Смит. Хладнокръвно наблюдаваше тримата мъже, които бавно образуваха полукръг около него. Усещаше ги отлично — убийци. Отстъпи, парапетът се допря в гърба му, а зад него имаше само празно пространство и Вълтава. Нещата вървяха зле. Без оръжие, трима срещу един, на мост, заобиколени от мъглата. *Наистина зле.*

Всякакви надежди да пусне някоя банкнота и да ги разкара от себе си бяха изчезнали в мига, когато чу онзи да нарича Петренко по име. С лекота и самоувереност. Не, тук не ставаше дума за обикновени бандити и обир на дребно. Стига да не бъркаше, а дългогодишният му

опит го бе подвеждал изключително рядко, тези тримата бяха професионалисти, обучени да изпълняват бързо и чисто поставената им задача, да не оставят живи свидетели след себе си. Насили се да се усмихне, получи се криво, но все пак...

— Е, вижте, добре сега... хм, щом пък така искате, добре. Но наистина няма нужда някой да пострада, нали така?

— Няма нужда, прав си, приятелю — увери го дългокосият, все така жестоко усмихнат. — Хайде сега, кажи на добрия чичко доктор да подаде куфарчето насам.

Смит пое въздух дълбоко, един път, два пъти, усети как пулсът му скача. Околният свят сякаш започна да се движи на забавен каданс, фокусът на предметите се разля, адреналинът препусна в тялото му, изострайки рефлексите. Приклекна и с все сила изрева:

— Полиция! Полиция! Помощ!

Направи кратка пауза и пак изкрещя в меката тишина на мъглата:

— Полиция! Насам! Насам!

— Глупак! — изсъска дългокосият и в следващия миг нападна.

Беше наистина бърз, ръката с ножа се стрелна като змия към главата на Смит. Само че не намери американеца. Смит се наведе встрани, острието профуча край лицето му близо, дори прекалено близо. Отвърна със светкавичен саблен удар в откритата в същото време китка, уцели точно, парализира нервните окончания.

Нападателят изпъшка от болка. Ножът излетя от внезапно скованите пръсти, металът издрънча на паважа на моста. Със същата светкавична бързина Смит направи пълно завъртане, а лакътят му се стовари в тясното лице на дългокосия с двойно увеличена сила. Този път лицевите кости изхрущяха, бликна кръв. Мъжът изгрухтя, залитна встрани и падна на коляно, хващайки разбития нос с две ръце.

Вторият нападна в следващия миг, но загуби секунда, заобикаляйки водача. И неговото острие полетя напред със същата техника. Смит приклекна, избягвайки удара, замахна нагоре, юмруците му попаднаха в стомаха на другия един, два пъти.

Внезапната агония сви мнимия чех на две и той политна напред. Използвайки собствената му инерция, американецът го сграбчи отзад и го засили в каменния парапет. Сега ударът бе поет от главата му. Онзи рухна беззвучно като отсечено дърво и остана в същата поза,

зашеметен, а вероятно и зле пострадал. Всичко стана като на кино и за броени секунди.

— Джон! Внимавай!

Предупреждението на Петренко малко закъсня. Смит се извърна бързо, но нямаше да е навреме, ако ниският, но набит руснак не се бе притекъл на помощ. Размахвайки куфарчето с все сила, пъхтейки тежко и с блеснали очи, Валентин нанасяше отчаяни, зле насочени удари върху третия нападател. И макар неефективни, те го забавиха достатъчно, за да може Смит да се съсредоточи отново. И в същия този момент еуфорията в изражението на руснака внезапно угасна, заменена от ужас. Смит видя как главата му клюмна, а очите му неистово се вторачиха в забития до дръжката в корема му нож.

Тогава изтрещя пистолетен изстрел, ехото отекна по целия мост.

В челото на Петренко зейна червена дупка, парченца разбита кост и мозъчна материя излетяха от черепа му отзад. Силата на изстреляния почти от упор куршум мощно отхвърли руснака към парапета. Очите му се белнаха за миг, а в следващата секунда той, все така притиснал куфарчето към гърдите си, вече политаше през парапета, падайки надолу в мъглата и мътните вълтавски води.

С периферното си зрение Смит видя изправящия се с мъка дългокос нападател. Цялото му отдавна небръснато лице бе в кръв, тя капеше по палтото му, в очите му гореше дива омраза. Държеше пистолет, стар модел съветски макаров, в краката му се търкаляше празната гилза на току-що изстреляния патрон, а ръката му вече го насочваше за нов изстрел.

Американецът замръзна, давайки си сметка, че е фатално късно за каквото и да е. Другият бе на неудобно за сполучлива атака разстояние. Без повече да мисли, Смит се извъртя с максимална скорост, в следващата секунда вече се прехвърляше през парапета за скок в реката. След него изтрещяха няколко бързи изстрела. Онзи стреляше бясно. Разгневена оса избръмча току до ухото му, друга го парна по рамото, огнена болка облиза горната част на тялото му, в очите му светна бял пламък.

Удари повърхността с плясък, усети ледената вода, проникна дълбоко в мастилената ѝ утроба. Отпусна се, за да потъне максимално, още и още надолу в мразовитото пространство. Тук царяха пълна тишина и мрак. След малко подводното течение го пое в железните си

обятия и го понесе на север, надалеч от масивните каменни колони на моста. Смит се въртеше и премяташе, водата го дърпаше и подхвърляше, сякаш искаше да му отнеме якето.

Дробовете му пламнаха в неистово усилие да поемат нужния въздух. Смит зарита с все сила, загреба с ръце нагоре, опитвайки се да изплува. Температурата го убиваше, ледената стихия го притискаше отвсякъде, въртеше го като безпомощна топчица. Най-накрая успя да подаде глава над разлюляната повърхност. За миг увисна сякаш в небитието, жадно поглъщайки студения въздух. Пъшкеше и се давеше, но дробовете поемаха тъй нужния кислород. Струваше му се, че живее отново.

Течението го носеше все така устремно, но след малко американецът успя да се извърне. Отзад, в кълбетата мъгла се мяркаше силуетът на Карловия мост, някъде встрани се чуваха викове и панически гласове, а ехото ги усилваше и понасяше над реката. Изглежда, изстрелите бяха разтревожили пражките граждани достатъчно, че да ги извадят от инерцията на зимната летаргия. Смит изплю колкото можа повече от водата в устата си и се опита да овладее ситуацията.

След малко успя да победи силата на течението и да свие към източния бряг. Замахваше мощно. Всъщност бе добър плувец, но това не бе достатъчно. Съзнаваше отлично, че всяка секунда му е скъпа — свирепият студ го побеждаваше, телесната температура падаше бавно, но сигурно. Още малко и силите ще го напуснат. Сега и зъбите му затракаха, не можеше повече да ги контролира, по цялото му тяло лазеха тръпки, мокрите дрехи го теглеха надолу.

Изминаха две-три фатални минути на отчаяние и неимоверно усилие. Обвитият в мъгла бряг изглеждаше все така далечен и недостижим. Знаеше, че времето му изтича, напрегна всичките останали сили, събра цялата си воля и зарита колкото краката му държаха. Този път ръцете му допряха брега, с връхчетата на пръстите усети кална земя, дребни камъчета. Напъна се още веднъж и успя да се измъкне от Вълтава. Попадна на тясна ивица мъртва трева, наоколо стърчаха добре подрязани дръвчета. Изглежда, бе излязъл на крайбрежния парк.

Трепереше целият, болеше го всеки мускул, но успя да се изтърколи по гръб и застина на място, загледан в тъмнеещото сиво

небе. Минаха няколко минути, той се унасяше и стряскаше, прекалено изтощен да направи каквото и да е.

Изведнъж някой наблизко ахна стреснато. Смит долови звука и примигвайки от болка, се извъртя настрани. Забеляза дребна възрастна жена в кожено палто, само на две крачки от него, леко наведена, тя го гледаше с удивление и страх. В краката ѝ се въртеше мъничко кученце и възбудено душеше въздуха. Вече доста се бе смрачило, а и с всяка следваща секунда, изглежда, ставаше още по-тъмно и по-тъмно.

— Полиция — издума американецът, с мъка раздвижвайки заледените си, сковани челюсти.

Очите на жената се разтвориха още повече.

Напрягайки цялата си воля, Смит прошепна на своя развален чешки:

— *Zavolejte policii* — извикайте полицията!

Преди да успее да каже още нещо, бързо настъпващият мрак го погълна гостоприемно и той загуби съзнание.

ГЛАВА ВТОРА

Щаб Северно оперативно командване Чернигов, Украйна

Векове наред наричали Чернигов „княжески град“, защото той бил крепостта столица на едно от княжествата в самото сърце на Киевска Рус — огромна, независима федерация на воители викинги, наричали себе си господари на всички земи и техните блага, които тепърва щели да се превръщат в бъдещите Русия и Украйна. Някои от най-красивите черниговски катедрали и манастири датират от единайсети и дванайсети век, а златните им кубета и камбанарии придават истинска елегантност на този исторически град. Всеки сезон от Киев там пристигат стотици автобуси с туристи, изминавайки неголямото разстояние от сто и четирийсетина километра в южна посока, за да се наслаждават на древните забележителности и произведения на изкуството.

На малцина от тези туристи обаче им се отдава да забележат изолирания в градските покрайнини военен комплекс от съветско време — множество сгради от стоманобетон. Там — зад тройни телени мрежи, охраняван от тежковъоръжени подразделения — се намира административният център на една от трите най-важни бойни структури на украинските военни — т.нар. Северно оперативно командване.

Днес слънцето бе вече изгряло, но на множество места в комплекса прозорците все още светеха. А на паркингите около триетажната централна сграда още от предната вечер стояха множество щабни автомобили с флагчета на всички главни единици на командването. И тук лампите не бяха загасени.

В претъпканата с офицери зала за инструктаж се намираше и майор Дмитрий Поляков. Грижливо си бе избрал близко стратегическо място, откъдето да вижда максимално добре своя началник — генерал-лейтенант Александър Марчук — човекът, който бе начело на Северното армейско оперативно командване (САОК). Високият млад

майор Поляков току опипваше, отваряше и затваряше голямата папка под мишницата си, за да се увери, че не е загубил нито един от докладите и проектозаповедите, от които генералът може евентуално да има нужда по време на извънредното съвещание. Поляков отлично познаваше началството — сурово взискателен, абсолютно професионален воин, очакващ от подчинените и най-вече от старшия си адютант перфектна и светкавична реакция във всяка ситуация, при всяка нужда и спешна заповед.

Марчук, старшите щабни офицери, дивизионните и бригадните командири от САОК се бяха настанили на трите страни на огромната правоъгълна конферентна маса. Голяма подробна карта на тяхната оперативна зона висеше от специална поставка пред четвъртата страна. Всеки старши офицер бе получил нужните му документи в дебела папка, заедно с пепелник и голяма чаша с горещ чай. В повечето пепелници димяха цигари.

— Никакво съмнение няма, че и руснаци, и беларуси са затегнали сигурността по общата ни граница по най-драматичния възможен начин — докладваше в момента един от полковниците, като посочваше съответните места на картата с дълга показалка. — Ето, тук на север, на Добрянка са затворени всички гранични пунктове, дори и най-маловажните, така е и на изток чак до Харков. Движението не е спряно единствено по пропускателните пунктове на главните магистрали. При това там се извършват най-щателни проверки. И още: колегите от Западното и Южното командване докладват за подобни мерки и в техните зони.

— И не е само това, има и други данни — обади се мрачно един от офицерите от най-отдалечените странични столове.

Беше командир на бригада прикриващи сили — нов тип формирование от комбинирани подразделения: бронирани разузнавателни части, разузнавателни и бойни хеликоптери, тежковъоръжена с бронетанкови ракети пехота.

— Предните ни постове докладват за разузнавателни действия с участие на взводен и батальонен тип подразделения на няколко пункта покрай границата. Опитват се да локализират с точност маршрутите и постоянните стоянки на отрядите гранична сигурност.

— Не бива да изпускаме и предадените ни от американците сведения за мащабни раздвижвания на различни руски части. Макар и

някои от тях да се базират на слухове... — обади се друг полковник.

Кръстосаните ловни рогчета на пагоните му говореха, че е свързочник. В действителност обаче офицерът бе разузнавач.

Повечето хора около масата поклатиха глави в знак на съгласие. Американското военно аташе в Киев редовно изпращаше разузнавателни доклади и данни на украинските военни ведомства. В някои от тях ставаше дума за внезапно изнесени от постоянните им бази около Москва елитни руски танкови, военновъздушни и пехотни части. Нямаше начин със сигурност да бъдат потвърдени тези доклади, но въпреки това съдържанието им бе достатъчно обезпокоително.

— Какво е официалното обяснение на Москва за необичайното движение покрай границата? — запита едър, възпълен танков дивизионен командир, седнал до офицера от разузнаването.

Беше се навел напред, светлината от лампите над масата се отразяваше в лъскавото му голо теме.

— От Кремъл твърдят, че вземат превантивни антитерористични мерки във връзка с предполагаеми акции — отвърна генерал Марчук бавно и хрипаво, сетне загаси поредната цигара.

Гласът му бе дрезгав, якичката на мундира му — мокра от пот.

Майор Поляков смръщи лице. Бе озадачен и разтревожен. Началникът му изглеждаше болен. Дори и на петдесет години Марчук обичайно поддържаше отлична форма, здрав беше като бик, но днес видимо не бе добре, напротив. Не бе ял от известно време, защото повръщаше погълнатата храна, но отказа да се прегледа и въпреки възраженията на адютанта свика заседанието още снощи.

— Просто един проклет грип, Дмитрий — беше му казал с хрипавия си глас. — Ще мине. В момента военната ситуация е тревожна, изисква цялото ми внимание. Знаеш моето правило: първо дългът, сетне другите неща.

Както всеки добър войник, получил заповед, така и Поляков козирува и толкова. Какво друго можеше да направи, освен да изпълнява — в случая да си замълчи. Но сега отново гледаше началника и започваше да си мисли, че е сбъркал. Трябвало е да бъде далеч по-настоятелен и някак да убеди генерала да потърси лекарска помощ.

— А ние вярваме ли на добрите ни руски приятели и съседи, Саша? — саркастично запита дивизионният командир, съвипускник на

Марчук от военната академия. — Имам предвид така наречените предполагаеми терористични действия.

Марчук сви рамене. На адютанта му се стори, че дори и най-дребното движение му струва немалко усилие.

— Тероризмът е сериозен проблем, заплахите не са шега. И чеченци, и други се канят да ударят Москва и интересите ѝ, когато и както могат. Всички знаем това, нали?

Сега се закашля дрезгаво, поспря да си поеме дъх, сетне се насили да продължи.

— Но черно на бяло не съм получавал актуална сигурна информация по този въпрос нито от нашето правителство, нито от руска страна. Имам предвид нещо сериозно, което да оправдае военни мерки в подобни мащаби.

— Тогава какво можем да направим ние тук? — обади се един от старшите офицери.

— Ще вземем наши си мерки — мрачно отвърна Марчук. — Ако не друго, поне да постреснем „Цар Виктор“ и другарчетата му в Москва. Малко демонстрация на сила оттук току-виж свършила голяма работа. Например да предотврати някоя и друга идиотщина от страна на Кремъл.

Изправи се с мъка и застана пред картата. Вече и по челото му се търкаляха капки пот. Лицето му посивя, дори залитна. Поляков скочи от стола, но генералът махна с ръка и го отпрати.

— Добре съм, Дмитрий — изръмжа той. — Малко световъртеж, ще мине.

Офицерите наоколо се спогледаха разтревожени.

Марчук се насили да се усмихне.

— Какво ви става, господа? Не сте виждали начална фаза на грип или какво?

И пак се закашля, този път още по-хрипаво, главата му увисна, задъха се. Съумя да се стегне, усмихна се слабо, направи опит за шега.

— Няма защо да се безпокоите. Обещавам да не ви заразявам — няма да дишам към вас.

Последната реплика предизвика спорадичен, нервен смях.

Генералът се разтърка, сега изглеждаше почти добре, по лицето му се появи цвят, но след миг се опря с двете ръце на масата и заговори.

— Сега, моля, слушайте ме внимателно... — започна той, но думите излизаха от устата му с мъка. — Късно тази вечер искам повсеместно обявяване на висока бойна готовност. Всички дивизии и бригади да се приведат в нужното състояние. Дайте съответните заповеди, спрете отпуските по гарнизоните. Всички отсъстващи от поделенията офицери да бъдат привикани незабавно, още сега — след заседанието. До изгрев-слънце утре сутринта искам цялата бойна техника да е надлежно заредена с гориво и боеприпаси и напълно готова за мигновени действия — и това важи за абсолютно всеки танк, самоходно оръдие, всеки пехотен бронетранспортьор! Същото се отнася и за транспортните и бойните хеликоптери. След като всичко е готово, започват да придвижват частите си до съответните мобилизационни и военновременни дислокации. Ще проведем зимни маневри.

— Привеждането на всичките ни единици в пълна бойна готовност ще струва немалко пари — тихо се обади началникът на щаба. — Всъщност ще бъде ужасно скъпо. В парламента ще започнат да задават въпроси. Тазгодишният военен бюджет е доста ограничен.

— Мамка му на бюджета! — изхриптя гневно Марчук и се изпъчи в цял ръст. — Мамка им и на политиците в Киев! На нас работата ни е да защитаваме родината, не да се тревожим за шибаните бюджети...

Сега лицето му отново посивя и пак залитна. Видимо потрепери, явно го болеше нещо. В следващата секунда се случи нещо безпрецедентно: генералът се разтрепера и бавно се строполи направо върху конферентната маса. Един от пепелниците отхвъркна встрани. По покрития с износен килим под се разпиляха фасове, кибритени клечки и пепел.

Шокираните офицери наскочаха и заобиколиха рухналия си командир.

Без да се съобразява с чин и старшинство, Поляков стремително си проби път сред тях. Докосна генерала по рамото, внимателно постави длан върху челото му, но сетне рязко отдръпна ръка. С широко отворени очи майорът прошепна:

— Боже мой, генералът гори.

— Да го обърнем по гръб — предложи някой. — Разхлабете вратовръзката... разкопчейте яката. Нужен му е повече въздух...

С помощта на друг млад адютант Поляков бързо изпълни всичко, в припряността си дори скъса две копчета на куртката. А когато разкопча ризата и я разтвори, всички мъже наоколо ахнаха. Сетне настъпи гробовна тишина. Застинали от удивление, невярващи на очите си, офицерите гледаха изложените на показ шия и гръден кош на генерала. Кожата му почти навсякъде бе покрита с кървящи скорошни язви.

Поляков пое дъх, преглътна конвулсивно и с мъка се удържа да не повърне. Измъкна се от групата и викна високо:

— Повикайте лекар!

Беше ужасен и целият трепереше.

— За бога, някой да повика лекар!

Няколко часа по-късно майор Поляков седеше на пейка в коридора пред вратите на интензивното отделение в Областната клинична болница. Бе опрял лакти на коленете си, стиснал глава с двете си ръце — очите му мътни и зачервени. Доста потиснат, вперил очи в напуканите плочки на пода, адютантът разсеяно чуваше неясните и пукащи съобщения по старата радиоуредба: периодически викаха лекари и сестри от персонала на различни места в болницата.

По едно време усети чуждо присъствие пред себе си, а току под наведените му очи се мярнаха чифт нови, лъснати до блясък ботуши. С въздишка повдигна лице, за да види слабоват офицер с кисело изражение и източено лице, който го гледаше с видимо неодобрение. За миг кипна, но веднага забеляза двойката златни звезди на сърмените пагони. Пред него стоеше генерал-лейтенант. Поляков скочи, тракна токове и отдаде чест, изпънат, коремът прибран, раменете изнесени назад, брадичката високо. Както изисква уставът.

— Вие сигурно сте Поляков, старшият адютант на Марчук — рязко рече офицерът.

Но това не беше въпрос, а констатация и не звучеше приятелски, тъкмо напротив.

— Тъй вярно, господин генерал — отвърна майорът, все в същата поза.

— Името ми е Тимошенко — студено заяви по-ниският мъж. — Генерал-лейтенант Едуард Тимошенко. Изпратен съм от Киев да поема

командването тук. По заповед на военния министър и на самия президент.

Поляков замръзна, напрегна се да прикрие внезапно обзелата го тревога. Тимошенко бе достатъчно известен в цялата армия като политически интригант, нагаждач и некадърник. Както и десетки други бюрократи, отпаднали от армията по непригодност в дните, когато Украйна възвръщаше независимостта си от разпадащия се Съветски съюз. Репутацията му на действащ командир и професионалист бе ужасяваща: кръгла нула. Така разказваха всички офицери, които са имали нещастieto да служат под командването му по едно или друго време. Суетен човек, обръщащ много повече внимание на протокола и лъснатите уставно ботуши, отколкото на реалната боеготовност и армейски умения. Напоследък бе местен от пост на пост във Военното министерство, където умело движеше преписките в угода на поредния си началник, старайки се да направи нужното впечатление на политиците.

— Какво е състоянието на генерал Марчук? — запита Тимошенко враждебно.

— Генералът е все така в безсъзнание — неохотно отвърна Поляков. — Според лекарите жизненоважните му органи се разпадат, и то бързо. И в настоящия момент лечението няма никакъв ефект.

— Такааа — процеди Тимошенко, изсумтя, оглеждайки обстановката с презрение, сетне отново извърна очи към младия офицер.

— И каква е причината за това неочаквано заболяване? Преди да тръгна от Киев, чух някакви нелепи твърдения за радиационно отравяне.

— Все още не се знае — призна младият мъж. — Лекуващият екип направи множество изследвания, но резултатите не са готови. Някои ще дойдат след часове, други — след няколко дни.

Тимошенко театрално повдигна едната си вежда.

— В този случай, майоре, смятам, че е безсмислено да висите повече в този коридор като изгубено паленце, нали? Никаква полза няма да има от това. Генерал Марчук ще оцелее... или ще умре и това ще стане със или без вашето присъствие. Убеден съм. Междувременно очевидно е, че аз самият се нуждая от адютант. Поне докато съумея да намеря някой по-кадърен и заслужил офицер.

След тези думи се усмихна тънко и го изгледа в очите. Поляков напрегна цялата си воля да не реагира на обидата. Само кимна с безизразно лице и отвърна:

— Слушам, господин генерал. На вашите заповеди.

— Добре тогава — кимна Тимошенко. — Колата ми е отвън. Можете да се върнете с мен в щаба. Щом стигнем, искам незабавно да уредите въпроса за временното ми жилище. Надявам се да е нещо достатъчно удобно, нали? Сетне ще се заемете да изпразните и почистите квартирата на Марчук. Това може да стане и рано утре сутринта.

— Но... — понечи да възрази Поляков.

Дребният генерал го прекъсна веднага.

— Какво но? — сопна се той. — Какво искате да кажете?

— Имах предвид военната ситуация... руските части на границата — почти заекна адютантът, вече не успявайки да прикрие удивлението и тревогата си. — Генерал Марчук възнамеряваше да вдигне по тревога бойните подразделения на САОК на разсъмване с цел започване на маневри...

— Какви маневри по това време? — намръщи се Тимошенко и поклати глава презрително. — Всъщност чух за тях и незабавно отмених заповедта му. Още с пристигането си. Да! Мащабни маневри посред зима! С всичките му разноски по най-скъпата техника ли? И то само заради някакви си параноични слухове относно намеренията на руснаците! Пълна лудост. Дори не мога и да си представя какво си е мислел, че прави Марчук. Вероятно високата температура му е замъглила мозъка. За бога, само парите за гориво биха ни разорили!

И с тези думи новият командир на САОК на украинската армия се обърна кръгом и закрачи към вратата, оставяйки зад себе си недоумяващия Поляков.

Пентагонът

Ефрейтор Матю Демпси от полицейската служба на разположение на Пентагона си подсвиркуваше тихо под нос, обикаляйки безкрайните, подобни на лабиринти коридори в масивната сграда. Тази му беше любимата смяна. Знаеше, че тук реално спиране

на работата няма. Под повечето врати все още се виждаха тънки ивички светлина — обитателите им работеха. И все пак основната всекидневна дейност повече или по-малко затихваше някъде след полунощ.

Миниатюрният преподавател в ухото му тъничко изписука.

— Демпси, говори Миликън.

Демпси отвърна чрез радиостанцията в ръката си:

— Заповядайте, г-н сержант.

— Дежурният диспечер докладва за подозрително обаждане. Някой звъннал на 911, после зарязал линията отворена. Идва от офис на Разузнавателното управление, тукашната дирекция. Операторката твърди, че чувала тежко дишане, но никой не отговарял, колкото и да се опитвала да предизвика реакция. Искам незабавно да провериш ситуацията. Търси стая номер...

Демпси се смръщи. Разузнавателната агенция на Министерството на отбраната (РАМО) има няколко големи офиса в Пентагона — извънредно поверителни центрове, недостъпни за повечето служители. Изключение прави категорията с право на достъп до строго секретни материали и от нея нагоре. По време на дежурство и при екстремна ситуация охраняващият полицай има право да пренебрегне ограниченията, но това води до куп проблеми, същинско ходене по мъките, знаеше го отлично. Дори и нещо дребно да се окаже, фалшива тревога да е, после ще пише обстойни обяснения няколко часа, ще го оглеждат под лупа, ще го разпитват. Освен това ще го задължат да подпише документи, че няма да говори за онова, което е видял, чак до края на дните си. Но нямаше какво да прави.

— Тръгвам веднага — отговори на сержанта и пое по съответния коридор.

След малко спря пред заключените врати на комплекса офиси на РАМО. На електронното табло от системата за сигурност и охрана встрани светеше червена лампа. Тя предупреждаваше: всеки насилствен опит за влизане включва алармените инсталации в цялата сграда на Пентагона — навсякъде! Демпси въздъхна и бръкна в джоба си за специалната идентификационна карта. Право да я носи има само дежурният полицай. Пъхна я в процепа, червената светлина се промени в жълта — автоматът му даваше извънредно право за влизане.

Отвори вратите и прекрачи в следващия коридор. Вече се намираше в разузнавателната Светая светих, още по-надълбоко в търбуха на сградата. Тук се виждаха няколко остъклени шумоизолирани врати. Стъпвайки меко, безшумно, полицаят закрачи по коридора по посока на вратата със съответния номер, откъдето бе дошло повикването.

На въпросната врата пишеше „РАЗУЗНАВАТЕЛНА ДИРЕКЦИЯ — ОТДЕЛ РУСИЯ“. Боже мой. Демпси бе наясно относно различните разузнавателни отдели и подразделения — отлично знаеше, че тукашните служители докладват лично на министъра на отбраната и на Обединения съвет на началник-щабовете по най-важните текущи военни и политически събития. Тук са най-добрите аналитици, те обработват и тълкуват събираната отвсякъде информация — от полеви агенти, спътници, засечени източници: телефонни, радиовръзки, компютри.

— Полиция! — високо извика той още щом влезе, правилникът го изискваше. — Има ли някого тук! Ало?

Огледа се внимателно, послуша се. Помещението представляваше лабиринт от бюра, компютри, шкафове за документация, столове. Сега дочу тъничкия глас на дежурната операторка, тя все още се опитваше да получи отговор по отворената линия. Насочи го в правилната посока, към бюро в отдалечения ъгъл на стаята.

На него лежаха разхвърляни куп папки, сателитни снимки. Няколко бяха разпръснати и по килима на пода отпред. Въпреки че всячески се стараеше да не гледа в тях, ефрейторът неволно прочете няколко заглавия: ЧЕТВЪРТА ГВАРДЕЙСКА ТАНКОВА ДИВИЗИЯ — КАЗАРМЕН КОМПЛЕКС НАРОФОМИНСК; ПРИХВАНАТИ РАДИОСЪОБЩЕНИЯ — 45-А БРИГАДА СПЕЦНАЗ; АНАЛИЗ ЖП ТРАФИК — МОСКОВСКИ ГАРНИЗОН. По папките имаше залепени червени стикери, предупреждаваха, че материалите са строго поверителни или в още по-висша категория.

Демпси примига няколко пъти. Е, нямаше да му се размине.

Компютърът на бюрото тихичко изшумя. Включи се скринсейвърът, скри текста — какъвто и да е бил той, — по който очевидно е работил служителят. Полицаят съзнаваше отлично: тук нищо не бива да пипа, най-малко компютъра. Пристъпи встрани, огледа околното пространство.

Както и очакваше, видя преобърнатия стол зад бюрото, до него падналия мъж. Изглеждаше възрастен, но кожата по лицето и врата му бе неестествено оцветена, червеникава, на петна. Демпси пристъпи, човекът изпъшка, очите му се отвориха за миг, сетне отново се затвориха. Изглежда, се унасяше, идваше в съзнание и отново го губеше. В ръка все още стискаше телефонната слушалка. Сега полицаят забеляза, че гъстата му сива коса е започнала да пада на кичури, оставяйки по главата му гротескни голи петна.

Демпси се отпусна на коляно, погледна припадналия отблизо. Протегна ръка, опита се да улови пулса. Едва го намери — беше неравномерен, забързан и слаб. Изруга тихо и хвана радиото:

— Г-н сержант, говори Демпси. Пратете ми екип спешна помощ, възможно най-бързо!

16 февруари **Москва**

Високите кулички и надстройки на небостъргача на „Котелническая“ се извисяват над града, от тях се открива невероятно красива гледка на запад и над Москва-река към червенотухлените стени и златните кубета и кули на Кремъл. Сравнително импозантната фасада е почти закрыта от десетки сателитни чинии, радио и други антени. Това е една от сталинските масивни сгради на име „Седемте сестри“ — седем огромни небостъргача, строени в Москва през петдесетте години по лично нареждане на властния диктатор, сметнал за необходимо да направи нещо, за да премахне разликите между САЩ и СССР относно високото градско строителство.

Навремето там живеят високопоставени партийни лидери и номенклатурата от отговорните икономически звена, като например тежката промишленост. Днес тези високи здания са обитавани предимно от чужденци и членове на новия руски елит — правителствен и делови. Всъщност от онези, които могат да си позволят лукса да плащат месечни наеми от по няколко хиляди щатски долара за апартамент. Най-високите етажи под пилоната с петолъчката и тези непосредствено под нея са невероятно скъпи — до тях имат достъп може би само най-богатите и най-влиятелните хора. В същото

време някои от тези апартаменти са преустроени в офиси, за да носят още повече пари.

Днес пред прозорците в един от тези преустроени офиси стоеше висок, атлетично сложен мъж. По светлата му руса коса тук-таме изпъкваха бели кичури, а очите му бяха ледено сиви, напълно в тон с тях. Той гледаше съсредоточено към бавно потъващия в мрак град и се мръщеше. Дългата зима все още не пускаше Москва от ледените си обятия, но небето се опитваше да светлее тук и там.

На бюрото зад гърба му извън специалният обезопасен срещу подслушване телефон. Светна цифровият датчик, изписвайки номера на обаждания се. Мъжът прекрачи бързо към бюрото и вдигна слушалката.

— Москва едно слуша. Докладвайте.

— Прага едно — обади се носов, леко гъгнец глас. — Петренко е мъртъв.

Русокосият се усмихна.

— Добре. А откраднатите от болницата материали? История на заболяването, био, кръвни изследвания?

— Не можахме да ги вземем — докладва сковано Прага едно. — Бяха в куфарче, което падна във Вълтава заедно с Петренко, преди да успеем да направим нещо.

— В такъв случай значи задачата е приключена.

— Има усложнения — каза бавно онзи отсреща. — Преди да се доберем до Петренко, той си бе уредил среща с друг лекар — американец, който присъства на същата конференция. Когато ги спипахме, те вече разговаряха.

— Е, и?

— Американецът успя да ни избяга — неохотно призна онзи, наричащ себе си Прага едно. — Мисля, че по-късно го прибра чешката полиция.

Русокосият присви очи, изражението му стана съвсем злобно.

— Какво знае той?

Прага едно преглътна трудно и рече:

— Не знам със сигурност. Допускаме, че Петренко е успял да му разкаже нещо за смъртните случаи, преди да се появим. Почти със сигурност мога да кажа, че Петренко е искал да му предаде материалите и изследванията.

Москва едно изскърца със зъби, ръката му стисна слушалката с все сила.

— Кой е този американец? — попита застрашително.

— Името му е Джонатан Смит — отвърна другият. — Според документацията на конференцията е военен лекар — подполковник по чин. Работи в един от медицинско-изследователските институти на САЩ, където, изглежда, е специалист по особено опасни инфекции.

Смит? Русокосият се замисли. Имаше усещането, че и по-рано е чувал името, но не беше сигурен. И все пак нещо се въртеше в съзнанието му, опитваше се да излезе на повърхността. Нещо обезпокоително, даващо основания за тревога. Но какво, по дяволите? Може би ще се досети по-късно? Поклати глава нетърпеливо. В крайна сметка точно сега имаше да решава по-важни дела.

— Чешката полиция взе ли някакви мерки?

— Претърсват реката с драга.

— Заради куфарчето ли?

— Не — отвърна Прага едно. — За щастие в дирекция на полицията имаме информатор. Според него търсели трупа на Петренко. Американецът не им е съобщил за куфарчето.

Русият се загледа през прозореца отново.

— Според вас какво ще намерят?

— Тялото сто на сто. То само ще изплува рано или късно. Но вярвам, че куфарчето е загубено завинаги. Вълтава е голяма река, широка, течението е силно, ще го отвлече някъде далеч.

— Заради вас се надявам да стане точно така, иначе... — заканително рече русият.

— Ще наредите ли нещо относно американеца? — попита Прага едно след няколко секунди неудобно мълчание. — Той може да създаде сериозен проблем. Русокосият се смръщи отново. Това бе вярно, дявол го взел. Този лекар може да не е съобщил на чешките власти за куфарчето, но като нищо може да му хрумне да им разкаже за твърденията на Петренко. И още по-лошо — да се свърже с разузнавателните централи на собствената си страна. Ако това стане, в ЦРУ и сходните организации ще наострят уши и ще слухтят за непознати заболявания и смъртни случаи, може би лесно ще навържат нещата. А такава ситуация би се оказала крайно неприятна за него

самия и онези над него. Да, направо рискова ситуация. В момента това бе недопустимо.

Мъжът с кодовото название Москва едно се замисли дълбоко. След малко взе решение. Да се действа открито срещу въпросния Смит може да се окаже извънредно опасно. Ако неочаквано изчезне или умре, чешката полиция непременно ще започне да задава неудобни въпроси и да рови най-вече около Петренко. И със сигурност ще предаде събраната информация на Вашингтон. Ако го оставят жив обаче, съществува още по-голяма потенциална опасност.

— Отстранете американеца, доколкото това е възможно — хладно нареди той. — Действайте предпазливо. И този път не искам живи свидетели.

ГЛАВА ТРЕТА

Прага

Малкото помещение за разпити бе в задната част на главния столичен участък на „Конвикска“ 14. Беше на втория етаж, почти голо, имаше само два очукани стола и стара маса, цялата покрита с дупки, вдлъбнатини и белези от изгорено — от небрежно гасените в повърхността ѝ безбройни цигари. Джон Смит седеше на единия стол сковано, облечен в дадените му назаем панталони и горнище на спортен екип. Дори и най-слабото движение му носеше болка и напомняше за множеството синини и одрасквания по тялото му.

Беше намръщен, замислен. Докога ли ще го държат тук чешките власти? В стаичката нямаше часовник, а неговият се бе повредил при потапянето в ледените вълтавски води. Погледна нагоре, към неголямото прозорче високо на стената. Проникващата през стъклото бледа светлина показваше, че вече се е развиделило.

С мъка потисна прозявката. След като го прибраха от брега, полицаите го разпитаха, записаха пълните му показания за инцидента и смъртта на Петренко. После доведоха лекар, който обработи и превърза раната на рамото му. Не бе дълбока, куршумът бе одрал кожата, леко засегнал плътта под нея. Междувременно му бяха прибрали принадлежностите плюс паспорта, портфейла и хотелския ключ. Казаха му, че са на „сигурно място“. По това време вече минаваше полунощ. Донесоха му вечеря — чиния супа, сетне му предложиха да прекара нощта на кушетка в една от празните им килии. Отново се прозя, припомняйки си най-вече безсънната нощ. Беше хладно, но пък бяха оставили вратата незаключена. Това бе някакъв знак, че не е точно арестуван, а само „помага на компетентните власти в процеса на необходимите разследвания“. Някъде наблизо прозвучаха камбани. Вероятно бяха на съседната църква „Света Урсула“, призоваваха ранобудните богомолци на служба, а децата от църковното училище до нея — да влизат в час. В същия миг се отвори и вратата, влезе строен полицай със светли очи, изглеждаше елегантен в скоро

изгладената си униформа — светлосиви панталони, синя риза, грижливо завързана черна вратовръзка и малко по-тъмна на цвят сива куртка. Знаците на нея бяха на пражката общинска полиция, помогъщата от двете съперничаещи си полицейски организации в чешката столица. Носеше и значка с името си — инспектор Томаш Карашек. Поздрави и се настани срещу него на втория стол.

— Добро утро, г-н подполковник, бихте ли погледнали това — каза на ясен, разбираем английски и побутна към него две рисунки на полицейски художник. — Какво мислите? Моля ви да се произнесете по тях, те са правени на базата на вашите снощни показания. Отговарят ли на описанието, което дадохте на предполагаемия убиец на доктор Петренко?

Смит взе скиците и дълго ги разглежда. На първата бе лицето на мъж с дълга, нечиста коса, черни, неспокойни очи и обеща във формата на малък череп на ухото. Втората бе доста сходна, само че художникът бе добавил хирургическа лепенка върху носа, който изглеждаше счупен и разместен, а личаха и лицеви охлузвания. Американецът кимна.

— Той е. Добра прилика. Нямам съмнения.

— Значи е ром — спокойно заяви Карашек и потупа рисунката с върха на пръста. — Мисля, че във вашата страна ги наричат цигани, нали?

Смит зяпна, изненадан.

— Но вие вече сте го идентифицирали, така ли?

— О, не и по име — призна полицаят. — В снимковите архиви нямаме човек с такива лицеви характеристики. Но обещата, косата, облеклото говорят, че този човек е ром.

Карашек погледна скицата отново и направи гримаса.

— Вижте, по природа ромите са престъпници, винаги склонни да нарушават закона. Още от малки научават децата си да крадат — обучават ги като крадци на дребно, джебчии и просяци. По принцип винаги са свързани с неприятности, изобщо са боклуци и отрепки.

Смит направи усилие да не коментира това изявление. Отблъскваше го с крайността си и фанатичното отхвърляне. Отлично знаеше, че въпреки множеството си слабости и грешки циганите са хора с изтръгнати корени, бездомници и бедняци, обикновено използвани за изкупителни жертви от по-богатите и установени

общества, където понякога водят и номадски живот. Тази игра бе стара като света, а често и смъртоносна.

— Убийството на доктор Петренко не беше акт на дребен крадец — категорично каза той, като внимателно подбираше думите и напрягаше воля да не повиши тон. — Беше си направо хладнокръвно убийство. И тези хора му знаеха името, не помните ли този факт? Случилото се и хората, които го извършиха, не отговарят на спецификата на групичка дребни обирджии.

Карашек повдигна рамене.

— Може да са го проследили от хотела до Карловия мост. Типично. Циганска улична банда си набелязва обещаваща жертва, следи я и чака сгоден миг да я обере.

Нещо в тези разсъждения прозвуча неправдоподобно на Смит. Поклати глава и възрази:

— Но вие сам не вярвате на думите си, нали?

— Така ли мислите? Значи не вярвам... тогава в какво би трябвало да вярвам? — тихо запита чехът със светлите очи и го изгледа остро през масата. — Може би вие имате по-добра теория, господин подполковник? И ще бъдете така любезен да я споделите с мен, нали?

Смит премълча и се замисли. Усещаше, че тук вече стъпва на опасна земя. Има си граници, които няма право да преминава. Не всичко може да каже на един полицай, и то в чужда държава. Беше сигурен, че убиха Петренко, за да му попречат да предаде на когото и да е изнесените тайно от Москва медицински материали и изследвания. За съжаление твърди доказателства да подкрепят тази теза нямаше. Стихийната Вълтава бе погълнала и куфарчето, и самия руснак. Междувременно едно разследване на базата на хипотезата, че става дума за политическо убийство, най-вероятно би се проточило седмици наред и в крайна сметка би разкрило някои неща за него самия. Последното бе противоположано. Бе положил клетва да пази в тайна характера на работата си.

— Четох показанията ви извънредно внимателно — обади се отново Карашек. — И честно да ви кажа, на места звучат непълно, и то по отношение на няколко много важни аспекта. Любопитно нещо, нали?

— Какво имате предвид?

— Например срещата ви с доктор Петренко на моста — подхвърли чешкият инспектор. — Странно място и време за разговор между американски военен офицер и руски учен. Сега мисля, че разбирате какво имам предвид?

— Работата ми в армията на САЩ е чисто медицинска и научна по своята същност — отсече Смит с леко оскърбен тон. — Аз съм доктор по медицина, не редови офицер.

— Естествено, моля ви — усмихна се полицаят леко, а иронията застина в очите му. — Иначе искрено ви завиждам за получената академична подготовка, г-н подполковник. Трябва да е била изключителна. Аз лично не познавам лекари, като могат да оцелеят в ръчен бой с трима въоръжени мъже.

— Извадих късмет.

— На това късмет ли му викате? — каза чехът и направи пауза, за да се почувства подтекстът в думите му, и след половин минута неловка тишина добави: — Както и да е, бих ви помолил за малко повече разяснения относно характера на срещата ви с доктор Петренко на Карловия мост.

— Никаква тайна няма, много е просто обяснението — веднага отвърна Смит, готов да излъже, макар и със съжаление. — След два дена напрегната работа и безкрайни доклади надви умората. Решихме да се поразтоварим, да разгледаме Прага. Карловият мост е чудесно място за начало на такава обиколка.

Карашек го изглежда скептично, едната му вежда се изви недоверчиво.

— Значи сте тръгнали да разглеждате забележителностите? В мъглата? Този път американецът не каза нищо.

Чешкият полицаи се втренчи в очите му. За един дълъг момент и двамата мълчаха, сетне Карашек въздъхна и рече:

— Много добре. Не виждам никаква причина да ви задържам тук повече.

Изправи се, отиде до вратата и я отвори. На прага изведнъж се извърна рязко и каза:

— Още нещо, г-н подполковник. Длъжен съм да ви съобщя, че си позволихме волността да приберем вещите ви от хотела. Долу са, на пропуска, очакват ви. Предполагам, че ще пожелаете да се избърснете

и преоблечете, преди да тръгнете за летището. Следващият самолет за Ню Йорк през Лондон излита след няколко часа.

— Така ли? — изглежда го Смит изкосо, но не коментира недоизказаното.

— При стеклите се неприятни обстоятелства сметнахме, че ще решите да съкратите престоя си в нашата страна — заяви Карашек. — Можем да съжаляваме за това решение, но пък е напълно разбираемо.

— Това заповед за отпътуване ли е? — тихо запита Смит.

— На официално ниво ли? О, не, не — побърза да отвърне полицаят. — Нашите правителства са близки съюзници, нали? По-добре го приемете като настойчив неофициален съвет. Прага е мирен град, просперитетът му до много голяма степен зависи от туризма. Тук не насърчаваме престрелките в стил Дивия запад, още повече по улици и места с минало и историческа стойност.

— Значи вие сте шерифът, аз — гангстерът. Изгонвате ме от града, преди да е станала по-голяма неприятност, нали? — рече Джон с крива усмивка.

За пръв път изражението по лицето на чеха се развесели.

— Да, нещо такова, г-н подполковник.

— Ще се наложи да се обадя на моето ръководство — рече многозначително Смит.

— Разбира се — откликна Карашек и повишавайки глас, се обърна към невидим служител. — Антонин! Моля те, върни на американския ни приятел телефона му.

Появи се мълчалив строен сержант. Носеше мобилния телефон, който полицаите сигурно бяха намерили здраво закачен към вътрешния джоб на коженото му яке.

Смит кимна кратко в знак на благодарност и пое компактния телефон, отвори го, натисна бутона. Светна малък цветен дисплей. По миниатюрния екран блеснаха няколко иконки, включи се програмата за автодиагностична проверка. Тя щеше да покаже има ли повреда и дали някой се е опитвал да ровичка в кодовата система и специалните връзки.

— Интересна техника с любопитна специфика — обади се Карашек от вратата. — Нашите електронни експерти доста се озориха с някои от специалните ѝ качества.

Смит запази изражението си, без да реагира, само рече:

— Така ли? Срамота. Това е най-новото в Щатите, има го по всички магазини. Следващия път ще гледам да не забравя книжката с упътванията.

Чехът се усмихна леко, сви рамене, сякаш се признаваше за победен в словесния двубой. Все пак не се предаде и на излизане каза:

— Искрено се надявам, че следващ път няма да има, господин подполковник. А сега ви желая добър път.

Американецът изчака вратата да се затвори след инспектора и натисна препрограмирация код. Вдигна телефона до ухото си и зачака. Не минаха повече от няколко секунди и чу, че отсреща звънеше.

— Един момент, моля — учтиво рече женски глас, после прозвуча двоен мелодичен звън: той би трябвало да означава, че разговорът се кодира. — Да, моля, сега можете да говорите.

— Говори подполковник Джонатан Смит от Прага — внимателно започна Джон. — Вижте, разбирам, че при вас е вече много късно, но ми се налага да говоря с генерал Фъргсън. По важен въпрос. Всъщност крайно спешен.

Който и да слушаше, лесно би могъл да провери, че бригадният генерал Даниъл Райдър Фъргюсън е директор на АИМИИБ. Във всеки случай автоматично набраният номер не беше свързан с който и да е от номераторите в института. Повикването минаваше през автоматична релейна инсталация, снабдена с броячи и техника за предотвратяване на прихващане и подслушване на разговорите. След проверка тя отпращаше източника към вашингтонската централа на Първи секретен отдел.

Джон Смит водеше двойствен живот. Повечето от работата му бе на светло, тоест той наистина бе лекар и учен към АИМИИБ. Но имаше дни, когато се налагаше да работи и за друга институция — въпросния секретен отдел, свръхтайна разузнавателна организация, всекидневно докладваща лично на американския президент. Дори и в Конгреса не знаеха за съществуването ѝ. Нито пък то бе известно на широкия кръг военни ведомства и разузнавателната общност на различните ѝ високи нива. Отделът бе структуриран доста свободно, ръководеше се от малко ядро, разчиташе на дълбоко засекретена мрежа от оперативни агенти, професионалисти в различни области и нива с огромен обхват на умения и експертни познания. Както и Смит, те бяха предимно незаангажирани със семейни връзки и други лични

ангажименти или отговорности, които биха могли да натежат върху чисто професионалната работа.

— Генерал Фъргюсън си тръгна, сър, работното му време отдавна свърши — рече Маги Темпълтън, жената, която ръководеше комуникациите на Първи отдел и отлично разбираше за какво става дума в момента. — Но пък ще ви свържа с дежурния.

Джон бе използвал една от най-безобидните условни фрази „крайно спешен“, а тя означаваше точно това, но също и че въпросният полеви агент е загазил сериозно. Най-важното бе, че комбинацията от тези две думи бе и гласов код.

— Дежурният ли казахте? — повтори Смит нарочно и кимна. — О, да, мисля, че и той ще ми свърши работа.

— Чудесно. Изчакайте за момент така.

Телефонът занемя за миг, след няколко секунди се чу познатият глас:

— Здравей, Джон.

Смит неволно се поизправи.

— Здравейте, сър.

Отсреща бе шефът на Първи отдел, Натаниел Фредерик Клайн, който се засмя.

— Обичайно не си така официален, подполковник. Допускам, че там и стените имат уши, нали? Маги каза, че имаш проблем.

Смит потисна усмивката. Убеден беше, че в стаичката са монтирани микрофони, нищо чудно и камери да има. И повече от сигурен, че инспектор Карашек го подозира.

— Обаждам се от полицейски участък в Прага — рече той. — Вчера късно следобед трима души се опитаха да ме убият. Успяха да убият мой колега, руски учен изследовател на име Валентин Петренко.

Отсреща настъпи кратко мълчание, Клайн бе изненадан.

— Разбирам — обади се той след малко. — Правилно постъпваш, че веднага докладваш. Случаят е сериозен. Дори много сериозен. По-добре дай да чуя повече информация, Джон. С подробностите, моля.

Смит изпълни желанието му, като описа нападението на моста. Говореше бавно, внимаваше да се вмести във версията, която бе разказал на тукашната полиция. Ако подслушваха този разговор, в което бе почти стопроцентово сигурен, трябваше да бъде нащрек, за да

не предизвика допълнителни усложнения. Тогава вероятно щяха да го задържат и разпитват отново. А Фред Клайн бе с предостатъчно опит, за да запълва сам празнотите и недоизреченото.

— О, да, нападателите са били професионалисти — коментира Клайн, след като Смит нахвърли основните факти. — Наемници, а вероятно и поръчкови убийци, при това добре обучен екип.

— Няма никакво съмнение в това отношение — кратко отвърна Смит.

— Руснаци ли бяха?

Смит помисли, прехвърли в съзнанието си инцидента още веднъж, опитвайки се да анализира гласа и произношението на дългокосия. Веднъж, след като онзи бе захвърлил маската на просяк и проговорил на английски, Джон бе доловил някакъв акцент, слаб, но и в известна степен насочващ. За, съжаление не можеше да бъде абсолютно сигурен. Сви рамене и отвърна по същия начин.

— Може би. Но не мога да гарантирам.

Клайн замълча отсреща, минаха няколко секунди, сетне запита:

— Какво работи доктор Петренко в Москва?

— Специалист по новопоявили се болести и инфекции към Централната клинична болница — отвърна Смит. — Прекрасен учен. Един от най-добрите експерти.

— В Централната клинична болница ли? — възкликна Клайн. — Интересно, интересно. Става много интересно.

Смит повдигна вежди. Знаеше, че от позицията си в сенките началникът му има достъп до невероятна по обем и специфика информация и анализи. Може би вече някои американски или западни разузнавателни центрове са попаднали на данни за избухването на болестта в руската столица?

— Във всеки случай радвам се да чуя, че си извадил необичаен късмет — продължи Клайн. — Като си помисля, при малко по-различно развитие на нещата можеше и ти да лежиш убит на онзи мост.

— Точно така, сър — съгласи се американецът. — Между Другото, тукашната полиция споделя преценката ви за ситуацията.

Клайн изсумтя.

— Значи чешките власти вече са ти задавали неудобните въпроси? Например как така си съумял да оцелееш срещу такива

експерти по почистването?

— Би могло и така да се каже — поусмихна се Смит. — Добавете, моля, и думите *non grata* към моята *persona* и получавате доста ясна представа за сегашното ми положение. Експедират ме по съкратената процедура, още с първия самолет за Лондон.

— Е, това е неприятно, но не и фатално. Нито за кариерата, нито за прикритието ти — коментира Клайн. — Има нещо далеч по-важно: съществува ли риск онези хора да се доберат до теб сега?

Смит се замисли. Въпросът бе повече от точен, но труден за отговор. Пък си го бе и задавал на няколко пъти още предишната нощ. Докъде се простират пълномощията и възможностите на агентите, които се бяха опитали да го ликвидират? Докъде са в състояние да стигнат? Дали с елиминирането на руския учен се изчерпва и задачата им или не? Може би имат нареждане да отстранят всички, с които Петренко е имал контакт във връзка с проучванията си?

— Напълно е възможно — рече на глас Смит. — Не знам дали е вероятно, но е възможно.

— Разбрах — отвърна Клайн и линията затихна, но Смит не затвори и както и очакваше, шефът му се обади отново след по-малко от минута. — Ще ти уредя помощ оттук. Няма да е кой знае каква, тъй като времето е много кратко, но не ми се иска да стоиш там без никаква подкрепа. Можеш ли да останеш на място поне един час?

— Мисля, че няма проблем — кимна Смит.

— Добре. Обади ми се, преди да напуснеш участъка — рече Клайн, поколеба се за миг, сетне въздъхна. — И внимавай, Джон, не прибързвай със самоубийствени ходове. Направи каквото можеш. Аз докато направя нужното тук, може да мине цял век, нали знаеш?

Джон се засмя, той ли не познаваше стила на шефа?

— Ясно, сър, ще запомня — обеща той.

Мъж на средна възраст в дебело кафяво палто, кожена шапка, ръкавици и с огледални слънчеви очила излезе от главния вход на полицейския участък на „Конвикска“. Вървеше бързо в югозападна посока, всъщност към реката, без да се обръща назад. Недалеч от полицията, в тясна странична уличка го чакаше черен мерцедес с опушени прозорци. Макар че бе паркиран абсолютно неправилно,

дипломатическите му номера и специалният знак на предното стъкло бяха пречка за намесата на пословично строгите надзиратели на движението, които не пестяха усилия и глобяваха безкомпромисно. Макар че денят бе мрачен, слънчевите щори на задния прозорец на автомобила бяха спуснати.

Със същата бърза, неспокойна походка мъжът стигна до мерцедеса, отвори страничната врата и се настани на шофьорското място. Свали шапката и слънчевите очила и със замах ги запрати на широката кожена седалка до себе си. С все още облечената в ръкавица ръка нервно поглади стърчащата си къса кестенява коса, видимо току-що подстригвана.

— Е, какво установи? — обади се мрачен глас от задната седалка.

— Общинската полиция не е освободила американеца поне засега — отвърна човекът на волана — румънец, чието име бе Драгомир Илионеску — и погледна в огледалото за задно виждане, едва различавайки фигурата на седящия отзад. — Но не и за дълго. Както и предположихте, запазили са му място в самолет, който излита днес следобед. За Ню Йорк през Лондон.

— С официална охрана ли ще се движи?

— Не, очевидно не. Чехите очакват той сам да си осигури транспорт до летището.

— Доколко може да се вярва на тукашния информатор? — попита гласът отново.

— Досега винаги е бил точен, значи може да се разчита на думите му — сви рамене румънецът. — Нямам основания да се съмнявам и този път.

— Чудесно — откликна фигурата отзад и зъбите й студено блеснаха в сумрака на купето. — Значи ще успеем да организираме вълнуващо пътуване на подполковник Смит. Уведоми целия екип. Всички незабавно да тръгват. Всеки си знае ролята.

Илионеску послушно посегна към автомобилния радиотелефон. Включи кодиращото устройство, понечи да набере, но се поколеба и запита:

— Необходимо ли е да поемаме риска? Искам да кажа, Петренко така и така е отстранен, откраднатите от него материали са унищожени

в реката. Тоест главната задача е изпълнена. Имайки предвид това, какво значение има животът на един американски лекар?

Човекът отзад се наведе напред и излезе от сянката. Сега трудно проникващата през опушените стъкла бледа светлина заигра върху прясно бръснатия му череп. Грижливо опипа покрития си с превръзка разбит нос. През марлята бяха избили капчици съсирена кръв.

— Ти как мислиш? — ледено рече той. — Че този тип, който ме подреди така, е само лекар ли? Просто обикновено докторче?

Илионеску внезапно преглътна, при това с мъка.

— Е, питам те какво мислиш?

Вече леко запотен, румънецът поклати глава.

— Значи все пак малко загреваш. Това е добре. Е, каквото и да е този човек на име Смит, сега ще му скроим дървено пардесю — заговори мъжът отзад и гласът му бе едва доловим, но мразовито заплашителен. — Освен това последните заповеди от Москва бяха съвсем ясни, нали? Без свидетели. Нито един. Може би помниш каква е санкцията за неизпълнение на заповед, а?

Мускулче се разигра внезапно около лявото око на Илионеску, в съзнанието му нахлу спомен за снимките на смазан и окървавен труп. И побърза да закима.

— Да, да. Помня.

— Тогава изпълнявай заповедите и не разсъждавай много — сопна се Георг Лис, мъжът с кодово име Прага едно, и се облегна отново, скривайки нараненото си лице в сянката.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Близо до Брянск, Русия

Четири изстребител-бомбардировача Су-34 — модификация триплан с двойна опашка — изреваха над надиплените гористи масиви западно от Брянск, мощните им двигатели разтресаха околността. Сврѣхмодерната радарна система на борда им позволяваше да летят току над дърветата, почти докосвайки върхарите и антенните пилони без опасност от сблъсък. Отзад, бавно падащи надолу към покритата със сняг земя, останаха нажежените до бяло струи на устройствата за отклоняване на направляваните от топлотърсачи ракети земя-въздух.

Внезапно получили нова заповед, мощните машини се устремиха нагоре, светкавично набирайки височина, докато бордовите им компютри определяха многочислени цели, прехвърляха данните към оръжейните системи и изчисляваха огневите честоти. Няколко секунди по-късно от крилете им се откъсна цял облак ракети и бомби с прецизно насочване, отправяйки се към далечните гори под тях. В същия миг четирите реактивни чудовища рязко свиха вдясно, отново светкавично променяйки полетния таван, за да избегнат евентуалните вражески радари, докато излизат от зоната на удара и се насочват на север.

Ниско долу горите запламтяха, сякаш там изневиделица бяха изригнали десетки малки вулкани. Високи огнени стълбове се устремиха нагоре, увенчани с оранжеви гриви и червени пламъци. Отскубнати с корените, натрошени вековни дървета полетяха във въздуха стотици метри нагоре, за да паднат обратно с грохот и трясък. Огромни облаци дим и пушек, всевъзможни парчетии и останки се разлетяха във всички посоки.

На покрива на стар, вкопан в склона на недалечен хълм, бетонен бункер близо дузина най-високопоставени руски офицери от сухопътните сили и ВВС наблюдаваха представлението с биноклите си. Повече от стотина тежковъоръжени десантници и командоси в белоснежни комбинезони и бронежилетки бяха разположени на

стратегически места в околността, за да охраняват генералите. Зад бункера, добре прикрити сред дърветата и завити с устойчиви на инфрачервени търсачи камуфлажни мрежи стояха няколко щабни всъдехода и качена на мощни автомобили електронна командна техника. Между дърветата като дебели змии се точеха кабели многожилни оптични влакна, извиваха се между тях и отиваха към мобилна комуникационна централа със специална защита срещу прихващане. В околността се провеждаха засекретени специализирани военни учения с кодово име „Зимна корона“. За да се запази абсолютна оперативно-стратегическа тайна, в цялата област бяха строго забранени всички видове радио-, телефонни, мобилни и всякакви наземни комуникационни връзки.

Сред плътната група наблюдатели на покрива на бункера изпъкваше една-единствена облечена в цивилни дрехи фигура. Беше строен, възнисьък мъж, който в момента слушаше обясненията на армейски полковник с радиошлем на главата. Мъжът бе в плътно и стегнато, но обикновено черно палто и шал на врата. Вятърът развяваше изтънялата му кестенява коса.

— Според контролните компютри унищожени са всички симулирани вражески артилерийски батареи и мобилни радари за контрол на огъня, господин президент — докладваше тихо полковникът.

Руският президент Виктор Дударев кимаше спокойно и не сваляше бинокъла от очите си.

— Много добре, много добре — мърмореше той.

Над недалечните хълмове като глутница ловджийски кучета изскочи ято ултрамодерни машини — този път Су-39, аеродинамични щурмови самолети, чиито свръхмощни турбореактивни двигатели ревяха страховито. Новата вълна се понесе стремително, ниско над хълмистата верига, стрелна се над бункера с оглушителен вой, а от окачените под крилете установки се откъснаха стотици реактивни снаряди с огнени и димни опашки, неудържимо устремени напред. Целият източен горист склон пред тях се разлюля и сякаш отмести — останаха десетки димни стълбове, разтрисани от повтарящи се отново и отново експлозии.

— Всички вражески ракетни установки земя-въздух са изцяло унищожени или извадени от строя — продължи да докладва

полковникът.

Руският лидер кимаше все така одобрително. Сега насочи бинокъл вляво, взирайки се в източната част на долината. Оттам с не по-малко оглушителна шумотевица се появи истински поток шарени — сиви и черно-бели — хеликоптери, повечето бяха от транспортните Ми-17, носещи екипи Спецназ. Достигайки скорост от над двеста километра в час, тази истинска флотилия хеликоптери със зимна камуфлажна окраска се понесе над бункера и изчезна отсреща — право в плътните димни стълбове над почти унищожената от бомби и ракети гора.

Дударев свали бинокъла и изгледа полковника.

— А сега? — запита той.

— Подразделенията със специално назначение проникват през вражеските линии, напредвайки към главните си цели — щабове, складове с гориво, ракетни комплекси — далечно действие, и други важни мишени — отвърна съветникът по военните въпроси полковник Пьотр Кириченко, след като първо изслуша радиодокладите.

— След тях вече се развързват и първите ешелони на главните атакуващи сухопътни сили — добави той, като погледна началството в очите.

— Отлично! — отсече руският президент и пак отправи бинокъла към далечната дъга на долината.

Там вече се появяваха бързо движещи се петънца, те напредваха доста стремително по неравния, открит терен и постепенно растяха. Първи бяха разузнавателните гъсенични машини, бронираните БРМ-1, носещи 73-милиметрови оръдия, ракети и картечници. След разузнавателните дозори се точеха внушителни маси по-тежка техника — танкове Т-90 със 125-милиметрови оръдия. Т-90 е силно модернизиран и подобрен вариант на добре известните Т-72, той носи специална броня — добавъчна, с експлозивни модули, заглушители на инфрачервени източници, антилазерна аерозолна защита срещу противотанкови ракети. В същото време е може би най-модерната руска бойна машина, в разработката му са отразени научените по време на безкрайната война в Чечения уроци. Има още и нови компютризирани системи за огневи контрол и термомерници, които значително оптимизират прецизността, огневата мощ и обхвата му, почти изравнявайки го по качества с американския „Ейбрамс Б1А1“.

Дударев гледаше минаващите една след друга с немалка скорост танкови формации и се усмихваше одобрително. Неотдавна му бяха донесли разузнавателни доклади във връзка с този тип танкове. Според тях в някои западни разузнавания смятали, че повечето от руските Т-90 са разположени в Далечния изток, на границата с Китайската народна република. Само че тези фукльовци пак са объркали нещата, казваше си той доволно.

След като бе установил контрол над Кремъл, бившият офицер от КГБ се бе заел най-сериозно да реформира и преустрои западните въоръжени сили на бившия СССР. На първо място нареди да бъдат уволнени хиляди корумпирани, мързеливи или политически нестабилни офицери. Разпусна десетки зле екипирани и въоръжени танкови и мотострелкови дивизии. Други преквалифицира. В боеспособната армия остави само най-добрите формации. Сетне от растящите постъпления от петрола започна да отделя все повече и повече пари за по-нататъшното им модернизирание. Така значително смалената по мащаби армия постепенно се превърна в мощна сила с елитни дивизии. В сравнение със старата съветска армия нейният личен състав получаваше значително по-добри заплати, бе отлично обучен, въоръжен и оборудван.

Сега Дударев погледна часовника си. Потупа леко полковника по ръката и прошепна:

— Време е да вървим, Пьотр.

Кириченко тракна токове.

— Тъй вярно.

Когато потеглиха, генералите застанаха мирно и отдадоха чест.

Дударев се спря и размаха пръст почти в лицата им.

— Свободно, господа. При мен формалности не са нужни. Но иначе запомнете добре — аз изобщо не съм бил тук. И сега съвсем не съм тук — вие не ме виждате, нали? Според кремълския пресцентър и съобщенията му за печата аз съм на кратка почивка край Москва, във вилата. Ясно, нали?

По устните му полази студена усмивка. Извърна се и посочи към минаващите встрани десетки танкове, бронетранспортъори, най-разнообразни други машини и войници.

— Нито пък това се е случвало. Това, което виждате, е просто сън. „Зимна корона“ е учение на хартия, щабно занятие по карти. Ясен

ли съм?

Насъбраните върху бункера висши офицери отвърнаха хорovo „да“ и угоднически се захлиха.

По силата на приподписаните от Русия международни договори за конвенционалните оръжия тя бе длъжна да обявява предварително всички мащабни военни учения на своя територия. Тоест седмици, дори и месеци напред. В случая „Зимна корона“ бе крещящо нарушение на ангажиментите ѝ във връзка със същите международни договорености. Не бе уведомен никой от военните аташета към чуждите посолства в Москва, нищо официално не бе казано по въпроса. В същото време всеки елемент на учението бе така планиран във времето, че да не бъде засечен от шпионските спътници на САЩ. За тази цел компютърни специалисти бяха най-грижливо насрочвали движенията на хиляди войници и стотици технически средства във въздуха, горите и покритите със сняг поля така, че да не бъдат записани и чути от минаващите над руската територия сателити.

Същата сложна техника и подробни мерки по сигурността бяха приложени спрямо предстоящите нови големи учения по периферията на Руската федерация и в близост с границите на Грузия, Азербайджан и отцепилите се централноазиатски републики. Всеки, който би задал неудобни въпроси във връзка с бъдещите интензивни маневри и отигравания на сложни бойни ситуации, щеше учтиво да бъде информиран, че Русия просто провежда „антитерористично учение“ на силите си за светкавично реагиране. А стане ли явна измамата, просто вече ще бъде доволно късно за каквото и да е. Съвсем късно.

Следван от съветника си полковник Кириченко, Дударев пъргаво слизаше по стълбището, издълбано зад бункера в склона на възвишението. В подножието търпеливо го изчакваше едър сивокос мъж. Подобно на Дударев и той носеше обикновено черно палто и бе гологлав въпреки хапещия студ. Президентът се обърна към съветника си.

— Пьотр, ти върви напред, подготви всичко за тръгването, аз скоро ще те настигна.

Полковникът кимна и продължи по пътя, без да се обръща назад. Част от служебните му задължения бе, да знае точно кога да се разкара, да усеща къде не бива да слуша или наблюдава какво прави неговият титуляр.

Щом Кириченко се скри зад дърветата, Дударев се обърна към сивокосия и го подкани.

— Е, Алексей, докладвай.

Алексей Иванов бе стар и верен другар от старото ведомство, в настоящия момент оглавяваше малко известен сектор в наследника на КГБ — Федералната служба за сигурност (ФСС). На разпространяваните от руското правителство официални документи отделът на Иванов бе наричан с доста скучно, дори бюрократично име — Сектор свръзка — специални проекти. Вътрешните хора обаче наричаха отдела *13-о управление* и всячески се опитваха да се държат колкото се може по-далеч от него.

— Нашите приятели изпратиха знак, че ХИДРА влиза в действие, при това напълно по график — съобщи Иванов на руския президент. — Първите оперативни варианти вече вървят.

Дударев кимна и изгледа по-едрия си стар боен другар.

— Добре, Алексей, добре. Какво стана с онези случаи на изтичане на информация?

— Хм, те всъщност — тези случаи имам предвид — са блокирани, последиците елиминирани — намръщи се Иванов. — Поне така ми потвърдиха.

— Но ти не си сигурен? — попита Дударев и повдигна вежди.

Шефът на 13-о управление сви масивните си рамене.

— Нямам реални основания да се съмнявам в твърденията. Но признавам, че не ми харесва тази игра — да работим от разстояние.

Намръщи се още повече и добави:

— А може би е и опасна.

Дударев го потупа по рамото поощрително.

— Давай го по-весело, Алексей. Старата методика вече не върви, трябва да се съобразяваме с новите времена. Днес модата е в децентрализацията и разделението на властта, тоест споделянето ѝ, нали така?

В следващия миг обаче очите му охладняха съвсем.

— Освен това ХИДРА е по-особено оръжие. Най-добре е такъв инструмент да използваш от безопасно разстояние, най-вече при възможността винаги да можеш да отричаш всичко и до край. Нали така?

Иванов кимна тежко.

— Това е вярно.

— Тогава продължавай по плана — нареди Дударев. — Графика го знаеш. Внимателно наблюдавай нашите приятели, особено ако подушиш, че има такава нужда. Но пряко не се намесвай, разбира се, ако няма друг изход. Ясен ли съм?

— Разбира се, заповедта е съвсем ясна — отвърна неохотно едрият мъж. — Само се надявам... дано вярата ти да се оправдае.

Тези думи развеселиха руския президент. Той повдигна вежди по типичния за него начин и подхвърли:

— Вярата ли казваш? — сега устните му потрепнаха в кратка, ледена полуусмивка. — Драги ми Алексей, такава нещо като вяра не съществува. Би трябвало да ме познаваш по-добре. Аз поначало не вярвам в нищо и в никой. Вярата е за глупаците и простите хора. Умният човек знае добре, че на практика светът го управляват фактите и силата.

Тбилиси, Грузия

Грузинската столица се намира в естествено създаден от природата амфитеатър, отвсякъде заобиколен с високи възвишения, на билата им се извисяват древни крепости, полусрутени манастири, растат гъсти гори. През ясни дни с добра видимост на северния хоризонт човек може да различи далечните, покрити с вечни снегове върхове на Кавказките планини, те ясно изпъкват на фона на бледосиньото небе.

Сара Раусет, кореспондентка на „Ню Йорк Таймс“, стоеше на балкона на стаята си в петзвездния „Мариот“ в Тбилиси, облежната на парапета му, и снимаше. Раусет едва бе надхвърлила трийсетте, но светлокестенявата ѝ коса на места сивееше, а тя отдавна вече не правеше усилия да променя външния си вид. Затова изглеждаше по-възрастна от действителните си години, но пък и това си имаше своите достойнства: така излъчваше повече увереност в очите на отговорните редактори и потенциалните източници на новини. Стаята бе на последния хотелски етаж, така си я бе поискала. Затворила едно око, тя въртеше обектива на цифровия си фотоапарат, оглеждаше обстановката, преценяваше разстояния, ъгли, контрасти. Сетне бързо

защрака, снимайки огромната тълпа хора на широкия, ограден с красиви дървета булевард долу.

Задържа обектива по-дълго върху лицето на дребничка белокоса жена, която развяваше розово на цвят знаме. От дръжката му висяха няколко траурни панделки, а по сбръчканото ѝ лице се стичаха сълзи. Натисна бутона, запечата лицето в паметта на апарата. Това бе силен, мощен изразителен образ, като нищо щяха да го одобряват за първа страница. Заедно с водещата статия с нейното име, с неин текст под снимката.

— Възхитително — рече си на глас и продължи да снима.

— Моля, не ви разбрах? — студено запита високият мъж с квадратната челюст, застанал зад нея — това беше шефът на мисията на САЩ тук.

— Погледнете хората — опита се да обясни възклицанието си Сара, загледана в площада с множеството грузинци. — Сигурно са десетки хиляди долу в този ужасен студ. А може би са и повече. До един опечалени, обединени в тъга и загуба. Заради един болен човек.

Долу трептеше същинско море от човешки глави с плакати и розови флагове. Иначе сравнително тихата тълпа бавно се движеше в посока на парламента.

— Разбирате ли, от това ще излезе възхитителен материал — рече Раусет.

— По-скоро ужасна трагедия — мрачно възрази мъжът. — Най-вече за Грузия, но може би и за целия кавказки регион.

Журналистката свали апарата и го изгледа косо изпод дългите си мигли.

— Така ли мислите? Бихте ли се изяснили защо... искам да кажа, така че и моите читатели да могат да разберат.

— Без да се позовавате на мен, нали? — този път гласът му бе тих.

Раусет веднага кимна.

— Няма проблем — усмихна му се деликатно. — Да речем, ще звучи по следния начин — *„по мнението на западен наблюдател в района, специалист в областта на грузинската политика“*.

— Това е добре — съгласи се дипломатът и въздъхна. — Вижте, госпожице Раусет, нужно е да разберете, че за тези хора президентът Яшвили е много повече от обикновен политик. Той се е превърнал в

символ на демократичната им Розова революция, както те я наричат. И още по-точно казано, в символ на грузинския мир, просперитет, а може би и бъдещото оцеляване на страната им.

Той посочи с ръка далечните възвишения и планините зад тях.

— Векове наред този регион е бил разкъсван на части, разделян, завладяван и отново освобождаван от съперничещи си империи — Персия, Византия, от арабите, турците, монголите и най-накрая руснаците. Дори и след разпадането на Съветския съюз Грузия пак бе почти развалина, разцепвана от етнически противоборства, корупция и политически хаос. А когато Розовата революция го доведе на власт, Михаил Яшвили започна да променя всичко това. Той е първият, който дава на грузинския народ правото да опита реалната сладост на едно компетентно, демократично управление. И това, пак повтарям, става за пръв път след цели осемстотин години.

— А сега този човек умира — обади се Раусет. — От рак, така ли?

— Може би — сви рамене високият американски дипломат и в очите му се мярна съжаление. — Всъщност никой не знае със сигурност. Моите източници в правителството твърдят, че засега лекарите не били в състояние да уточнят заболяването. Знае се само едно: че жизненоважните органи блокират и престават да действат — един по един.

— А какво би могло да стане после? — запита кореспондентката на „Ню Йорк Таймс“. — След като Яшвили умре?

— Нищо хубаво няма да излезе от кончината му — мрачно отвърна американецът.

Раусет не се отказваше, продължи да разпитва:

— А други региони могат ли да се отцепят — например Южна Осетия и Абхазия?

Знаеше, че години наред вече хиляди загиват в постоянните борби в тях двете — самообявили се за „автономни републики“.

— Или пък напрежението да ескалира в една всеобща гражданска война? — добави тя.

Бе рисковано от зони на конфликти да се изпращат кореспонденции, но пък, от друга страна, това бе пътят към журналистическата слава и голямото име в професията. А Сара Раусет беше амбициозна жена.

— Възможно е — съгласи се дипломатът. — Яшвили няма доказан наследник, поне не и такъв, в който да имат доверие различните политически фракции, националности и етнически групи в Грузия.

— А руснаците? — пак запитва тя. — Нали има много истински руснаци, които живеят тук, в Тбилиси? Ако в града започнат сериозни въоръжени сблъсъци, няма ли Кремъл да изпрати войски?

Дипломатът отново сви рамене.

— В това отношение знам колкото и вие. Можем само да предполагаме и да правим прогнози.

ГЛАВА ПЕТА

Белият дом, Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Президентът Самюел Адамс Кастила въведе госта си в тъмния Овален кабинет и запали осветлението. С едната ръка разхлаби грижливо завързаната папионка, сетне разкопча официалното сако.

— Сядай, Бил, настанявай се — рече той и посочи едното от двете кресла пред мраморната камина в обширното помещение. — Да ти предложи едно питие?

Шефът на националното разузнаване Уилям Уекслър побърза да поклати глава в знак на отрицание.

— Благодаря, но ще откажа, г-н президент.

Стройният бивш щатски сенатор, който изглеждаше чудесно пред телевизионните камери, се усмихна, пускайки в ход целия си чар, очевидно надявайки се да омекоти отказа.

— Много вино се ля на вечерята тази вечер. Наистина си мисля, че още една чашка алкохол, какъвто и да е той, ще ми замъти главата.

Кастила кимна хладно и се усмихна вътрешно. В обществения кръг, канен на гости в Белия дом, имаше всякакви хора. Някои, изглежда, таяха убеждението, че на официални вечери на гостите винаги трябва да се дава достатъчно свобода, в случая — достатъчно алкохол, че да надпият цяло подразделение морски пехотинци, преди самите те да се окажат под масата. Разумните гости се въздържаха, не се поддаваха на изкушение и отказваха постоянното доливане на чашите — преди да е станало твърде късно. Онези, които не проявяваха нужната предпазливост, просто не бяха поканени следващия път, независимо от влиятелността им, богатството или популярността.

Кастила хвърли поглед към изящния стенен часовник от осемнайсети век, който тихичко тиктакаше над камината. Минаваше полунощ. Отново махна с ръка на Уекслър да се настани на креслото, а той седна в отсрещното.

— Първо искам да ти благодаря за готовността да останеш до толкова късно.

— Няма никакъв проблем, г-н президент — отвърна Уекслър с мелодичния си баритон на професионален политик и отново се усмихна, разкривайки два реда свършени зъби.

Макар и да бе навършил шейсетте, лицето му бе гладко, почти без бръчки, тенът чудесен.

— В крайна сметка, за мен е удоволствие да работя за вас.

Кастила имаше известни резерви в това отношение. След поредица гафове и публични провали Конгресът най-накрая, и то неотдавна, бе съумял да прокара нужните закони за първата в течение на близо петдесет години голяма реорганизация в американската разузнавателна общност. Законодателството предполагаше и нов пост с ранг на министър — директор на националното разузнаване (ДНР). Теоретично той би трябвало да координира и направлява дейността на комплексната група правителствени разузнавателни институции — агенции, бюра, управления и служби, които бяха в постоянна конкуренция и съперничество. На практика обаче ЦРУ, ФБР, РАМО и АНС (Агенцията за национална сигурност) водеха люта бюрократическа война, за да ограничат максимално силата и пълномощията му.

Извънредно находчив и волеви човек бе нужен за този пост. Личност, която да надмогне цялата тази мощна институционална съпротива и Кастила вече изпитваше сериозни съмнения, че Уекслър е човекът за тази цел, още повече с необходимите воля и умствени възможности. Не беше голяма тайна, че бившият сенатор едва ли би бил първият президентски избор, но този път Конгресът се бе заинатил колективно и отказал да избере друг освен един от своите. Защото макар и с номинален контрол върху общия разузнавателен бюджет на стойност повече от четирийсет милиарда долара, директорът на националното разузнаване командваше огромна сума, а Сенатът и Камарата на представителите бяха заинтересовани на този пост да стои някой, когото да познават и на когото да имат доверие.

В Сената Уекслър бе представлявал малък щат в Нова Англия в продължение на повече от двайсет години. Бе натрупал голям законодателен опит, макар и че не бе се отличавал с нещо или блестял особено. Иначе се ползваше с репутацията на почтен, трудолюбив

конгресмен, участник в няколко комисии, надзиравали дейността на въоръжените сили и разузнавателните институции. През всички тези години на държавна служба бе създал множество приятели и, разбира се, неколцина сериозни врагове.

В огромното си мнозинство Сенатът бе застанал зад неговата кандидатура като глава на американската разузнавателна общност с убеждението, че той е съвършеният избор. За Кастила обаче нещата стояха малко по-иначе — вътре в себе си той смяташе, че Уекслър е болезнено учтив, добронамерен будала. Което, с други думи казано, означаваше, че начело на цялата система бе сложен още един чисто бюрократичен слой. Едва ли това щеше да способства за провеждането на нужните реформи, целящи да рационализират и засилят управлението на американските разузнавателни операции.

— Какво мога да направя за вас, г-н президент? — запита след малко шефът на националното разузнаване, като наруши тишината, обръщайки глава към дълбоко замисления Кастила.

Бе озадачен. Защо ли го бе извикал президентът точно след тази късна вечеря — такава среща бе необичайна, нетипична? Но криеше озадачеността си прекрасно.

— Искам веднага да направиш нужното за пренасочване на събирането на разузнавателна информация и аналитичната работа — отсече Кастила направо.

Харесва му или не този човек, длъжен бе да работи посредством него. Поне на този етап.

— По какъв начин, сър? — въпросително повдигна едната си вежда Уекслър.

— Настоявам незабавно да се засили фокусът върху политическите и военните събития в самата Русия, както и в малките държави по границите ѝ — каза Кастила. — На първо място това означава да се осъществят множество промени в трафик графиците на спътниковото време, да се преосмислят приоритетите в оползотворяването на СИГИНТ^[1], превода и аналитичните формати.

— Русия ли казахте? — учудено възкликна Уекслър.

— Точно така.

— Но студената война нали завърши? — възрази директорът на националното разузнаване.

— И аз така съм чувал — отвърна Кастила сардонично и се наведе напред. — Но виж, Бил, поради редица деликатни геополитически причини ние сме се държали прекалено толерантно с добрия ни *приятел* Виктор Дударев, особено през последните две години — преференциално отношение, благосклонни улеснения и други подобни неща. Нали така? Макар това и да означава, че в същото време сме си затваряли очите за редица гнусни ходове, които той е предприемал, на първо място срещу собствения си народ.

Уекслър кимаше неохотно.

— Сега проблемът е в това, че докато бяхме вързани в Афганистан, Ирак и в още дузина подобни проблематични огнища по земното кълбо, Дударев си построи нова автокрация в Русия, еднолична власт, настанявайки се на самия ѝ връх, върховен господар на всичко, докъдето погледът му стига, образно казано. На мен това не ми харесва. Въобще не ми харесва.

— Руснаците се оказаха изключително полезни съюзници в борбата срещу „Ал Кайда“ и други терористични групи — намеси се Уекслър. — И ЦРУ, и Пентагонът докладват, че са насъбрали значително количество разузнавателни сведения от разпитите в затворите на Чечения. И са качествени, вършат работа — по тях може да се действа.

Кастила повдигна масивните си рамене и се усмихна на събеседника.

— Да, това е вярно, но погледни от друга страна — дори и най-обикновеният гангстер би ти помогнал да смажеш гърмяща змия, нали? Доколкото сме в една и съща лодка, така да се каже. Това в никакъв случай не означава, че можеш без притеснения да застанеш с гръб към него, нали?

— Вие да не искате да кажете, че Русия отново се превръща в активен враг на САЩ? — запита Уекслър, подбирайки думите си внимателно.

Кастила направи опит да въздържи надигащото се в него раздражение.

— Виж, Бил, това, което изтъквам, е, че не ми харесва да действаме на сляпо спрямо човек като Дударев. А в момента анализите на ЦРУ и на другите институции, които пристигат при мен, звучат все едно техните хора си изрязват вестникарски статии и работят по тях.

Директорът на националното разузнаване се усмихна вяло.

— И аз все това говоря на моя екип — рече той. — Дори съм представил недоволството си в писмена форма пред съответните междуведомствени координационни комисии.

Кастила се ядоса още повече. Този човек така ли управлява? Чрез изпращане на писма и докладни записки на „съответните междуведомствени комисии“? И това е човекът, от когото се очаква да стегне юздите на ЦРУ и другите институции? Боже мой! Прекрасно. Повече от прекрасно. Скръцна със зъби и отново се опита да обуздае гнева си с въпроса:

— И какво?

— Е, очевидно... хм... проблемите се коренят в някои от аналитичните звена — колебливо отвърна Уекслър. — Аз все още не съм наясно с точната картина, но вече ми докладваха, че неколцина от най-добрите ни специалисти по отношенията и проблемите с Русия са заболели сериозно. Няколко ги на работа вече втора седмица.

Кастила се загледа в него за няколко секунди, въздъхна дълбоко и рязко нареди:

— Ето какво, Бил: започвай поред от началото. Докладвай абсолютно за всичко тук, пред мен, веднага.

Москва

Денят настъпваше вече, макар и бавно. Бледите слънчеви лъчи кротко лазеха по Москва-река, отразяваха се мътно в заледената ѝ повърхност, а в същото време святкаха доста по-ярко в стъклата на минаващите по мостовете в двете посоки автомобили и камиони. От прозорците на небостъргача на „Котелническая“ се откриваше панорамна гледка към града и оттук, на височина цели двайсет и четири етажа над реката, макар и неясно се чуваха дори и острите клаксони, и постоянният грохот на движението. Развихряха се сутрешните пикови часове в руската столица.

Русокосият мъж седеше зад бюрото и за пореден път бързо преглеждаше на екрана множество получени в електронната поща писма. Всичките бяха кодирани със специален код съобщения,

пристигнали през последните седем часа на условен адрес, периодично отваряни лично от него.

Повечето бяха съвсем кратки, съдържаша само име, звание или длъжност, месторабота, географски източник и диагноза в не повече от две думи.

МАРЧУК А., ГЛАВНОКОМАНДВАЩ, СЕВЕРНО
АРМЕЙСКО ОПЕРАТИВНО КОМАНДВАНЕ, УКРАИНА
— ЗАРАЗЕН. СЪСТОЯНИЕ — В ПОСЛЕДЕН ЕТАП НА
БОЛЕСТТА.

БРАЙТМАН Х., ЕКСПЕРТ СИГИНТ — ГЛАВНА
КВАРТИРА ПРАВИТЕЛСТВЕНИ КОМУНИКАЦИИ —
РАЗУЗНАВАНЕ — ЗАРАЗЕН. СЪСТОЯНИЕ — МЪРТЪВ.

ЯШВИЛИ, М., ПРЕЗИДЕНТ, РЕПУБЛИКА ГРУЗИЯ
— ЗАРАЗЕН. СЪСТОЯНИЕ — В ПОСЛЕДЕН СТАДИЙ
НА БОЛЕСТТА.

СЪНДКУИСТ, П., СТАРШИ ПОЛИТИЧЕСКИ
АНАЛИТИК, ЦРУ, ЛЕНГЛИ, САЩ — ЗАРАЗЕН.
СЪСТОЯНИЕ — МЪРТЪВ.

ХАМИЛТЪН, Д., ДИРЕКТОР А2 (ГРУПА РУСИЯ),
АНС, ФОРТ МИЙД, САЩ — ЗАРАЗЕН. СЪСТОЯНИЕ —
В ПОСЛЕДЕН СТАДИЙ НА БОЛЕСТТА.

Списъкът на вече покойните или умиращите бе дълъг и продължаваше още и още, общо около трийсетина мъже и жени. Блондинът четеше с все по-растящо задоволство. Години и болезнени усилия бяха нужни за разработване и усъвършенстване на биологичното оръжие ХИДРА — съвършен, пригоден да бъде направляван с крайна прецизност невидим убиец. После бяха минали още месеци на подготовка и подбор на мишени за първите й варианти, както и разработката на безопасна методика за незабележимо заразяване на набелязаните жертви. Още време бе отделено за тайни

доставки на нужните за разработката на отделните варианти материали и субстанции. И накрая грижливото планиране, секретните мерки за сигурност, изобщо цялата тази опасна и многостранна по характер дейност бе дала богат плод.

Погледнато в ретроспекция, безстрастно мислеше русокосият, предварителните изпитания в Москва се бяха оказали ненужни — беше само разхищение на ресурси и рисковани ходове, вредни за цялостната оперативна сигурност. Но пък създателят на ХИДРА бе настоявал да ги проведат. Твърдеше, че контролирани експерименти в стерилните ограничения на лабораторните условия не могат да заменят полевите проби върху истински хора. Основната му мисъл бе, че истинската проверка е единствено посредством произволен подбор на жертви, за да се установи, че творението му ХИДРА действа точно — с други думи, че извън посветените кръгове в други болници други лекари няма да бъдат в състояние да разгадаят източника на заболяването и успешно да лекуват болните.

Мъжът с кодово име Москва едно поклати глава. Вулф Ренке бе блестящ, безпощаден и както винаги изпълнен с крайна решимост да постигне своето по своя си начин. И в края на краищата спонсорите на проекта ХИДРА бяха отстъпили пред волята му, макар че иначе изчакаха да видят със собствените си очи дали действието на оръжието ще отговаря на извънредните изисквания на автора. Е, да — оказа се, че отговаря. Но и това си имаше цена: бяха събудили подозрението на двама начетени лекари — Кирянов и Петренко, а те се бяха опитали да предупредят Запада и да предадат информацията на негови източници.

Помисли пак и сви рамене. Е, и какво толкова? Тези двамата — Петренко и Кирянов — бяха мъртви. Скоро към тях ще се присъедини и онзи — единственият западен представител, с когото бяха споделили опасенията си.

Посегна към телефона и набра местен номер.

Още на първия сигнал отсреща се обади ясен, студен глас: — Да?

— Фаза първа е почти завършена — докладва русокосият тихо.

— Иванов уведомен ли е?

— Снощи му дадох само предварителен доклад — отвърна мъжът. — Преди да замине, за да говори с Дударев по време на маневрите „Зимна корона“. Веднага след завръщането му в Москва ще го информирам изцяло.

— Предполагам, че нашият приятел от 13-о управление беше доволен, нали?

— Подозирам, че Алексей Иванов ще бъде доволен само ако успее да седне на моето място или може би на вашето — иронично отвърна Москва едно.

— Без съмнение — откликна човекът отсреща. — За щастие, неговият шеф е по-умен и по-гъвкав. Сега кажете кога можем да пристъпим към следващата фаза? Нашите приятели искат да знаят кога да започнат военната си подготовка.

Блондинът прехвърли материалите на екрана, потърси последния — най-новия във времето. Беше писмо от самия Вулф Ренке. От опит знаеше, че е най-добре да разговаря лично с учения, преди да изпраща следващите варианти по куриер.

— Първо ще трябва да свърша една работа — за нея ще ми е нужен самолет от „Шереметиево“ 2 още тази вечер, след няколко часа.

— Ще уредя въпроса.

— После ще се наложи да бъда в лабораторията ХИДРА утре рано сутринта.

[1] Тук разузнавателна и спътникова информация най-общо, на базата на връзки и комуникации — радио, радар, телефон, електронни системи, компютри. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Прага

Преметнал през рамо пътната чанта и тази с лаптопа, Смит застана на входа на участъка. Насреща му вървеше малка тълпа униформени полицаи и регулировчици, които се връщаха на работа след кратка почивка за по едно кафе или сандвич. През отворената врата на „Конвикска“ нахлу хладен въздух, примесен с наситени бензинови и дизелови пари от ауспусите на колите в истинския лабиринт от тесни улички, каквито в Старе Место имаше много.

Джон излезе на тротоара и тутакси усети мразовития пражки зимен вятър, чиито ледени струи го опипваха досущ като ръце. Спря и дъхна в дланите си, за да ги позатопли, искрено съжалявайки за загубата на коженото яке. За нещастие се оказа непоправимо разкъсано и замърсено. Преди да подпише формуляра за освобождаването от полицията, се бе избърснал и преоблякъл в джинси и черно поло, но тънкото сиво шушляково яке върху него не бе нужната защита срещу всепроникващия мраз. Междувременно, духайки в дланите си, очите му нещо обходиха уличния хоризонт.

— Ето! — рече си той.

Много едър, възпълен и брадат мъжага с кръстосани на гърдите ръце се бе облегал небрежно на спряно на отсрещното платно на улицата такси — точно срещу участъка. Автомобилът беше чешка „Шкода“, много окаляна и вероятно отдавна немита, иначе бе покрита с драскотини, а тенекиите на калниците и вратите бяха огънати на доста места, множество пъти лепени и пребоядисвани. Всъщност трудно бе да се каже коя е оригиналната боя и изобщо дали от нея е останало нещо. Мъжагата изгледа Смит от глава до пети, прокашля се и се иззрачи шумно на улицата, сетне бавно се изправи в цял ръст.

— Хей, господине! — подвикна той на доста завален английски. — Да ви трябва такси?

— Може би — отвърна Смит, като прекоси улицата внимателно, питайки се: този ли тип с мечешко телосложение е обещаният му

контакт. — Колко ще ми излезе до летището?

Въпросът бе повече от естествен. Видят ли неопитен или наивен чуждестранен турист, независимите, неорганизираны пражки таксиметрови шофьори си удвояват, дори утраяват тарифите. По този начин понякога дори и недългият път до единственото пражко международно летище може да се окаже солен и прескъп.

Едрият мъж се ухили широко, разкривайки редица покафенели от тютюна зъби.

— Зависи за кого. За богат бизнесмен вземам хиляда крони. Но за учен човек като вас... не е същото, нали така? За беден професор — нищо, ще ви возя ей така. Без пари.

Смит си позволи кратка, незабележима въздишка на облекчение. Учен бе думата за разпознаване — избраната от Клайн парола. И независимо от външния вид и автомобила, този възгуб, недодялан таксиджия бе местен човек на Първи отдел. Би трябвало да е достатъчно добре подготвен, за да му помогне да се измъкне от Чешката република жив и здрав. Затова кимна бързо и рече:

— Добре тогава, съгласен съм. Давайте да вървим.

Сетне хвърли последен поглед наоколо и без да се бави повече, се настани на задната седалка. Едрият шофьор обаче с мъка се наместваше на мястото зад волана, а неголямата кола пъшкеше под тежестта му.

Преди да включи на скорост, мъжаката се извърна с мъка към американеца и го изгледа в очите.

— Казаха ми, че искате да пристигнете на летището дискретно и безпроблемно.

— Точно така.

— И че може би ще има други хора, на които това няма да им хареса. Правилно ли съм разбрал?

Този път Смит само кимна.

Чехът се ухили отново.

— Няма страшно, професоре. Всичко ще мине добре, на Вацлав Машек може да се разчита.

Сега свали ципа на огромното по размери червено яке и Смит веднага зърна дръжката на пистолета в раменния кобур. Чехът намигна театрално и добави:

— А има ли неприятности, и на дребното приятелче ей тук също може да се разчита.

Смит се насили да потисне разочарованието. Клайн бе казал, че ще направи каквото може — да не очаква прекалено много. А този дърдорко тук дори още не беше и потеглил.

„Навреме мога да ти изпратя само един човек, Джон — беше му казал по телефона Фред Клайн. — Нямам избор. Той е куриер, на парче работи, не е оперативен агент, но иначе е достатъчно надежден.“

Рече си, че ще каже на Клайн да актуализира досието си за агент Машек. Брадатият гигант изглеждаше прекален самохвалко, готов да размахва показно скритото си оръжие. Това бе потенциално рисково поведение, недопустимо за истинския професионалист. В същото време можеше да означава и други неща: Машек е силно изплашен и говори високопарно, за да прикрие неспокойствието си, или че е прекалено агресивен и се надява да получи шанс за изява в далеч по-тежки, но и носещи по-щедро възнаграждение задачи.

Американецът не проговори, докато Машек шофираше през безкрайния уличен лабиринт в Старе Место. Сетне прекосиха Вълтава и тръгнаха по осеян със завои път покрай масивни черкви, манастири, кули и правителствени сгради, строени още преди векове. По целия път едрият чех непрекъснато ломотеше, коментираше обстановката, обясняваше забележителностите, покрай които минаваха, здравата псуваше другите участници в движението и постоянно уверяваше Смит, че се движат отлично и ще пристигнат навреме.

Определено става дума за безпокойство и опънати нерви, заключи Смит. Въпреки големия си ръст и нафуканите приказки Машек беше човек, скроен на дребно и истински изплашен. Може би като таен куриер си върши работата добре и компетентно, но Клайн не би трябвало да го натоварва с такава задача, изкарвайки го от дълбоката сянка. Бъди честен, Джон. Бъди по-безпристрастен, напомни му вътрешният глас. Човекът вероятно знае, че екип наемници се е опитал да те ликвидира веднъж, напълно възможно е да опита пак.

Въздъхна. По дяволите, той да не е много по-спокоен, просто отлично владееше изражението си, иначе и него го свиваше стомахът. Насили се да следи околните гледки: взря се през прозореца към отлично оформените и окосени градини от двете страни на пътя. Ето я

и Белведере, прекрасната кралска лятна резиденция. Строена през ренесансовия период, тя се издигаше сред китна обстановка с високи дървета, медта на покривите блестеше мътно в синьо-зелени тонове.

Няколко минути по-късно вече слизаха надолу, северно от района с повечето забележителности. Шкодата се движеше добре, Машек умело вземаше завоите в натовареното движение. Минаха по задръстен с коли кръгов участък и се насочиха на запад към широк булевард. Тук Смит се поизправи на седалката, оглеждайки околните коли още по-внимателно. Вече бяха на „Европска“ — модерна магистрала чак до летището. Отляво се виждаха разпрострени на значително разстояние провинциален тип къщи, училища, паркове. Отдясно изпъкваше покрито с вечнозелени гори трихълмие. В подножието му имаше къщи и магазини, разположени сред множество вечнозелени дървета, дъбове и брези. Хълмистите райони се простираха далеч на север и изток и почти достигаха реката отвъд тях.

По едно време Машек натисна газта повечко — стигна ограничението, дори го надхвърли. Сега вече множество указателни знаци показваха, че летището е близо — само на няколко километра.

Между голите клони на дърветата откъм северната страна на булеварда Джон зърна тясно езеро. Отвъд него теренът бе вече силно неравен, тъмнееха гори и сиви варовикови скали. Машек улови погледа на Смит и тутакси отвори уста.

— Прочуто историческо място, наричат го Долината на буйната и кротка Шарка. Има една свързана с насилие легенда за него — говореше чехът с апломб, кимайки с голямата си глава към сенчестата теснина отвъд сиво-зеленикавите води. — Тя разказва как в незапомнени времена, още в зората на историята, тук избухнал кръвопролитен конфликт между мъжете и жените. Голяма война било, за абсолютна власт и първенство. Според една история красива девойка на име Шарка примамила военачалника на мъжете в онези гори ей там. Любила го, дала му да пие силно вино, а когато заспал, то заклала. Амазонска работа, знаеш, май беше от единайсети век.

Смит се усмихна криво.

— Значи мястото не е много приветливо.

Машек сви широките си рамене и продължи да говори:

— Е, днес е природен резерват, не може да се каже, че е негостоприемен. Множество хора от Прага го посещават през лятото

— плуват, разпъват палатки, летуват, когато времето е приятно. Ние, чехите, може и да сме романтици, но иначе сме и практични хора, нали така?

В същия миг Смит усети промяната в движението. Колите намаляваха скорост, отпред пламнаха множество стопсветлини. Поредица оранжеви конуси отделяха водещото на запад ляво скоростно платно, а извън пътя бе поставен портативен електронен знак, който мигаше червено. Имаше и надпис на чешки.

— Мамка му! — изруга Машек, отпусна газта и натисна спирачката на шкодата. Скоростта рязко падна. В същото време, мръщейки се и мърморейки нещо под нос, чехът рязко сви вдясно, където имаше доста коли, вклинявайки се доста грубо в тясното място между старо волво и чисто ново ауди. Отзад водачите натиснаха клаксоните в гневен знак на колективен протест. Смит се размърда разтревожено, наведе се напред.

— Пътя ли поправят? — попита той. — Или има катастрофа?

— Нито едното, нито другото — изръмжа Машек и нервно захапа долната си устна. — На онзи знак там пише, че полицията е установила извънреден контролен пункт и всички са длъжни да спират за проверка.

— Какво търсят? — запита Джон и веднага съжали за думите си.

Машек раздражено поклати глава.

— Откъде да знам? Може би проверяват за алкохол. Или за дрога. Може и за крадена стока. Често спират за изтъркани гуми и счупени стопове — рече той и здраво стисна кормилото, чак кокалчетата му побеляха. — За всичко могат да спират. Ченгетата си умират да раздават глоби и да прибират лесни пари.

Сега се движеха едва-едва, просто лазеха. Смит се загледа през прозореца, бяха някъде на стотина метра разстояние от изхода, обозначен като „Буйна Шарка“. Той извеждаше встрани, към доста потесен път, който на свой ред водеше към горите. На него стоеше един-единствен полицай с фуражка, дебело черно яке и син клин — зимната униформа на чешката пътна полиция — и ритмично размахваше оранжевата си палка към колите да продължават напред. От време на време обаче пристъпваше напред и спираше колоната, давайки знак на поредния автомобил или камион, а понякога и на няколко коли заедно

да отбият зад него. Махаше със стоппалката авторитетно и бързо, с умение си вършеше работата.

Американецът се загледа в него с интерес, търсейки логиката в начина, по който пътният полицаи подбираше превозните средства за проверка. И бързо се смръщи, защото не може да открие такава. Ченгето имаше полусърдито, скучаещо изражение и, изглежда, пускаше повечето превозни средства да минават напред, а отклоняваше по-рядко, и то най-много по две-три коли. Може би проверката бе произволна.

Може би.

— Мамка му! — изръмжа Машек, когато униформеният махна с палката и към неговото такси.

Намръщен, чехът сви вдясно и влезе в изхода, нареждайки се на неголямата опашка отклонени от „Европска“ коли и камиони.

Смит отново огледа обстановката. Зад тях по тесния път свиваше чисто нов мерцедес с опушени стъкла. Обърна лице напред. Вече влизаха сред дърветата. Тук светлината бе по-слаба, короните им й пречеха, но сред мрежата от голи клони все пак пробиваше някой и друг лъч. Импровизираният контролен пункт бе съвсем близо. Видя две немаркирани с полицейски знаци коли, бяха чешки шкоди, спрени на банкетата, недалеч от друга поредица оранжеви пътни конуси. Тук имаше още двама униформени пътни полицаи. Те задаваха по няколко въпроса на водачите, сетне им махаха с ръка да продължат.

Единият се приближи до таксито. Изглеждаше доста възрастен за младшия си чин, лицето му бе изпито, възбледо. Под козирката на фуражката очите му бяха безизразни, сиви. Наведе се и рязко потропа на шофьорското стъкло.

Машек побърза да го свали.

Полицаят протегна ръка.

— Покажи си шофьорската книжка. И разрешението за таксито — изстреля думите на чешки.

Видимо разтревожен, едрият чех изпълни нареждането, подаде исканите документи. Взрян в ръцете му, зачака неспокойно резултата, докато онзи прелистваше страниците. След малко очевидно прочел необходимото, полицаият презрително захвърли книжката и разрешителното в скута на Машек. След това се наведе отново и

огледа вътрешността, а очите му се спряха на Смит, едната вежда се повдигна въпросително.

— Кой е този човек? Чужденец ли е?

Смит реши да си държи устата затворена.

— Ами... не е важна птица. Бизнесмен, американец е, мисля. Да изкарам някоя корона до летището, нали така... — мърмореше Машек объркано.

Вече се потеше и това личеше. По челото му се стичаха капки, самият Смит осезаемо усещаше излъчващия се от шофьора страх, който разстройваше самоконтрола и увереността му.

— Той... хм, полетът му е сега, след малко... та...

— Няма страшно — незаинтересовано сви рамене полицаят. — Има време, ще си хване самолета.

— Значи мога да потеглям? — с надежда в гласа рече чехът.

Полицаят поклати глава.

— Не още, приятел. Опасявам се, че днес ще имаш кофти ден. Нови нареждания излязоха за обезопасеността на такситата. Ще трябва да те проверяваме изцяло.

Извърна се към колегата си и викна:

— Хей, Едуард, ела тук. Давай да се захващаме с този.

Смит присви очи. Шестото му чувство се обаждаше. Нещо в профила на този човек му бе познато, някъде в подсъзнанието му светна червена лампичка, изпрати слаб, но настоятелен алармен сигнал. Загледа се по-внимателно в него, сега различи фината дупчица в меката част на ухото му. Странно, нали? Колко ли чешки ченгета на средна възраст носят обеци?

Полицаят се обърна към Машек отново, посочи му към пространството между двете немаркирани коли.

— Давай ей там. И изчакай малко. Ще те проверим по бързата процедура и те пускаме да си ходиш.

— Да, да. Разбира се — заговори угоднически едрият чех, чак съумя да се усмихне насила и бързо закима с едрата си лъвска глава.

Включи на скорост и бавно намести шкодата в указаното място, сетне посегна към ключа и понечи да загаси двигателя. Ръцете му трепереха.

— Не изключвай — рязко нареди Смит, наблюдавайки през прозореца какво правят полицаите. — Остави мотора да работи.

Сега двамата униформени се бяха навели към шофьорския прозорец на мерцедеса. Други коли не се виждаха. Пътят отзад бе пуст, дърветата прикриваха големия булевард.

Поклати глава, ядосан на самия себе си. Но пък какво би могъл да направи? Иначе не беше толкова трудно да предположи, че са попаднали в капан. Аларменото звънче в главата му писна още по-силно. По-добре да поеме инициативата. Наведе се напред, потупа шофьора по рамото.

— Дай ми пистолета си, Вацлав — рече му тихо. — Веднага.

— Моя пистолет ли? — изненадано зяпна едрият мъж и разтревожено се извърна, поглеждайки го през рамо. — Че защо?

— Да речем, че искам да избегна евентуални грешки — отвърна Джон, като се стараше да говори максимално спокойно.

Нямаше никаква полза да плаши повече този и без това доста стреснат мъж. Всъщност не и преди да е взел окончателно решение. Усецаше натиска на вътрешния глас, а интуицията вече подаваше въпрос: сблъсък или бягство? При това вече изцяло в сферата на съзнателното. Замисли се отново.

— Имаш ли разрешително за оръжието?

Машек неохотно поклати глава.

— Браво! Прекрасно — изсумтя Смит. — Виж, тези ченгета и така вече търсят нещо, за което да се хванат. Глоба за неработещ стоп е неприятно, разбирам, но се случва. Обаче какво ще стане, като те пипнат, че носиш незаконно оръжие?

Машек пребледня още повече, разрошената му брада потрепери, преглътна трудно и запелтечи:

— Лошо ще стане, м-м-много лошо. Наказанията са м-м-много тежки...

— Точно така — рече Смит и сега тонът му бе повелителен. — Давай го бързо, аз ще се оправям.

Този път Машек охотно разкопча голямото си яке и измъкна пистолета от кобура. В този миг ръцете му трепереха още повече.

Джон се пресегна през облегалката и пое оръжието, преди чехът да го е изпуснал. Пистолетът бе CZ-52, чешко производство, автоматичен, използваше 7,62-милиметрови патрони, както и съветският ТТ от времето на Втората световна война. Навремето бе на стандартно въоръжение в някои от страните от Варшавския договор, а

сетне хиляди такива бяха разпродадени като „военни излишъци“ на цивилни лица — къде законно, къде не. Погледна отблизо, за да се увери, че предпазителят действа, сетне извади магазина. Съдържаше обичайните осем патрона, типично за тази марка. Върна магазина на мястото му и отново надникна през прозореца.

Отвън двамата чешки полицаи тъкмо се отделяха от мерцедеса. Размениха си няколко тихи думи и се запътиха към таксито.

Смит притаи дъх. Започваше се.

Вървяха вдървено, с присвити очи, като че някой им бе поставил маски — безизразни, безчувствени. Сякаш всемогъща сила бе изтрила всичко човешко, оставяйки само гънките по изпънатата кожа на лишените от характер и живец лица. По-възрастният, същият, който бе вече проверявал документите на Машек, протегна небрежно ръка и намести кобура си по-напред, на по-удобно място.

Сега Джон бе вече сигурен. Същият беше, от Карловия мост. Видя го в съзнанието си ясно — гъвкаво отстъпващ пред отчаяните опити на Валентин Петренко да го удари с куфарчето, нанасящ смъртоносна рана в корема на руския учен. Също както и двамата други от екипа, този човек с изпитото бледо лице тогава бе носил обеща под формата на мъничък човешки череп. Мъртвешка глава, висяща от едва забележимата дупка на ухото му. Същият.

Полицейският „контролен пункт“ бе капан — грижливо подготвено и организирано лобно място.

Мина дълъг, ужасяващ момент, през който времето сякаш спря, сетне рефлексите си казаха думата, дългогодишният опит и подготовка се включиха в играта автоматично, връщайки му усета за време и действие. Замръзналият за миг свят се отприщи и Смит кресна на Машек:

— Измъквай се оттук — това е капан! Давай, давай!

Ужасен, грамадният мъж включи на скорост, натисна газта и трескаво даде назад, опитвайки се да направи нужната маневра, за да изкара шкодата на тесния път. Смит свали предпазителя на взетия от Машек пистолет с палец, дръпна затвора назад, вкара патрон в цевта.

В следващия миг инерцията го хвърли напред, Машек бе блъснал таксито в паркирания отзад празен автомобил. Чу се скърцане на смачкани ламарини и звън на счупено стъкло, от удара двигателят на шкодата се задави и угасна.

Машек отчаяно опитваше да запали, но не се получаваше, в същото време безсмислено превключваше скоростите с неистово изражение на лицето.

Така или иначе вече бе съвсем късно. Онзи с бледото лице насочваше руския макаров към тях. Движенията му бяха размазани като на кинокадър. Вторият мним полицай направи две стъпки встрани и в ръката му също се появи пистолет.

Джон вече се плъзгаше по седалката към дясната задна врата, силно снижен, за да избегне огъня, когато стъклата от лявата страна се пръснаха. Няколко бързи изстрела изтрещяха един след друг, стотици дребни парченца се посипаха в таксито.

Един от първите куршуми намери Машек точно над лявото ухо. Главата на едрия чех буквално се пръсна, когато в нея проникна обличения в мед, движещ се поне с триста метра в секунда метал. Кръв, мозъчни и костни частици опръскаха предното стъкло и таблото на шкодата.

Разярен куршум писна над главата на Смит, пробви покритата с плат облегалка, звънна в лабиринта от пружини и ребра, оттам рикошира в автомобилната рамка и се върна сред рояк искри, отнасяйки парченца разкъсан плат и нагорещени парченца тел. Боже мой, късмет! Джон намери дръжката, отвори вратата с тласък и се претърколи на земята отвън.

Светкавично застана на коляно, успял да се прикрие зад задната дясна гума на таксито. Оттам рискува да се извърне назад. Теренът бе равен в продължение на няколко метра, сетне рязко се снижаваше в падина сред дърветата. Повечето от тях бяха доста стари дъбове и брези — високи, голите им клони протегнати като в ням вопъл нагоре към мрачното, запушено небе. Храсти нямаше, тук-там растяха съвсем млади фиданки и позавехнали бурени.

Добро прикритие няма — това бе първата му мисъл. Единствено самите дървесни стволове. Не са достатъчни, рече си хладнокръвно. Сред тях едва ли ще е трудна мишена за преследвачите. Значи иска ли да се измъкне, нужен му е бърз старт и малко преднина.

Още изстрели отекнаха, шкодата се разтресе от поредица бързи, последователни попадения. Чу се звън на строшени стъкла, писък на рикошети от блока на двигателя и шасито, мек звук на строшени клонки.

Пое дъх дълбоко. Едно. Две. Три...

Хванал пистолета с две ръце, Смит се изправи и направи крачка назад, в същия миг над тавана на шкодата присвитите му за по-добра видимост очи потърсиха неприятеля, шарейки вляво и вдясно. Светкавично заковаха мишените — двамата опитващи се да го ликвидират мними полицаи. По-възрастният бе съвсем близо, само на няколко метра разстояние, методично прострелваше кабината на таксито отзад напред и обратно.

Дулото отскочи към него, не беше трудно да го закове на мушката на чешкия пистолет. Натисна спусъка, стреля в гърдите му. Оръжието изтрещя веднъж, отскочи нагоре, затворът се върна назад, изхвърли гилзата, вкара следващия патрон. Джон коригира мерника, стреля повторно.

Кръв блисна във въздуха, улученият два пъти мъж със слабото лице залитна, но успя да се извърти към американеца, устата му зяпнала в нямо удивление. Сетне коленете му бавно се подгънаха и той рухна напред по очи. Черният асфалт се обагри в тъмночервено, изтичащата кръв постепенно се насъбра в локвичка.

По-младият му колега, доста по-едър, тежък мъж с мрачно лице, незабавно залегна и отвърна на огъня, без да се прицелва. Очевидно стреляше напосоки и по интуиция, принуждавайки американеца да потърси прикритие.

Куршум от неговия макаров изсвири във въздуха недалеч от ухото на Смит. Втори звънна в багажника на шкодата, доста встрани, разлетяха се искри и парченца стара боя, третият бе по-точен — почти закачи ръкава на шушляковото яке.

Джон не им обърна внимание и противно на очакванията, излезе иззад прикритието, за да има свободна линия на огъня. Оттам стреля два пъти последователно в проснатата на пътя фигура. Първият куршум пропусна, отцепи само парченца асфалт и ситни камъчета от настилката. Вторият обаче отнесе върха на черепа на „полицая“.

Над пътя легна тежка, странна тишина.

Смит пое въздух бавно, не вярваше, че е жив. Чуваше туптенето на собственото си сърце — биеше лудешки. Пое въздух дълбоко няколко пъти, опита се да нормализира дишането и да успокои пулса. А сега какво?

Тогава чу шум на отварящи се автомобилни врати. Веднага разбра: онези имат подкрепление в мерцедеса. В следващия миг ги видя — излизаха двама. Пристъпи обратно зад надупчената като решето „Шкода“, оглеждайки обстановката в движение. Бяха в дебели кафяви връхни палта, кожени шапки и ръкавици, вече заемаха позиция зад голямата луксозна кола. Само че тези двамата имаха доста по-тежко оръжие — компактни автомати „Хеклер и Кох“ MP5K.

Джон преглътна, направи гримаса. Единият бе с превръзки и лепенки по лицето, най-вече на носа. Без съмнение същият, когото бе ударил предния ден на Карловия мост. Още двама противници, отлично въоръжени, а той нямаше дори и предимството на изненадата.

Погледна пистолета в ръката си. Нищо работа — четири патрона. Само още четири изстрела. Поклати глава. Не бяха достатъчно. Не и срещу две мощни автоматични оръжия, които можеха буквално да нацепят таксито, зад което се прикриваше. Нулев шанс.

Нулев, ако продължаваш да стоиш тук — рече тъничък вътрешен глас. Да, време беше да се изпарява.

Приклезна зад разбитата „Шкода“, запълзя като гуцер назад, светкавично прекоси равния терен и се шумугна в падината, поемайки надолу по стръмния горист склон към сенчестата долина на Буйната Шарка.

ГЛАВА СЕДМА

Георг Лис внимателно надигна глава над покрива на мерцедеса, насочил дулото на автомата в предполагаемата посока. Пръстът му се затегна на спусъка.

Никакво движение нямаше по тесния път — било отпред, било встрани или зад нашареното с дупки до неузнаваемост такси. Лицето му се разкриви още повече и потъмня, гневът го задави. Ето там лежаха, вероятно мъртви, двама от най-добрите му оперативни агенти. Ликвидирани от онзи проклет американец. Гневът отстъпи място на жестоко разочарование. Въздъхна и присви устни. Първо онзи провал на Карловия мост, сега и тук. Истинско нещастие, какво друго. Беше планирал съвършена засада, детска игра. Колко му е да убиеш един-двама невъоръжени, все едно-две овчици да заколиш? Вместо това екипът му бе наполовина разгромен. Откъде, да му се не види, бе намерил оръжие онзи дяволски тип Смит?

Отново се взря в разрушената кола отсреща. Притаи дъх и зачака. Нещо трябваше да стане — някой да мръдне, да се обади, да даде някакъв знак, признак на живот. Иначе по какво да стрелят?

Внезапно долови далечен шум на пукаци сухи клонки, изсърнали листа. По дяволите! Това бе отвъд пътя, в гората някъде. Американецът им бе избягал. Сигурно се спуска по склона към самата долина. Какво ли ще стане този път, ако отново се измъкне? Най-вече как ще реагират онези в Москва, какво ще кажат? Изруга яростно и в съзнанието му се появи друга картина. Важното е не какво ще кажат, а как ще го санкционират...

— Драгомир! — кресна той на шофьора. — Викай Ойген от пътя долу, веднага да дойде тук!

Кимна към пътя и мъртвите в чешките полицейски униформи.

— Тези двамата ги прехвърляй в багажника. Вземи и всичко, което носеше американецът. После с Ойген тръгвайте към летището. Ако Смит ви се мерне там и има възможност — ликвидирайте го. Веднага след това отивате в скривалището. Там ще ви търся по-късно.

— А другите коли? — попита румънецът.

— Оставяш ги тук — процеди Лис през стиснати зъби. — Те са чисти. Нищо по тях не може да ги свърже с нас.

— Разбрано — послушно отвърна румънецът, сетне се поколеба. — А ти какво ще правиш?

Мъжът с кодово прозвище Прага едно го изгледа ядно.

— Аз ли? — попита и сведе очи към компактния автомат в ръцете си. — Аз отивам на лов. Имам недовършена работа с неудобния доктор Смит.

Джон Смит слизаше по стръмния горист склон. Подхлъзваше се. Свличаше се там, където почвата бе мека, а скалната повърхност — влажна. Вече се бе уморил достатъчно, затова позволяваше и на гравитацията да му помага, но от време на време трябваше да се напруга да внимава и избягва ниски клони и самите стволоче на внезапно изпречилите му се дървета. Съзнаваше, че слизането му е много бързо, всъщност прекалено стремително и опасно, но пък другата опасност, която го дебнеше в гръб, му даваше известна сила.

Но ето — в един миг кракът му го подведе и се подхлъзна — беше стъпил на купчина мъртви листа. Падна тежко и продължи да се плъзга надолу като на шейна, само че абсолютно загубил контрол. Ругаеше тихо и се хлъзгаше или търкаляше, отчаяно размахвайки ръце, забивайки пръсти в почвата с надежда да забави падането. За беля се удари с рамо в дънера на стар отрязан дъб. Болката парна силно и полази по цялата лява страна на тялото му. При това от удара остана без дъх и това леко го зашемети.

Добрата новина бе, че свличането спря. Няколко секунди, които му се сториха безкрайни, лежа на същото място, където бе паднал, напълно обезсилен, опитващ се да събере мислите си и да се осъзнае. Ставай! — командваше вътрешният глас. — Ставай, ако ти се живее, ставай.

Все още ненапълно дошъл на себе си, Смит бавно и с немалко усилие се изправи до седнало положение. Примигна от болката — освен удара беше си пренатоварил мускулите, те молеха, всъщност направо крещяха за почивка, изпращаха към мозъка парещи сигнали на същинска агония. Пренебрегвайки всичко с ново усилие на волята, той

успя да се изправи на крака. Изпъна пръсти, сви ги, раздвижи ръцете и раменете и в същия миг спря.

Пистолетът! Къде е?

Извърна се назад, впери очи нагоре по склона, откъдето се бе свлякъл. Сърцето му отново заби лудешки, но започна мъчително изкачване по обратния път, взирайки се отблизо в оставените следи — в разровената земя, разместените листа и съчки.

Ето го. Зърна метала в подножието на дърво — гигантска бреза, по която все още имаше листа — червени, оранжеви, кафяви. Наведе се и го взе, огледа го и трескаво избърса с пръсти полепналите около ударника и по дулото парченца пръст.

В този миг някъде откъм върха на склона зачатка автоматен огън. Беше къс откос от няколко куршума. Те изсвистяха около главата му и се забиха в ствола на друго дърво на височина човешки ръст, разпръсквайки късчета кора и мъх. Реагирайки напълно инстинктивно, Смит залегна зад най-близкото дърво.

Последва още един откос, този път по-дълъг, разрови пръстта отдясно.

Смит се изтърколи вляво, пусна сляп изстрел нагоре, но продължи същата маневра направо на склона. Приклезна зад дебело дърво десетина метра вляво, а автоматчикът отгоре заръси куршуми отново. Те пицяха около него, къртеха кората от дърветата, клонки и трески от по-малките дървета. Тук-там остро изпищяваше рикошет от някоя скала в дефилето, летяха искри и каменни частици.

Смит рискува бързо надникване иззад дървото. Успя да зърне мъжка фигура в кафяво палто и кожена шапка — движеше се предпазливо и бавно надолу в неговата посока. По тясното лице на човека белееха превръзките. Ясно кой беше. Но къде е другият?

Прикри се отново. По дяволите. Разстоянието сега бе някъде около стотина метра. Недостатъчно за пистолет като неговия — още повече, че му бяха останали само три патрона. По-сигурно бе да продължи бягството с надежда да набере преднина и да се държи на нужното разстояние от автоматния мерник. После му оставаше само едно: да намери подходяща позиция за последна схватка. Смръщен, обърна поглед надолу, опита се бързо да прецени най-добрата възможност. Такава май нямаше.

По-надолу склонът изведнъж ставаше още по-стръмен, почти под остър ъгъл и така бе, изглежда, чак до дъното на падината. Поклати глава. Всеки опит за бързо придвижване в тази посока ще завърши само по един начин: ново безконтролно, крайно опасно свличане. Не можеше да си позволи това, не и с този преследвач отгоре със силно превъзхождащата го огнева мощ.

Значи оставаше само една реална възможност.

Пое дълбоко дъх, изскочи иззад дървото и доколкото наклонът позволяваше, затича бързо вляво и напреки. Изненадан от този полусамоубийствен ход, мъжът отгоре спря и високо изруга. Самият той слизаше и не бе в позиция за светкавична стрелба. Но бързо се окопити и откри огън — стреляше на къси, бързи и смъртоносни откоси, целийки се в пространството пред бягащия американец.

Смит зърна фонтанчетата изригваща пред него почва, разравяна от деветмилиметровите куршуми на автомата. Опита да бяга на зигзаг, вляво зад първото дърво, вдясно зад следващото, прескочи полузаровена в земята неголяма скала и сам не разбра как успя да го направи. Онзи стреляше, Джон бягаше и това бе стопроцентова игра със смъртта — същинска руска рулетка.

Внезапно преследвачът спря стрелбата.

Джон продължаваше да бяга напърно през гората, задъхан до пръсване на дробовете, все така на зигзаг сред дърветата. Надолу склонът стана значително по-стръмен, може би почти отвесен, на около четирийсет метра до дъното на дефилето. Тук дърветата съвсем оредяха, теренът бе доста по-каменист.

Не спря, тичаше упорито, опитвайки да контролира достъпа на въздух до дробовете, но все по-малко успяваше. Спъна се, падна, скочи отново и продължи да се движи. Имаше налудничавото усещане, че всеки миг ще усети остра болка в гърба, някъде между лопатките.

Внезапно пред него се простря голяма поляна — широка и отворена морава, покрита с потъмняла от студа трева, а тук-там и снопчета бурени. От срещния край примамливо го зовеше гората, но до нея имаше най-малко триста метра. От едната страна поляната стигаше до отвесния назъбен скалист ръб, от другата водеше нагоре — може би към пътя, откъдето бе дошъл.

Изскърца със зъби и спря. Би било фатална грешка да излезе на откритото и да се опита да прекоси това пространство. Много преди

евентуално да стигне някакво прикритие сред отсрещните дървета, преследвачът му ще има отлична възможност да го разстреля на воля. Отново се бе озовал в капан, този път напълно естествен. Капан и шибано лобно място, рече си горчиво той. Късмет, Джон, от трън та на глог.

Извърна се рязко назад — към пътя, по който бе дошъл. И там гората бе сравнително рядка — дървета, безлистни фиданки, прекалено тънки за прикритие. Дори и подаващите се от почвата на места скали не бяха достатъчно големи, че да залегне зад някоя от тях.

Е, какво? Оставаше скалистият ръб към дъното на дефилето.

Значително успокоил дишането си, но със свито сърце, Джон изви и бързо се спусна по диагонал към него. До самата пропаст намери опора в скалата и здраво стиснал в ръка пистолета, надникна надолу. Търсеше възможности — дупки в каменния скат, някаква макар и малка опора, която да може да използва като път към гъсто залесеното дъно долу. Сетне легна по корем и съзнавайки, че секундите летят, напрегна очи към назъбения скален фронт. Оттук зърна снопчета трева, но те бяха опасни и измамни, знаеше го от опит. За щастие имаше и поникнали от скалните цепнатини храстчета, а и няколко малки дървета. На други места от пукнатините струеше вода, стичаше се мазно надолу по скалната стена.

Затаи дъх, опита да прецени най-добрата си възможност. Не беше голяма — почти нулева по стената надолу като алпинист, но пък оставането му тук на откритото бе стопроцентова смърт. Въздъхна, постави предпазителя на пистолета и го пхна в колана на панталона. Отново надникна надолу, в самата бездна и задиша дълбоко, подготвяйки се психически да започне спускането. Сега евентуалните възможности — храсти, жилави дръвчета и тук-там издатини в скалата — му се виждаха още по-далечни и нереални. При това бяха сякаш на километри разстояние от него. Устата му пресъхна. Давай, Джон, рече си гневно. Нямах много време, друг шанс — също.

И тогава се оказа, че изобщо няма време.

Изтреця нов откос, куршумите зачаткаха отгоре и встрани, разровиха земята в смъртоносен оловен дъжд. Ехото отсреща върна тъжен писък.

Близо петдесет метра над Смит, Георг Лис чу вик, при това съвсем ясно видя, че американецът се завъртя и изчезна от скалистия ръб. Оголи зъби в зловна, мразовита усмивка. До тук сте, доктор Смит — рече си доволно.

Бавно, много бавно мъжът с тясно лице и черни очи отпусна димящия МР5К с дулото надолу и се изправи иззад ниската скала, която бе използвал за временно прикритие. Извади полупразния пълнител, сложи нов, зареди. Спусна се предпазливо надолу, преди това отново провери пълнителя и предпазителя. Въртеше цевта бавно наляво и надясно, сякаш обработва земята отпред с въображаема пръскачка. А пръстът му не слизаше от спусъка.

Цареше пълна тишина и изведнъж някъде се чу писъкът на сирени. Той бавно нарастваше. Лис се намръщи. Налагаше се да изчезва бързо, преди да са пристигнали чешките ченгета. Нямаше начин да не започнат да претърсват гората. Американецът трябва да е мъртъв. Никой не може да оцелее при падане от такава височина. И все пак по-добре е да се увери със сигурност, че това е така. Ако не друго, то Москва едно ще поиска потвърждение за отстраняването му.

Все така ухилен в жестоко удовлетворение, мъжът с кодовото име Прага едно продължи бавното си спускане към ръба на бездната. Стигна до нея и внимателно се надвеси, за да погледне надолу по назъбената скална стена в очакване да зърне безжизненото тяло на Джон Смит.

Самият Смит се бе задържал на тясна издатина няколко метра под самия ръб на пропастта, опрял гръб на жилавото стъбло на неголямо дърво. То го бе спасило в неудържимото политане надолу. Сега залагаше на единствения, макар и нищожен шанс — стиснал насочения нагоре пистолет с две ръце в типичната поза за стрелба по мишена. Чакаше, чакаше може би невъзможното.

Тogaва зърна главата на черноокия, показаха се и раменете му, изпъкна лицето — надничаше надолу. От това разстояние ясно забеляза и избилата през превръзките на счупения нос засъхнала кръв.

Кажи довиждане — рече си Смит и натисна спусъка — един, два пъти, бързо връщайки оръжието в същата линия на огън след отката.

Първият 7,62-милиметров куршум проникна във врата на превързания, разби прешлена на гръбначния стълб и излезе през тила. Вторият проби дупка точно между очите му.

Вече мъртъв, тесноликият падна на колене, превъртя се тромаво и политна в бездната с главата надолу. Безжизненото тяло се удари в издатина, отскочи напред, но продължи стремителния си ход надолу, като се въртеше и премяташе. Отново настъпи тишина.

Смит остана на място няколко секунди, загледан в покритото с облаци небе. Болеше го цялото тяло, и костите, и мускулите, но пък беше жив. Когато последният откос разрови земята около него, бе заложил най-отчаяно на шанса, пък каквото ще да става. Превъртя се и се спусна толкова внимателно, колкото случаят позволяваше. Вече беше набелязал дръвчето като начало на евентуално слизане надолу. Е, чудо ли бе станало или не, но излезе, че безумно хазартният риск си бе струвал. Вероятно бе изразходвал късмета, който му се полагаше за цял един човешки живот.

Отново сложи предпазителя, този път прибра пистолета в джоба на якето. Ръцете му трепереха силно, препускащият в кръвта му адреналин бавно отшумяваше.

Все още се чувстваше слаб, а нервите му бяха опънати до крайност, болеше го навсякъде. Много внимателно се извъртя и седна, здраво заловен за дървото. Погледна надолу, близо трийсетина метра под него. На широка скала лежеше разкривен в странна поза трупът на неговия преследвач. Наоколо се виждаха следи от кръв, които показваха и местата на последния удар при падането на трупа.

Сега ясно чу приближаващите се все повече полицейски сирени. Крайно време беше да изчезва оттук. Съюзници от НАТО или не, едва ли чешките власти щяха да погледнат благосклонно на участието на американски военен офицер в престрелка с престъпни елементи и трупове току в предградията на своята столица. Какво бе казал онзи полицейски офицер? О, да — пукотевица в стил Дивия запад. Е, значи е време да се разкара. Пак хвърли поглед надолу към трупа.

И въздъхна. Отлично съзнаваше — преди да се скрие в сенките, наложително е да погледне този тип отблизо, може би носи нещо в себе си? Смит не знаеше точно в какво се е замесил още от мига на срещата с доктор Петренко. Едно нещо обаче бе напълно ясно. Някой си някъде има интерес той да бъде ликвидиран. Защо?

Погледна нагоре — там и бездруго щеше да налети на пристигащите полицаи. Започна опасното спускане към дъното. Отначало тромаво и предпазливо, сетне все по-твърдо и с растяща самоувереност. От издатина на дръвче и обратно, намираше пътя си с упование и малко късмет. Стигна последния метър, скочи на дъното и се затича към проснатия върху широка скала труп.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ОСМА

Багдад, Ирак

Нощта падаше над иракската столица. По широките модерни булеварди в източната ѝ част блестяха ярки светлини, прозорците на барикадираните сгради на министерствата също светеха, лампи имаше и по множеството все още претъпкани с хора пазари. На запад от Тигър в населения със сунити район Адамия бе далеч по-мрачно — тесните улички бяха озарени единствено от мътния светлик на дребните магазинчета и порутените чайни, тук-там и от замрежените прозорци и залостените порти на по-старите домове. Нощният въздух бе хладен и свеж, леко ухаеше на прясна влага от падналия малко порано същата вечер дъжд и кратката буря, която го бе донесла. На групички пред чайните стояха мъже с традиционните арабски кофия — навити около главата карирани парчета плат. Те пушеха и тихо коментираха днешните новини и последния слух.

По една от тесните улички, поклащайки се, вървеше Абдул Халифа ал Дулайми, бивш полковник от някогашната иракска разузнавателна служба — Мухабарат, име, всявало грозен страх у мнозина. Вече не бе така охранен както по времето, когато беше на власт и хиляди трепереха пред него — Сега бе значително отслабнал, косата и мустаците му — посивели, ръцете му трепереха.

— Лудост, същинска лудост! — шепнеше той гневно на арабски през рамо към скромно крачещата след него женица с голяма кошница покупки в ръце. — Това място не е преставало да бъде муджахидински център. Хванат ли ни тук, смъртта ще е като милувка пред онова, което ще ни се случи. Тук смъртта е дар, не я дават току-така, бързо и лесно...

Облечената от глава до пети в безформена черна абайя жена скъси разстоянието между двамата с една крачка и хладно отвърна на същия език, навеждайки се към ухото му:

— Значи номерът е да не те хванат, нали така, Абдул? Сега си затваряй устата и се съсредоточи върху задачата. За другото аз ще се

погрижа.

— Сам не знам как се съгласих на тази лудост — продължаваше да мърмори Халифа, кривейки крак.

— Знаеш, отлично знаеш — напomini му жената с мразовит глас. — Може би предпочиташ да застанеш пред съда като военнопръстѣпник? Сам да си избереш наказанието — бесилка, разстрел, смъртоносна инжекция? Ужасно много хора помнят изстѣпленията — и твоите, и на подчинените ти касапи. Или мислиш, че са забравили?

Бившият полковник наведе глава и млъкна.

Жената се огледа. Наближаваха голяма двуетажна кирпичена къща, построена в традиционния иракски стил около голям вътрешен двор. Двама млади араби със свирепи лица стояха на отворената порта и внимателно заглеждаха минувачите. И двамата държаха готови за стрелба автомати „Калашников“.

— Внимание, всички екипи, аз съм Атака едно — зашепна жената в скрития в качулката на дрехата ѝ микрофон. — Наближавам мишената. Докладвайте готовност.

В скрития в ухото ѝ приемник се обади глас, последваха го и други.

— Снайпер екипи готови. Мишените прихванати... щурмови екипи готови... екип извеждане готов...

— Разбрано — заключи жената вече на броени метри разстояние от портата. — Внимание, влизаме...

Един от охраната с автоматите пристѣпи напред, препречи пътя, очите му се присвиха подозрително.

— Коя е тази жена, полковник? — изгруктя той. — Генералът вика само теб. Без други.

Лицето на Халифа се разкриви.

— Роднина ми е... на жената братовчедка... — запелтечи той смутено. — Страх я беше да се връща сама от пазара... нали чула, че янките и шиитите нападали сами жени... изнасилвали ги, като няма мъж да ги пази, та затова...

Жената смирено наведе глава, зае покорната поза на подчинение пред мъжа.

Едрият мъжага пристѣпи, изгледа я с недоверие и изръмжа:

— Компрометираща се сигурността. Генералът трябва да знае за това. Дай я тук, на входа.

— Атака едно, тук снайпер едно — чу тя в ухото. — Чакаме команда.

Стройната жена повдигна лице с бегла усмивка и срещна очите на охраната.

— Огън, снайпер едно, две — рече тихо. — Всички екипи напред. Сега!

Съзрял изражението ѝ, едрият мъж зяпна, очите му се разшириха във внезапно просветление и уплаха. Направи опит да свали предпазителя, но беше късно.

Чу се двоен възглас пукот. Двамата пазачи с калашниците рухнаха на земята, от дупките в челата им бликна кръв. Стреляха с мощно оръжие от съседни покриви на разстояние не повече от стотина метра. В същия миг от местата си пред двете недалечни чайни се изправиха шестима мъже в арабско облекло и енергично закрачиха към портата. Изпод дрехите им се появиха автомати и леки картечници със заглушители „Хеклер & Кох“ MP5SD6. Двама изтеглиха телата на охранителите в двора и ги скриха в сенките покрай стените. Сетне се върнаха на все така зеещата порта и заеха техните места. Всичко стана светкавично, по предварително отработен сценарий. Който и да бе надникнал от къщата, едва ли щеше да се ориентира бързо за случилото се.

От кошницата с продуктите жената измъкна 9-милиметрова берета със заглушител. Веднага след това заедно с Халифа и останалите четирима изтичаха навътре в двора, подбирайки сенките и естествените прикрития. Сега жената погледна часовника си: бяха минали не повече от трийсетина секунди. Движеха се по график. Иззад решетките на прозорците долиташе тиха, измамно далечна музика — беше гласът на популярен арабски певец по сирийското държавно радио.

Огледа се отново и даде друг знак с ръка на щурмовия екип, повеждайки го към предната врата на къщата. Тук разделени на две двойки, мъжете изтичаха нагоре по стълбището. Прикриван от другите, водачът пробва леко дали вратата е заключена. Не беше. Вдигна три пръста към другарите си и кимна — това беше сигнал за обратно броене.

Три, две, едно. Първият отвори вратата с ритник и полетя навътре, следван от другите. Чуха се викове, заглушени бързо от равния автоматен огън.

Жената остана приклепнала на вратата, до нея Халифа се тресеше от страх и вече се молеше на глас. Без да му обръща внимание, тя изчакваше докладите на влезлия екип. Отвътре се чуваше продължаваща престрелка. В слушалката запука глас:

— Предните стаи чисти, двама убити.

— Коридорите и задната част осигурени.

Отново зачатка автоматен огън.

— Стълбището осигурено. Един убит.

Сега се чува викове и единични изстрели.

— Горният етаж осигурен — докладва спокоен, уверен глас. —
Още двама убити. Обектът пленен. Атака едно, тук Щурмови едно:
къщата е чиста. Жертви нямаме.

Жената се изправи.

— Разбрано — рече в скрития в дрехата микрофон и с дулото на беретата подкара Халифа пред себе си. — Хайде. Влизаме.

Минаха по коридора и продължиха навътре. На няколко различни места лежаха трупове, навсякъде се търкаляха множество празни гилзи. Личеше, че повечето хора от охраната са били убити още преди да успеят да открият огън с оръжието си — автомати и пистолети предимно съветско производство. Носеше се мирис на кръв — типичният с леко металически отсенки, — размесен с други: тютюнев дим, евтин одеколон, печено пиле. Радиото — където и да бе то — свиреше все същата музика.

Жената изкачи стълбището с лека, енергична походка, някои от стъпалата вземаше по две и все така побутваше пред себе си Халифа, налагаше се той да подтичва. На горния етаж се запъти към голяма, скъпо обзаведена стая в задната част на дома. На пода имаше скъпи дебели килими. По ъглите стояха елегантни масички, вази и столове, на бюрото бе поставен портативен компютър. Беше включен, бръмчеше тихо. Изглеждаше в пълна изправност и жената се усмихна доволно.

На килима отдясно по очи лежеше едър мъж в халат и чехли, ръцете му закопчани на гърба с пластмасови белезници. Двама от щурмовия екип стояха с насочени към него автомати.

Тя кимна, мъжете го обърнаха по гръб.

Жената се взря в лицето му внимателно, сравнявайки чертите, гърбавия нос и брадата отдолу с множеството автентични снимки, които дълго бе проучвала. Отдолу я гледаха гневни, леко зачервени очи. Отново кимна със задоволство. Бяха заловили когото трябваше: генерал-майор Хюсеин Азис ал Дури, едновременен началник на осмо управление в Мухабарата. Това бе отделът, пряко отговарящ за разработката, опитите и производството на иракско биологично оръжие.

— Добър вечер, господин генерал — рече тя учтиво, лека усмивка заигра на устните ѝ.

Той я изгледа яростно.

— Ти пък коя си, дявол те взел?

Жената отхвърли качулката на подобната на роба дреха, показа се късо подстригана руса коса, светло лице с правилен нос и волева брадичка.

— Някой, който те търси отдавна, доста отдавна — рече спокойно офицерът от ЦРУ Ранди Ръсел.

Дрезден, Германия

Небето бе мрачно, надвиснало ниско над града, валяха едри парцали мокър сняг. Въртяха се тромаво и сякаш мързеливо в неподвижния студен въздух и меко застилаха площада около пицно осветената „Семперопер“ — дрезденската опера. Тънко белоснежено покривало смекчаваше острите очертания на извисяващата се високо над площада конна статуя на саксонския крал Йохан. Големи плакати и електронни табла из града съобщаваха за тазвечерната премиера на новата ултраавангардна постановка на „Вълшебният стрелец“ — първата истинска германска опера, дело на Карл Мария фон Вебер.

Джон Смит стоеше в сенките недалеч от статуята на отдавна покойния саксонски монарх и внимателно наблюдаваше тълпящите се на площада дрезденски почитатели на голямата култура. Нетърпеливо изтръскваше непокорните мокри снежинки от черната си коса, потропваше с крака и трепереше. Беше му студено, тънкото яке и

черното поло не бяха достатъчни да го стоплят при тукашните температури.

Пристигна в града преди около час. В Прага беше успял да измоли от хамбургски тираджия да го вземе на автостоп. Прекосиха чешко-немската граница, така се добра чак до дрезденските покрайнини. Това удоволствие му струваше двеста евро в кеш, а новите, приятно шумящи банкноти бяха притъпили любопитството на шофьора относно странното желание на американски бизнесмен да пътува по този необичаен начин и по толкова дълъг маршрут. Прибирайки парите, германецът бе разрешил на Смит да се настани в леглото му високо отзад в кабината, удобно скрит от всякакви официални очи и интереси.

За късмет на Джон, прекосиха без проблеми границата. Сега, след като Чешката република бе вече част от Европейския съюз, много малко пропускателни пунктове работеха активно.

По-нататъшното му движение в Германия и качването на самолет за САЩ или някъде другаде обаче би било вече проблематично и свързано с доста голям процент чист късмет. Смъртоносната засада по пътя към пражкото международно летище му струваше много — загуба на лаптопа и пътната чанта с най-необходимите неща. Отлично знаеше, че видят ли човек без багаж, хотелиери, летищни власти и служители от сигурността винаги се мръщят и стават свръхподозрителни, където и да е това. Още по-важно бе да си осигури нова самоличност. Рано или късно чешките власти щяха да започнат национално, а много вероятно и международно издирване на американския армейски офицер и лекар, пропуснал полета си за Лондон и изчезнал така мистериозно. Сигурно щяха да го свържат и с надупчените от куршуми трупове край пътя за летището.

В същия миг забеляза ниския брадат мъж в официални вечерни дрехи и яркочервен шал, който вървеше към статуята. Носеше очила с дебели стъкла и силен диоптър, в тях се отразяваха десетките светлини на операта, а под мишница и цветна брошурка — програмата на Моцартовата „Дон Джовани“, която ясно изпъкваше на фона на скъпото черно палто.

Джон излезе от сянката, за да го пресрещне.

— Вие сигурно сте тук за новото представление? — попита той на немски. — Казват, че маестрото бил в блестяща, върхова форма,

нали?

Веднага забеляза, че мъжът въздъхна успокоен. *Маестро* бе паролата за разпознаване, дадена му от Клайн, когато Смит отново се обади с молба за помощ.

— Така чух и аз — отвърна дребният мъж с брадата и потупа с пръст програмата, която носеше. — Само че лично аз предпочитам Моцарт пред Вебер.

— Интересно съвпадение — завъртя Смит глава, наблягайки на втората дума. — И аз също.

Човекът се усмихна стеснително. Сините му очи блеснаха зад дебелите лупи на очилата.

— Онези от нас, които обичат най-големия европейски композитор, трябва да се поддържат, приятелю мой. Затова вземете това заедно с моите най-добри благопожелания — рече той и подаде на американеца програмата на „Дон Джовани“.

Сетне, без да каже нищо повече, се извърна на пети и си тръгна. След секунди вече бе изчезнал в навалищата хора, които вървяха към сводестия главен вход на „Семперопер“.

Смит потегли тъкмо в обратна посока. Още в движение опипа брошурата и намери дебел, закачен с кламери към корицата плик. В него имаше нов американски паспорт, този път на името на Джон Мартин с неговата собствена снимка и неотдавнашен печат на немските митнически служби. Пликът съдържаше още кредитна и дебитна карта отново на името Джон Мартин, жп билет до Берлин и квитанция за оставен багаж в намиращото се вляво от входа багажно отделение на дрезденската гара „Нойщад“.

Джон се ухили самодоволно, за пореден път впечатлен от изключителната точност и находчивостта на Клайн. Прибра грижливо документите, брошурката захвърли в кофа за боклук и пъргаво закрачи към недалечната бляскаво осветена трамвайна спирка.

Половин час по-късно Смит слизаше от задната врата на жълт трамвай на спирка „Нойщад Банхоф“. Над охлузената от времето, замърсена от природните стихии фасада на старата жп гара се издигаше огромна пирамида от модерни стоманени греди и стъкло. Притича по заснежената улица пред две бавно лазещи таксита, търсещи клиенти, и влезе в почти пустата зала.

На лявото отделение стоеше нощният дежурен с доста кисела физиономия. Взе му бележката и се върна в задното отделение да потърси багажа. След малко се появи, като мърмореше нещо под нос, но пък носеше чисто нови пътен сак и лаптоп в кожена чанта. Смит се разписа и се дръпна встрани, за да провери новите си придобивки.

Чантата съдържаше различни дрехи в нужния размер, сред които и топло черно вълнено палто. С благодарност свали охлузеното вече яке и облече палтото. В компютърната чанта имаше мощен, бърз лаптоп и портативен скенер.

Смит прибра багажа и се огледа за таблото с информация за пристигащите и заминаващите влакове. Имаше почти час до тръгването на следващия влак за Берлин. Стомахът му вече се обаждаше, напомняйки му, че е минало доста време, откакто бе ял за последен път. Май беше в полицейския участък в Прага — две препечени филийки с мармалад. Метна през рамо двете чанти и пресече голямата зала на път към отсрещното кафене недалеч от перона. Надписи на немски, френски и английски любезно приканваха клиентите да се възползват от безжичния интернет на заведението, докато похапват супа, сандвичи или пият кафе.

Имаше достатъчно време да свърши две неща накуп — с един куршум два заека, помисли си Джон с благодарност. Настани се на празна масичка в ъгъла, поръча кафе и картофена крем супа — обичаше немския ѝ вариант с дъхав риган и парченца тънко нарязан салам. И докато отпиваше от кафето, извади от джоба взетия от трупа на убития в дефилето документ за самоличност и се зае да го огледа хубаво. Името не означаваше нищо, поне така смяташе, но попаднала където трябва, снимката щеше да даде доста полезна информация.

Измъкна телефона — за щастие бе оцелял в джоба му по време на гонитбата в дефилето — и натисна бутона с кода на вашингтонския клон — Първи отдел.

— Казвай, подполковник — обади се след малко гласът на Клайн.

— Благодаря за помощта, получих всичко бързо и точно — докладва Смит. — В момента съм на грата, чакам си влака.

— Добре — откликна шефът. — Имаш резервация в хотел „Асканишер Хоф“ на „Курфюрстендам“. Там ще бъдеш незабележим,

ще си починеш ден-два в пълно спокойствие — докато решим как да действваме.

Смит поклати глава, познаваше мястото — някогашното сърце на Западен Берлин, и все още активен център на търговия и туризъм. Дори и зимно време няма да е трудно да се смеси с множество туристи и пътници, тълпящи се по тамошните улици и ресторанти, и съвсем да се изгуби сред тях.

— Какво е новото ми прикритие? Джон Мартин имам предвид — попита той.

— Представител на фармацевтична фирма, останал си за няколко дни в Берлин след участие в конференция по линия на продажбите — изреди Клайн. — Мислиш ли, че ще имаш някакви проблеми в тази насока?

— Едва ли — убедено рече Смит. — Има само още едно нещо.

— Казвай.

— Искам да ти изпратя една снимка — ще я сканирам и ще ти изпратя — продължи Джон. — Човекът, който уби Валентин Петренко и на два пъти се опита да ликвидира и мен. Вече е покойник, но си струва да се пусне за сравнение с архивна база данни. Сигурен съм, че някъде ще излезе нещо.

— Вероятно, подполковник — рече сухо Клайн. — Добре. Изпрати я. Ще им кажа да се приготвят.

Недалеч от руско-грузинската граница

Изолираният град Алагир е разположен в северния край на Ардонската долина, дълбоко сред хълмистите подножия на Кавказките планини. Някъде седемдесет километра на юг се намира вечно затрупаният със сняг проход Роки на височина около две хиляди и осемстотин метра, той води към оспорваната грузинска територия на Южна Осетия. Тамошните планини са масивни скални колоси със снежно-ледена покривка, а покаже ли се луната, те заблестяват белезникаво под лъчите ѝ и се извисяват като непрекъсната, солидна стена по целия източен хоризонт.

Бляскави, мощни дъгови светлини огряваха алагирското жп депо, превръщаха нощта в ден. Здравно изпотени въпреки минусовите

температури, руски войници от бойна инженерна част пъплеха като големи мравки по дългия товарен влак с три мощни локомотива, чиято композиция се бе извила като змия в депото. Облечени в зимни камуфлажни униформи, военнослужещите работеха на високите вагони, разкопчавайки дебелите платнища, под които бяха замаскирани танкове Т-72, самоходни 122-милиметрови оръдейни установки, гъсенични БМП-2 и колесни бронетранспортъори БТР-90 — всички хванати с метални скоби за вагонните платформи за по-голяма сигурност.

Други подразделения извозваха свалените бронирани машини и ги качваха на високи рампи, откъдето ги товареха на дълга редица огромни камиони с открити товарни каросерии. Това бяха специализирани танкови транспортъори, които щяха да ги пренесат още по-навътре в почти изцяло скалистата долина. Други също специализирани машини със снегорини и резервоари за сол и пясък стояха в началото на конвоя, готови да поведат тежко натоварените камиони по заледените, извиващи се опасно пътища към планините.

Добре затоплен в подплатен с кожи боен шинел, командващият руската Северна кавказка военна област (СКВО) генерал-полковник Василий Севалкин стоеше до щабния си автомобил и наблюдаваше операцията с нескрито задоволство. От време на време поглеждаше часовника и кимаше одобрително. Сега вдигна ръка и махна към един от подчинените си, офицер от инженерите.

Последният — майор по чин — притича, застана мирно и отдаде чест.

— Е? — попита кратко Севалкин.

— Свършваме след по-малко от час, г-н генерал — докладва майорът отчетливо.

— Много добре — изсумтя генералът, доволен, че собствената му прогноза се потвърждава, и мислено преповтори задачата си.

Целият конвой танкове, самоходни оръдия и пехотни бронетранспортъори ще се изнесе от Алагир, преди да е минал поредният американски спътник. А на същия товарен влак ще бъдат качени монтирани от стандартни сглобяеми части превозни средства за отвличане на вниманието. Те ще бъдат на място с отлична видимост край жп възела до Беслан — когато мине американският сателит, да снима колкото си иска. Снимките ще показват само още една рутинна

пратка военно оборудване за руските части, които се бият с чеченските бунтовници западно от възела.

Севалкин потри ръце и се усмихна хладно. Не след дълго ще преведе цялата техника, оръжие, муниции и бойците на цели две мотострелкови дивизии, 27-а гвардейска и 56-а и ще ги разположи на тайни позиции на удобно за нападение разстояние от малката република Грузия. Макар и двете дивизии да са снабдени предимно с по-стари, второешелонни танкове и друга подобна техника, тяхното оръжие е далеч по-модерно и превъзхождащо всичко, с което разполагат зле организирани грузински въоръжени сили отвъд границата.

Севалкин кимна небрежно, освобождавайки майора, който хукна обратно да си продължи работата, и се качи в щабната кола.

— Давай към щабквартирата във Владикавказ — нареди на шофьора и се отпусна на меката седалка, замисляйки се за предстоящите действия през следващите няколко дни и седмици.

В Москва бе получил специални секретни заповеди. Придвижването на подчинените му части ставаше в пълна тайна, респективно операцията влизаше в категорията строго поверително, иначе се водеше като „специализирани маневри за бързо развърщане, мобилност и бойна готовност“. Генералът доволно изпуфтя. Леваците да си мислят, че Кремъл е наредил да се проведат най-обикновени полеви учения. Иначе само глупак би могъл да повярва, че такова мащабно прехвърляне на войски и най-тежка техника — близо 40 000 бойци и над хиляда бронирани бойни машини — в изключително трудни за придвижване условия може да бъде просто учение. Със сигурност не и по средата на прочутата със суровостта си кавказка планинска зима с дивите си ветрове, минусовите температури и свирепите снежни бури.

Да, ама не, рече си Севалкин. Все пак той не бе информиран за всичко, планирано от Дударев и неговия кръг. Би трябвало да са замислили нещо голямо, което ще разтресе света и ще го встрещи от удивление. Дано да стане по-бързо, пожела си генералът. Колко време вече той и другите военни като него са свидетели на рушащата се военна и бойна мощ на родината? Силата и влиянието на Матушка Рус западаха с всяка поредна година. Но това скоро ще се промени, ще остане в миналото. И когато най-накрая дойдат съответните заповеди

за възстановяване на полагащото се по право на родината статукво на световната сцена, той и подчинените му сили ще бъдат готови да си изпълнят дълга.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Белият дом

Сам Кастила седеше зад голяма маса от борово дърво, донесена сякаш от ранчо в Ню Мексико. Допадаше му стилът на изработка, пък и си я обичаше, служеше му вместо бюро. В момента работеше енергично — трябваше да прочете повече от дузина аналитични доклади по законодателни и политически въпроси. Носеха маркировка „Спешно“, а бяха и доста дебели. Много му беше работата напоследък — тази, която изискваше личната му намеса и внимание. Макар че все пак имаше цял куп висококвалифицирани помощници в Белия дом и те служеха донякъде като филтър на изискващите всекидневно решение задачи. Написа няколко резолюции и коментар на последния документ и премина към следващия. Вече започваха да го наболяват и очите, и вратът, и раменете.

Хрумна му нещо и устата му се присви в кисела усмивка. Ставаше дума за отколешен проблем на всяко президентство. Дай повече власт и отговорности на екипа и пресата веднага те подхваща с критики и подигравки, и току-виж те нарекла „главен отговорен бюрократ“. Или те забъркала в някакъв си възгупав скандал, предизвикан от прекалено усърдни подчинени изпълнители. Опитай се да упражняваш максимален контрол и се намираш засипан от истинско море безсмислени писма и докладни записки, които е по-добре да ги движат младшите съветници. И току-виж си стигнал до там да променяш граfiците на тенис кортовете на Белия дом — както правеше по едно време бедният Джими Картър. Не, номерът бе да се намери точният баланс. От друга страна, се появяваше пък дилема — точният баланс е една непостоянна величина. Веднъж го заковеш, на другия ден ударенията се променили.

В същия миг някой почука на вратата на Овалния кабинет.

Кастила свали очилата за четене. Бяха елегантни, с титанови рамки. За секунда потри уморените си очи и вдигна глава.

— Да, моля?

На вратата се показа главната му секретарка.

— Вече е почти шест часът, г-н президент. И г-н Клайн е тук — рече тя многозначително, без да крие изписаното на строгото ѝ лице неодобрение. — Поканих го в другия ви кабинет — както ме инструктирахте.

Кастила прикри усмивката. Това бе госпожица Пайк — многострадалната му лична асистентка, както е модно да се наричат секретарките. Тя винаги приемаше драконовската си роля на ангел пазител и наставник на работното му време прекалено сериозно, дори много лично. Не криеше мнението си, че президентът работи прекалено много, не прави никакви физически упражнения и най-вече губи от малкото си свободно време, защото позволява на достатъчно много политически симпатизанти да крадат от него, злоупотребявайки със старо приятелство. Но както и останалата част от екипа на Белия дом, тя не знаеше тайната за съществуването на Първи секретен отдел. Тази тайна си бе негово лично бреме. Затова без да знае каква функция точно изпълнява бледоликият дългонос шпионски кукловод Фред Клайн, госпожица Пайк го поставяше в категорията „ужким другари от доброто старо време“, които само губят времето на шефа.

— Благодаря ти, Естел — рече Кастила най-сериозно.

— Тази вечер Първата дама ви очаква за вечеря в резиденцията — напомни му тя с остър глас, наблягайки на някои думи, — *Точно* в седем.

Кастила отново кимна, този път на устните му заигра тънка усмивка.

— Не се притеснявай. На Каси можеш да кажеш, че ще се появя. Жив или мъртъв — там съм.

Естел Пайк изпръхтя неодобрително.

— Наистина се надявам да е така, сър.

Кастила изчака вратата да се затвори след нея и усмивката му угасна. После се изправи рязко и закрачи през Овалния кабинет към съседното помещение — неговото лично неприкосновено пространство. Там имаше удобна мебелировка и препълнени с книги рафтове. Както и сходният по размери и предназначение кабинет в семейната част на Белия дом, това място отразяваше изцяло личните му вкусове. Застанал прав, пред камината го очакваше среден на ръст, леко оплешивяващ мъж в измачкан син костюм. Любуваше се на една

от няколкото картини на стената, изобразяващи стария американски Запад, и в едната ръка държеше поизтритото кожено куфарче.

Като чу отварянето на вратата, Натаниел Фредерик Клайн извърна поглед от картината на прочутия американски художник, илюстратор и скулптор Фредерик Ремингтън, взета временно от Националната художествена галерия. На картината бе представено сражение — малоброен кавалерийски патрул, хората смъртно изморени, с изпити лица и в изпокъсани униформи, водят може би последния си бой. Залегнали около пресъхнал пустинен кладенец, зад импровизирана барикада от труповете на избитите коне, отчаяно изстрелват последните си куршуми. Оръжието им е старомодни карабини „Спрингфийлд“, от онзи модел с барутниците.

— Позната идея, а? — тихо подхвърли Кастила. — Прекалено много врагове, помощта все не стига.

— Може и така да е, Сам — отвърна шефът на Първи отдел и повдигна тесните си рамене. — Но пък има и друго — никой рационално мислещ човек няма да ти каже, че е лесно да си единствената световна свръхсила и в тази си позиция да бъдеш любимият на всички герой.

Президентът направи гримаса.

— Вярно е това, Фред. Пък и алтернативата едва ли е за предпочитане. Май е по-хубаво да си почтен, макар и не особено популярен, едрогабаритен силов герой, отколкото дребен, съжаляван от всички нещастен малчо.

Кимна с глава към намиращото се в съседство черно кожено широко канапе.

— Давай, Фред, сядай. Пак сме изправени пред поредната сериозна ситуация. Ще имам нужда от повече информация.

Кастила изчака Клайн да се настани удобно, после сам седна в облечено също в кожа кресло от срещната страна на ниската масичка за кафе.

— Ти видя ли списъка със заболялите аналитици — разузнавателни и политически? — попита президентът.

Клайн кимна и въздъхна. През последните две седмици на работа или в дома си бяха тежко заболели повече от десетина от най-добрите правителствени експерти по военните, политическите и

икономическите въпроси, свързани с Русия и бившия съветски блок. Болестта им бе видимо смъртоносна, неизвестна на лекарите.

— Напоследък по цял ден периодично ме информират за състоянието им — каза президентът мрачно. — Трима са вече покойници, останалите са подложени на интензивно лечение, но състоянието им се влошава постоянно и краят се вижда. Лоша работа. Още по-лошо е, че никой — нито в болниците, нито в центровете за контрол на особено опасните заболявания, нито дори в АИМИИБ — не успя да идентифицира източника и причините. За успешно лечение пък изобщо да не говорим. Досега са приложили какви ли не комбинации — антибиотици, антивирусни и антитоксинни препарати, химио- и радиотерапия. И няма положителни резултати. Който и да убива нашите хора, той е изцяло извън нашата медицина и вероятно доста изпреварил постиженията ѝ.

— Гадна работа — съгласи се Клайн, зад очилата в метални рамки очите му изглеждаха силно зачервени. — Само че да ти кажа, Сам — това не е първата поява на същото мистериозно заболяване.

Кастила повдигна вежди.

— Така ли?

— През последните четирийсет и осем часа получихме съобщения за няколко човека, починали от досега неизвестна на медицинската наука болест със същите симптоми — тихо добави Клайн. — В Москва. И то още преди два месеца. Никакви подробности не са изтекли на Запад, защото от Кремъл са наложили строго информационно ембарго и са заплашили най-сериозно всички специалисти, които знаят нещо по въпроса. Всъщност взети са извънредни мерки за сигурност относно изтичането на информация.

Изражението на Кастила се измени, той стисна зъби.

— Продължавай.

— Руски лекари са се свързали с двама от най-добрите ми оперативни агенти — Фиона Девайн и Джон Смит — поотделно и в двата случая. Говоря за медици, които са участвали в опитите за лечение. За съжаление и двамата са били убити, преди да успеят да им предадат оригинали или копия от съответните изследвания и историята на заболяването. Първият умира при доста загадъчни обстоятелства на московска улица преди две денонощия, предполага се от инфаркт. Другият е убит в Прага вчера.

— От руснаците ли?

Клайн смръщи лице.

— Може би.

Отвори куфарчето и извади черно-бяло принтирано копие на снимка паспортен формат, същата, която Смит бе изпратил по-рано. Лицето на нея бе тясно, със студени, мъртви очи.

— Ето този тип е лидерът на екипа убийци в Прага. Пуснах я за сравнение в нашите компютри и веднага излезе в базата данни на поне половин дузина разузнавателни организации, полицейски и федерални институции, и то почти във всички случаи с едни и същи бележки: „Търси се настоятелно“ или „При задържане да се действа с повишено внимание. Изключително опасен“.

Президентът пое снимката и прочете написаното в долния край име.

— Георг Дитрих Лис? Германец ли е? — запита с изненада.

— Източен германец — уточни шефът на Първи отдел. — Когато пада Берлинската стена, баща му е бил високопоставен служител в Щази — Министерството за държавна сигурност на комунистическото правителство на ГДР. Лис-старши, бащата, сега излежава доста дълга присъда за различни престъпления срещу германския народ.

Кастила кимна. Сетне потупа снимката с пръст.

— А синът?

— Също член на тайната полиция — отвърна Клайн. — Бил е младши офицер в подразделение на Щази, носило името на съветския чекист Феликс Дзержински, всъщност охранителното звено на източногерманското правителство. Било нещо като преторианска гвардия. Попаднах и на слухове за това, че бил още и член на екип за мокри поръчки, наричат ги и „черни операции“, използван от онзи режим за убийства на неудобни хора, политически дисиденти, дори и чуждестранни журналисти, които обичат да си врат носа навсякъде и да пишат неудобни неща.

— Прекрасно — изръмжа Кастила с отвращение.

Клайн кимна.

— Особено очарователен човек, както се вижда — гадняр и половина. Нека да използвам научната дума — хладнокръвен социопат първа степен и в това отношение всички източници са единодушни. В Берлин са издадени заповеди за задържането му още при обединението

на Германия, обаче той е напуснал страната, преди местната полиция да започне издирването му.

— А според теб сега за кого работи или поне кой му плаща? Всъщност за последните 15 години, ако сметката ми е точна — попита президентът.

— Смятаме, че напоследък е на служба в организация на име „Група Брант“ — отвърна Клайн. — Това е доста сенчеста, работеща на хонорар и свободна практика разузнавателна групировка. Базирана е в Москва.

— Пак Москва — въздъхна президентът и захвърли снимката върху масичката пред себе си. — А на тази група „Брант“ кой ѝ дърпа конците?

— Информацията ни е много схематична за нея — веднага призна Клайн. — Не знаем много за структурата, нито за истинските ѝ източници на финансиране, макар и иначе да изглежда, че са доста богати. В същото време има различни слухове, че агенти на групата понякога работят за руското правителство на еднократен договор или на парче, както се казва. Провеждат наблюдение или наказателни операции срещу чеченски изгнаници или изпълняват смъртни присъди на хора извън обсега на Кремъл.

— По дяволите, какво говориш, Фред! — вдигна ръце Кастила.

— О, има и още — поклати глава Клайн и се наведе напред в стола, а лицето му придоби още по-мрачно изражение. — Направих няколко напълно дискретни запитвания. Излезе, че същата болест или нейна разновидност очевидно преследва всички върхови специалисти по съветско-руската тема във всяко важно западно разузнаване: английското МИ-6, германското БНД, френското ДЖСЕ и други.

— Ослепяват ни — коментира Кастила внезапно, — ... лишавайки ни от точни информационни анализи. Използват болестта като оръжие. Избивайки най-добрите ни разузнавателни аналитици, някъде някои хора се надяват все по-трудно да разбираме какво точно става в Русия днес.

— Възможно е, дори е много вероятно — съгласи се Фред Клайн и отвори куфарчето отново, за да извади лист хартия с посочени имена и местонахождения. — Започнахме също да следим отблизо информационно-осведомителните институции и медицинските бази данни в световен мащаб. Търсим сведения за описани подобни случаи

на заболяване със същите симптоми. Доста усилие ни струва, но досега сме намерили ето това...

Президентът взе от ръката му листа и се зачете мълчаливо. След малко подсвири високо.

— Украйна. Грузия. Армения. Азербайджан. Казахстан. Всичките до една са бивши съветски републики, граничещи с Русия.

Клайн отново кимна.

— И всички заболели мъже или жени са сред ключовите военни и политически лидери на съответната страна. А в резултат на наблюденията стигаме до още един извънредно важен извод: повечето от хората, които поемат задълженията и постове на покойните, са или недостатъчно компетентни, или най-тясно свързани с руските интереси.

— По дяволите! — изруга Кастила и се намръщи. — Този кучи син Виктор Дударев! Руснаците веднъж вече се опитаха да окажат натиск около президентските избори в Украйна и се провалиха, нали? А после се наложи и публично да се дистанцират. Това очевидно е задвижило и някои други механизми — доста по-силови. Е, може би Кремъл отново играе същата игра, но този път в далеч по-голям мащаб.

— Почеркът определено подсказва нещо, да не кажа, че е същият — бавно рече Клайн.

Президентът изгледа стария си приятел и по широкото му лице се мярна далечно подобие на пресилена усмивка.

— Искаш да кажеш да не прибързвам с открити нападки, защото още не сме съвсем готови?

— Решенията ги взимаш ти, Сам — отвърна Клайн и се изкашля тихо. — Но ще ти призная веднага, че в момента сме много силни на теория и доста слаби по отношение на твърдите факти. А при сегашните обстоятелства в света не съм сигурен как ще бъде приета една неподкрепена с достатъчно факти американска декларация относно мръсните дела на Русия.

— Така е — рече Кастила и широките му рамене увиснаха, сякаш точно в момента поемаше цялата тежест на ситуацията. — Кога справедливо, кога не съвсем, но през последните години ни възприемат като нация, която постоянно вдига шум около недоказуеми твърдения. И в резултат на това съюзниците и приятелите ни от НАТО са готови

да вярват, че сме склонни да преувеличаваме опасностите. А появи ли се противоречива информация, тутакси са готови и да ни изоставят. Успяхме да си възвърнем авторитета след кризата около *Движението на Лазар*, но все още има да се работи по въпроса.

Президентът се замисли и лицето му отново се смръщи. Очите му се спряха на много стар осветителен глобус в дъното на стаята.

— Едно нещо мога да кажа със сигурност. Никой в Лондон, Париж, Берлин или Варшава няма да ни благодари за евентуално поемане на риска относно възраждане на противопоставяне от типа на студената война. Пък и в момента едва ли сме в добра форма за открит конфликт с руснаците — голяма част от армията, от ресурсите на ВМС и ВВС са ангажирани по различни части на дяволското земно кълбо. Не и само с наши сили, искам да кажа.

Сетне направи пауза, отново замислен за създалото се положение. След малко поклати глава и се изправи.

— Добре, така да бъде. Не можем да върнем назад събитията от близкото минало. Това означава, че трябва да намерим доказателства, с които да убедим съюзниците да ни подкрепят, ако това е необходимо. Струва ми се, че първата поява на болестта в Москва е ключова във всяко отношение.

— Напълно съм съгласен — откликна Клайн, сега от очите му лъхаше хлад. — Очевидно е, че някой ликвидира последователно всички, които пожелаят да ни кажат нещо по въпроса.

— И още нещо е ясно — допълни Кастила и поклати глава недоволено. — На ЦРУ не мога да разчитам да оглави работата по въпроса. Неговите хора в момента не са подготвени да действат ефективно в Москва — поне не и под прикритие. Ние така се съсредоточихме върху това да сме любезни с руснаците, за да ги направим наши съюзници в борбата срещу тероризма, че просто... А Ленгли посвети цялото си време и енергични усилия да създава работни отношения с техните служби за сигурност, вместо да работи по създаването на агентурна мрежа с дълбоко прикритие в Кремъл. Ако сега настоя Московската секция да завърти нещата поновому за толкова кратко време, току-виж съм объркал тамошните хора още повече. И накрая ще завършим с дипломатически скандали и взаимни обвинения — така че повече никой наистина няма да ни вярва.

Извърна лице към Клайн и в очите му блесна искрица смях.

— Е, все пак оставате ми ти и твоят екип, Фред. Нападение и център, нали така. Нека това разследване бъде приоритетно. Но трябва да е максимално бързо и по възможност адски дискретно.

Клайн кимна — отлично разбираше как стоят нещата.

— В Москва вече имам действащ екип, малък е, но пък за сметка на това отличен — рече той и измъкна кърпата от джоба, за да почисти очилата си, сетне ги сложи и добави: — И още нещо в плюс — съвпадение е, но е добре дошло: имам човек наблизо, готов да действа. Отлично обучен, находчив, издръжлив, при това вече е работил в Русия. А най-хубавото е, че е медик, има съответното обучение и научни познания, за да разбере в дълбочина каквато и информация успеят да изровят заедно.

— Кого имаш предвид? — с любопитство запита Кастила.

— Подполковник Джонатан Смит — тихо отвърна Клайн.

17 февруари

Полтава, Украйна

Полтава е разположена по средата между промишления град Харков и столицата Киев, заема голямо трихълмие сред огромната и иначе лишена от отличителни характеристики украинска степ. В центъра на града има голям кръгъл площад, главните улици и булеварди тръгват от него във всички посоки, а в самото му сърце се издига Желязната колона на Славата. На върха ѝ е разперил крила златният имперски орел, а наоколо са наредени старовремски топове. Този внушителен монумент е издигнат през 1809 г. в прослава на цар Петър Велики, разбил преди един век шведските нашественици и казашките им съюзници — решителна победа, осигурила на Русия трайно господство в района.

Около площада се редят големи сгради в неокласически стил — те са предимно правителствени и са строени през деветнайсети век. Прозорците на горните им етажи гледат точно към Колоната на Славата.

Днес пред един от тези отворени прозорци стоеше Леонид Ахметов, председател на полтавската регионална парламентарна група, и гледаше навън, към златния орел. В момента този едър,

белокос политик и бизнес олигарх бе доста ядосан, мърмореше под нос и изведнъж рязко затръшва двойните прозоречни крила.

— Май не одобрявате гледката, така ли? — сардонично запита посетителят му — облечен в неугледен костюм възслаб мъж с тясно лице, седнал на стол пред голямото и красиво бюро на домакина.

Ахметов се намръщи още повече.

— Някога ме радваше, дори ме възхищаваше — изръмжа той ядно. — Но за мен днес тази колона е само един неприятен спомен за нашия срам и унижителното ни преклонение пред упадъчния Запад.

И двамата говореха на руски — първия език на почти половината от украинците, заселени предимно в източните промишлени райони на страната. Неотдавнашните президентски избори — две отделни политически събития, първото анулирано поради обвинения за измами и фалшифициране, бяха разделили страната на два враждебни лагера. Единият бе силно авторитарно настроен и настояващ за възобновяване на връзките с Москва, а другият — по-демократичен, ориентиран към Европа и Запада. Ахметов и обкръжението му бяха сред местните лидери на проруската фракция. В същото време те контролираха полтавската промишленост и бизнес.

— Матушка Рус никога не е изоставяла верните си чада, никога не ги е забравяла — обади се мъжът с тясното, слабо лице.

Говореше тихо и очите му станаха зли.

— Както не е забравяла и предателите.

Високият, натежал олигарх се изчерви силно.

— Аз не съм предател — изръмжа той. — И аз, и моите хора бяхме готови да тръгнем срещу Киев още преди месеци, тъкмо до онзи миг, когато вашият президент Дударев постигна своето „съгласие“ с новото правителство. А когато Кремъл ни изтегли чергата изпод краката, както се казва, то бе така неочаквано, че какво друго ни оставаше, освен да се примирим с новия ред?

Другият повдигна рамене.

— Онова, което заклеявяте, наричайки го „съгласие“, е само един дребен тактически ход, можем и отстъпление да го наречем. Решихме просто, че сега не е време за открито противоречие с американците и европейците.

— А сега вече е време, така ли? — присви очи Ахметов.

— Скоро — отвърна гостенинът. — Много скоро ще му дойде времето. А вие трябва да си изпълните ролята.

— И какво трябва да направя аз?

— На първо място, искаме да организирате обществена демонстрация, хубаво е да съвпадне с Деня на защитниците на родината, тоест 23 февруари — отвърна посетителят. — С други думи, масов митинг с искания за пълна автономия от Киев и по-тесни връзки с Матушка Рус...

Олигархът слушаше внимателно и клатеше глава, а възбудата му видно растеше, докато гостът от Москва предаваше нарежданията на Кремъл.

Един час по-късно московчанинът напусна сградата на полтавската регионална администрация и спокойно закрачи към Железната колона на Славата. От неголямата група деца, разглеждащи монумента, се отдели висок мъж с широко, приятелски настроено лице и окачен на врата фотоапарат. Беше негов колега. И двамата работеха в 13-о управление на руската Федерална служба за сигурност.

— Е? — кратко запита високият.

— Нашият приятел Ахметов се съгласи. След шест дни той и поддръжниците му ще излязат на този площад, ще тръгнат от ей там — при колоната — отвърна niskият.

— Колко хора ще изведе?

— Поне двайсет хиляди, а може би и два пъти повече. Зависи колко от собствените му работници и семействата им ще изпълнят заповедта му.

— О, много добре — засмя се открито мъжът с широкото лице. — Значи ще им осигурим мило, топло посрещане... и ще демонстрираме на ужасения свят докъде може да стигне Киев в екстремните си мерки за разгром на мирна демонстрация. И то сред етническите руснаци...

— А ти събра ли нужната информация?

Другият кимна уверено и потупа цифровия фотоапарат.

— Тук са образите, нужни за детайлно планиране. Останалото е само малко математика.

— Сигурен ли си? Иванов ще настоява за абсолютна точност и сигурност. Нужно му е мащабно, хладнокръвно клане, а не патетично сбиване. То така лесно не...

Другият се ухили.

— Отпусни си душата, Геннадий Аркадиевич. Дай го малко повесело. Шефовете ще си получат нужното извинение. Ти достави достатъчно експлозиви, особено RDX, и само гледай как така наречената Желязна колона ще изхвърчи чак до луната.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Близо до Орвието, Италия

Древният и много красив умбрийски град Орвието е кацнал високо на вулканично плато над просторната долина на река Паля, почти на половината път между Рим и Флоренция, а острите, високи скали около града са играли ролята на естествена крепостна стена хилядолетия наред.

От главната магистрала точно под скалите се отклонява второстепенен път, който се извива в западна посока и по склоновете на нисък масив срещу Орвието. На билото му са разположени няколко свръхмодерни сгради от стомана и стъкло, а целият комплекс е ограден с висока решетеста ограда, върху която са опънати остри като бръснарски жици.

Надписите на главната порта уведомят посетителя, че тук се намира главното управление на Европейския център за проучване на населението (ЕЦПН). Главната задача на центъра е да изучава свързаните с генезиса и миграцията на европейското население исторически процеси във времето, както и генетичните му тенденции. Придадените към разните лаборатории учени рутинно обикаляха континента и Северна Америка, за да вземат проби на ДНК от различни общества, комуни и етнически групи в рамките на широк спектър от историко, генетично, медицински изследователски проекти.

Рано в сивата влажна утрин през портата мина черен мерцедес и спря пред отделена от другите постройки голяма сграда. От автомобила излязоха двама високи и широкоплещести мъже с кожени шапки и тъмни на цвят палта. Единият, синеок с типично високи славянски скули, остана на място до колата, докато вторият закрачи към заключения главен вход на сградата.

— Име? — запита глас с груб италиански акцент от интеркома до солидната метална врата.

— Брант — отвърна едрият мъж ясно и бавно извърна лице към окачените над вратата камери, за да могат да го сканират ясно в анфас

и профил.

Мина малко време, докато електронният образ бе прехвърлен за сравнение в базата данни на централния сървър в системата на сигурността. Тогава интеркомът изпука отново и гласът рече:

— Имате разрешение за влизане, сеньор Брант. Моля, въведете идентификационния код.

Мъжът набра десетцифрено число на клавиатурната ключалка до входа и чу как се задвижиха механизмите за отваряне. Вратата се отвори и го допусна в ярко осветен коридор. Пред първата врата вдясно — видимо помещението на охраната — стояха двама мъжаги със смръщени лица, държаха автомати в ръцете и го гледаха втренчено. След секунда първият учтиво посочи намираща се наблизо закачалка.

— Моля ви, г-н Брант, тук оставете дрехата, шапката и оръжието си.

Посетителят се усмихна леко. Доволен бе, че разпоредената лично от него процедура за проверка при влизане се спазва точно, при това дори и спрямо самия него. Това бе окуражително на фона на получените преди това неприятни новини от Прага. Свали връхната си дреха, разкопча раменния кобур и го извади изпод сакото заедно с валтера в него. Окачи ги на посочената кука, после свали и кожената шапка, под която се показа късо подстригана светлоруса коса.

— Доктор Ренке е уведомен за пристигането ви — обади се отново първият охранител. — Очаква ви в главната лаборатория.

— Много добре — кимна отривисто Ерих Брант, човекът с кодово име Москва едно.

Главната лаборатория заемаше почти половината сграда. Навсякъде имаше компютри, много апаратура, сред която подобни на големи кутии ДНК броячи, синтезатори, техника за хроматографски анализ, микроцентрофуги и електропоратори за манипулиране на ДНК в живи клетки. На широки рафтове бяха грижливо подредени запечатани съдове с различни реактиви, ензими и други химикали. Поредица затворени врати водеха към изолатори, където отглеждаха различни вирусни и бактериологични култури и друг материал. Навсякъде светеше от чистота, лаборантите и учените носеха стерилни престилки, ръкавици, марлени маски, а някои и пластмасови лицеви шлемове. Немалък по брой персонал се въртеше сред сложната

апаратура, участвайки в прецизно дефинираните етапи на програмата за разработка на всеки отделен уникален вариант на ХИДРА.

Брант спря близо до вратата и с подчертан интерес се захвана да наблюдава този многообразен и сложен процес, макар че не разбираше добре какво точно става в отделните ядра. Макар Вулф Ренке на няколко пъти в миналото да се бе опитвал да обяснява етапите и основните процеси на разработката, Брант винаги се бе губил и обърквал сред множеството научни термини.

Дори и сега се опита да обгърне с поглед цялото просторно помещение и сви рамене. Всъщност подробностите изобщо не го интересуваха. Той имаше други задачи и умения — да убива прецизно, хладнокръвно, а ХИДРА бе просто един инструмент на смъртта, оръжие не много по-различно от което и да е друго. Като забравим научния жаргон и хилядите технически подробности, механизмите на производството ѝ и смъртоносният ѝ потенциал бяха жестоко прости дори и на теория. По-сложното бе изпълнението.

Първо трябва да се намери мостра от ДНК на предполагаемата жертва — може да е неин косъм, микроскопично парченце кожа, някаква телесна течност, дори и често намиращата се в отпечатък от пръста мазнина. Тогаваша идва трудоемкият процес на подбор от ключови съставки на съдържащите гени хромозоми. Там трябва да се търсят специфични сектори от генетичната секвенция, практически уникална за всеки индивид, свързана и с деленето на клетките. Веднъж, след като това бъде постигнато, трябва да се подготвят щамове от т.нар. кДНК — комплементарна ДНК, създавайки точно огледални образи на избраните за мишени сектори.

Следващата стъпка изисква да бъде променен сравнително малък ДНК вирус с единичен щам, каквито има във всеки човек. С помощта на различни чисто химически процеси е възможно да се изолира почти всичко с изключение на гените, свързани с протективната протеинова обвивка и тези, позволяващи на даден вирус да проникне в самото сърце — ядрото — на човешката клетка. Така трудното създаденият от генома на жертвата продукт се обработва с още по-сложни процедури, за да бъде създаден самоделещ се плазмид.

След това въпросните плаزمиди се внасят в доброкачествен щам на Е-коли — бактерия, която често се намира в човешките черва. Остава да бъдат отгледани и концентрирани на едно място въпросните

модифицирани щамове на Е-коли, създавайки по този начин използваем запас от материала. И съответният вариант на ХИДРА е готов за заразяване на избраната мишена.

Основно качество на това оръжие е неговата невидимост, то няма цвят, вкус, лесно може да бъде внесено в избория за ликвидиране индивид — било чрез напитка или храна. Веднъж попаднала в червата, модифицираната бактерия се размножава бързо и с растежа си постоянно отделя генетично променените вирусни частици, които попадат в кръвния поток и оттам в цялото човешко тяло.

Брант разбираше поне тази част — вирусните частици са ключовите смъртоносни компоненти на ХИДРА. Природата им е такава, че пробиват стените на човешката клетка. Веднъж попаднали в нея, те практически инжектират променените сектори на кДНК в ядрото. Това действа само на предварително подбраната жертва. Попаднала в друг индивид, въпросната бактерия не вреди, докато при избраната мишена започва смъртоносен процес. Ядрата започват да се делят, огледалните по образ сектори автоматично прилепват към предварително избраните дялове на хромозомната ДНК, блокирайки по-нататъшното делене. По този начин се саботира целият изключително сложен естествен процес на делене и възпроизвеждане на клетките — крайно нужен за живота.

Процесът е верижен: все повече и повече клетки се заразяват и спират възпроизводството. Тогава жертвите на ХИДРА вдигат много висока температура, страдат от болки по цялото тяло, получават обриви. Най-бързо възпроизвеждащите се клетки са на косата и костния мозък, а веднъж спре ли този процес, симптомите приличат на анемия и загуба на тегло, много типични при радиационното заразяване. И този галопиращ процес има ефекта на доминото — засяга орган след орган, цели системи и постепенно води към болезнена смърт.

Лечение няма. Нито пък присъствието на ХИДРА може да бъде открито по какъвто и да било медицински път. Отчаяно опитващи се да констатират причината за неизвестната им болест, лекарите изобщо няма и да се досетят да потърсят онази най-обикновена, често безвредна, скрита в човките черва бактерия.

При тази мисъл Брант се усмихна с удоволствие. Неоткриваема, нелечима, без възможност да бъде спряна, ХИДРА е съвършеното

оръжие на професионалния убиец. Хрумна му едно сравнение и той злобно се засмя на глас: в известен смисъл Ренке и неговият екип създават микроскопични аналози на ракетите и бомбите с извънредно прецизно насочване, с които американците така много обичат да се хвалят. Дори разликата е в полза на ХИДРА — тя не причинява ненужни странични поражения, разрушения и щети.

В това време Ренке и един от помощниците му — доста по-слаб и нисък мъж — оставиха работата си при един от апаратите и закрачиха към Брант. Ренке свали ръкавиците и пластмасовата си маска. Под нея се показва бялата му, ниско остригана коса, мустаци и къса заострена брадичка. От известно разстояние този човек имаше весело, симпатично излъчване. Отблизо обаче се виждаха кафявите му, немигащи очи — в тях гореше хладен фанатизъм. Този наистина висококвалифициран и посвоему извънредно талантлив учен делеше човечеството на две доста неравни категории: спомоществователи на изследователската му работа и жертви. С втората категория можеше да експериментира, върху нея именно изпробваше авангардните си биологични и химически ужасии, които бяха неговата стихия.

В този момент подаде ръка и се усмихна — тук, пред него, стоеше повече от спомоществовател.

— Ерих! Добре дошъл! Лично искаш да вземеш новата ни играчка, нали? Досещам се аз... — рече той и кимна към голям охладителен съд със сух лед наблизо.

В него бяха поставени десетина прозрачни, подобни на мускалчета съдове, грижливо облепени с етикети. За да се намали рискът от загуба на ефекта и биологичните им гостоприемници да не загубят нужните им хранителни качества, съхраняваха вариантите ХИДРА при близки до замръзването ниски температури за колкото се може по-дълго време след производството им.

— Ето ги — рече Ренке. — Пакетирани, така да се каже, готови за транспортиране.

— Дойдох да взема вариантите на фаза II, хер професор — отвърна Брант и стисна подадената му ръка. — Но трябва да обсъдим и някои други неща. Насамае...

При последната дума отправи многозначителен поглед към Ренке.

— О, така ли? — повдигна вежди Ренке и хвърли бърз поглед към множеството лаборанти и асистенти наоколо, после отново се обърна към едрия мъж пред себе си. — Добре тогава, нека да отидем в моя кабинет.

Излязоха през странична врата, минаха по тих коридор и влязоха в спартански обзаведено неголямо помещение без прозорци. По стените имаше множество лавици с още повече книги и справочници. Отвъд бюрото с голям свръхмощен компютър на него Брант зърна тясна кушетка с безредно разхвърляни по нея одеяла. Не го учудваше този факт: Ренке бе известен с отсъствието на интерес към материалното удобство, така важно за повечето хора. Живееше единствено за научната работа и изследванията си.

След като затвори вратата след себе си, Ренке рязко се извърна и вдигна очи към по-високия мъж.

— Е, казвай — настоятелно запита той. — Като изключим това, че искаш да вземеш новия вариант ХИДРА, какво те води тук? Напуснал си Москва спешно — защо?

— Две неща — веднага отвърна Брант — Имаме сериозен пробив в сигурността.

— Къде? — сепнато запита Ренке, а лицето му се изпъна.

— В Прага, но оттам следите водят към Москва — каза Брант и подробно разказа фактите относно сполучливото отстраняване на Петренко и втория несполучлив опит да бъде ликвидиран американският лекар подполковник Смит. Непосредствено след пристигането му в Рим предната вечер оцелелите от пражкия екип най-накрая бяха успели да му докладват за случилото се след отчаяни опити да се свържат с него и преди това.

Ренке изслуша подробностите най-внимателно, а устните му се разкривиха в неодобрителна гримаса. Сетне омерзено поклати глава.

— Лис е бил немарлив. Неизвинително некадърна работа — отсече той ядно.

— Вярно. Беше прекалено самоуверен и неточен — съгласи се Брант, а в очите му заканително заиграха хладни, мрачни огънчета. — Поне свършеното от американеца ми спестява усилието да го санкционирам лично за назидание и пример за Илионеску и другите.

— А въпросният Смит появи ли се някъде?

— Все още не е — кратко отвърна Брант повдигна масивните си рамене. — Обаче е изпуснал лондонския полет, за който е имал запазено място, и сега и чешките власти го издирват. А намерят ли го, аз имам в Прага и други източници. Те ще ме уведомят веднага.

— Но вече са минали двайсет и четири часа — изтъкна ученият. — Досега Смит отдавна да е минал чешката граница, не вярвам да стои там и да чака да го заловят. И в момента би могъл да се намира почти навсякъде в света.

Брант кимна.

— Това ми е напълно ясно.

Ренке се смръщи, поглади брадичката си.

— Какво знаеш за него? — попита той. — Въпреки поредицата си сериозни грешки Лис и хората му бяха професионалисти. Как може някакъв си лекар да ги премахне с такава лекота? Нещо не се получава тук...

— Честно казано, не знам — неохотно призна високият мъж. — Но и така е очевидно, че Смит съвсем не е онзи, за когото се е представял.

— Искаш да кажеш, че е нечий агент, така пи? Може би на някоя от множеството американски военни и други разузнавателни организации?

— Може би — сви рамене русокосият и също се намръщи. — Възложил съм вече да се направят някои проверки, най-напред да проучат дали Смит има досие. Още след като Лис докладва за срещата с Петренко, наредих да проучат всичко около военната служба, кариерата му на военен лекар, учен и така нататък. Само че тези неща не стават за час-два, сам знаете. И ако наистина е свързан с някоя от американските разузнавателни централи, не искам да разкривам, че точно ние се интересуваме от него. Това ще ни завърже ръцете и ще привлече вниманието към нас. Недопустимо е точно сега.

— Да, но ако е шпионин, всичките ти разсъждения и опасения идват малко късничко, нали? — студено коментира Ренке. — И американците току-виж вече започнали да душат около полевите ни опити в Москва.

Брант премълча, насили се да контролира пламналия в него гняв. Нямаше никаква полза точно в сегашния момент да напомня на този

фанатик собствената му роля за провеждането на въпросните първи тестове, които с такава лекота наричаше „полеви опити“.

— На Алексей Иванов събщи ли? — запита след малко Ренке.
— В края на краищата 13-о управление може би има досие на този Смит. А пък и най-малкото длъжни сме да уведомим приятелите си във ФСС, за да вземат нужните мерки и да затегнат сигурността във и около Москва, нали така?

— Засега на Иванов нищо не съм казвал относно американеца — поклати глава Брант — Иначе знае, че Петренко и Кирянов са мъртви. Това и нищо повече.

Ренке повдигна вежди.

— Значи държиш Иванов на тъмно? Разумно ли постъпваш, Ерих? Както сам каза, налице е сериозен пробив в оперативната сигурност. Не е ли това много по-важно от всякаква професионална ревност или неудобство?

— Така или иначе преките заповеди от шефа анулират всякакви други съображения — спокойно отвърна Брант — От нас той очаква сами да се оправяме. Няма нужда да молим Кремъл за помощ като уплашени момченца. И в този случай смятам, че е абсолютно прав, затова стопроцентово ще изпълнявам нарежданията му. При това руснаците пипат прекалено грубо, не са по деликатното. Намесят ли се, току-виж ситуацията се влошила още повече. В дадения случай разполагам с достатъчно човешки ресурси, за да се справя със статуквото дори и американците да започнат да си врат носа, надничайки тук и там.

Ренке присви устни недоволно и запита:

— Тогава какво искаш от мен?

— Пълен списък на всички в Москва, притежаващи някаква медицинска информация относно първата ХИДРА от типа, който може да заплаши нашата операция. При положение, че Смит е на свобода, не можем да си позволим риска да приемаме, че Петренко и Кирянов са единствените, осмелили се да нарушават заповедите за пълно мълчание по случая.

— Мога да съставя такъв списък — бавно кимна Ренке.

— Добре. Изпратете ми го по възможност най-бързо, моля — и този път въпреки любезността думите на Брант прозвучаха като заповед, а зъбите му се белнаха в студена и жестока усмивка. —

Наложил ли се, трябва да имаме готовност да премахнем всички рискови фактори.

— Да, това е вярно — съгласи се Ренке и погледна русокосия в очите. — Но ти спомена две неща. Кое е второто?

Брант се поколеба. Извърна се и очите му пробягаха по многобройните книги по лавиците и другите вещи. Сетне погледът му се върна към учения.

— Сигурен ли сте, че стаята ви е чиста?

— Нали имам екип по сигурността — спокойно отвърна Ренке и се усмихна. — Всяка сутрин проверяват за подслушване. При това хората са ми абсолютно верни, служат само на мен и на никой друг. Свободно можеш да говориш. Само че в теб усещам безпокойство, нали? Затова ми се струва, че ще стане дума за второстепенната задача — т.нар. „застраховка срещу предателство“, която руските ни приятели са така заинтересовани да получат.

Брант кимна.

— Точно така... — гласът му секна за миг и въпреки уверенията на учения продължи да говори много по-тихо. — От Цюрих потвърдиха първата вноска в нашите сметки. Само че аз трябва да разполагам физически със специалния материал, който обещахме на Иванов, преди той да е одобрил трансфера на втората сума.

Ренке сви рамене.

— Това не е проблем. Искания вариант го завърших още преди няколко седмици... — отвърна той и прекоси стаята, протегна ръка и натисна нещо на един от шкафовете с книги.

Цялата конфигурация се завъртя безшумно, отзад се показва скрит стенов сейф, комбиниран с фризер. Набра код, притисна палеца си във вградения във вратичката скенер. Нещо избръмча тихо и тя се отвори. Ренке си постави дебела гумена ръкавица и бръкна в отвора. Извади една-единствена подобна на малка епруветка прозрачна стъкленница.

— Ето го тук. На излизане си вземи охлаждателен контейнер с повече сух лед.

Брант се приближи, надникна — вътре забеляза още подобни стъкълца. Сивите му очи се присвиха.

Ренке проследи погледа му и се усмихна.

— Хайде, хайде, Ерих. Толкова години вече се познаваме. Отлично знаеш, че винаги вземам предпазни мерки, подсигурявам си

собствения гръб, нали така? Няма значение за кого работя...

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Берлин

Джон Смит допи кафето си и върна чашката на кръглата маса, застлана с красива покривка. По стар навик дискретно огледа насядалите наоколо хора. Намираше се в тиха, мебелирана с много вкус зала на хотел „Асканишер Хоф“, където сервират закуската. Откакто късно предната вечер бе пристигнал тук, този бе първият му шанс да хвърли, макар и бегъл поглед, на част от другите гости. Повечето видимо бяха пътуващи бизнесмени със сериозни лица. Те четяха финансовите колони на вестниците или си нахвърляха бележки за предстоящи срещи. Храненето при тях бе между другото — разсеяно отхапваха от препечените филийки и меките кифлички с мармалад или погълзваха поредната лъжица мюсли. Никой от присъстващите в тази малка и елегантна зала не събуди в душата му някакво подозрение.

Успокоен, остави две евро в повече на масата, изправи се и закрачи към вратата. От стената зад лъснатия до блясък бар втречено го гледаха ликовете на мнозина прочути хора, известни автори и актьори, отседнали в „Асканишер Хоф“ по време на дългата му и славна бизнес история. Сред поставените в рамки черно-бели фотоси бяха дори Артър Милър и Франц Кафка.

Излезе от залата и се запъти към фойето, където го пресрещна дежурният от рецепцията.

— Току-що за вас пристигна колет, хер Мартин — учтиво се поклони мъжът. — Донесе го специален куриер.

Смит се разписа, получи запечатан плик и го отнесе в стаята си. Погледна обратния адрес: бе изпратен от Брюксел и по-специално от „Уолдмън Инвестмънтс, ООД“, една от многото компании, които Първи отдел използваше като параван за тайни операции и движение на материали по цял свят. Видя печата с часа на подаването и подсвирна. Видимо бяха бързали с изпращането и все пак някой се бе

постарал достатъчно много, за да може пакетът да пристигне в Берлин толкова рано сутринта.

Джон се настани на удобното синьо канапе пред прозореца и разряза печатите, за да извади съдържанието. Бяха предимно документи и той ги подреди грижливо на красивата маса за кафе в стил двайсетте. Първият бе канадски паспорт, издаден също на името Джон Мартин и с неговата снимка — поохлузен и износен, тук-там измацан, като на пътувал достатъчно много човек. Имаше цял куп печати на имиграционните власти при влизане и излизане от различни европейски страни: Германия, Франция, Италия, Полша, България и Румъния, и то през последните няколко години. Бяха се досетили да му изпратят и пакетче визитки на името Мартин, те го представяха като учен, гостуващ за съвместни изследвания на „Бърнит Инститют“, частна организация за консултации и идеи по важни обществени въпроси с център във Ванкувър, Британска Колумбия. Следваше кратка биография на измисления Джон Мартин, а на листа бе поставен печат „ИЗГОРИ СЛЕД ПРОЧИТАНЕ“.

В плика се оказа още и валидна бизнес виза за Русия, която посочваше, че Мартин е поканен в Москва от частна фирма за „консултации по въпроси на сравнителното здравеопазване и системите за обществено осигуряване“. Към този документ с кламери бе прикачен билет за полет на „Луфтханза“ за руската столица малко по-късно същата сутрин.

Смит отново огледа всичките тези майсторски подправели документи най-грижливо в случай, че е пропуснал нещо. Москва? Значи го изпращат в Москва. Е, добре, какво толкова? Не му е за пръв път да влиза в клетка с лъвове. Влизал е и друг път, че дори и опашките им е дърпал. В следващия миг отвори мобилния телефон и набра номера.

Клайн отговори още на първия сигнал.

— Добро утро, Джон — весело рече шефът на Първи отдел, сякаш бе очаквал да чуе именно неговия глас. — Предполагам, че вече си получил пратката, нали?

— Правилно предположение, шефе — откликна Смит. — Сега би ли бил така любезен да ми обясниш кое къде е?

— Разбира се — веднага отвърна Клайн и гласът му стана съвсем сериозен. — Дължа ти разяснение за предстоящата мисия. Но преди да

започнем, трябва да знаеш, че заповедите този път идват от най-високо ниво.

Смит знаеше какво означава това. Направо от президента. И без да иска, се поизправи, сетне се усети, усмихна се и рече:

— Добре, казвай.

Слушаше внимателно информацията на Клайн и удивлението му растеше с всяка следваща дума. Още повече, че шефът му прочете списъка на починалите и намиращите се все още на смъртно легло разузнавателни специалисти, военни ръководители и политици в САЩ, в западните им съюзници и в редица по-малки, разположени около Русия държави.

— Боже мой, сега разбирам защо срещата ми с Петренко предизвика толкова бурни реакции — рече Джон, след като Клайн завърши.

— О, да — отвърна шефът. — И ние така преценихме нещата тук.

— Сега нека позная: нарежданията ми са да се заема с проучването на първите случаи на това заболяване в Москва — същите, за които ми говореше Петренко — подхвърли Смит.

— Правилно. И ако е възможно, да осигуриш точни факти относно произхода, механиката и методиката на разпространение, респективно заразяване — добави Клайн. — И бърземе, нали? Имам неприятното усещане, че събитията вече се движат направо неудържимо.

— Това е доста непосилна задача, Фред — въздържано възрази Смит.

— Напълно разбирам и съм съгласен. Обаче по тази задача няма да работиш сам, подполковник — обеща му Клайн. — На място вече разполагаме с екип — при това много добър. Членовете му са готови да те посрещнат.

— Как ще осъществя контакт?

— Имаш резервация в хотел „Будапеща“, той е недалеч от Болшой театър — отвърна Клайн. — Отсядаш там и вечерта в седем непременно да си в хотелския бар. Ще се свържат с теб най-късно до седем и трийсет.

— Как ще разпозная моя човек? — попита Джон.

— Няма да го разпознаваш — тихо отвърна шефът му. — Това е строго еднопосочен контакт. Ти си седиш и изчакваш. Свързката ще те идентифицира. Паролата е *допирателна*.

Джон облиза устни, усетил, че устата му пресъхва. Въпросната еднопосочна среща означаваше, че го изпращат в Русия на сляпо — без имена, прикрития или физическо описание на тамошни агенти на Първи отдел. Този път Клайн не поемаше абсолютно никакви рискове — въпреки че самият Смит използваше нереалния Мартин, а не собственото си име. По този начин в случай че го арестуват на летището, руснаците нямат реалната възможност да се доберат до който и да е от другите оперативни агенти на тяхна територия. Не може да каже онова, което не знае, нали? При дадените обстоятелства предпазните мерки бяха напълно логични, но това едва ли звучеше успокоително.

— Доколко може да се разчита на прикритието Мартин? — попита той сухо.

— При създадената ситуация — достатъчно — отвърна другият отсреща. — Ако нещата загрубят съвсем, би могло да издържи поне двацет и четири часа. Е, с малко късмет и повече.

— Значи номерът е да не давам на кремълските момчета повод да се ровят в мнимата канадска самоличност на г-н Мартин — пошегува се Джон.

— Може и така да се каже — отвърна Клайн с равен глас. — Но не забравяй, че ще следим как се развиват нещата с постоянна готовност за помощ. И пак повтарям — не забравяй това!

Смит кимна и се усмихна.

— Няма да забравя.

— Е, на добър час, Джон, и късмет — рече Клайн. — От Москва докладвай колкото се може по-бързо.

Киев

Притиснал телефонната слушалка към ухото си, капитан Карлос Парила слушаше внимателно с безизразно лице, внимавайки да не издава чувствата си. Гласът отсреща бе напрегнат, разтревожен.

— Да, напълно разбирам, Виталий, незабавно ще предам новината на моите ръководители. Да, абсолютно си прав, ужасна вест.

Върна слушалката върху апарата и възкликна:

— Боже мой! По дяволите!

Намираха се в кабинета на военното аташе от посолството на САЩ в Киев и шефът му — полковник от морската пехота — удивено отмести очи от компютъра и изгледа капитана. Сред колегите си от посолския апарат Парила бе известен като човек спокоен, праволинеен, никога не повишаваше тон, емоционалните изблици му бяха чужди, още по-малко бе склонен да ругае или псува, дори и при извънредно стресова ситуация.

— Какво има, Карлос? — запита полковникът.

— На телефона бе Виталий Чечило от украинското министерство на отбраната — мрачно докладва капитанът. — Съобщи, че генерал Енглър бил в болницата в Чернигов, в интензивното отделение. Изглежда, че развива същото неизвестно заболяване, от което вчера почина генерал Марчук.

Полковникът от морската пехота присви очи. Бригаден генерал Бърнард Енглър оглавяваше специалната военна мисия на САЩ в Украйна, екип от офицери, натоварени да помагат в модернизиранието и реформите на въоръжените сили. Обезпокоен от противоречивите доклади на разузнаването относно необичайните руски маневри близо до границата, Енглър още вчера бе решил собственооръчно да прескочи до Чернигов, за да настоява пред наследника на Марчук — бюрокрастичния, неблестящ с нищо генерал-лейтенант Едуард Тимошенко — да бъдат взети адекватни превантивни мерки.

Полковникът вдигна слушалката, бързо набра номера на централата.

— Свържете ме с посланика, моля. Да, веднага.

Закри мембраната с длан и се извърна към Парила.

— Свържи се с Черниговската болница незабавно и поискай информация за състоянието на генерала. После уведоми началството във Вашингтон. По всичко личи, че тук бързо ще има нужда от нов човек.

Парила кимна. При положение, че началникът на мисията е болен, а вероятността за оздравяването му — малка, работата щеше да бъде до голяма степен парализирана. Енглър се ползваше с уважение в

кръговете на украинското правителство и въоръжените сили, навсякъде му обръщаха нужното внимание, още повече че имаше извънредно висок чин. Подчинените му бяха предимно по-младши офицери и нямаха нито същия опит, нито неговата репутация сред традиционно свикналите да уважават по-старшия чин местни колеги. При положение, че ситуацията на руско-украинската граница създава основания за сериозно безпокойство, бе наложително Пентагонът незабавно да изпрати човек, който да поеме генералския пост и задължения.

Капитан Парила смръщи лице, погледна часовника — сега във Вашингтон бе посред нощ. Дори и при най-добрите възможни обстоятелства на пентагонската бюрокрация вероятно бяха нужни дни, за да пресее кандидатите и определи заместник на Бърнард Енглър. При това дори да имаше същия ранг и опит, на новия човек щяха да му бъдат нужни дни, седмици може би, за да навлезе в темата и се запознае както трябва с особеностите, плюсовете и минусите, комплицираните военни и граждански характеристики на страната. А докато заместникът се ориентира, работата по координиране въпросите на отбранителната политика на САЩ и Украйна щеше да бъде максимално затруднена.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Багдад

Ранди Ръсел от ЦРУ бе доста уморена. Но се налагаше да седи пред големия видеоекран в стая някъде дълбоко във вътрешността на укрепеното американско посолство в Зелената зона на иракската столица. Потриваше слепоочия и се бореше с изкушението да затвори очи поне за малко. Само че времето не бе никак подходящо да разкрива нормални човешки слабости, и то точно пред шефовете от Ленгли. В момента течеше обезопасена против подслушване сателитна видеовръзка с центъра. До нея пред екрана, потънал удобно в големия си стол, бе Фил Андрисън, завеждащ багдадското бюро на Управлението. Отсреща ги гледаха неколцина мъже със сериозни лица, в строго официални костюми, колосани яки на ризите и грижливо завързани вратовръзки. Бяха насядали около голяма кръгла маса в конферентната зала на седмия етаж в централата на ЦРУ в Ленгли, Вирджиния.

Ето ти още едно от чудесата на модерната технология, иронично си мислеше Ранди. Използваме сигналите на десетки сателити в орбити високо над земята, практически стопяваме разстояния от хиляди мили и часови разлики за относително нулево време, и то с невероятна лекота. И защо? Само за да проведем поредната безкрайна служебна среща, която пак няма да реши нищо.

Отсреща във Вирджиния начело на групата бе Никълъс Кей, директор на Централното разузнавателно управление. Вече надхвърлил шейсетте, натезжал и едър човек със здрави челюсти, Кей се бе навел напред в стола. Преди десетилетия за кратко време бе работил в Управлението, сетне се бе оттеглил към далеч по-спокойните академични среди, бе работил и в няколко специализирани института за политически консултации и мнения. После пак го бяха върнали в Ленгли най-вече за да замести бившия директор Дейвид Хансън, станал донякъде неудобен с прекалената си агресивност и безбройни професионални скандали. Но и Кей понякога прекаляваше с

маниерничене, а то бе така тромаво и неточно, както и мисловният му процес и вземането на решения.

— Сега да разбирам ли, че този бивш офицер от Мухабарат, когото сте пленили — генерал Хюсеин ал Дури, — все така отказва да сътрудничи?

Андрисън уморено кимна с глава.

— Точно така, сър. До този момент сполучливо отхвърля всичките опити на нашите разпитващи да получат информация.

Обади се друг от участниците в срещата, беше заместник-директорът по оперативната дейност:

— В момента смятам, че по-интересни за нас са заловените заедно с Ал Дури документи на осмо управление. Според първите ви доклади те съдържат изключително важни разузнавателни данни относно строго поверителна програма за разработка на биологични оръжия.

— Точно така, сър — отвърна Андрисън и кимна към Ранди. — Госпожица Ръсел тук може да ви информира най-пълно за всичко научено по въпроса. След като нейният екип задържа Ал Дури, тя бе натоварена да проучи цялата намерена в скривалището му информация.

Шефът на багдадското бюро се наведе към нея и шепнешком я предупреди:

— Внимавай как ще го изиграеш, Ранди. Гледай да не ги подплашиш, когато поискаш разрешение, хм... да поразтеглим рамките на позволеното.

Тя неспокойно кимна.

— Няма, Фил, не се бой. Обещавам да бъда послушно момиче.

Андрисън се усмихна и все така незабележимо включи нейния микрофон.

— Давай, Ранди.

— Успяхме да разшифроваме и прочетем абсолютно всички намерени документи на твърдия диск — обясни тя на старшите началници на Управлението, тутакси наострили уши. — Естествено, незабавно предадохме на нашите военни и на иракските специални сили релевантните оперативни данни за ежедневните бунтовнически действия. И поне този път униформените ни колеги и приятели изразиха особена благодарност.

Последните думи направиха търсеното впечатление — лицата отсреща се поотпуснаха, размениха се доволни усмивки и одобрителни кимания. Ал Дури не бе от обикновените висши офицери, сляпо лоялни на Саддам Хюсеин, напротив. Този човек бе особено опасен и оглавяваше крайно брутална, при това ефективна в бунтовническите си операции сунитска клетка. Той бе мозъкът зад няколко десетки бомбени нападения, убийства и разстрели с политическа цел. Взето заедно, всичко намерено в компютъра му — списъци и имена, подкупи, давани на чиновници и полицаи, телефонни номера и скривалища за оръжие — би могло да помогне до голяма степен на американската армия и иракските ѝ съюзници да разбият терористичната му организация.

— Само че файловете, от които по-специално се интересувахме, бяха скрити отлично, имаха и по-сложна защита — продължи Ранди. — А за да ги разшифроваме, се наложи да използваме по-специална система, кодът се оказа базиран на използвани на най-високо ниво шифрови групи на КГБ още от 80-те години на миналия век.

— Значи предаден специално на Мухабарат от съветските му съюзници код? — запита отсреща заместник-директорът по оперативната дейност.

— Точно така, сър — потвърди Ранди.

— И какво сте открили досега?

— Данни и позовавания на факти относно строго секретна програма за биологични оръжия — равно докладва Ранди. — С такова ниво на секретност, до което достъп не са имали повечето командни структури в режима на БААС.

— Какво означава „повечето“? — веднага попитаха отсреща.

— В дадения случай означава почти на всички нива — рече Ранди и уверено подхвърли следващата голяма изненада. — Разполагаме със сигурни факти, говорещи, че тези изследвания са били скривани дори и от самия Саддам Хюсеин. Генерал Ал Дури е взел мерки още навремето всички доклади по въпроса да минават само през неговите ръце... и да си остават в неговите сейф и компютър. И никога не са отивали по-надалеч, дори и към по-горните нива на йерархията в Мухабарат.

Това твърдение наистина предизвика изненада. Чуха се дори подсвирквания — шефовете бяха впечатлени. Бившият диктатор бе

командвал еднолично, вярвал в тази практика, държал в собствени ръце абсолютно всички важни лостове и инструменти на истинската власт. По време на близо трийсетгодишното си управление бе успял да изколи абсолютно всички опълчили се дори и малко на волята му, както и онези, които според преценката му са представлявали потенциална заплаха за неговия авторитет. Така че криейки такава жизненоважна тайна от господаря си, шефът на осмо управление е водел особено опасна игра със самата смърт.

— Въпросната биологична програма целяла ли е създаване на оръжие за масово унищожаване? — попита друг от шефовете.

Ранди поклати глава.

— Очевидно не. Осмо управление е било създадено за разработване на оръжия в индивидуален план, така да се изразя, макар и по принцип не по-малко смъртоносни. Главната му мисия е била също да снабдява режима със специализирани биотоксини, нервнопаралитични субстанции и други особено опасни отрови с цел елиминиране на противници и политически опоненти в самия Ирак, както, разбира се, и в чужбина.

— За какви мащаби говорим тогава? — запита същият човек отсреща. — За малка лаборатория и неколцина изследователи? Или за по-широка дейност?

Ранди сви рамене.

— По моя преценка програмата е била замислена в скромни физически рамки. Поне по отношение на лабораторно пространство и тактика.

— А относно финансирането какво ще кажете?

— Става дума за големи пари — кратко обобщи тя. — От това, с което вече разполагаме, се разбира, че бюджетът е бил някъде от порядъка на десетки милиони долари за едно- и двугодишни срокове.

Висшестоящите от ЦРУ се спогледаха, някои повдигнаха вежди, други обмениха кратки реплики. Това бяха сериозни суми дори и за действащ с незаконно придобити пари в брой режим.

— А източниците? — попита заместник-директорът мрачно. — Вероятно отклонени от онази програма — „Петрол срещу храни“ в ООН?

— Не, сър — тихо отвърна Ранди. — Средствата за тази програма са пристигали пряко, преведени от поредица анонимни

банкови сметки от цял свят. Някъде около един милион наистина са отклонени и са отивали в джоба на самия Ал Дури, но според документацията останалите, изглежда, са харчени за изследователска техника, апаратура, доставки на различни материали и заплати.

Никълъс Кей се намръщи и раздражено подхвърли:

— Всичко това едва ли ми звучи като потресаваща новина. Какво значение има, че сме разкрили един повече или по-малко от незаконните иракски научни проекти, та било и под егидата на този Мухабарат?

Ранди очакваше въпроса и бе готова с отговора. Усмихна се най-любезно и обясни:

— Защото, сър, в действителност излиза, че същият този проект за разработка на тайно биологично оръжие съвсем не е бил подпомаган от Ирак.

Настъпи мълчание — това бе още една изненада.

— Обяснете по-подробно — нареди Кей.

— Бележките на Ал Дури са фрагментарни, документацията — непълна, някои неща липсват — отвърна Ранди. — Но наличните документи ясно подсказват, че всички учени изследователи са били чужденци. Повтарям — до един са били чужденци, а не иракчани.

— Тогава къде са тези чужденци? — веднага запита едрият гневлив шеф на ЦРУ.

— Отдавна ги няма — каза Ранди. — На няколко места е отбелязано, че екипировката е била грижливо опакована и изнесена от Ирак още преди нашите войски да са стигнали до Багдад. Вероятно са се измъкнали през Сирия.

— Нека да повторим някои неща, госпожице Ръсел — внимателно рече заместник-директорът по оперативната дейност. — Искам да се уверя, че правилно разбирам вашата теория: вие твърдите, че някой друг е използвал Ирак като прикритие за разработка на биологични оръжия. Така ли е?

— Точно така, сър — потвърди Ранди и се усмихна накриво. — В крайна сметка къде може да се скрие нещо действително нечисто, освен на място, пълно с други нечистотии. Такава е логиката. Съвсем проста.

— Някакви подозрения?

— Ако става дума за предположения на базата на намереното в компютъра на Ал Дури — не — отвърна тя. — Не. Генералът е бил достатъчно внимателен да не допусне такава информация да бъде записана там. И това в случай, че е знаел кой точно финансира програмата и плаща за устройване на специализирана лаборатория в рамките на неговата организация. Лично аз обаче допускам, че не е знаел. Вероятно не го е и интересувало.

— Е, в такъв случай ние отново разполагаме с нещо ненужно — разни блуждаещи огънчета, миражи... — недоволно изръмжа директорът Кей.

— Не е съвсем така, сър — възрази Ранди, напрягайки воля да не показва раздразнението си.

В ЦРУ наричаха Кей зад гърба му „д-р Но“, най-вече заради вечния му песимизъм и постоянната импулсивна готовност да отрича всяко предложение, което съдържа риск или противоречи на конвенционалните методи.

— Моля ви, продължете, госпожице Ръсел — обади се тихо и с бегла усмивка заместник-директорът. — Имам чувството, че отново ще ни изненадате с нещичко, нали?

Противно на желанието си, Ранди се усмихна към екрана.

— Не зная дали подходящата дума е нещичко, сър. По-скоро бих го нарекла коз или може би находка — рече тя и повдигна единичен лист — разпечатка от скрит в компютъра на генерала файл. — След първата си среща с лидера на екипа учени Ал Дури е записал нещо интересно в личния си дневник — всъщност мъглива и загадъчна фраза. Ето я: „... този човек е по-скоро чакал, отколкото благороден тевтонски вълк, за какъвто с гордост се представя. И както чакалът се храни с мърша, изоставена от някогашните му господари...“

Кей презрително изсумтя:

— И какво толкова можем да научим от подобни арабски поетични дивотии?

— Не са дивотии — изпусна се Ранди. — Това е просто неособено сполучлива игра на думи с името на въпросния чуждестранен учен. Според мен германец. Германски изследовател в областта на биологичните оръжия, чието име наподобява думата *вълк*.

Каза това и изчака реакцията им. А тя не закъсна много.

— Боже мой! — възкликна един от старшите офицери отсреща.
— Вие имате предвид *Вулф Ренке*.

Ранди кимна.

— Именно.

— Това е невъзможно — отсече Кей. — Ренке е покойник. Отдавна е мъртъв, от години. Вероятно още след като изчезна от Берлин.

— Така твърди германското правителство днес. Но никой не е виждал трупа му — обади се Ранди. — И като имам предвид какво извадихме от компютъра на Ал Дури, мисля, че си заслужава нашите органи да го потърсят, и то най-спешно.

Отсреща се чу одобрителен шепот. Вулф Ренке бе в първата десетка на „най-търсените“ престъпници от времето на студената война. Някога член на източногерманския научен елит, Ренке бе известен с блестящи изследвания и постижения, както и с мрачната слава на фанатик, ревностно изпробвал всичките си смъртоносни открития върху човешки същества, и то против волята им. Разбира се, в онези години за експериментите режимът му бе предоставял политически дисиденти и обикновени криминални престъпници. И скоро след рухването на Стената Ренке изчезна безследно, тъкмо преди германската федерална полиция да успее да го задържи.

Години наред след това западните разузнавателни служби го бяха издирвали под дърво и камък, но все безуспешно. Носеха се слухове, че се подвизава на различни места, обичайно свързани със световните въоръжени конфликти, в служба на най-различни мракобеснически режими и каузи. Твърдеше се, че е работил в Северна Корея, Либия, Сърбия, помагал на „Ал Кайда“, други терористични мрежи и организации. Въпреки всички опити за намирането му обаче той все се изплъзваше или слуховете излизаха неверни. Все повече правителства вярваха на официалната теза на германското правителство, че Ренке е мъртъв и вече не представлява заплаха за цивилизования свят.

Или поне до този момент.

— Какво предлагате, госпожице Ръсел? — неохотно попита накрая шефът на ЦРУ.

— Да ми възложите да го потърся — усмихнато отвърна Ранди и оголи зъби в имитация на вълча усмивка. — Да ме изпратите на лов за вълци, сър. Образно казано.

Кей въздъхна театрално.

— А откъде бихте започнала издирването? Може би от Сирия? Или от Хонконг? От Хиндукуш или може би в пустошта на Тимбукту?

— Не, сър — тихо отвърна тя. — Мисля си, че е време да започнем обратно — от самото начало.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Москва

Въпреки жестокия студ отвън ирландският бар на втория етаж в „Будапеща“ бе претъпкан. Клиентите стояха в двойна редица пред лъснатия до блясък барплот от вишнево дърво и постоянно размахваха ръце, подвиквайки за поредна бира, вино или уиски на облечения в бяло сако, изпотен и доста изморен барман. Усмехнати сервитьорки обикаляха цялото помещение с големи, пренатоварени с напитки подноси. Покрай малките масички и в дълбоките, облечени с плюш сепарета също имаше предостатъчно посетители. Глъчката бе оглушителна, десетки хора говореха в един глас, навсякъде се водеха оживени разговори и спорове, разказваха се последните вицове, а от време на време нечий висок, жизнерадостен смях надвикваше всичко останало.

Джон Смит седеше в тихо ъгълче край единична масичка съвсем сам и бавно, неохотно отпиваше от половинката халба бира — беше си поръчал черна „Балтика“. Заслушваше се във високите гласове — звучеше руска, английска, френска, немска реч, — но се чувстваше изцяло изключен от тази вихрена, наситена с алкохолни пари обстановка, сякаш тя бе на стотици мили разстояние от него. Седеше с насилено любезна усмивка на лицето, но вътрешното му чувство бе съвсем различно. Усещаше изражението си като маска, която всеки миг ще се разчупи и разпадне на хиляди парченца. Съзнаваше, че нервите му са опънати до краен предел.

През цялото време на пътуването до този миг — полетът от Берлин, минаването през имиграционните власти и митницата на „Шереметиево“ 2, в таксито, дори попълването на документите на хотелската рецепция — напрегнато бе очаквал някакъв сигнал за опасност. Било показателното повдигане на веждата на държавен служител, било тежката ръка на полицай върху рамото му, било мигновено пробягалия върху му поглед на следящ го в навалищата или в хотелското фойе агент. Но нищо подобно не се бе случило.

Напротив. И през паспортния контрол бе минал безпроблемно — бяха му прегледали документите любезно и му пожелаха приятно пребиваване в страната. Същото бе станало и в хотела. В същото време му бе направило впечатление засиленото присъствие на униформена милиция по столичните улици — по-многобройно спрямо спомените му от Москва по време на студената война. Но иначе нямаше никакви симптоми за възможно напрежение или предстоящи проблеми в столицата на руската федерация.

Погълна още една глътка от бирата — пиеше я почти насила и внимателно — и погледна новия си часовник. Вече минаваше седем и половина, приближаваше осем часът вечерта. Свръзката закъсняваше. Да не би нещо да се е объркало? Фред Клайн бе сигурен, че московският му екип действа безопасно и точно въпреки слухтенето на руските контраразузнавателни органи, но дали бе прав? За миг се замисли дали не е по-целесъобразно да се разкара оттук и да потърси нова среща по телефона с центъра. Може би ще бъде по-добре да се измъкне незабележимо, да намери изолирано помещение и да се свърже с Вашингтон, докладвайки за несъстоялата се среща.

Вдигна очи от чашата бира и отново забеляза същата жена. Стоеше пред бара сред компания ухажващи я мъже и оживено разговаряше с тях. Стройна и привлекателна, с къдрава, свободно падаща върху раменете ѝ черна коса и светли очи, които на меката вътрешна светлина изглеждаха по-скоро зелени, отколкото сини. И преди малко я бе зърнал — беше на същото място с висока чаша шампанско в ръка, увлечена в разговор с усмихнатите ухажори. Ето я и сега, напуска групата и бавно тръгва в неговата посока, но по пътя се спира, разговоря с други посетители, с някои разменя кратки целувки по бузата, с други — любезности. Тази дама бе в удивително красива вечерна рокля без ръкави в тъмносиньо, сякаш нарочно създадена за прекрасно закръгленото ѝ на нужните места тяло. Преметнати през ръка носеше подплатеното си със скъпа кожа елегантно палто и фина дамска чантичка.

Може би платена професионалистка, реши той безпристрастно и нарочно отмести очи, за да избегне евентуалната среща на погледи. Никаква полза нямаше да привлича ненужно внимание. Отлично знаеше, че цветът на московските компаньонки посещава елитните барове и ресторанти, където ходи множеството богати западни

посетители. Така е в целия бивш социалистически свят. И тази вечер бе забелязал няколко други типично за занаята много красиви високи млади жени да се измъкват под ръка с шкембести по-възрастни мъже — германски, британски или американски бизнесмени. Отиваха към специално наети за целта хотелски стаи или апартаменти.

Ирландският бар в хотел „Будапеща“ сто на сто е сред предпочитаните работни места на московските елитни проститутки, помисли си Смит. И тогава чу гласа.

— Изглеждате ми много самотен. И още по-тъжен — измърка приятно някой на руски. — Може ли да изпием заедно по нещо?

Смит вдигна очи. Същата стройна, чернокоса жена стоеше пред него и се усмихваше най-изкусително. Побърза да поклати глава отрицателно.

— Не, благодаря ви. Повярвайте ми, точно сега не си търся компания. Тъкмо се канех да тръгна.

Все така усмихвайки се, жената седна на свободната табуретка до него и той незабавно усети полъха на скъпия ѝ парфюм — беше нещо извънредно деликатно, свежо, с ухание на цветете. Погледна го и повдигна вежди в престорена изненада.

— Така ли? Че още е толкова рано, нощта е удивително млада...

Джон се понамръщи на клишето.

— Вижте, госпожице... — сковано започна той, — мисля, че имате някаква грешка...

— Грешка ли? О, да, напълно е вероятно — отвърна чернокосата, но вече на английски с далечен намек за ирландско произношение, а в зелените ѝ очи заиграха весели искрици.

— Но ако това е така, то съм убедена, че вината е у вас самия, г-н Мартин. Доколкото става дума за мен, вие сте онзи, който се плъзга в погрешна посока — по *допирателната*, както се казва.

Допирателна? Боже мой, рече си Смит смутено. Това беше паролата. Думата за разпознаване плюс фактът, че жената знае името от новата му самоличност, би трябвало да означава, че тя е свързката и вероятно лидерът на малкия екип на Клайн в Москва. Изчерви се противно на желанието си и смънка засрамен:

— По дяволите... е, сега вече загазих.

— Сигурно е така — засмя се жената, изгледа го и протегна ръка. — Името ми е Фиона Девайн. Журналистка на свободна практика.

Общият ни приятел — господин Клайн — настоя да ви устроя посрещане за добре дошъл в Москва.

— Благодаря ви — рече Смит съвсем искрено и се прокашля ненужно. — Хм, да, вижте, госпожице Девайн, съжалявам за цялата бъркотия. Тъкмо бях започнал да се притеснявам сериозно. Реших, че нещо не е наред.

Тя кимна и повдигна рамене.

— И аз имах същото впечатление по едно време. Извинявам се за закъснението, но реших, че така е по-добре. Това място тук ми е добре познато, исках да се уверя, че за вас не се е лепнала опашка. Познавам редовните посетители и винаги забелязвам нови хора и непознати.

— Имате предвид информатори и агенти на ФСС, нали? — запита той, използвайки акронима на руската служба за сигурност.

Фиона Девайн кимна отново.

— Коравите момчета от Лубянка не са вече така всемогъщи и вездесъщи, както по времето, когато организацията им се наричаше КГБ, ама все пак се оправят в собствената си столица, и то нелошо.

— А президентът Дударев прави всичко по силите си да възстанови старото, нали? — подхвърли Смит.

— Абсолютно — съгласи се тя. — Цар Виктор наистина се е заобиколил с доста нечестива групичка играчи. Руснаците си имат хубава дума за такива люде — *силовики* — хората с власт и силови подходи. Повечето от тях, както и самият Дударев, са бивши служители на КГБ и имат предпочитания към пълния контрол. При това умеят здраво, по сталински, да плашат всеки, който се осмели да им застане на пътя.

— Познати са ми методите, и то много добре — мрачно рече Джон и си помисли за сцените на Карловия мост в Прага и убийството на Валентин Петренко. — Освен това използват сурогати от типа на групата „Брант“ да им върши част от най-мръсната работа срещу заплащане.

— Точно така, подполковник — откликна жената. — Но не забравяйте, че групата „Брант“ — щом като за нея става дума — работи не само за Кремъл, а винаги за онзи, който дава най-големите пари.

— Така ли?

Очите ѝ се вледениха.

— Вижте, аз съм проучвала тази група основно, по чисто журналистически пътища. Не отричам, че хората й са си лика-прилика с Дударев и неговите *силовики*. Иначе са най-вече от бившата Щази, както и шефът на екипа — жесток тип на име Ерих Брант, — плюс наемни главорези от румънската Секуритате и сръбската тайна полиция. Те не отказват абсолютно никаква поръчка, дори и най-мръсната, стига заплащането да е достатъчно високо.

Устните й се опънаха в почти права линия.

— Сега се носят слухове, че групата „Брант“ отговаря за охраната и сигурността на някои от най-едрите наркобарони и шефовете на престъпните групировки от мафията в Москва. Едни паразити охраняват други — прекрасна комбинация. А връзките на групата с Кремъл пък принуждават милицията да се прави на разсеяна и да извърща очи — нищо не видяла, нищо не чула. Независимо от факта, че по мафиотски поръчки непрекъснато са убивани абсолютно невинни хора.

В гласа й Смит ясно долови гняв и болка.

— Изглежда, сред тях е имало и лични познати? — интересува се той.

— Съпругът ми — просто отвърна Фиона. — Сергей беше руснак. Един от новите и оптимистични бизнесмени, от хората, които се надяваха страната им да се превърне в просперираща демокрация. Да, ама не. Работеше непрестанно, изгради си успешен бизнес, тогава пристигнаха мутрите, поискаха му пари за протекция, после и лъвския пай от печалбата. Когато отказа да им го даде, мафиотите го разстреляха като куче на улицата.

Сега замълча, очевидно не й се говореше повече по въпроса.

Смит кимна, отлично разпознаваше деликатната болезнена тема, не би трябвало да я начева отново и насилва тази жена с любопитни въпроси. Или може би по-късно. За да превъзмогне настъпилата неудобна тишина, Джон махна на минаващата келнерка и поръча чаша молдовско шампанско за Фиона и още една бира за себе си. Сетне отново се извърна към нея, но се запъна — не знаеше как да започне.

— Предполагам, че Фред Клайн ви е казал защо съм тук, госпожице Девайн — каза той и в следващия миг примигна от обзелото го неудобство.

По дяволите, колко нескопосно и помпозно прозвуча това!

— Г-н Клайн ме инструктира съвсем подробно — отвърна тя с лекота, видимо предпочела да не забелязва тъпите му гафове. — Освен това и аз самата имах известен допир със загадъчните смъртни случаи. Преди три дни бях насрочила среща с доктор Николай Кирянов. Той бе на път да ми предаде нещо в същата връзка, но най-неочаквано изчезна безследно. Сега допускам, че е възнамерявал да ме информира подробно за тях, както е искал и вашият приятел Петренко в Прага.

— Аз пък разбрах, че на следващата сутрин трупът на същия този Кирянов се е появил в московска морга — обади се Смит.

— И така да е било, лично не съм го видяла — възрази Фиона. — Вече го бяха кремирали, бедния човек.

— Толкова бързо ли се правят тези неща тук? — повдигна вежди Джон.

— Е, в този случай му бяха сложили диагноза „инфаркт“ и побързали да го кремират, защото това е най-удобният начин да се избегне нечия проверка — кимна тя.

— А после?

— После започнах да разпитвам тук и там, да задавам въпроси когато и където имах тази възможност.

— Това е било доста опасно при дадените обстоятелства — коментира Смит.

Красивата уста на Фиона Девайн се изкриви в дяволита усмивчица.

— Тукашните власти въобще не ги обичат тези неща, но помнете все пак, че аз съм западна журналистка и от мен се очаква точно това — постоянно да се ровя, да търся нередности и да задавам неудобни въпроси. Иначе ще се усъмнят в мен самата. При това се досещат, че Кирянов ми е нашепнал поне нещичко относно смъртните случаи. И представете си сега, че аз знам нещо, колкото и дребно да е, но си трая при положение, че иначе то представлява важна новина и сигурно ще направи сензация на Запад. Какво ще си помислят за мен?

— Така е, да. Имахте ли късмет за повече информация? — продължи да пита Джон.

— Нищо не можах да направя — отвърна тя с омерзение. — Висях по коридорите на Централната клинична болница, докато цялата се усмърдях на дезинфектанти и пак нищо. Просто бях изправена пред истинска стена — или ме отбягваха, или казваха, че нищо не са чували

за такива случаи, а накрая направо ме изгониха. Естествено, че тамошният персонал ще отказва да говори. Иначе хората ще си навлекат големи неприятности.

— Разбира се — усмихна се криво Джон. — Има ли някакъв начин да се доберем до медицинска документация с историята на заболяването?

— Строго забранена територия — отвърна Девайн веднага. — Във въпросния случай директорът на болницата заяви, че забранява всякакъв достъп до архивите с досиетата било на сегашни, било на бивши пациенти. В случай, че решим да го заобиколим и да се обърнем направо към Министерството на здравеопазването, ще загубим цели седмици и повече и в крайна сметка сигурно пак ще получим отказ.

— Или просто няма да получим отговор.

— Да, това е най-вероятно — кимна тя. — Обаче едно нещо е пределно ясно: тамошните лекари и сестри са с опънати до крайност нерви. Само като ги погледне човек, веднага разбира, че са смъртно изплашени. Повярвайте ми — няма да се съгласят да разговорят по въпроса с никого, още по-малко с чужденец, каквото и да им давате, каквото и да им обещавате.

Смит се замисли по въпроса. Щом като болницата се изключва като евентуален източник на данни, значи ще трябва да потърси други пътища. От думите на Петренко излизаше, че заповедите на Кремъл за абсолютно мълчание във връзка със загадъчните смъртни случаи са дошли по-късно — след като кратката епидемия е приключила смъртоносния си курс. Преди това болничните лекари са правили всичко по силите си, за да диагностицират и лекуват заболелите пациенти. И макар Петренко да не бе споменал нищо конкретно във връзка с търсене на външна помощ, то напълно логично бе персоналът да се е обръщал за консултация към други медицински професионалисти. Поне докато не се е намесил Кремъл и наложил пълна забрана на информацията. Един от първите и основни принципи на борещите се с непознато заболяване медици е да уведомят възможно най-широкия спектър колеги, осигурявайки си пълната им помощ — и интелектуална, и лабораторна, — за да разкрият загадката и болестта.

Да, Смит познаваше хора във водещите руски медицински и научни среди и институции. Лично се познаваше с най-големи светила,

които вероятно са били консултирани по въпроса. Е, вярно бе и друго — сигурно и на тях им е било наредено да си държат устите затворени, най-вероятно и те са били заплашвани. Но пак имаше надежда да убеди някой от тях да му разкаже за случаите, евентуално да му даде достъп до историята на заболяването или самите лабораторни изследвания.

Фиона Девайн изслуша тази негова идея и бавно поклати глава.

— Достатъчно рисковано е самото им сондиране — изтъкна му тя. — Вашата самоличност Джон Мартин е на безобиден и неособено известен канадски социолог. Как ще използвате това прикритие при хора, които вече ви познават като външност, професия и репутация? Достатъчно е само един от тях да се изплаши и да се обади където трябва с новината, че подполковник Джон Смит, американски военен специалист по инфекциозни заболявания, се интересува живо именно от онази информация, за която има забрана. В Кремъл ще писнат всичките им аларми и какво?

— Вярно — съгласи се незабавно Джон и отмести неначенатата си бира. — Но пък не виждам много други възможности, г-це Девайн. Предполагам, че сте запозната със списъците на засегнатите от болестта на Запад и тук. Действително не разполагаме с време за нещо изпитано и елегантно. Някак много бързо *трябва* да намеря контакт с руски специалисти, които са запознати със случаите.

— Тогава нека първо да направим поредица светкавични проверки на възможните ви източници — предложи тя. — И аз и другите от екипа познаваме тукашната обстановка по-добре от вас. Може би ще успеем да ги пресеем и отделим онези, които са прекалено близо до режима на Дударев. Както и тези, които са най-страхливи. Просто да отпаднат като възможни информатори.

— Колко време ще ви е нужно за това? — веднага запита Джон.

— Няколко часа от мига, в който ми дадете списъка на имената и институционната принадлежност на хората, които ви интересуват — отвърна Фиона.

— Толкова бързо? — скептично я изгледа Смит.

Тя се усмихна и каза:

— Аз действително съм добра в работата си, подполковник. Имам си отлични източници — и в правителството, и около него.

Смит понечи да възрази, после почти противно на волята си усети, че и той ѝ се усмихва в отговор. Изглежда, тази жена бе преодоляла предишния си потиснат гняв и болката и сега се представяше в друга светлина — напълно естествена, в нея бликаше самоувереност, което излизаше на предно място и на всичкото отгоре бе заразителна.

— Добре, как ще се свържем отново?

Фиона измъкна визитка от малката дамска чантичка и бързо написа телефонен номер на гърба ѝ.

— Можете възможно най-бързо и сигурно да ме откриете чрез този номер по всяко време на денонощието. Обезопасен е.

Джон прибра визитката в джоба на ризата.

— В същото време ще продължавам да упражнявам натиск върху медицинската администрация — обеща тя. — За целта утре сутринта имам насрочено интервю. С Константин Малкович.

Смит подсвирна, беше впечатлен.

— С финансиста ли? Онзи човек, който направи милиарди чрез валутни и стокови спекулации.

— Същият — кимна Фиона.

— Но той е американец, нали?

— Натурализиран американец — съгласи се тя. — Всъщност каквато съм и аз самата. Малкович обаче е сърбин по произход, а през последните няколко години инвестира много в различни руски промишлени клонове. Освен това прави огромни по размери финансови дарения в полза на ужасно остарялата местна система на здравеопазването. И всичките тези пари и благотворителна дейност са му издействали добри позиции и близки връзки с новите момчета в Кремъл. Колкото да им се ще на Дударев и неговите подчинени властимащи да върнат старите порядки, те все пак не са кръгли глупаци. Видят ли човек като Малкович с прекалено много пари, при това готов да ги раздава, започват да се въртят наоколо и да го ухажват.

— А вие се надявате да уговорите Малкович сам да зададе няколко неудобни въпроса относно смъртните случаи? — запита Смит.

— Наистина се надявам — отвърна Фиона и в светлите ѝ синьо-зелени очи блеснаха дяволити искрици. — Казват, че е човек с характер, пък и избухлив, свикнал е да му се угажда. Затова аз лично

не бих желала да бъда на мястото на онзи руски апаратчик, който ще направи опит да му откаже каквото и да било.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Недалеч от руско-украинската граница

Четири реквизирани пътнически автобуса, докрай претъпкани с руски войници, мудно лазеха по тесния, осеян с дупки и набразден с дълбоки коловози път — всъщност разширена стара дърварска пътека, която се виеше и водеше дълбоко в мрачните и гъсти гори. Ниско провисналите клони стържеха таваните и стените на затъмнените превозни средства, почукваха силно в прозорците им.

Във водещия автобус капитан Андрей Юденич бе застанал най-отпред, току зад шофьора и здраво стискаше металната рамка на седалката му, за да пази равновесие. От време на време се навеждаше напред и се взираше през напуканото и замърсено предно стъкло, опитвайки се напразно да разбере къде го изпращат заедно с екипажите на танковата му рота. Бе уморен, правеше физиономии, но най-вече бе силно обезпокоен от последните събития.

Двайсет и четири часа бяха изминали от момента, в който ги вдигнаха по тревога от казармите край Москва. Първите заповеди бяха да се натоварят на влакова композиция и да се отправят на юг към Воронеж. Това говореше за начален етап на евентуално прехвърляне към Чечения. Но във Воронеж ги прехвърлиха на друг влак и хайде обратно на запад към Брянск. Там вече ги качиха на набързо взети от цивилния транспорт стари рейсове и ги пратиха някъде към тези гори, и то все по здраво разорани черни пътища.

Внезапно на стотина метра пред тях сякаш от нищото изникна войник в бял маскировъчен костюм, ясно откроен в потрепващите от неравностите светлини на фаровете. Стоеше на малко заснежено възвишение край силно неравния път. Яркочервената отражателна лента на лакътя и светещата палка говореха, че е от комендантска част — специализирани армейски подразделения за полева сигурност и контрол на военния трафик.

Сега облеченият в бяло войник отривисто махна с палката в дясна посока. Изпълнявайки нареждането му, автобусите отбиха

вдясно, колкото бе възможно на този непригоден за съвременни автомобили път, и поеха с още по-тежко, задавено ръмжене на двигателите по откриващата се от същата страна още по-тясна просека — изглеждаше съвсем наскоро разширявана, съдейки по прясно отрязаните дънери от двете ѝ страни. Юденич се залови още по-здравно за металната рамка, като се люлееше здраво наляво-надясно, в синхрон със силно поклащащия се от неравния терен автобус.

След няколко минути рейсовете излязоха на поляна и спряха.

Тук имаше още комендантски войници с червени ленти и автомати, които бързо се пръснаха сред рейсовете и завикаха:

— Всички навън! Излизай, излизай, не се мотай! Давай по-живо!

Юденич бе пръв през отворената врата — изскочи енергично и леко върху силно замръзналата, твърда като камък земя. Огледа се и отдаде чест на намиращия се най-близо до него офицер — беше със същия чин като него, капитан. След него бързо заслизаха танкистите и под командите на сержантите и няколкото взводни командири — лейтенанти по чин — бързо се строиха в две редици.

— Вашите заповеди! — отсече капитанът.

Юденич безмълвно измъкна дебелия плик с документите от вътрешния джоб на подплатената шуба и ги подаде. Комендантският офицер ги взе и започна да чете на светлината на полево фенерче, което държеше ординарецът му.

— Виждам, че сте от Четвърта гвардейска танкова дивизия — рече той, върна плика на Юденич и отвори папка, която държеше под мишница. — Точно така. Вашата рота е разпределена в казарма петнайсата, палатки четвърта до осма.

— Казарма ли? — не скри недоумението си Юденич.

— Ето там зад дърветата — изсумтя капитанът и кимна с глава към гората отвъд поляната. — Ще ви заведе, тръгвайте.

Юденич послушно поведе ротата в указаната му посока. След малко зяпна от удивление. Намираха се в периферията на огромен по размер военнополови лагер, построен направо сред дърветата. Между тях на достатъчна височина бяха опънати метални маскировъчни мрежи с инфрачервена противорадарна защита. Точно пред танкистите имаше портален вход, вляво и вдясно, докдето стигаше човешкият поглед, се простираха телени мрежи, очевидно обикалящи лагера. По оградата в двете посоки се движеха патрулни разчети тежковъоръжени

войници — от вътрешни войски, съдейки по отличителните знаци — с едри, ръмжащи свирепи кучета.

— Какво, по дяволите, става тук? — стреснато запита Юденич.

— Ще ви инструктират, когато му дойде времето — сопна се капитанът, сетне го изгледа и тонът му се смекчи: — Дотогава за всичко се обръщате само към прекия си командир. Ясно ли е?

— Тъй вярно — по инерция отвърна Юденич.

— Добре — рече другият. — И вземете мерки вашите хора да не се отлъчват. Излезе ли някой без разрешение, куршум в тила и плитък гроб в снега. И военен съд дори няма да има. Разстрел. Обжалвания не се полагат. Никаква милост. Разбрано ли е?

— Тъй вярно — отвърна вяло Юденич и силно потрепера въпреки дебелия шуба.

Москва

Ерих Брант слезе от лентата на стръмния ескалатор и стъпи на широката платформа на метростанцията под безбрежния й, ехтящ надалече свод. Намираше се на спирка „Новокузнецкая“, наоколо се тълпяха множество работници и служители с уморени лица, търпеливо чакащи влака, за да се приберат у дома. Дори и в тези късни часове влаковете на подземната железница пристигаха и заминаваха редовно на интервали от две-три минути, а тежките машини пухтяха, изпусвайки горещи струи наситен с маслени пари въздух.

Московското метро е може би най-доброто в света, превозвайки почти девет милиона пътници ежедневно — повече от лондонското и нийоркското, взети заедно. И за разлика от неугледните западни станции, повечето от московските са същински архитектурни произведения на изкуството. Строени навремето с цел да демонстрират непрестанно растящата мощ и развиващата се култура на днес вече несъществуващия Съветски съюз, в тях създателите им са използвали тонове истински мрамор, статуи и скулптурни групи, релефи, мозайка и огромни висящи отгоре полилеи.

За миг Брант спря, за да огледа барелефите по стените. Обхватът на представените теми бе широк — тук имаше най-вече войници и прочути военачалници. Като се почне от знаменития едър руски

маршал Кутузов, повел армиите си срещу Наполеон при Аустерлиц и Бородино, и се стигне до героичната съветска морска пехота, показана тук как скача от десантните лодки, за да се включи в жизненоважната битка за Сталинград. А на сводестия таван високо горе от различни мозайки щастливо се усмихваха фабрични и селскостопански работници, очаровани от прекрасната си идилична съдба на строители на новото социалистическо общество и комунистическото бъдеще на родината.

Високият блондин поклати глава и презрително изсумтя. „Новокузнецкая“ бе построена през 1943 г., в апогея на тежката война на Съветите срещу нацистка Германия — епохална, но и жестоко брутална борба. Заложеното в нея изкуство прославяше победата над Хитлер и фашистките му поддръжници. Не беше случайно, че Алексей Иванов бе насрочил среща на неособено любимия си източногермански колега именно тук. И въпреки приказките, че като шпионски кукловод Иванов бил точен и изтънчен човек, Брант имаше друго мнение за него — смяташе, че шефът на 13-о управление притежава странно, тромаво и нелепо чувство за хумор.

След миг очите на германеца приковаха сивокосия руски разузнавателен шеф — беше седнал на мраморна пейка. Незабавно закрачи в същата посока и се настани до него. И двамата бяха почти еднакво високи.

— Хер Брант — кратко поздрави руснакът.

— Нося поръчания от вас специален вариант ХИДРА — отвърна още по-кратко Брант.

— Покажете.

Русокосият отвори куфарчето си и извади малък термос с размерите на бутилка сода. Без да сваля кожените си ръкавици, отви металната тапа. Сред кълбета изпарения извади малък съд със замръзнала изцяло прозрачна течност и го подаде на Иванов.

Той го пое, вдигна го нагоре срещу светлината.

— Течна, бавна смърт с така невинен външен вид — коментира с лека усмивка руснакът и изгледа колегата си. — Забележително. Но как да се уверя, че тази стъкленичка съдържа именно въпросния смъртоносен препарат, а не например чешмяна вода?

Бившият служител на Щази разпъна устни в същата хладна, крива усмивка.

— Съвсем честно казано, не можете да се уверите. Не и докато не я използвате срещу набелязаната мишена и пак е нужно да изчакате известно време. Затова трябва да ми се доверите.

Сега шефът на 13-о управление се ухили неприятно.

— Не раздавам така лесно доверието си, хер Брант. Особено пък когато става дума за вложени повече от милион евро държавни средства.

Нарочно имитирайки и саркастичния тон, и ухилената гримаса на Иванов, германецът рече:

— Разбираемо, но неизбежно, хер Иванов. Вие поискахте средство, с което да се уверите в продължаващото сътрудничество от страна на моя работодател — или пък за отмъщение срещу него, ако някога имате такава нужда. Ренке и аз изпълнихме желанието ви. Сега, дали ни вярвате или не, това си е лично ваша работа. При създалите се обстоятелства цената ни е съвсем резонна.

Иванов веднага изгрухтя:

— Добре, добре, ще си получите парите. Още тази вечер ще направя нужното за втория паричен превод в Швейцария.

После отново вдигна стъкленичката към светлината, присви очи и гледайки Брант в лицето, добави:

— А ако нашите учени използват реверсивно инженерство за усвояване на намиращия се тук материал, респективно технологията ХИДРА? Тогава повече няма да имаме нужда нито от вас, нито от професор Ренке, нито от вашия шеф.

— Ами опитайте — сви масивните си рамене русокосият. — Иначе Ренке твърди, че такъв опит със сигурност ще се провали. Вашите изследователи ще изолират единствено няколко непълни фрагмента неизползваем генетичен материал, движещи се в море умиращи бактерии.

Шефът на 13-о управление поклати глава бавно.

— Жалко.

Сетне стъкленичката отиде в термоса, тапата също на мястото си, а съдът потъна в джоба на Иванов.

Брант премълча.

— Още нещо, хер Брант — рязко заяви Иванов. — Искам личните ви уверения, че сигурността на ХИДРА — която е ваша отговорност — не е компрометирана. Сега, когато навлизаме в

крайната фаза на военните приготовления, за нас пълната тайна е жизненоважна. Американците и съюзниците им не бива да разберат какво ще стане.

— И Кирянов, и Петренко са мъртви — равно отвърна Брант, скривайки опасенията си относно изчезналия Джон Смит, и продължи с лъжа: — А други сериозни заплахи спрямо ХИДРА няма, няма и откъде да дойдат.

— Добре — усмихна се отново Иванов, но в черните му очи нямаше нито топлина, нито веселие. — Нали сте наясно, че в случай на някакъв провал ще държим лично вас отговорен?

Брант кимна неохотно, предчувствайки избиващите на челото му капки пот.

— Да.

— Е, тогава ще ви пожелаая приятна вечер, приятелю мой — каза сивокосият шеф на 13-о управление и тежко се изправи на крака. — Засега няма повече какво да обсъждаме.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

18 февруари

Приятно затоплена в дебелото, подплатено с кожи елегантно палто, Фиона Девайн излезе на улицата от метростан „Боровицкая“ и пое на юг. Вървеше внимателно по заледения тротоар, грижливо заобикаляше другите минувачи, предимно тръгнали на работа в ранния мрак хора. По часовник си беше утро, но иначе дългата московска нощ все още не си бе отишла и все така притискаше града в ледените си объятия. Недалеч отпред в тъмата изпъкваше висока сграда с масивен каменен фундамент. Бялата ѝ фасада бе украсена с колони и барелефи, на върха ѝ се извисяваше ротонда със съвършени пропорции. Тук беше доста по-високата част на града, наклонът бе на изток, където московските улици и сградите плавно се снижаваха, водейки към червените стени и кули на Кремъл.

Усмихна се сама на себе си. Никак не ѝ бе чудно, че за своя централа Константин Малкович си бе избрал най-красивата и представителна част на руската столица. Роденият в Сърбия милиардер бе известен със склонността си към самовъзвеличаване, иначе не бе стиснат, харчеше нашироко и щедро. Въпросната сграда бе Пашков дом, строена към края на осемнайсети век за невероятно богат руски офицер на име Пьотр Пашков, иначе капитан по чин, решен да притежава най-грандиозната къща в цяла Москва. И бе поръчал да я издигнат на това възвишение, откъдето тя се извисяваше дори и над Кремъл. След болшевишката революция през 1917 г. сградата бе превърната в част от намиращата се почти до нея Руска държавна библиотека, където се съхраняват повече или по-малко четирийсет милиона извънредно ценни книги, периодични издания и снимки.

Наскоро, след като бе решил да прибави и Москва към другите центрове на глобалната си бизнес империя, Малкович бе дарил повече от двайсет милиона долара за възстановяване и консервация на загиващите съкровища в стареещите и демодирани руски архиви. Едно от поставените в тази връзка условия обаче бе да му позволят да си

устрои офиси на най-горния етаж в Пашков дом. Протестите на неколцина архитектурни пуристи по този повод обаче отидоха на вятъра. Новозабогателите парвенюта на съответните официални постове направиха нужното да ги заглушат.

В същия миг забиха камбаните на недалечната катедрала, патриаршеския храм „Христос Спасител“, неотдавна възстановен, след като навремето Сталин бе поръчал разрушението му. В мразовития въздух се понесе мощен, радостен звън. Той летеше надалеч, а ехото го връщаше с могъща сила. Беше вече девет без десет, а интервюто ѝ бе насрочено точно за девет часа.

Ускорявайки крачка, Фиона се изкачи по широките каменни стъпала и влезе в главното фоайе. Там я пресрещна дежурен със скучаещо изражение, отвори папка с имената на посетителите за деня, намери нейното и махна с ръка към широкото вътрешно стълбище. Двама смръщени охранители на първата площадка внимателно прегледаха документите ѝ, провериха ръчно фотоапарата и касетофона ѝ, сетне заедно с тях я пуснаха през детекторната арка за повторна проверка за оръжие и експлозиви.

Отвъд я посрещнаха други две служителки, и двете млади и красиви. Поздравиха я с изискани, тихи гласове, а сетне учтиво я поведоха към офисите на Малкович. Минаха през голямо помещение — това бе външният офис, в който цареше привиден полухаос. Тук имаше множество бюра с компютри, още повече служители следяха европейските борси, правеха заявки или направо продаваха и купуваха. Едната от придружителките взе палтото ѝ и изчезна някъде. Другата я въведе във вътрешния, по-малък офис. Беше чудесно обзаведено и с вкус декорирано помещение — кабинетът на Константин Малкович.

Едната стена бе заета почти изцяло от три високи прозореца с фантастичен изглед към облените с прожекторна светлина кремълски стени, кули и златни кубета. По съседните стени и в специално направени ниши бяха поставени вековни руски православни икони — безценни оригинали, осветени от дискретни лампи, скрити във високия, интересно боядисан таван. Подът бе застлан с дебел персийски килим с великолепни пастелни шарки. Пред средния прозорец бе бюрото на домакина, елегантна мебел от осемнайсети век. На него стоеше компютър последна дума на техниката с тънък плосък монитор и няколко неголеми ултрамодерни телефона. Вещите на

бюрото, изглежда, бяха единственият компромис спрямо новото хилядолетие.

Когато Фиона влезе, седналият милиардер се изправи и бодро закрочи към нея с протегнатата за поздрав ръка.

— Добре дошла, госпожице Девайн. Добре дошла! — радушно рече той, а по лицето му се разля широка усмивка и разкри разкошни бели зъби. — Аз съм ваш голям почитател. Последната ви статия в „Икономист“ беше направо чудесна, онази за конкурентното начало и преимуществата в руската данъчна система.

— Много сте любезен, г-н Малкович, дори прекалено — откликна на усмивката с усмивка Фиона и му подаде ръка, тутакси разпознавайки прочувственото му многословие като рутинна тактика с хора, на които ще се опита да повлияе по някакъв начин. — В крайна сметка аз само написах около две хиляди думи, анализирайки най-вероятните й ефекти. Но ми казаха, че и вие имате пръст при разработката на новия данъчен закон, нали?

Той сви рамене.

— Пръст ли казахте? О, не, нищо така осезателно... — засмя се и в очите му се появиха дяволити огънчета. — Е, може да съм казал някоя и друга дума тук-там. Светът днес наистина е много малък, нали? Обаче не съм се намесвал ефективно, не. Като човек на бизнеса и само на бизнеса, както знаете, никога не се бъркам прекалено надълбоко във вътрешните работи на никоя страна.

Фиона учтиво изслуша думите и пусна покрай ушите си приказките му, без да ги коментира, то и не биваше. Според всичките й сериозни източници този човек се въздържаше от намеса в чужди политически дела толкова, колкото и гладен лъв не би посегнал на появило се пред него тлъстичко агне.

Малкович се оказа по-висок, отколкото бе очаквала, с коса като същинска бяла грива, подстригана късо встрани и на тила, но дълга отпред. Високите скули и бледосините очи издаваха славянския му произход. А насеченият тон и леко проточените гласни на английското му произношение отразяваха прекаранията в Англия и САЩ години, първо като студент в Оксфорд, после в Харвард, след което се бе проявил като изключително успешен бизнесмен, инвеститор и борсов играч.

— Моля ви, моля ви, заповядайте, сядайте — говореше той, сочейки едното от двете покрити с бродирана тапицерна кресла пред бюрото.

Когато Фиона се настани в едното, той веднага седна в другото и запита:

— Първо да започнем с чай, какво ще кажете? Или може би не? Навън е доста студено, както сам усетих. Аз лично дойдох много рано тази сутрин, още преди няколко часа. За съжаление в нашия век и време световните парични пазари не се съобразяват нито с времето, нито с часа. И за нещастие имат направо нечестиви графици, нали? Боже мой, човек никога не може да поспи като хората!

— Благодаря ви, да — съгласи се Фиона, усмихвайки се вътрешно на неприкритото самохвалство относно безкрайното работно време. — Чай би било чудесно.

Почти веднага след това в кабинета се появи едната от красивите асистентки. Носеше сребърен самовар, две високи стъклени чаши и две кристални купички, в първата имаше нарязани тънки резенчета лимон, а в другата — конфитюр за подслаждане на силния чай. Жената сервира и на двамата, наля чая и веднага излезе бързо и безшумно.

— Е, сега да се захващаме с работата, г-це Девайн — покани я той любезно, след като внимателно бяха отпили от врялата течност. — Моят екип твърди, че вие се интересувате най-вече от ролята, която отреждам на себе си и моите фирми тук — в нова Русия.

Фиона кимна отново.

— Точно така, г-н Малкович, това е вярно — отвърна тя, влизайки с лекота в познатата отдавна роля на журналист, който търси храна за хубав материал.

Тази роля се бе оказала трудна. През последните няколко години постепенно си бе изградила добре заслужена репутация на талантлива, безкомпромисна журналистка. И специализираше в отразяването и анализа на руската действителност в светлината на най-често усложнените взаимодействия на нейните политика и икономика. Материалите ѝ редовно се появяваха във водещи вестници и бизнес списания по цялото земно кълбо. Да вземе интервю от този човек — може би най-големия и най-влиятелния индивидуален инвеститор в руската промишленост — бе просто съвсем нормална и лека задача. Без да споменаваме специалния ѝ интерес като агент на Първи отдел,

респективно намерението да използва интервюирания в този случай като инструмент за проникване в тайните на държавната медицинска администрация.

А Малкович бе лесен за интервюиране човек или поне така изглеждаше на пръв поглед. Излъчваше харизма, очевидно притежаваше приятен и общителен характер. Отговаряше на всичките ѝ въпроси относно бизнес плановете и намеренията си с готовност, без да се опитва да отклонява или да отговаря уклончиво. Е, вярно, отхвърли един-два от опитите ѝ да надникне прекалено навътре в същината на финансовите му операции, но то си беше редно. Иначе милиардерът би разкрил важни за самия него неща, такива, които могат да го направят уязвим и да улеснят конкурентите му.

През цялото време напълно владееше положението, подбираше думите си извънредно точно, очевидно решен да повлияе на мнението ѝ за него във възможно най-положителна светлина, в каквато да бъде представен и на читателите ѝ. Фиона усещаше всичко това и продължаваше вътрешно да се усмихва. Това бе голямата игра, нещо като сложен танц за всеки журналист, особено пък този на свободна практика, който работи без съответната подкрепа и авторитета на един голям вестник, списание или телевизионна мрежа. Тънък занаят е репортерството — зададеш прекалено много неточни или неудобни въпроси и след това никой не иска да разговаря с теб. И обратното — питай малко, недостатъчно задълбочени неща и материалът ти ще бъде слаб и вял, няма да свърши работа дори и на второстепенна пиарска^[1] фирма.

Но Фиона ги умееше тези неща. Бавно и внимателно завъртя разговора около политиката, деликатно намеквайки за растящия авторитаризъм на управлението на Дударев.

— Не е възможно да не виждате рисковете, които носи произволното управление за един инвеститор, особено пък чуждестранен — подхвърли тя по едно време. — В смисъл, нали сам видяхте какво се случи със собствениците на големия петролен картел ЮКОС — някои отидоха в затвора, други бяха дискредитирани, принудително бяха разпродадени холдингите. Така че всеки инвестиран от вас долар или евро тук би могъл да ви бъде отнет от страна на Кремъл ей така, просто за секунда — по силата и с помощта на един държавен декрет. След като по хрумване на малцина по всяко

време могат да бъдат създавани едни или други закони и разпореджания, как можете рационално да планирате бъдещето?

Малкович театрално разпери ръце.

— Вижте, г-це Девайн, във всяко начинание винаги има рискове — рече той. — Повярвайте ми, аз ли не знам това? Но аз съм човек, гледащ далеч в бъдещето, в дългосрочен план, отвъд плитките всекидневни въртележки и скокове на съдбата на дребно. И ще ви кажа нещо много важно: въпреки всичките си недостатъци Русия си остава страна на огромните възможности. Когато комунизмът рухна, тази държава се прехвърли в обятията на капитализма, но го направи по един екстремен, неумерен начин. С крайностите на разни алчни магнати и бизнес олигарси, помислили, че за тях е дошъл Златният век. Е, и затова бе съвсем естествено махалото на равновесието да се върне назад — напълно естествена реакция, бих казал аз. Назад, към по-стриктен държавен контрол върху живота и политиката. Но същото това махало отново ще се залюлее към уверената среда, златната среда, както я наричам аз, и това ще стане скоро. А онези от нас, които са били достатъчно търпеливи и мъдри да останат в Русия по време на трудностите, ще получат възнаграждението си. И ще реализират огромни печалби — разбира се, когато му дойде времето.

— Вие, изглежда, много вярвате в тази постановка — тихо рече Фиона.

— Вярвам, да — съгласи се милиардерът. — Помнете, лично познавам президента Дударев. Че не е светец, не е. Но съм убеден, че е човек, твърдо решен да даде на тази страна нужното — закон и ред, за които тя отдавна копнее. Да разгроми силата на мафията и отново да превърне улиците в Москва и другите градове в безопасно място за хората.

Сега Малкович повдигна вежди многозначително.

— Бих казал, г-це Девайн, че вие лично сте човек, който най-точно би оценил жизнената важност на едно такова депо. Безвременната кончина на вашия съпруг е голяма трагедия. Тя не би се случила в общество, по-удачно устроено да защитава живота и собствеността на своите граждани — такова общество, каквото новите руски лидери честно се надяват да построят тук. И аз вярвам в тях.

За миг Фиона загуби дар слово, безмълвно загледана във финансиста, усещайки, че я обхваща вълна на мразовита ярост. Тя

напираше да излезе извън рамките на човешкия ѝ контрол и самоналожената любезна физиономия. Макар че от Сергеевата смърт бяха минали поне две години, темата бе все така болезнена и я вълнуваше прекалено силно. И в този миг недодяланият коментар на Малкович в същата връзка, още повече под формата на реторична тирада в подкрепа на растящата тирания на Дударев, ѝ се стори направо като гротескно светотатство.

— Аз лично помогнах на правосъдието да привлече под отговорност убийците на съпруга ми — рече тя след малко, превъзмогнала гнева и намерила сили да говори спокойно и равно с глас, който скриваше истинските ѝ чувства.

Месеци наред бе търсила онези, които бяха поръчали смъртта на Сергей. Бе ровила, събирала откъслечна и странична информация, натъкмявала липсващите в общия пъзел звена, анализираше допиращи се факти от други престъпления. И всичко това бе вършила с огромен риск за собствения си живот. В края на краищата статиите ѝ бяха събудили сериозно обществено недоволство и принудили властите да вземат мерки. Сега пряко виновните за убийството на съпруга ѝ мъже излежаваха немалки по размер присъди.

— Вярно е, така постъпихте — веднага се съгласи Малкович. — Аз самият най-възторжено следях героичната ви, бих я нарекъл рицарска битка с мафията. Но дори и вие трябва да се съгласите с мен, че задачата ви щеше да е по-лека, ако полицията не бе така корумпирана, а по-ефикасна и по-дисциплинирана.

Фiona отново стисна зъби и успя да запази лицето си непроменено. Защо този милиардер неочаквано напомня и най-настойчиво изтъква убийството на съпруга ѝ? Той никога не би казал нещо без причина, каква е истинската му цел? Да я изкара от равновесие ли? Не беше ли това начин да я предупреди да не се занимава с неприятната тема за връщането на Русия назад към годините на полицейщината и произвола? Или се опитваше да я отклони от задаване на още неудобни и деликатни въпроси за бизнес отношенията му с режима на Дударев?

Ако е така, трябва да действа бързо, преди под един или друг претекст да е решил да сложи край на интервюто.

— Все пак може би има и по-лоши неща от полицейската корупция и невежество — рече тя на глас. — Ето например този нов

култ към официалната тайна. Метод, който лично аз намирам за ненужен, дори опасен, да не говоря за това дали е нормален като процедура. Особено когато става дума за сериозни дела на общественото здравеопазване и безопасност.

Малкович я изгледа с интерес и повдигна вежда.

— Мисля, че не ви разбрах добре, г-це Девайн. За какъв „култ към тайната“ ми говорите?

Фиона поклати глава, сви рамене.

— А с какво друго име могат да се нарекат опитите да се скрият от обществеността новините за нова смъртоносна болест? И не само от руското общество, а и от компетентните органи на международните здравни организации.

— Нова болест ли казахте? — Малкович се наведе напред, видимо заинтересуван, а в очите му се появи безпокойство. — Моля ви, изяснете се.

Сетне я изслуша търпеливо и внимателно, докато тя излагаше фактите около наученото от нея и Смит в отделните им контакти с Кириянов и Петренко, макар и да прикри важното обстоятелство за смъртта на двамата. Както и това, че фаталното заболяване вече е разпространено и извън Русия. Когато Фиона завърши, Малкович я гледаше напрегнато, а по лицето му се бе изписало недоверие.

— Разполагате ли с някакви доказателства за потвърждаване на слуховете относно тази болест?

— Доказателство ли казахте? Не, не притежавам. Все още не. Никой от другите, запознати със случаите, лекари не иска или не смее да разговаря с мен, а цялата документация е под ключ — каза Фиона, поклащайки глава. — Надявам се обаче и вярвам, че вие осъзнавате опасността. Така или иначе рано или късно данните ще излязат на бял свят. И ако Кремъл — или, да речем, някой от ръководните хора в Министерството на здравеопазването — прикрива началото на нова епидемия поради криворазбран патриотизъм, с цел избягване на обществена паника или международни усложнения и неудобство... сам разбирате колко ужасни и катастрофални могат да бъдат последствията.

Лицето на Малкович се разкриви за миг.

— Да, наистина. Икономическите и политическите щети ще бъдат ужасяващи. Световната общност и финансовите пазари никога

не са прощавали на нация, опитала се да прикрие нещо като световна епидемия от типа на СПИН... или още по-лошо...

— Аз имах предвид и евентуалната загуба на човешки живот — подхвърли Фиона в този миг.

Хладна усмивка пробяга по устните на Малкович.

— Е, предавам се, г-це Девайн — рече той, гледайки я право в очите и в тях се четеше нещо, подобно на уважение. — Усецам, че не вървим по точния път и май заслужавам да бъда упрекнат. Защо не кажете направо какво точно искате от мен? Сега съзнавам, че досегашните ви въпроси са били просто камуфлаж, начин да завъртите разговора ни към друга тема. А именно опитите да бъде прикрита въпросната история с болестта, нали така?

— Е, не е точно — отвърна тя и леко се изчерви. — И все пак искрено се надявам вие да упражните огромното си влияние в тази страна спрямо засегнатите министерства, за да бъде хвърлена светлина върху загадъчното заболяване.

— Значи очаквате аз да ви помогна да разкриете фактите и да направите журналистическия си удар, нали? — сухо запита Малкович. — Ей така, само защото имам голямо и добро сърце?

Фиона му се усмихна, опитвайки се да се държи по същия полусърдит, полуироничен начин.

— Е, г-н Малкович, вие сте широко известен с филантропията си — започна тя. — Но дори и да не беше така, сигурна съм, че сте абсолютно наясно каква е цената на добрата реклама.

— Забравихте да кажете и обратното — на неудачната реклама, госпожице — отвърна той и се засмя зловещо, но после поклати глава в знак на съгласие. — Е, добре, г-це Девайн, добре. Аз ще направя каквото мога, за да отворя някоя и друга официална врата пред вас, но това ще бъде сторено така, че да отговаря и на моите интереси.

— Благодаря ви — рече тя, затвори бележника и сетне се изправи. — Ще бъде много любезно от ваша страна. Хората ви знаят как да ме намерят.

— Нямам нужда от благодарности — подхвърли Малкович и учтиво се изправи заедно с нея, а изразът на лицето му бе загрижен. — Ако това, което ми казахте тази сутрин, е вярно, надявам се, че не сме закъснели в опита си с общи усилия да поправим ужасна, почти непростима грешка.

Джон Смит излезе на улица, водеща навътре в пустия и тих, заобиколен с дървета площад на име „Патриаршие пруди“. Обувките му скърцаха върху хрущящия под тях сняг, иначе бе тихо, почти никакви други звуци нямаше. Тук, сред дърветата, не проникваха силните шумове и ревът на движението по натовареното околоръстно шосе, което московчани наричат „Садовое колцо“. Звучеше само далечен, приглушен бръм. Някъде надалеч ехтяха детски смях и викове, малчуганите се биеха със снежни топки или може би строяха снежни укрепления. Измежду дървесните стволоче и голите разкривени клони към Смит надничаха покрити със сняг причудливи форми и образи на същества от руските басни на деветнайсети век, странни скулптурни фигури с размазани от снега черти.

Той стигна края на големия, покрит с лед басейн в средата на площада и там спря за миг, напъхал ръцете си в джобовете на дрехата. Не бе лесно да ги стопли при нулевите московски температури. През лятото този неголям, сравнително изолиран парков кът е любимо място за отдих на московчаните, винаги пълно с усмихнати лица, слънчеви лъчи и песни. Но сега, през този сив и мрачен зимен ден, то му показваше другото си, не така приветливо лице.

— Тук, на същото това място, се е появявал самият дявол, знаете ли? — обади се женски глас току зад него.

Смит се сепна и извърна глава.

Фиона Девайн стоеше недалеч от него, между две безлистни липови дървета. Бузите ѝ розовееха от студа, върху черната ѝ коса бе кацнала елегантна кожена шапка. Пристъпи напред към него и се усмихна.

— Дяволът, а? — възкликна Смит. — Самият дявол? Буквално или фигуративно?

Синьо-зелените ѝ очи се оживиха още повече.

— Е, като в литературно творение, разбира се. Поне така да се надяваме — рече тя и кимна към езерцето. — Писателят Михаил Булгаков е използвал това място за първа сцена в „Майстора и Маргарита“. В нея Сатаната пристига ето тук, готов да се поразходи из атеистка Москва от Сталиново време.

Смит внезапно потрепера, може би бе от студа, който вездесъщо проникваше дори и през дебелията подплата на вълненото му палто, или поне се надяваше да е от него.

— Страхотно място за среща, няма що — рече ѝ с бърза усмивка. — Мразовито, мрачно и прокълнато? В типичния руски контекст. Липсва само понесената вихрено от конете шейна и глутница виещи подире ни вълци.

Фиона се засмя.

— Малко духовен песимизъм в комбинация с черен хумор, а, подполковник? Вие май ще се вместите в местната действителност по-добре, отколкото си мислех — отвърна тя и се приближи още повече, заставайки почти до него на покрития със сняг тротоар.

Главата ѝ стигаше едва до рамото му.

— Моят екип приключи с проверката на хората от списъка, който ми дадохте — сега говореше с друг глас, рязък и много по-тих. — Готова съм с информацията за вас.

— Е, и? — запита Смит и тихичко подсвирна, донякъде изненадан.

— Най-безопасният и сигурен обект според нас е доктор Елена Веденская — твърдо рече тя.

Смит кимна бавно. Също както бе и случаят с Петренко, с нея се бе запознал навремето на една научна конференция, а след това — през последните няколко години — се бяха срещали отново и отново на сходни медицински форуми. Помнеше я, макар и не много ясно, но все пак в съзнанието му се появи образ на педантична жена, някъде в началото на петдесетте си години. Личност, чиито умения, воля, призвание, разбира се, и компетентност я бяха издигнали до върховете на доминираната от мъже професия. Днес Веденская оглавяваше факултета по цитология, генетика и молекулярна биология към Централния научноизследователски институт по епидемиология. И тъй като въпросният институт бе една от водещите руски институции в областта на инфекциозните болести, нямаше начин от самата Веденская да не е била потърсена консултация или помощ при опитите да се разпознае смъртоносното заболяване.

— И каква е причината, поради която според вас мога да ѝ вярвам? — попита Джон.

— Доктор Веденская има дългогодишно, доказано поведение на приятел на демокрацията и политическите реформи. Още от студентските ѝ години, когато в Кремъл „царуваха“ Брежнев и неговите комунистически другари и апаратчици.

Смит я изгледа остро.

— Това означава, че в КГБ е имала досие, по-дебело от някоя енциклопедия. Съответно наследено от ФСС. А Кремъл винаги е наблюдавал учените под лупа. Веденская сигурно е в първата десетка в списъка на постоянно следените.

— Сигурно е така — съгласи се Фиона Девайн. — За наше и нейно щастие обаче настоящото ѝ досие не отразява реалностите. Всъщност, ако говорим за ФСС, госпожа Веденская е човек напълно надежден, политически лоялен или по-точно аполитичен поданик на държавата.

Смит удивено повдигна вежди.

— Значи сте успели да изчистите досието ѝ? Бихте ли ми казали как стават тези чудеса?

— Опасявам се, че нямате нужно ниво на достъп до такъв тип информация, подполковник — меко отвърна Фиона. — Пък и не се налага да знаете. По съвсем очевидни причини, нали?

Смит кимна, приемайки завоалирания упрек.

— Правилно — рече той. — Все пак очаквам съвет как да се свържа с нея. По телефона в института ли?

— Определено не — поклати глава тя. — Най-вероятно всички наземни телефонни линии и разговори с московските болници и научноизследователски институти се подслушват.

И тя му подаде късче хартия с десетцифрен номер, написан с красив, стегнат женски почерк.

— Пак за наш късмет Веденская има мобилен телефон и номерът ѝ не фигурира в указателите.

— Ще ѝ се обадя още днес следобед — реши Смит. — Може би ще успее да уредя една среща с вечеря. В дискретен ресторант, колкото се може по-далече от лабораторията ѝ. Едно обаждане на отдавна познат колега е, предполагам, най-безопасният претекст.

— Мисля, че да — съгласи се Фиона. — Пък и няма друг голям избор. Обаче направете резервация за трима.

— Възнамерявате да дойдете ли?

— Точно така — рече тя и присви устни в дяволита гримаса. — Освен ако вие лично нямате някакви намерения да флиртувате и ухажвате докторката. Нали сте стари познати?

— Няма такова нещо — ядоса се Смит и без да иска, се изчерви. Фиона се усмихна още по-широко.

— Правилно, подполковник.

На стотина метра от тях, на тясна странична уличка, на предната седалка на сребристо беемве седяха двама мъже. Единият, германец на име Вегнер, бе наведен напред, снимаше през опушеното, затъмнено предно стъкло. Разбира се, работеше с цифров фотоапарат с извънредно мощен телеобектив. Пръстите на другия играеха по клавиатурата на поставен в скута му лаптоп.

— Вече имаме връзка — рече вторият, човек на име Чернов, служил навремето в КГБ като младши офицер. — Ако си готов, мога да изпратя образите.

— Добре тогава — изсумтя първият, бързо изщрака още няколко пъти и отмести апарата. — Стигат толкова.

— Имаш ли представа кой е мъжът?

Фотографът сви рамене.

— Никаква. Обаче не е наша работа. Нека някой друг си блъска главата. Има си архив, и то немалък. А ние междувременно ще си изпълняваме заповедите: следим жената на име Девайн и докладваме за всички нейни контакти.

Чернов кимна.

— Зная, зная. Обаче ситуацията става доста рискована. Тази сутрин в метрото за малко щеше да я изпуснеш. Аз си зная как съм карал, за да ѝ хванем следите.

Направи кратка пауза и се намръщи.

— И честно казано, тази работа не ми харесва. Тя продължава да задава прекалено много въпроси. Може би трябва да я отстраним.

— Да убием журналистка? Американски поданик? — човекът с фотоапарата го изгледа хладно. — Такова решение ще трябва да вземе хер Брант. Може би когато му дойде времето...

Недалеч от тях във входа на една сграда стоеше висок, едър среброкос мъж и леко се поклащаше на пети. Духаше на дланите си,

загръщаше се в овехтялото си палто и топлеше ръце под мишниците си. Панталоните му бяха стари, износени, тук-там закърпени. На пръв поглед не изглеждаше по-различен от множеството фатално обеднели възрастни пенсионери, често обикалящи московските улици в алкохолен унес. Но очите под бухналите сребристи вежди бяха ясни и пронизателни. Те пробягаха по номера на беемвето за втори път, високият човек го преповтори и запомни. Ситуацията се усложнява все повече, при това темпото е направо зашеметяващо, мислеше си той мрачно.

[1] От PR (public relations), връзки с обществеността. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Плътни облаци лазеха в западна посока по бавно тъмнеещото небе над красивите кулички на сградата на „Котелническая“. Редки, пухести е едри снежинки се въртяха във въздуха, нежно докосваха дебелите стъкла на прозорците в бившия съветски небостъргач, където бяха офисите на групата „Брант“. Самият Ерих Брант стоеше пред прозореца и сякаш гледаше снега, но най-вече се взираше далеч надолу към натоварения трафик по градските улици.

Усещаше натрупващото се в дебелия му врат и масивните рамене напрежение. Винаги беше мразил тези периоди на наложено бездействие. Идваха такива моменти и то не беше рядко — когато се налага да изчаква докладите на подчинените или пък нови нареждания от хората над него. Нещо в него копнееше, направо крещеше за физическа изява, за движение и изпускане на парата, за емоционално разтоварване. Тогава физическото насилие му идваше великолепно, действаше му като разпускащо лекарство, като любима дрога. Обаче прекараните в дебнене на поредния враг години — първо като служител на Щази, сетне за свое собствено удоволствие и печалба — го бяха научили на няколко важни неща и в крайна сметка бе прозрял необходимостта, а сетне усвоил и методите да контролира тези груби, първични инстинкти.

В този миг на вратата се почука, той рязко се извърна и изръмжа:
— Да? Какво има?

Влезе един от подчинените, също бивш офицер от Щази, висок и строен мъж с лице на убиец. Носеше папка и изглеждаше угрижен.

— Мисля, че пак имаме проблем със сигурността — нов пробив — рече той мрачно. — При това сериозен.

Брант се намръщи. Герхард Ланге не бе човек със слаби нерви.

— В какъв смисъл?

— Имам снимки от екипа, който наблюдава онази американска репортерка — обясни Ланге и отвори папката.

Извади сноп черно-бели снимки и ги подреди на бюрото на шефа. На всички се виждаха две лица, които оживено разговарят —

американката и строен чернокош мъж.

— Правени са преди около два часа, по време на очевидно тайна среща на „Патриаршие пруди“.

— Е, и?

— Сам виж — добави Ланге и побутна по бюрото към Брант още един документ. — Това дойде по факса от наш информатор.

Листът съдържаеше резюме на служебно армейско досие, не друго, а на подполковник Джон Смит, лекар от АИМИИБ, а най-отгоре му имаше леко размазана снимка.

Брант втренчи очи в снимката. Сетне взе другите фотографии и мълчаливо започна да ги сравнява. Намръщи се: те без съмнение бяха на един и същи човек. Значи Смит, същият човек, за когото бе поръчал проверки, бе в Москва. При това беше във връзка със същата журналистка на свободна практика, чиито неуморими въпроси и ровене им бяха създали доста главоболия.

Блондинът потрепера леко, студена вълна обля тялото му. Въпреки тържествените му декларации пред Алексей Иванов относно оперативната сигурност на ХИДРА възникваха сериозни проблеми, които се задълбочаваха.

Вдигна очи от поредицата снимки и запита:

— Къде е отседнал този Смит?

Ланге поклати глава все така загрижено.

— Това е първият проблем. Не знаем. Проверяхме списъците на пътниците по всички московски летища и жп гари. Името му го няма никъде.

Брант се върна зад бюрото, седна.

— Значи този тип е пристигнал с фалшиви документи, толкова е просто — рече той. — Вероятно използва легенда с прикритие, документите му са били достатъчно добри, за да заблудят руските имиграционни власти.

— Почти със сигурност — съгласи се Ланге. — Кое то значи, че е разузнавач. Или от ЦРУ, или от някоя от другите американски шпионски институции.

Русокосият кимна.

— Така изглежда.

— ФСС могат да ни помогнат — подхвърли замислено Ланге. — Ако се съгласят да ни дадат компютърен достъп до регистрационните

формуляри на вътрешното министерство за последните два-три дни, а? Ще ги пуснем на търсачка със снимкова препратка и ще...

— И ще дадем на руските ни приятелчета най-доброто извинение да поемат сами съответната част на операция ХИДРА. Не става така, Герхард — възрази веднага Брант. — С тази работа ще се заемем сами. Не желая ФСС, още по-малко 13-о управление на Иванов да ни се бъркат по никакъв начин. Поне засега. Ясно ли говоря?

— Ясно, шефе — неохотно отвърна човекът с жестокото лице.

— Добре тогава — кимна Брант и пак се захвана да оглежда направените от екипа му снимки.

След малко тикна с показалец едната от тях, на която двамата американци бяха приближили глави и явно водеха важен разговор.

— Ето тази тук — журналистката на име Девайн. Тя е нашият ключ към откриването на Смит. С нея е установена връзка, ще има още срещи, това е стопроцентово сигурно. Къде се намира тя в момента?

— Това пък е вторият ни проблем — отвърна Ланге. — И нея я загубихме.

Брант се ядоса, което пролича в погледа му.

— Загубили сте я, а? И как?

— След срещата със Смит поразиграла Вегнер и Чернов, разходила ги кажи-речи из половин Москва — докладва Ланге. — Първо се въртяла из метрото ту напред, ту назад по една и съща линия, сетне се пъкнала в някакъв магазин на „Петровский Форт“ и там сигурно си е сменила или шапката, или палтото, променяйки достатъчно външността си, колкото да им се изплъзне в тълпата.

Брант кимна недоволно. В град като Москва има десет начина да се изплъзнеш. Особено ако си наясно, че те следят. И ако знаеш как да го направиш, разбира се.

— Тръгнали са направо към апартамента ѝ, там се надяват да я заковат отново — тихо говореше Ланге и внимателно следеше навъсеното шефско лице. — Обаче тя може да реши пък да се покрие по-надълбоко.

— Напълно вероятно — изръмжа Брант и се намръщи още повече. — Преди две години Девайн успяваше да будалка мафиотските поръчкови убийци, дето вървяха по нея, при това съвсем сама — без чужда помощ. Значи може и да е аматьор, но глупачка определено не е. Сто на сто е засякла Вегнер и Чернов, те са се издали по някакъв

начин. И сега сигурно ще се пъкне в някой хотел, върви да я търсиш. Или ще се скрие при приятели.

— Ако стане така, нямаме достатъчно ефективен и бърз начин да се доберем до Смит. И колкото да не ти харесва, май ще трябва да потърсим помощта на 13-о управление.

— Не бъди толкова сигурен — възрази Брант и се замисли. — Имаме алтернатива.

Другият се изненада и загледа шефа си с интерес.

— Смит е тук с определена задача — напомни му Брант. — А ние се досещаме каква ще е тя, нали?

— Опитва се да научи от местни източници какво е искал да му разкаже Петренко в Прага — кимна Ланге. — А може и по-лошо да е: опитва се да провери дали Петренко му е казал *истината*.

— Точно така — рече Брант и оголи зъби. — Каж ми, Герхард, по кой начин най-добре се лови диво животно, особено пък опасен хищник, да речем?

Ланге премълча.

— Вода, човече, вода — поучително изтърси русокосият. — Всички животни ожадняват. Затова ловецът търси и намира мястото за водопой. Там стои, изчаква със заредена карабина, животното само ще му дойде на мушката.

Отмести встрани снимките и факса с резюмираното досие на Смит и захвана да се рови сред другите спретнато подредени на бюрото му документи. Търсеше принтираното копие на последното получено от Вулф Ренке писмо. Ренке му бе изпратил искания на последната им среща списък с имената на лекари и учени в Москва, чиято информираност относно предизвиканата от първата ХИДРА болест би могла да се окаже фатална.

Накрая го намери и го подаде на Ланге с вълча усмивка.

— Ето тук някъде ще намериш и мястото, където Смит ще отиде да си утолява жаждата. Първо обърни внимание на хората, с които е възможно Смит да се е запознавал на международни форуми и конференции. Рано или късно той ще се опита да се срещне с някой или някоя от тези мъже и жени тук на списъка. И когато го направи, ние трябва да сме там, готови да го отстреляме, нали така?

Кафене-ресторантът „Каретний двор“ е разположен в очарователна стара сграда на общата граница на „Новий Арбат“ и „Тверская“, наистина рядка останка, оцеляла на фона на грозните бетонни ексцесии от грандиозните съветски градоустройствени планове. Московската Зоологическа градина и друг Сталинов исполински „небостъргач“ — „Седемте сестри“ на „Кудринския площад“, са недалеч от това място — от другата страна на околоръстното „Садовое колцо“. През топлите летни вечери редовните посетители на заведението сядат на открито в прикътания му вътрешен двор, похапват салати с водка, вино или бира с разни други мезета. А когато е по-хладно, гостите предпочитат няколкото топли залички с множество зелени растения, където обикновено цари приятна, интимна атмосфера. Поръчват ухайни гозби източна кухня, тук готвачите се славят с уменията си.

Смит се бе настанил в сепаре в дъното на главното помещение, но зърна Фиона Девайн още в мига на влизането ѝ. Тя се задържа на прага за малко, изтупа снега от дрехите си и грациозно разтърси коса, оглеждайки се дискретно. Успокоен, че е дошла, Джон се изправи, за да може тя да го види по-лесно. Фиона кимна с глава и с лека походка закрачи към него през препълнения и силно задимен ресторант.

— А, ето я и вашата близка най-сетне — тихо рече Елена Веденская, наблюдавайки приближаването на привлекателната, елегантно облечена жена с черните безизразни очи.

Загаси цигарата си в пепелника и се изправи да поздрави Фиона. На външен вид рускинята бе най-обикновена жена, такава, каквато си я спомняше Джон от първите им срещи. Лицето ѝ бе издължено, покрито с бръчки, кожата ѝ — белезникава, косата — права, стоманеносива, завита отзад в стегнат кок. Може би затова изглеждаше поне с десетина години по-възрастна, отколкото бе в действителност. Простата ѝ пола и блузата бяха видимо избирани за удобство, а не за стил или мода. Но интелектът ѝ бе първостепенен, мисълта бърза и точна, също както и първия път, когато бяха разговаряли на конференция по молекулярна биология в Мадрид преди години. И ако сега имаше някаква разлика, тя се изразяваше единствено във факта, че тук — в родния си град — рускинята се чувстваше по-свободна и не показваше стеснение и резервираност.

— Госпожица Девайн, а това е доктор Елена Борисовна Веденская — рече Смит, представяйки двете жени една на друга.

Дамите си кимнаха хладно, но учтиво, сетне се настаниха на противоположни места около полукръглата маса. След кратко колебание Смит седна от страната, която бе по-близо до Веденская. В същия миг тя се отмести и се придвижи към центъра, заемайки средно спрямо двамата положение.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Фиона с тих глас. — Случиха ми се едни... усложнения. Преди да тръгна, се появиха нежелани гости, така да се каже — двама търговски агенти с оферта от врата до врата, та докато се оправя с тях...

Смит учтиво повдигна вежди, веднага схващайки посланието. В гласовия код на Първи отдел „пътуващи търговци... врата до врата“ означаваше, че агентът е попаднал под наблюдение.

— И нищо ли не ви интересува? — попита Джон, като подбираше думите си много внимателно, за да не изплаши рускинята до себе си.

— Не. Или поне така си мисля — отвърна му Фиона, а в гласа ѝ прозвуча известно колебание. — Възможно е да са ми правили пробно посещение, ей така — да видят дали съм от онези, дето лесно купуват. То днес в Москва какво ли не се опитват да ти продадат.

Смит кимна с разбиране. Не беше нещо извънредно, тъй като Дударев и обкръжението му непрестанно затягаха контрола върху пресата и журналистите, още повече пък чуждестранните. Затова полицията и ФСС ги проверяваха и следяха понякога случайно, друг път — рутинно, а често и нарочно демонстративно с цел сплашване. Това бе позната методика на властите, прилагана вместо най-строги ограничения, които незабавно ще предизвикат протести, и то най-вече от чужбина.

Появиха се двама млади и усмихнати келнери и на масата се възцари тишина. Носеха подноси с препълнени с храна чинии и купи. Видимо опитни в занаята, те сервираха всичко бързо, точно и професионално — подредиха блюдата по масата и се оттеглиха с пожелание за добър апетит. Почти веднага ги последва трети келнер — по-възрастен от колегите си. Той носеше пиенето — бутилка изстудена водка „Московская“ и голяма кана с подсладен ябълков сок.

— Поръчахме още преди идването ви, за да не губим време — обясни рускинята на Фиона и все пак я изгледа въпросително. — Надявам се, че всичко е както трябва да бъде, какво ще кажете?

— О, чудесно е, не се безпокойте — усмихна се Фиона с разбиране. — Честно да си кажа, направо умирам от глад.

От натрупаните по масата блюда се носеха различни, но еднакво съблазнително приятни аромати и ухания. И внезапно истински огладнели, тримата се нахвърлиха върху състоящата се от азербайджански специалитети храна, сервирайки си, като учтиво се изчакваха и си помагаха един на друг. Пара изпускаха купите с грузинско *сациви* — пилешки гърди в марината с плътен чеснов сос. До тях седеше поднос със сладки пиперки, пълнени с агнешка кайма с джоджен и копър, че и канела. В дълбока купа имаше азербайджанска *довга* — вряла, гъста супа с кисело мляко, ориз и спанак. Още не стигнали и до средата на всичките тези вкуснотии — поднесени като ордьоври, — и келнерите донесоха още ядене. Това вече бяха *шашлики* — шишове с агнешко, телешко и пилешко месо, киснато в оцет и сок от нар с лук, сетне печено на жар и накрая сервирано с *лаваш* — безквасен хляб.

Всичко бе извънредно вкусно и прясно и когато се позаситиха, Елена Веденская вдигна наздравица с чашка водка.

— *За ваше здравье!* Наздраве! — рече тя и погълна кристалната изстудена течност на един дъх, след което отпи голяма глътка ябълков сок.

Смит и Фиона последваха примера ѝ, наслаждавайки се на комбинацията от контрастиращи букети, тя се плъзгаше в гърлото удивително добре след сервираната храна с дъхавите и силни подправки.

— А сега да минем към работата — обади се рускинята, след като оставиха празните чаши на масата, и закова очи върху Фиона. — Общият ни приятел тук казва, че сте журналистка.

— Да, така е — отвърна Фиона.

— Тогава нека да се разберем още в началото, госпожице Девайн — твърдо каза Веденская, без да сваля очи от нейните. — Не желая името ми да се появява с големи букви на първата страница на някой от онези, знаете ги — сензационните таблоиди. Или дори и да е някой от най-свестните вестници.

— Напълно разбираемо — поклати глава Фиона.

— Макар и да не харесвам правителството, което ми плаща заплатата, аз съм много добра в работата си — продължи сивокосата жена. — При това тя е реално много важна като дейност. Спасява човешки живот, затова го казвам. И нямам голямо желание безпричинно да я загубя.

Фиона също я гледаше в очите. Вдигна ръка и с най-сериозен тон каза:

— Давам ви дума, че няма да споменавам името ви в никой от материалите, които ще напиша. Повярвайте ми, доктор Веденская — далеч повече съм заинтересувана да научим истината за тази мистериозна болест, отколкото да продам материал на който и да е вестник или списание.

— Ако е така, ще имаме поне нещо общо — сухо отвърна рускинята и се обърна към Смит. — По телефона ми казахте, че болестта се разпространява вече и извън Русия.

— Без повече данни относно тукашните случаи не мога да бъда абсолютно сигурен, но иначе симптомите изглеждат много сходни. И ако наистина става дума за една и съща болест, тогава ембаргото върху информацията от страна на Кремъл е практически равностойно на масово убийство.

— Глупаци! Негодници! — ледено изруга Веденская и отблъсна чинията встрани, запалвайки поредна цигара, за да спечели няколко мига и да възвърне самообладанието си. — Потулването на тези данни е акт на престъпна глупост. Аз предупреждавах правителството относно опасността да се пазят в тайна необяснимите смъртни случаи. И колегите така постъпиха. Трябваше да ни разрешат да консултираме големите международни здравни институции още когато се появиха първите четири случая — продължи тя гневно, лицето ѝ помръкна, а тесните ѝ рамене сякаш увиснаха. — Длъжна бях още тогава да го кажа на висок глас или нещо да *направя*, лично да предупредя колегите в чужбина. Ама на — седмици минаваха и никой друг не се разболя, тогава у мен се появи надеждата, че опасенията ми за мащабна епидемия са просто преувеличени.

— Значи други подобни случаи тук, в Москва, няма, така ли? — запита Фиона.

Рускинята категорично поклати глава в знак на отрицание.

— Не, не е имало.

— Сигурна ли сте? — запита и Смит, доста изненадан.

— Съвсем сигурна съм, Джонатан — отвърна Веденская. — Наистина правителството ни забрани да говорим за случаите пред външния свят. Обаче ни даде и заповед да продължаваме да работим по разкриване на причините за заболяването. Кремъл е заинтересован в това да научим максимално повече за него — причинители, пренасяне и разпространение, механика на увреждане и леталност, възможности за забавяне или обратимост на самия процес.

— Валентин Петренко обаче ми каза, че са му наредили да прекрати изследванията си върху онези четири случая — намръщи се Смит.

— Това е вярно — съгласи се Веденская. — Болничните екипи бяха разпуснати, по-нататъшната работа бе спряна, за да се ограничи евентуалното изтичане на информация. Иначе продължихме да работим на по-високи места, както в моя институт и други подобни.

— Например в лабораториите на *Биоапарата*, а? — подметна Смит, който знаеше за съществуването на няколко много сериозно охранявани научни комплекси, където Русия провеждаше най-тайните си научни изследвания за създаване на биологични оръжия.

Ако това странно заболяване е дело на руснаците, създадено като биологично оръжие, както подозираха президентът Кастила и Клайн, тогава нямаше начин в него някак да не са участвали учени и технически персонал от Биоапарат.

Сивокосата жена обаче поклати глава мрачно, а устните ѝ се опънаха обидено.

— Виж, Джонатан, аз наистина не зная какво се прави зад телените мрежи на Екатеринбург, Киров, Сергеев Посад или Стрижи. Нямам такива пълномощия, нито достъп до толкова високи нива на държавната тайна. Никога не съм имала.

Смит кимна с разбиране, извинително. Не биваше да обижда тази пряма, праволинейна жена. Опита се да подреди фактите и с новополучената информация да запълни празнините, но не се получаваше. И наистина: ако болестта е руско оръжие, вече използвано срещу важни хора на Запад и в други страни, защо тогава Кремъл ще настоява най-добрите му цивилни учени да работят по нея?

Настъпи мълчание, кратко, изпълнено с напрежение.

— Донесох копия от моите бележки по заболяването, както ми поискахте, Джонатан — обади се след малко Веденская. — Но ще ви ги дам, когато излезем. Тук има прекалено много хора.

— Благодаря ви, Елена — усмихна се Смит с искрена признателност. — Възможно ли е обаче да ми дадете и изследванията на кръвта и тъканите? Няма ли начин да вземете поне част от тях, да ги копирате или нещо друго?

— Това е просто невъзможно — отвърна тя кратко. — Вашите приятели Петренко и Кирянов вече го направиха и сега всичко, свързано с изследванията и пробите, е заключено зад дебели стоманени врати. Никой не може да се добере до тях без специално разрешение на Министерството, и то с подписите на съответните отговорни фактори след аргументирано изложено искане във връзка с доказуеми изследователски нужди. Но повечето от тях са цитирани в бележките ми, макар и накратко.

— Можете ли да ни кажете още нещо? — попита Фиона. — Каквото и да е, стига да хвърля някаква светлина върху заболяването?

Веденская се замисли, поколеба се кратко, огледа се внимателно дали някой не ги наблюдава или подслушва и пак направи пауза. Сетне заговори шепнешком, думите ѝ едва се разбираха в общия фонов шум на разговорите и смеха наоколо.

— Чух един слух... нещо, което ме озадачи и силно разтревожи...

Двамата американци мълчаха, наострили уши.

Рускинята въздъхна и продължи:

— ... един от болногледачите, човек, прекарал доста години като политически затворник в трудовите лагери, твърди, че видял... видял с очите си онзи налудничав учен Вулф Ренке — преглеждал умиращ пациент...

Смит се стресна и се понадигна от стола.

— Ренке ли? — попита той с удивление.

— Ренке... Вулф? Кой е този? — попита веднага Фиона.

— Източногермански учен. Най-вече специалист в областта на биологичните оръжия с изключително отблъскваща репутация заради множеството си изобретения за масово изстребление с особено жестоки методи — обясни ѝ Смит и поклати глава със съмнение. — Но няма

начин да е бил той. Просто е невъзможно. Този мръсник е мъртъв много отдавна...

— Така се говори — тихо го прекъсна Веденская. — Обаче човекът, за когото говоря — болногледачът, той е напълно с ума си, човек много видял и препатил. Освен това познава Ренке отлично, дори бих казала... болезнено добре. Като затворник е присъствал на поредица отвратителни експерименти, които Ренке е провеждал с хора в същия лагер.

— Къде е този човек? — обади се Фиона. — Можем ли да го разпитаме по-подробно?

— Само ако можете да говорите с духове — саркастично отвърна сивокосата рускиня. — Защото умря, падна под колелата на трамвай, и то скоро след като разказа какво е видял в болницата.

— Падна? Или някой му помогна да падне? — мрачно запита Смит.

— Говори се, че бил много пиян, когато се случило — сви рамене Веденская. — Знам ли каква точно е истината? Защото той наистина много пиеше. Почти всички руснаци пият и се напиват по едно или друго време — рече тя и се усмихна горчиво, изпускайки поредното кълбо тютюнев дим, а сетне многозначително потупа с пръст ръба на празната чашка от водката.

Отвън вихрушката трупаше сняг. Всичко наоколо побеляваше бавно. Едри, пухкави снежинки неуморно се стелеха по улици и тротоари, паркирани коли и пейки, белият килим постепенно растеше, а повърхността му палаво искреше под светлината на уличните лампи и потрепващите лъчи на автомобилните фарове.

От вратата на „Каретний двор“ излезе младолик мъж с дълъг, леко закривен нос, поспря се за миг и продължи да закопчава ципа на дебелото си яке. Изчака трафикът да понамалее и с отривисти крачки пресече опразненото в момента платно по диагонал. Веднъж стъпил на отсрещния тротоар, той бързо закрачи на изток по „Поварская“, като енергично се провираше сред множеството пешеходци, по това време най-често забързани за домовете си. Повечето носеха чадъри и покупки, направени по вечерно време от множеството магазини в

големия район около „Арбат“. Мъжът обаче носеше чадъра си сгънат, пъхнат небрежно под мишницата.

Измина около двеста метра по улицата и спря, за да си запали цигара. В този момент до него се закова бавно движещ се черен луксозен автомобил.

Задният прозорец на колата леко се спусна, мярна се вътрешността ѝ, но на слабата улична светлина почти нищо не се виждаше достатъчно ясно.

— Веденская е още в ресторанта — прошепна младоликът.

— С двамата американци ли е? — запита тих глас от колата.

— Да. Оставих един от моите хора там да ги държи под око. Ще докладва в момента, когато си тръгнат. Сигурно ще е скоро, поне така изглеждаше, когато излизах.

— Екипът ти готов ли е?

Мъжът кимна и дълбоко смукна от цигарата, а върхът ѝ припламна в мрака.

— Напълно готов.

Ерих Брант се наведе напред — достатъчно, за да се види на мижавата светлина грубоватото му лице с квадратна челюст.

— Добре — отсече той и леденосивите очи леко пробляснаха. — Тогава да се надяваме, че подполковник Смит и приятелките му са се насладили достатъчно на вечерята. Защото ще им е последната.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Смит избърза пред дамите, отвори вратата на ресторанта и любезно ги изчака да минат. Фиона Девайн и Елена Веденская излязоха навън, той ги последва. След топлата атмосфера в „Каретний двор“ и вкусните източни специалитети мразовитата нощ ги обгърна в ледените си обятия, безмилостно прониквайки под всеки пласт от облеклото. Джон изскърца със зъби, за да спре тракането им, и поразкърши рамене. Беше благодарен за полученото в Дрезден топло вълнено палто.

Тръгнаха по „Поварская“, след малко поспряха, за да се сбогуват. Покрай тях вървяха пешеходци, заобикаляха ги, понесли торби и чадъри, всеки забързан за някъде — било за покупки, било у дома. Не спираше и потокът от коли, подобните на дълги мечове фарове подскачаха в снежната вихрушка, от време на време нечий клаксон гневно изсвирваше, изскърцаваха спирачки, гумите меко се плъзгаха по натрупания сняг.

— Това е за вас, Джонатан, както говорихме — промърмори Веденская и изпод дългото си почти до земята палто измъкна дебел найлонов плик. — Използвайте съдържанието разумно.

Смит го пое мълчаливо и побърза да надникне в него. Видя няколко оръфани медицински списания, някои на английски, други на руски и немски. Прелисти най-горното, беше остарял с няколко месеца брой на „Лансит“. Сред печатните страници имаше няколко други, машинописни и на кирилица — очевидно това бяха бележките на сивокосата рускиня, — извадка на най-важното от онова, което бе записвала на ръка. Джон повдигна очи, срещна нейните и кимна благодарно. Знаеше колко много рискува тя в този миг, предавайки му ги по този начин.

— Много ви благодаря още веднъж. Ще направя всичко необходимо те да попаднат където трябва.

— Хубаво, Джонатан. Надявам се, че с малко късмет ще бъде спасен животът на много хора — отвърна Веденская и рязко изви лице към Фиона. — И да не забравите уговорката ни!

— Няма — тихо обеща Фиона. — Имена няма да има, доктор Веденская, обещавам ви. Можете да бъдете сигурна в това.

По-възрастната жена кимна уморено, насили усмивка и рече:

— Е, в такъв случай да ви пожелаая всичко най-ху...

В същия миг залитна силно напред, почти повалена от човек, който се блъсна в нея отзад. Вървеше бързо, устремно, с ниско наведена глава и вдигната яка вероятно заради силния снеговалеж. Веденская се задържа на краката си само защото успя да се хване за ръката на Смит. Ядосана, се завъртя рязко и извика:

— Какво правите, не гледате ли къде ходите!?

Засрамен, човекът отстъпи крачка назад — беше млад, с леко закривен нос.

— *Извините!* Моля, прощавайте — смотолев той, усмихвайки се възгупаво и се наведе да вдигне изпуснатия си чадър, а сетне продължи нататък, залитайки леко.

Веденская подуши въздуха и с отвращение възкликна:

— Пиян беше! Още няма осем часа, а той вече е полувдървен от алкохола. Това е нашата национална трагедия! Дори и най-младите се тровят по този отвратителен начин...

— Вие как сте? — загрижено запита Смит.

Все още побеляла от възмущение, със стиснати устни, рускинята отвърна:

— Добре съм. Стори ми се само, че онзи пияница ме бодна с чадъра в крака... но едва ли е нещо сериозно.

Сетне опипа крака си, разтри с пръсти отзад дясното бедро.

— Мисля, че е време да се разделяме — побърза да каже Фиона, загледана с подозрение към изчезващия вече надолу по улицата пиян човек. — Взехме нужното. Няма смисъл да стоим тук и да рискуваме да привлечем нечие внимание.

Смит кимна и се огледа. Нещо се въртеше в подсъзнанието му. Извърна се към Веденская, повдигайки плика със списанията.

— Още веднъж ви благодаря, Елена. Ще ви се обадя по електронната поща...

Думите му секнаха, когато очите им се срещнаха, рускинята го гледаше ужасено.

— Елена, за бога? Какво има? Какво ви става?

Тя с мъка пое малко въздух, сетне се задави хрипаво, отваряйки уста като риба на сухо. Джон ясно видя опънатите на врата ѝ мускули — опитваше се да каже нещо и не успяваше. Очите ѝ бяха широко отворени, гротескно изпъкнали, сякаш ще изскочат от орбитите, а зениците ѝ се превърнаха в мънички черни точки. В следващия миг коленете ѝ поддадоха и тя се свлече на тротоара.

Шокиран, Смит понечи да я хване, но не успя. Елена Веденская колабира и се свлече като парцалена кукла. Ръцете и краката ѝ затрептяха в конвулсии, тялото ѝ се сгърчи, отпусна се и отново се изви в поредица гърчове.

— Извикайте линейка... бърза помощ! — викна Джон на Фиона.

Но тя вече бе извадила телефона си и набираше 03 — номера на московската служба за спешна медицинска помощ.

Джон клекна до извитото тяло на руския, но какво можеше да направи? Силните, накъсани конвулсии затихваха, сега тя лежеше по гръб. Смит пусна плика на тротоара, свали ръкавицата и постави два пръста на врата ѝ, опитвайки да улови пулса. Беше прекалено бърз и слаб, подобно на пърхаща с криле простреляна птица. Лош признак. Наведе се, почти легна върху нея, приближи ухо до устните и носа ѝ. Тя не дишаше.

Боже мой, помисли си той отчаяно. Какво, по дяволите, ѝ се случи? Инфаркт ли? Не е това, съдейки по симптомите. Инсулт или някакъв пристъп? Може би. И тогава в съзнанието му се мярна друга, много по-ужасяваща мисъл. Съзнаваше, че няма нито време, нито възможност, нито информация да я проверява и развива. Твърдата диагноза трябваше да почака. Междувременно се налагаше да направи максимално възможното да я задържи жива поне докато пристигне бърза помощ.

— Една от болниците изпраща свой екип, Джон — чу той гласа на Фиона. — Казаха, че ще дойдат до пет минути...

Наоколо вече се събираха хора, гласовете им звучаха в нестроен хор, разтревожени, любопитни. Смит кимна, мислейки напрегнато. Пет минути. За нормален нещастен случай това звучеше нелошо, дори много добре. Но при дадените фатални обстоятелства... срокът бе прекалено дълъг, кажи-речи цяла вечност.

Бързо смъкна палтото си, сви го на топка и го подложи под раменете на Веденская, така че главата ѝ увисна назад, за да даде

възможност на въздуха да прониква свободно. С палеца разтвори стиснатите ѝ челюсти, отмествайки езика. Наведе се отново, заслушан. Не дишаше. Внимателно изви главата ѝ странично, вкара пръст в устата и гърлото и започна да ги опипва. Търсеше някакво препятствие, бучка, оток или слуз. Но нямаше нищо такова.

Силно разтревожен, Смит хвана главата ѝ между длани, стисна носа ѝ с пръсти и започна изкуствено дишане уста в уста, като се опитваше да подава максимално количество въздух, за да раздвижи мускулатурата на гръдния кош. Спираше от време на време и отново проверяваше дали диша. Но тя лежеше все така напълно парализирана, вперила неподвижни, безжизнени очи в небето.

Продължи усилията си, изпращайки въздух към дробовете ѝ. *Дишай*, напрягаше воля мислено Джон, опитвайки се да ѝ предаде внушението. *Дишай, Елена!* Минаха две-три минути, като на забързана кинолента, трескави усилия, битка със смъртта, размазани физиономии встрани и горе. Някъде в далечината се обади сирена. Приближаващият се звук бе мощен, раздиращ нощта.

Усещаше, че пулсът ѝ си отива съвсем. Ето, потрепна немощно още един, два... три пъти и секна. По дяволите! Премина на кардио-пулмонална процедура, редувайки къси, резки и достатъчно силни компресии — натиск върху гръдната кост с изкуствено дишане уста в уста. Това бе неистов опит да възстанови дишането и да задейства сърцето. Но не успяваше. Фиона клекна до него.

— Има ли надежда? — попита тя разтревожено, минавайки на руски.

Смит отчаяно поклати глава.

— Едва ли... мисля, че е пътника.

Неколцина от събралите се наоколо зяпачи чуха последните му думи и побързаха да се прекръстят — отдясно наляво по типичния за руснаците православен начин. Един или двама дори свалиха шапки в преклонение пред покойната. Други вече си тръгваха — зрелището бе свършило, драмата — приключила.

— Ако е така, подполковник, трябва да изчезваме! — зашепна Фиона и бързо прибра найлоновия плик от земята. — Не можем да си позволим никакви усложнения. Особено в този момент...

Смит поклати глава, без да прекъсва опитите си. Разумът му отлично възприемаше правотата на Фиона. Елена Веденская най-

вероятно вече беше безнадеждно преминала прага на възможната медицинска помощ. В същото време би било направо непрофесионално и крайно неразумно да бъде въввлечен в неизбежното милиционерско следствие по повод неочаквана смърт на улицата. Пределно ясно бе, че легендата Джон Мартин няма да издържи на една по-сериозна експертна проверка. Но в същото време Джон бе лекар, клетва бе давал, вярваше в нея и в благородните цели на професията. И винаги е бил първо лекар, а сетне — разузнавач. Етиката му изискваше да се погрижи за издъхващата жена. Тези мисли се въртяха трескаво в съзнанието му и той продължаваше да подава въздух с надежда чудото да стане — сърцето да възстанови дейността си, та колкото и незначителен да беше този шанс.

И ето, изведнъж стана прекалено късно да се измъкна от каквото и да е било. С пронизително пищяща сирена и мигащи въртящи се светлини до бордюра закова боядисана в червено и бяло линейка. Сирената млъкна, вратите се отвориха, изскочиха трима. Отпред вървеше строен мъж с белезникаво лице, омачкана лекарска престилка и черна кожена чанта в ръка. Зад него почти подтичваха двама едри санитарии.

Лекарят настоятелно махна с ръка на Смит да се отмести, пъргаво клекна на едно коляно до пострадалата и започна бърз, почти небрежен преглед.

Джон се изправи уморено, изтупа снега от коленете си и отмести очи от неподвижното тяло на Виденская. Опитваше се да надвие в себе си усещането за провал и съжаление. Всъщност такъв е животът, нали? Пациенти умират, винаги са умирали. Случва се. Но от това не му ставаше по-добре, всъщност винаги така бе посрещал нечия смърт — като свое собствено поражение.

Белоликият лекар провери пулса, сетне се заклати на пети и отсече:

— Бедната жена. Вече е много късно. Нищо не мога да направя за нея. Хайде, момчета, качвайте я. Поне да я отнесем отук — по-надалеч от любопитните очи на зяпачите.

И махна с ръка на санитарите, които вече сваляха носилката от автомобила. Те послушно кимнаха и се заеха да изпълняват нареждането. Поклащайки съжалително глава, докторът се изправи

бавно. С презрение огледа оредяващата тълпа наоколо, а сетне очите му се спряха върху двамата американци.

— Кой от вас може да ми каже какво точно се е случило тук? Инфаркт предполагам?

— Едва ли — равно отвърна Джон.

— А защо не?

— Тя колабира съвсем неочаквано, получи конвулсии и мускулни спазми — секунда след като настъпи очевидна респираторна недостатъчност — изреди симптомите Смит, надявайки се руският му да е достатъчно убедителен. — Очните зеници се свиха екстремно. Опитах дишане уста в уста, а когато сърцето спря, и кардио-пулмонално, неуспешни и двете.

Лекарят го изгледа, повдигна вежди.

— Много точно резюмирано. Вие, изглежда, имате медицински знания, г-н... хм, не ви зная името. Изглежда, не сте и руснак, нали?

— Да. Аз съм Мартин. Джон Мартин — вдървено рече Смит, проклинайки се мислено за грубата грешка.

Сбърка като начинаещ и се подведе да обяснява с медицинско аргю, което за нещастие не се вписваше в легендата Мартин. Ясно бе, че неочакваната кончина на Елена Веденская го бе разтърсила много по-силно, отколкото си даваше сметка.

— Всъщност медицинско образование нямам. Карал съм курсове за първа помощ.

— Курсове значи, а? За първа помощ? Наистина ли? Иначе демонстрирате забележителен усет — усмихна се лекарят с учтива ирония. — И все пак имам късмет, че сте тук.

— Така ли? Че защо? — запита Смит с лошо предчувствие.

— Вашите умения и наблюдения са нужни за протокола и смъртния акт, които трябва да съставя веднага по повод трагичния инцидент, нали така? — спокойно отвърна онзи и кимна с глава към Фиона Девайн. — Затова се налага да ви поканя — вас и тази очарователна дама ето тук — да ни придружите до болницата.

Фиона се намръщи.

— О, не се безпокойте, нищо тревожно няма — заговори лекарят, ръкомахайки. — Просто рутинна процедура, но няма как — такива са правилата. Иначе ви уверявам, че ще свършим бързо и безпроблемно.

Двамата санитаря бяха закопчали тялото с колани за носилката и вече се изправяха. В този миг Джон се оказа най-близо до тях и случайно чу репликата на единия.

— Внимавай къде пипаш, бе глупак — изсъска едрият мъжага. — Допираш се до десния крак, току-виж си пипнал онова...

Онова! Смит замръзна, усети кръвта си да се вледенява. Сега сцената със „случайния“ сблъсък и чадъра на улицата се завъртя вихрено в съзнанието му. Онзи, „пияният“, бодва Веденская с върха на неотворения чадър? Ами да! И туктаки всички симптоми си дойдоха на мястото: респираторен колапс, конвулсии, свити зеници, рухване на сърдечната дейност.

Боже мой, помисли Джон, те са я убили! Трябва да са и инжектирали някакво смъртоносно нервнопаралитично вещество, твърде възможно да е било вариант на зарин или VX, при това пряко в кръвния поток, за да е максимално бързо и гибелно. Иначе дори и капка върху кожата от която и да е от тези две силно токсични субстанции убива човек. Ами да, практика, използвана от шпионските служби на бившите социалистически страни. Вдигна очи и улови очите на лекаря с белезникавата кожа: гледаха го пресметливо, сякаш го изучават.

Смит отстъпи крачка назад.

Усмивайки се небрежно, мъжът в бялата престилка ловко измъкна от джоба си малък, компактен пистолет. Беше „Макаров“ ПСМ, същият руски модел, дето е копиран от „Валтер“ ППК. Задържа го ниско долу до хълбока, насочвайки го в сърцето на американеца, поклати глава и рече:

— Надявам се да не се поддавате на изкушението да вършите глупости, подполковник Смит. Иначе ще се наложи да ликвидираме и вас, и прелестната госпожица Девайн. Направо ще е срамота, нали?

Лицето на Смит се разкриви в гримаса на безсилие — яд го бе на самия себе си, отлично знаеше, че трябваше да изчезне навреме, Фиона Девайн го предупреди и пак се оказа в сегашното тъпо положение. Лекарят бе далеч, поне достатъчно далеч за каквото и да е контрадействие. Отзад стояха двамата яки санитаря, а ето го и шофьора — също едър, масивен в раменете като тях, вече слизаше от колата. В следващия миг направи две крачки встрани, в ръцете му се

появи пистолет, който допря някъде в кръста на Фиона. Лицето ѝ побеля, дали от гняв или страх, а може би и от двете.

Смит напрегна воля да остане на място неподвижен. Сетне протегна ръце напред, за да покаже, че в тях няма нищо.

— Не съм въоръжен — рече той дрезгаво.

— Разумно, много разумно решение, подполковник — одобрително откликна докторът. — Никой няма да има полза от безсмислен героизъм.

Двамата санитарии наместиха носилката с тялото на Елена Веденская в задната част на линейката, покриха я с одеяло. Сетне застанаха зад лекаря, очаквайки по-нататъшни нареждания.

— Моля ви, качете се в колата — подкани американците Докторът. — Първо госпожица Девайн.

С натежали крака Фиона се качи отзад. Носилката заемаше централната част на каросерията, а от двете ѝ страни имаше по една тясна пейка. Тя се намести на лявата, като седна на отдалечения ѝ вътрешен край. След нея се качи единият от санитарите, седна на отсрещната пейка и веднага извади пистолет.

— Хайде сега вие, подполковник — обади се лекарят с белезникавото лице. — Настанете се до госпожица Девайн, моля. Обаче внимавайте ръцете ви да са на видно място. Иначе опасявам се, че Дмитрий може да се изнерви и да се окажете в положението на бедната доктор Веденская.

Сдържайки кипящия гняв доколкото можеше, Джон влезе в автомобила и седна на празното място до Фиона и срещу човека, когото лекарят нарече Дмитрий.

— Без разговори — изръмжа санитарят на английски с грубоват акцент и илюстрира нареждането, като размаха дулото на пистолета си към двамата американци.

Фиона изгледа Джон безизразно, нищо не се четеше в синьо-зелените ѝ очи. Но найлоновият плик със списанията и бележките на Веденская бе все така в ръцете ѝ. Сетне сви рамене и извърна поглед от Смит, без да говори. Той изпъшка мислено и се изруга за пореден път. Тази ситуация до голяма степен бе лично негова грешка. Ако не бе стоял докрай в напразни опити да съживи Веденская, може би сега те двамата с Девайн щяха да бъдат далеч от това място и биха избегнали капана.

Стройният лекар с белезникавото лице се качи последен и седна до едрия си подчинен срещу пленниците. По лицето му играеше все същата лека, цинична усмивка, пистолетът му сочеше в гърдите на Джон.

Вторият санитар затръшна вратата след шефа си и се качи при шофьора отпред.

След малко автомобилът се отдели от бордюра и ускори, вливайки се в по-лекия вечерен трафик. Сирената зави отново, завъртяха се и мигащите светлини, околните коли забавиха и пропуснаха линейката. Шофьорът намали, направи непозволен обратен завой, очевидно насочвайки се отново по пътя, по който бе дошъл — откъм „Садовое колцо“.

В колата беше студено, но Смит усещаше бавно стичащата се по ребрата му хладна пот. Трябваше да намери изход от ситуацията и от този подвижен затвор, при това колкото може по-бързо. Защото нямаше никакви съмнения относно очакващата ги съдба. Веднъж, след като пристигнат на местоназначението — което и да бе то, — тях двамата с Фиона ги очакваше сигурна смърт.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Недалеч от мястото, където бе колабирала Веденская, на същата улица на име „Поварская“, бе спрял тъмносин джип, руско производство. Беше „Нива“, с предно и задно предаване, от помалките, почти кубични по форма модели. На шофьорското място седеше висок и едър среброкос мъж, който наблюдаваше случилото се и тихо изруга, когато безцеремонно качиха двамата американци в линейката. Огледа се, тупна гневно с длан по седалката и стисна зъби.

Сетне въздъхна, максимално затегна минаващия през раменете му колан и завъртя ключа. Спомни си старо руско поверие: светците покровителстват глупците и лудите. Е, ако е така, искрено се надяваше днес въпросните светии да отправят благосклонен поглед и към него самия. Защото наистина нямаше време да измисля нещо по-смислено и елегантно.

Мощният двигател на нивата изрева и запали. Без да се колебае повече, водачът включи на скорост, настъпи газта и стремително потегли. Колата полетя срещу линейката, когато тя направи обратния завой по „Поварская“.

В линейката Смит седеше вдървено и внимателно следеше насочения към него пистолет. Мозъкът му работеше на високи обороти, преценявайки, сравнявайки различни варианти на най-отчаяни планове за нападение на похитителите и успешно бягство след това. Отхвърляше ги един по един, защото за нещастие всеки от тях бе безумно самоубийствен и щеше да доведе единствено до тяхната гибел.

Внезапно шофьорът отпред извика нещо с тревожен глас. Смит не разбра добре думите, но усети, че Фиона се напрегна.

В същия миг чу рева на форсиран двигател. Друго превозно средство се движеше някъде в близост, и то с голяма скорост. Спирачки и гуми изсвистяха злоецо, околни автомобилни клаксони запищяха пронизително, чу се трясък, злокобно стържене на измъчена ламарина и в следващата частица от секундата Смит усети сблъсъка физически. Ударът бе много силен, някакъв друг, очевидно движещ се

с голяма скорост автомобил се блъсна в линейката. Инерцията го отхвърли от пейката и той политна напред върху трупа на Веденская. В различни посоки полетяха и съседите му, чуха се викове и пъшкания.

Изглежда, бяха ударени челно, защото се завъртяха и полетяха като шейна по платното, напълно безконтролно, още по-силно изскърца разкъсаната автомобилна ламарина, пръснаха се стъкла. Отвсякъде в линейката изпопадаха медицински съоръжения, аптечки, бутилки с венозна течност. Замириса остро, някак парещо на бензин, в хаотично разбърканата каросерия се понесе отблъскваща миризма на горяща гума.

Продължавайки да се върти, линейката се блъсна в паркирана на тротоара стара, полуизядена от ръжда волга и там спря, легнала странично. Предните ѝ гуми се бяха пръснали, празните джанти стърчаха гротескно от леко повдигнатата нагоре предница. Оглушителният шум и скърцане спряха и изведнъж се възцари измамно спокойна тишина.

Смит разтърси глава и се огледа.

Първият внезапен удар отхвърли лекаря назад, главата му се бе блъснала силно в металната стена зад него. Изглеждаше зашеметен, по слабите му, бледо белезникави бузи се стичаха тънички струйки кръв. В ръката си обаче все още стискаше пистолета.

Смит насили воля да реагира светкавично или поне така му се струваше. Изправи се на колене, но лекарят отсреща усети движението, от устата му се откъсна проточен, подобен на вой звук. Видимо напрягайки всички сили, той насочи пистолета и се опита да натисне спусъка.

Смит замахна и нанесе саблен удар с ръба на дланта си и успя да отклони дулото на оръжието в мига, когато лекарят стреля. В скъсеното и без това малко пространство изстрелът избумтя като оръдеен. От дулото излезе пламъче, малокалибреният 5,45-милиметров куршум проби дупка в металния под, а рикошетът се попиля някъде по паважа отдолу.

В този миг левият юмрук на Смит се заби в лицето на лекаря. Главата на руснака се отметна назад и отново се удари на очевидно болното място. По изцапаната с червено стена на линейката пръсна още кръв, мъжът в бялата престилка изпъшка тежко. Очите му се

бялнаха и той политна напред, видимо губейки съзнание. Компактният макаров тупна на пейката до него.

Смит тутакси посегна да го вземе, но ръката му замръзна във въздуха.

Отляво го гледаше тъмното дуло на друг макаров, този беше 9-милиметров и се намираще в ръката на едрия санитар. С другата руснакът бе ударил Фиона Девайн, просвайки я в краката си. Сега тя лежеше там свита, на бледата ѝ буза червенееха отпечатъците от пръстите му, очите на санитаря бяха вперени в Смит, дулото сочеше право в лицето му.

В следващата секунда чернокосата жена на пода се изви като змия, пъргавостта ѝ бе удивителна. Със светкавично движение се вдигна на колене и извади от елегантния си кожен ботуш сгъваем нож, като натисна бутона на черната ръкохватка. Дългото, тънко острие изскочи безшумно. Второто движение бе рязко и почти размазано от скоростта: с изписана по лицето ѝ хладна решимост тя заби в дебелия врат на мъжа тесният двуостър нож, който потъна в него дълбоко като в масло, прекъсвайки трахеята и едната от сънните артерии.

Ужасеният мъж изпусна оръжието, а ръцете му трескаво потърсиха раната. От нея бликнаха силни струи яркочервена кръв, които отначало пулсираха на мощни тласъци в ритъм със сърдечния удар, но сетне силата им бързо намаля. Все така отчаяно стиснал дръжката на стърчащия нож, масивният мъж се килна и бавно се свлече странично и надолу към завития с одеяло труп на Веденская. Бликащата от раната му кръв почти спря. Потрепна още веднъж-дваж, тялото му замря неподвижно.

С побеляло като на смъртник лице Фиона избърса ножа в престилката му. Ръцете ѝ ситно трепереха, докато го прибираше обратно в ботуша.

— Май досега не сте убивали? — тихо запита Смит.

— Не съм — поклати глава тя и се опита да се усмихне. — Но за това ще се притеснявам после... особено ако доживея такава възможност.

Джон кимна. Тук извън играта лежаха лекарят и единият от санитарите, но наблизо трябваше да има поне още двама противници.

— С пистолет оправяте ли се? — попита Смит.

— Оправям се...

Смит вдигна и двете оръжия, огледа ги, подаде ѝ по-малкия макарров. Извади пачката на своя, върна я на място, свали предпазителя, провери има ли патрон в цевта. Фиона направи същото, личеше, че го умее.

Тогава на задната врата някой рязко почука.

— Хей, вие вътре, какво става? — чу се гърлен, дълбок мъжки глас и когато никой не отговори, добави: — Фиона, там ли си? Аз съм, Олег. Живи ли сте с доктор Смит?

Джон се завъртя рязко, насочи пистолета във вратата, готов да открие огън. Но чернокосата се пресегна и бързо натисна ръката му надолу.

— Недей — рече тя кратко. — Това е приятел. Тук сме, живи... — обади се тя на онзи отвън.

— А другите?

— Извън обръщение — отвърна Фиона. — Единият завинаги, другият е жив, но го чака дяволско главоболие.

— Това е хубаво — рече гласът, а вратата изскърца силно, опъна се, но се отвори.

На прага стоеше висок мъж с широки рамене и силно посивяла коса. В едната ръка държеше пистолет със заглушител, с другата настойчиво махаше да излизат.

— Давайте! По-бързо! Време няма, милицията пристига.

Смит се взря удивено в едрия като мечка човек. Че той го познаваше! Има ли начин да сбърка това винаги ведро и леко надменно изражение, профила, големия нос — такъв, какъвто се среща по древните римски монети?

— Боже мой! Киров! Дявол ме взел, та това е Киров! — възкликна Джон. — Генерал-майор Олег Киров от руската Федерална служба за сигурност.

— Вече не, докторе — тъжно рече Киров и сви големите си рамене. — Пенсионираха ме, пуснаха ме на паша, както казвате вие — американците. Хората в Кремъл смятат, че не съм достатъчно лоялен спрямо планове им да възстановяват старите порядки.

Джон кимна, отлично познаваше и ситуацията, и игрите по тези деликатни места. Преди няколко години му се бе наложило да работи в тясно сътрудничество с този великан с открито лице и огромен гръден кош — тогавашен висш офицер от ФСС. Заедно бяха участвали в

отчаяна гонитба на престъпници, откраднали контейнер със смъртоносни причинители на едра шарка от руска база за производство на биологични оръжия. И оттогава често се бе питал как ли се чувства Киров — човек, тясно свързан с най-изявените политически реформатори на своята страна — при управлението на режима на Дударев и неговата клика.

Е, сега вече имаше отговор на въпроса си.

— Хайде да оставим приказките и служебните клюки за по-късно — намеси се Фиона и им посочи към улицата. — Незабавно трябва да изчезваме. Погледнете нататък!

Навън се събираше тълпа, която бързо растеше. Наоколо тичаха хора с изплашени и побелели лица, загледани в намачканата линейка и съседните безразборно спрели автомобили.

— Вярно — рече Киров, поглеждайки през рамо.

Сцената беше типична за тежка катастрофа: успелите да избегнат верижния сблъсък при таранния удар на Киров коли стояха все така оставени напърно на улицата, кой където бе съумял да закове на място. Повечето от шофьорите вече любопитно оглеждаха здраво омачканата, обърната странично линейка. Други, чули трясъка на удара, излизаха от съседни сгради и домове, ресторанти и кафенета. Неколцина от зяпачите оживено говореха по мобилните си телефони, повечето вероятно викаха милицията и бърза помощ.

Киров изгледа американците.

— Къде е онова, заради което ходихте на срещата? — запита той, имайки предвид бележките на Веденская.

— Тук са, тук са, при мен — рече Фиона и се извърна да вземе найлоновия плик от заляната с кръв седалка.

Смит се наведе към идващия в съзнание, простенващ мъж с бяла престилка, свлякъл се в ъгъла на линейката. Лекарят помръдваше, движеше ръце и се опитваше да намери нещо на пода, вероятно търсеше своя пистолет.

— Трябва да го вземем този негодник — настоя Джон. — Налага се да му задам няколко въпроса. Най-напред откъде, по дяволите, е научил името ми, че и чина?

Бившият генерал от ФСС кимна с разбиране.

— Правилно, въпросът е напълно точен. И ако не друго, то поне ще бъде полезно да научим кой му дава заповедите и къде ви бяха

повели.

Заедно със Смит извлякоха пъшкация мъж на улицата. По рядката му коса се бе съсирила доста кръв, очите му се отваряха и затваряха, но явно не можеше да ги фокусира. Подпирайки го от двете страни, двамата понесоха ранения покрай линейката, като от време на време се налагаше да го влачат, а краката му се тътреха по уличната настилка. Фиона вървеше след тях и хвърляше обезпокоени погледи към неголямата, но разпиляна и нарастваща група любопитни и зяпачи.

Сега Джон подсвирна тихо, оттук ясно виждаше цялата линейка. Ударът бе смачкал предницата ѝ, превръщайки я в маса от изкривени ламарини, стомана и строшени стъкла. Шофьорът и другият санитар бяха мъртви на двойната предна седалка. Смъртта ги бе намерила на местата им, все още със затегнати колани, с пистолети в ръце. Но не катастрофата бе причина за кончината им. И двамата бяха застреляни почти от упор. Смит изгледа Киров.

— Твое дело, а?

Другият кимна мрачно.

— За съжаление беше необходимо. Нямах време за полумерки.

Сетне посочи с ръка към отместената и оставена недалеч от разбитата линейка нива.

— Хайде, заповядайте. Бойната колесница ви очаква за нови подвизи.

Смит погледна автомобила, смачканата стоманена броня, изкривения капак на двигателя, счупените фарове и с недоверие сви рамене.

— Мислиш ли, че след сблъсъка ще се задвижи пак?

— Ами да се надяваме, Джон — отвърна Киров с крива усмивка.

— Иначе ще се наложи прекалено дълго да вървим пеша в студа. Пък и ще се набиваме в очи на кого ли не.

Подпряха зашеметения пленник на калника на нивата, а Киров отвори задната врата и махна на Смит.

— Давай да го качваме тук. Фиона сяда отпред при мен. Ти се настанявай отзад и внимавай с нашия гост — да ляга на пода и да не се вижда много-много. По-добре е да го държиш под око с пистолета.

Смит кимна, идеята бе добра. Обърна се към олюляващия се лекар с премрежените очи и побутвайки го с дулото на пистолета към

вратата, равно рече:

— Хайде, другарю, влизай вътре.

Фишиит.

Звукът бе кратък като издиханието на далечен звяр. Главата на пленника се пръсна, сякаш избухна, горната ѝ част отнесена от мощен пушечен куршум. Кръв, парченца мозък и костени частици се разлетяха на всички страни и полепнаха по нивата. Мъртвият лекар се свлече бавно по калника надолу към платното.

— Лягайте! — изрева Смит и с удивителна бързина се просна на покрития с тънък снежен слой асфалт.

Навреме беше, защото в същия миг изсвири втори куршум и страничното стъкло на нивата се пръсна, а по главата, по цялото му тяло и улицата се посипаха парченца стъкло.

Без да се бавят, Киров и Фиона също успяха да залегнат зад руския автомобил.

Ужасени от внезапната престрелка, събралите се на мястото на катастрофата любопитни граждани се пръснаха във всички посоки като подгонени от лисица пилци. Някои успяха да клекнат зад множеството коли на улицата, други се втурнаха към входовете на съседните сгради и заведения.

Останал недостатъчно защитен откъм откритата страна на джипа на Киров, Смит ловко се изтъркаля странично в посока на разбитата линейка.

Трети 7,62-милиметров куршум се заби на сантиметри от устата му в асфалтовата настилка. От нея се разлетяха тънки, остри частици, няколко профучаха покрай ушите му със злокобно, смъртоносно жужене.

Запъхтян от усилието и полъха на смъртта току до него, Джон се изтърколи още по-стремително, успя да стигне и да се прикрие зад смачкания автомобил на бърза помощ. Четвъртият куршум проби тенекиите, удари в картера и рикошира със зловещо бръмчене, разпръсквайки искри и миниатюрни капчици почти разтопена стомана. Джон примигва болезнено и замаха с ръка пред лицето си, сякаш да ги прогони.

Лошо е положението в момента, много лошо, помисли той. Какви възможности имаха за измъкване и какво биха могли да направят? За момента лежаха укрити от невидимия снайперист зад

стабилни прегради, значи се намираха в относителна безопасност. Докога обаче? Така или иначе бяха приковани към местата си, лишени от възможността да се движат или отвърнат на огъня. И тогава чу сирените — звукът идваше от различни посоки.

Поклати глава. Да стоят и чакат московската милиция да ги задържи край трупите на четирима убити? Още повече при положение, че записките на Елена Веденская са у тях? Не, това не беше никакво решение, напротив. Прехвърли пистолета в другата ръка и се приготви мислено за светкавично излизане от прикритието — трябваше да се присъедини към Киров и Фиона.

Някъде на сто и петдесет метра встрани от тях на „Поварская“ до отворената врата на черния си мерцедес клечеше Ерих Брант. До него бе клекнал друг мъж, навел глава, присвил око зад телескопичния снайпер на дългоцевната си карабина „Драгунов“ СВД.

— Прикрили са се достатъчно добре — рече стрелецът на шефа си. — Късмет е, че успях да очистя Доктора.

Брант се намръщи. „Доктора“ бе прякорът на бившия офицер от КГБ Михаил Сорокин, човек извънредно печен, находчив, един от най-добрите му хора и хладнокръвен професионален убиец. Никога не бе издънвал нито едно задание. Досега обаче, на всяко нещо все някога му идва краят, помисли Брант със съжаление. Сетне сви рамене и отхвърли мимолетното съжаление за бойния другар. Неприятно му бе сам да заповяда отстраняването на Сорокин, но такива бяха правилата на играта. Нямаше друг изход, значи бе наложително. Нямаше право да рискува да остави жив оперативен агент в ръцете на противника.

— Не можеш ли да принудиш американците да излязат на открито, а, Фадеев? — попита той снайпериста си.

Другият поклати глава.

— Няма да успее достатъчно бързо, нали чувате, че идват ченгетата — отвърна другият, поклащайки глава. — Здраво им е прикритието. Иначе покажат ли се на улицата и ще ги довърша. Но да уцеля мишена, която не виждам, не мога, нали?

Брант кимна ядно. Снайперистът свали карабината и погледна шефа си.

— Ще чакаме ли милицията да ги арестува? Първата им кола ще бъде тук до минути.

Брант се замисли. Благодарение на Алексей Иванов разполагаше с официални документи на офицер от тайните служби, които ще минат пред местната милиция. С тяхна помощ можеше да настоява арестуваните да му бъдат незабавно предадени. И да му откажат, ще ги сплаши с по-висши инстанции и те ще клекнат, къде ще ходят? Обаче какъвто и да бъде непосредственият му ход, подозрителният и избухлив шеф на 13-о управление ще схване, че досега са го будалкали и че поне един американски разузнавач вече души около московския пробив в оперативната сигурност на ХИДРА. А тогава...

Русокосият направи кисела гримаса: Откъдето и да го погледнеш — все лошо. Е, щом ще е така, май по-добре е да постави руския шпионски кукловод пред свършен факт: ще му заведе Смит, Фиона Девайн и непознатия им помощник. Живи или мъртви, ако се налага, най-добре е след като първо той ги разпита лично. Извърна се към снайпериста, който търпеливо изчакваше решението му.

— Първо трябва да ги лишим от колата, с която биха могли да се измъкнат — реши той на глас. — Извади от строя онзи автомобил.

Другият кимна утвърдително.

— Няма проблем, хер Брант.

Залепи око зад снайпера, леко пренагласи мерника и натисна спусъка. Карабината изпука тихо и произведе изстрел. Откатът не бе силен, добре балансираното оръжие само леко тласна рамото на стрелеца.

Смит скочи на крака и се впусна в отчаян спринт да прекоси неголямото открито разстояние между линейката и нивата. В същия миг меко изплющя пореден изстрел. Все още в движение, Смит се хвърли напред с типично за плувец гмуркане, приземи се на рамо и се превъртя, влизайки в нужната му закрыта площ зад нивата. Тук мигом застана на коляно с две насочени с пистолета напред ръце, готов да открие огън срещу внезапно появил се неприятел.

— Страхотна акробатика, докторе — кисело рече Киров. — Завиждам ти на младежките изпълнения.

Среброкосият руснак и Фиона Девайн лежаха по корем на около два метра от него. Смит усещаше ускорения си пулс, кръвта блъскаше в ушите му, адреналинът препускаше из цялото му тяло. Снайперистът

отсреща е невероятно добър, казваше си за кой ли път. Освен че изпращаше куршумите си с абсолютна точност, той сякаш просто предугаждаше ходовете му.

Джипката се разклати силно, ударена от пореден 7,62-милиметров куршум. Той уцели двигателя, рикошира от блока и пробди капака отвътре, излизайки навън. Само след секунда обаче стрелецът смени мишената и този път изпрати куршум направо в бензиновия резервоар на нивата. Бензинът шурна през пробития метал и потече на улицата, където бързо се образува локва. Следващият куршум удари шофьорското табло и го разби, вероятно прекъсвайки част от електроинсталацията.

Снайперистът цели да извади нивата от строя, разбира Смит, методично повреждайки главните системи и ключовите звена на автомобила.

— Онези отсреща се мъчат да ни лишат от възможността да избягаме — каза той на другите мрачно. — Решили са да ни задържат на място, докато дойде милицията. Значи този вариант им е по-изгоден.

Фиона кимна и прехапа устни.

— Нямате ли идеи?

— Ами да тръгваме — отвърна Киров. — Веднага.

Фиона го изгледа смаяно.

— А как ще стане това, Олег? По кой начин? Улицата ей сега ще се задръсти с милиционери. Най-много още минута и нещо и са тук. И две преки не можем да изминем през това време. А най-близкото метро е поне на километър оттук.

— Ще си намерим кола — отвърна Киров и се ухили, като посочи спрелите наоколо автомобили. — Я погледнете само. Избор колкото си щеш...

Смит и Фиона се огледаха. Ами да, руснакът бе прав. Най-малко дузина превозни средства стояха безразборно там, където водачите бяха успели да ги заковат на място. Уплашени от престрелката, шофьорите бяха избягали набързо и повечето бяха оставили ключовете на таблата. А на няколко двигателя още работеха.

— Добра идея — съгласи се Смит и се обърна към Киров. — Само че трябва някой да отвлече вниманието на снайпериста, и то с

нещо сериозно. Иначе ще ни натръшка един по един, преди да сме минали и десетина метра.

Нивата отново се разтресе, поредният куршум бе второ попадение в резервоара за гориво. Миризмата на бензин стана почти нетърпима. Локвата под колата бързо се разшири и потече още по-силно встрани, като бавно топеше натрупаната снежна покривка по пътя си.

— Така е — съгласи се Киров и бръкна в джоба, откъдето най-спокойно извади кутийка кибрит.

Оголи зъби в подобие на хищническа усмивка и рече:

— За наше щастие средствата за подобно отвличане на вниманието са ми подръка.

Замахна и драсна клечка, а с нея подпали и кутийката. Тя бавно се разгоря, сетне внезапно избухна в многоцветен, пращящ пламък. Без да губи повече време, бившият офицер от ФСС я хвърли под джипа, мерейки се в най-голямата локва. Бензинът се подпали с меко изсъскване. Светлобели пламъци лумнаха нагоре, възпламениха останалото в резервоара гориво. За секунди с рев пламна цялата задница на тъмносинята нива.

От мястото си по-нагоре на улицата Брант зърна внезапно лумналите пламъци. Отначало те се появиха в задната част на джипа, но много бързо го обхванаха целия. Замириса на изгоряла гума, вдигна се черен стълб дим, заприлича на ритуално огнено погребение.

— Отлична работа, Фадеев — похвали Брант снайпериста си.

Значи Смит и другите двама са в капана: хитрата сврака с двата крака — усмихна се доволно блондинът. С малко повече късмет огънят ще ги изкара на открито, направо в окуляра на снайпера. Но дори и това да не стане, ликвидирана е възможността им да се спасят с колата, а милицията вече пристига.

След няколко секунди обаче усмивката му помръкна. Огънят се разпали здраво, но навсякъде се разстлаха плътни облаци дим, а улицата встрани просто изчезна, забулена от тях. Огънят създаде димна завеса и неговите мишени се стопиха в нея. По дяволите, изруга Брант.

— Нищо ли не виждаш? — извика той на снайпериста.

— Нищо. Димът е прекалено гъст — отвърна онзи и свали карабината. — Какво ще заповядаате?

Брант се заслуша в сирените и лицето му потъмня. Руската милиция бе буквално на някой и друг километър от мястото. Още малко и служителите ѝ ще се появят. Махна с ръка гневно и отсече:

— Оставяме ги на милицията. Ще се доберем до тях в ареста. Смит и приятелчетата му няма да стигнат далече.

За съжаление, вече нямаше как да скрие случилото се от Иванов.

Смит лежеше по очи зад горящия джип. Беше съвсем близо до пламъка, жегата ставаше вече нетърпима. А димът влизаше в очите му, смъдеше и го давеше. Дишаше на пресекулки, плитко, опитвайки се да не поглъща много от изпаренията. Видимостта падна до няколко метра, а димната завеса полази навсякъде по улицата. Извърна глава към Киров и Фиона. Срецнаха си погледите с руснака, последният рече:

— Хайде, време е!

И без да чакат повече, скочиха и хукнаха назад. Противно на очакванията на Смит, Киров ги поведе към неголям, очукан москвич стар модел, който някога е бил бял и сигурно е виждал много по-добри години и по-меки зими. Старият му двигател обаче работеше, макар да кихаше и пуфтеше, оставен на нулева, когато водачът му бе избягал. Джон кимна с глава, разбрал и оценил избора и намерението на руснака. От всички оставени на улицата коли този москвич почти сигурно бе най-евтината, най-безцветната и най-малко биещата на очи. Такива по московските улици имаше десетки хиляди. Дори и някой да забележи, че го отвличат, милицията пак щеше да се затрудни доста при едно по-късно издирване: все едно да търси игла в купа сено.

Фиона се намести отзад, Смит и Киров — отпред, руснакът седна зад волана. Включи на задна и бързо подкара, като умело маневрираше, въртейки неповратливото кормило в ръце. Вкара автомобила в тесен тунел между няколко други коли, направи завой и се понесе в обратна посока, на изток. Караше бързо, без да нарушава ограниченията за скорост.

— Олег! — възкликна внезапно Фиона и се наведе над рамото на едрия руснак, за да го предупреди, сочейки с ръка напред. — Ето ги —

идват.

През мръсното предно стъкло се мяркаха мигащите сини лампи на милиционерските коли. Те пристигаха на мястото на катастрофата и престрелката с голяма скорост и надути сирени, а първите от тях бяха вече съвсем близо.

— Виждам ги — кимна Киров спокойно и рязко сви вдясно в странична улица.

Продължи още малко и спря на празно място близо до бордюра. Улицата беше по-тясна, а тук имаше и посолски сгради. Съвсем наблизко бе монголското посолство, а отсреща — литовското — отскоро настанено в красива, елегантна сграда от деветнайсети век. Киров загаси фаровете, но остави двигателя да работи.

Смит се помести неспокойно на тясната седалка и се обърна към задния прозорец на москвича. Секунди по-късно първите милиционерски коли профучаха по „Поварская“, без да забавят или спират. След тях минаха още и още, една по една, летейки в западна посока с пронизително пищящи сирени.

Всички въздъхнаха с облекчение. Киров се пресегна към лоста и включи на скорост. Подкара бавно, постепенно ускорявайки в южна посока, и навлезе в дълбочина в района на Арбат.

— Какво ще правим? — тихо попита Смит.

Руснакът сви масивните си рамене.

— Първо ще намерим място да се отървем от откраднатата кола, колкото се може по-дискретно. Сетне ще потърсим скривалище за теб и Фиона.

— А после?

— По най-бързия начин ще се опитам да организирам извеждането ви от Русия — спокойно заяви бившият офицер от ФСС. — След случилото се тази вечер от Кремъл ще вдигнат на крак целия апарат на сигурността и тайните служби, за да ви намерят. И ще търсят до дупка.

— Не, Олег, няма да тръгваме сега — твърдо възрази Фиона. — Поне не и веднага.

— Фиона, какво говориш? — удиви се руснакът. — Това е чиста глупост! Какво си въобразяваш, че можеш да постигнеш, като останеш в Москва?

— Все още не съм наясно с тази възможност — упорито настоя тя. — Но отлично знам, че тук имаме още работа. И доколкото това е факт, нямам намерение да хуквам да се спасявам с всички сили.

Сетне му показа изцапания с кръв найлонов плик.

— Виж това — онези мръсници преди малко ликвидираха Елена Виденская най-брутално, за да ѝ попречат да ни предаде медицинските данни. Така ли беше?

И двамата — Киров и Смит — кимнаха утвърдително.

— Е, тогава — твърдо рече чернокосата американка, — поне както аз виждам нещата, ние с подполковник Смит сме длъжни да направим всичко възможно да доизясним останалото...

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Берлин

Федералната криминална полиция (ФКП) е германският аналог на американското ФБР. Също както действа и бюрото, няколкото хиляди нейни оперативни служители и експерти в областта на криминалните престъпления и съдебната медицина осъществяват координация и активно помагат на полицейските служби от шестнайсетте германски провинции. Също както и ФБР, така и ФКП отговаря още и за разследването на широк кръг по-тежки престъпления и дела с особен профил, а сред тях попадат трафикът на оръжие и дрога, прането на пари и тероризмът в международни мащаби.

В момента в тази институция се извършваше мащабна реорганизация. Основната, всъщност по-голямата част от персонала и материалната база бяха постепенно прехвърляни в Берлин. Процесът вървеше на етапи с предсказуемите за подобни случаи обърквания и ведомствен хаос, докато подразделенията на ФКП се нанасяха в новите си центрове на непознати места в града.

Не бе изключение и едно от най-главните от тях — Отделът за държавна сигурност, отговарящ за мащабни политически престъпления на високо равнище, които застрашават Федералната република. Неговите офицери и административен апарат вече заемаха пететажно здание в берлинския Николайфиртел — лабиринт от натоварени улици и улички, ресторанти и неголеми музеи покрай облечените в камък брегове на Шпрее. Самата сграда бе стара, вековна — навремето помещавала средновековни търговци и занаятчии, днес преустроена и модернизирана.

Тази вечер в голямото ѝ фоайе, зад масивно, подобно на тезгях бюро, седеше Ото Фром и се прозяваше. Току-що започваше дългото си нощно и евентуално скучно дежурство. Протегна ръка и пак се прозя, отегчаваше го вече дори и таблоидният вестник, който си бе купил уж за разнообразие. Още на млади години, тъкмо завършил

техническо училище, бе постъпил на работа във ФКП, започвайки от най-ниското стъпало — униформен охранител. Дълго време бе живял с мечтата, че един ден ще бъде повишен до ранга на старши детектив — ей така, заради едните му заслуги. Двайсет години по-късно си беше все на същата работа, попаднал в капана на живота, в позиция без перспективи, макар и с доста по-висока заплата и право на шестседмична отпускат.

Изведнъж вратата се отвори рязко, за секунда лъхна на студ, на чист и свеж въздух. Вдигна очи от вестника: направо към бюрото му, пресичайки фойето, крачеше висока и дългокрака млада жена с модно къса и бодро щръкнала светлокестенява коса, правилен нос, вирната брадичка и тъмносини очи. В движение разкопчаваше дългото си зимно палто, а под него изпъкваше стройната ѝ фигура с малки, но горди, твърди гърди, от които пулсът му се ускори.

При вида на толкова привлекателна жена Фром се развесели и очите му блеснаха, още повече, че на ръката си дамата не носеше брачна халка. Последната му приятелка, с която живееше на семейни начала, го бе изритала от апартамента си преди шест месеца и другарите по чашка вече го поднасяха, подканвайки го да си потърси ново гадже. Подсъзнателно се поизправи, вирна глава и поглади поизтъняващата си, несвикнала на гребен коса.

— Да, госпожице, мога ли да ви помогна с нещо? — учтиво запита той.

Тя се усмихна зашеметяващо и му подаде служебна карта на ФКП с нейната снимка.

— О, можете, сигурна съм — рече тя. — Името ми е Фогел, Петра Фогел. Аз съм от информационно-техническия отдел във Висбаден.

С тези думи тя с лекота постави коженото куфарче, което носеше, на бюрото пред него и щракна ключалките. Фром се наведе към него и когато тя отвори капака, видя наредените вътре множество компактдискове, грижливо поставени в индивидуални отделения.

— Изпратиха ме да преинсталирам локалната ви компютърна мрежа с най-новия софтуер.

Фром зяпна, неспособен да прикрие удивлението си.

— Сега ли? Но служителите са си вече по домовете. Тук няма почти никой. Служебното работно време отдавна свърши...

— Именно — усмихна се още по-чаровно младата жена. — Нали разбирате, за да кача новите програми, ми е нужно да изключа някои части от вашата система за час или два. По този начин никой няма да бъде обезпокояван, също няма да се губи ценно компютърно време.

— Но на вас ви трябва официално разрешение за такова нещо... чакайте да видя сега тук... — измърмори Фром и трескаво започна да рови наредените по бюрото му книжа, но сред тях нямаше нищо подобно. — Не виждам оставено тук за мен съобщение в такава връзка. Нищо няма, да. Освен това нашият специалист по информационни технологии хер Центнер е в отпуската за още три седмици. Някъде по тайландските плажове е... така че, нали разбирате...

— Е, г-н Центнер е късметлия — рече със завист в гласа дамата с кестенявата коса и пак се усмихна. — И на мен ужасно ми се ще да мога да поразпусна под слънцето на някой готин плаж, ама на, работа. Вижте, не зная защо не са ви предали нужния документ, просто представа си нямам.

При тези думи въздъхна и продължи.

— Някой чиновник някъде не си е свършил работата. Това нещо би трябвало да е пристигнало по факса още вчера.

Тя бръкна в едно от отделенията в куфарчето и измъкна сгънат лист.

— Ето го моето копие. Моля, вижте го.

Хапейки долната си устна неспокойно, охранителят на име Фром стана от стола и пое подадения му лист хартия. Прочете текста. Всичко си беше на място. Редовна официална бланка с нужната глава — фирма, телефони, факсове, печати и подпис. В нея шефът на информационно-техническия отдел нареждаше на компютърния специалист Петра Фогел да преинсталира цялата система на ФКП — във всички офиси на Николайфиртел и да качи най-новите програми.

Очите на Фром блеснаха в секундата, в която зърна грешката.

— Ето къде е проблемът! — възкликна той и посочи телефонния номер в главата на писмото. — Вашият факс е отишъл на погрешен адрес. Нашият телефон тук завършва на 46 46. Вашият офис във Висбаден обаче го е изпратил на 46 47. Това най-вероятно е номер на местна хлебарница или магазин за цветя или нещо подобно.

Младата жена се наведе към него, за да види въпросната разлика сама и лицата им се доближиха съвсем. Благоуханният ѝ, свеж парфюм с аромат на цветя го лъхна достатъчно силно, той потръпна и преглътна с мъка, сякаш яката на ризата внезапно му отесня.

— Невероятно — измърмори тя и въздъхна. — Объркали са го. А сега и нашият висбаденски офис е затворен чак до сутринта. Аз пък какво да правя? Да се върна в хотела и да се мотая там чак до утре сутринта? Само защото тъпата шефска секретарка пак е объркала нещо и докато го оправи, кой знае колко време ще мине.

Фром безпомощно сви рамене.

— Съжалявам — рече той. — Но не виждам друг начин.

Дамата с кестенявата коса отново въздъхна с искрено съжаление.

— Срамота е, нали? — каза тя и с нацупена муцунка започна да затваря куфарчето. — Виждате ли, аз наистина очаквах да свърша задачата тази вечер, а утре да ми остане малко време да се поразходя из Берлин, да разгледам колкото се може повече...

На Фром му се стори, че долавя тънък нюанс в подхвърлената реплика. Помисли, прочисти гърло и запита:

— Може би имате тук приятели? Или семейство, да?

— Всъщност не — отвърна тя и го погледна многозначително изпод дългите си надвиснали клепки. — Надявах се да си намеря някой приятел... дето познава кое къде е в Берлин, да ми го покаже, да ме поразведе. Тук сигурно има готини нови клубове... музика, туй-онуй. А вместо така да стане, ще бъда вързана тук и ще се надбягвам с часовника, за да не си изпусна влака.

— О, не, не, госпожице — обади се Фром със задавен глас и взе от бюрото нейното писмо. — Няма да се наложи. Вижте как ще постъпим сега... толкова е просто. Аз ще го преснимам, значи ще извадя едно копие от това — за нашата документация. Сетне просто ще се направим, че то си е пристигнало по факса, както е трябвало да стане. А вие ще се заемете с работата и ще си я свършите сега, както сте си планирали.

— Ама можете ли да постъпите така? Дребно нарушение на правилата заради мен, нали? — попита го младата жена и очите ѝ грейнаха.

— О, да — отвърна Фром с апломб и изду гърди. — Абсолютно. Аз съм старшият дежурен офицер по сигурността. Значи това не е

проблем. Изобщо не е.

— О, ама вие сте направо чудесен — рече тя с възторг и му се усмихна, гледайки го право в очите, от което устата му пресъхна.

Двайсетина минути по-късно, застанала на площадката на опустелия пети етаж, жената, нарекла себе си Петра Фогел, стоеше и изчакваше Фром да се върне обратно на бюрото си във фоайето. Тежките му стъпки изтрополиха по стъпалата на стълбата чак до приземния етаж и след малко едрата му фигура се скри от погледа ѝ. Ранди Ръсел от ЦРУ презрително сбърчи нос и измърмори:

— Какъв идиот само. Късмет извадих с него.

Сетне дълбоко пое дъх, приготвяйки се мислено за предстоящата рискована работа. След като бе влязла с чисто женска хитрост през главната порта на тази институционна крепост, време бе да щурмува и най-съкровениите ѝ тайни. Бръкна в джобовете на палтото, извади тънки хирургически ръкавици.

Постави си ги и влезе в стаята, която по нейна молба бе отключил лично размазалият се от кеф Ото Фром. Иначе си носеше специален инструментариум, стопроцентова работа вършеше, но все пак по-добре бе да си спести времето и риска. Дори и най-софистицираните шперцови помагала оставят следи — тънички, незабележими за невъоръжено око драскотини, но експертите могат да ги откриват и обичайно го правят. А успехът на нейната операция до голяма степен зависеше от това тя да влезе и излезе от сградата на ФКП в Николайфиртел, без да остави зад себе си твърдо доказателство за външна намеса, което би могло да свърже ЦРУ със странните и необясними действия на фалшивата Петра Фогел.

Затвори вратата след себе си и внимателно огледа разположението на стаята. Меко шумеше и бръмчеше най-модерна електронна техника — софистицирани сървъри, рутери и апаратура по стените, свързани с гъста мрежа от разноцветни кабели. Тук бе сърцето на местната мрежа на Отдела за държавна сигурност (ОДС). Всеки отделен компютър, принтер и другите устройства в сградата бяха свързани с хардуера в това помещение. Оттук минаваха обезопасените срещу подслушване с нужните защити високоскоростни връзки с главните компютърни системи и базите данни на ФКП, както и архивираните данни в главната централа на институцията във Висбаден.

След малко кимна със задоволство. Именно тук трябвате да си свърши работата, още повече, че специалистът по информационни технологии Карл Центнер бе на дълга ваканция в Тайланд и в негово отсъствие едва ли някой от берлинските служители би губил време да си вре носа в компютърната мрежа, която той като системен администратор поддържаше. И ето я на място, благодарение на добре фалшифицираните служебна карта и писмо, както и свръхчувствителното сексуално его на Фром — проникнала където трябва, за да се порови в някои неща собственооръчно.

Погледна часовника си. В най-добрия случай разполагаше с час или около час, преди да дойде време за кафе и оплешивяващият охранител да се качи тук, да я подкача. Време беше да се захваща за работа, и то здраво. Безпогрешно разпозна работното място на Центнер — беше в ъгъла, на маса с мощен компютър, а по стените множество лавици, отрупани с какви ли не софтуерни и хардуерни ръководства и справочници. Отпред имаше модерен въртящ се стол. Седна на него и отвори куфарчето, от което извади шест диска.

Три от тях съдържаха легитимни варианти на същата информационна система за управление, достъп и останалите програми на ФКП. Два бяха празни. Един бе доста по-различен, на него бе записана специализирана, крайно модерна програма — дело на Отдела за научни изследвания и развойна дейност на ЦРУ.

Тихо тананикайки си, Ранди разтърка мишката и чукна интервал клавиша на клавиатурата. Екранът светна — появи се логото на организацията — стилизираният германски хералдичен орел с разперените криле, с това тя практически влезе в местната мрежа на ОДС. Вкара в устройството диска със специализираната програма, а компютърът тихо засвистя, поемайки и бързо прехвърляйки записаната на него информация на главния си твърд диск. Образът на екрана изчезна.

Измина почти минута, през която Ранди бе затаила дъх и търпеливо чакаше. Сетне на празния екран излезе каре с надпис: *Данните прехвърлени. Системата готова.*

Усети мускулите на врата си да се стягат, очите ѝ се присвиха. Сега щеше да се разбере дали сътворилите софтуерния код програмисти на Ленгли си заслужават и без това скромните правителствени заплати и пенсии. И ако не бе така, системите за

защита и алармите щяха да вдигнат предостатъчно шум оттук до Висбаден и обратно.

Смръщи лице и напрегна всички сили, за да се концентрира изцяло. Сетне се наведе напред и написа команда: АКТИВИРАЙ ЯНУС.

ЯНУС — кодово име, заимствано от обоготворения италиански цар, бог на времето и всяко начало и край с двете лица — бе строго секретна програма на ЦРУ за сваляне на защити и обезвреждане на алармени системи на набелязани за мишени компютърни мрежи. Веднъж свалила защитите и проникнала в системата, програмата можеше да разчете и идентифицира заложените в нея истински самоличности и пароли на потребителите. А сетне, улеснявайки своя собствен потребител да използва която и да е от разчетените самоличности — от най-ниския чиновник до самия директор, — софтуерът можеше да го отведе навсякъде, дори и в най-строго засекретените документи и архиви на системата, в случая ФКП.

Или може би така бе само на теория, както ѝ бяха обяснявали и обещавали?

Защото, доколкото знаеше, това бе първият реално оперативен тест на програмата в истинска, а не симулирана ситуация. Значи имаше ли някакви пропуски и грешки, сега Ранди щеше да ги изпита на собствен гръб.

Мина известно време, на нея лично и се стори цяла вечност. Компютърът шумеше тихо, ЯНУС вървеше по цялата система, през тукашните сървъри и работни станции в сградата до най-отдалечените пунктове и разклонения на мрежата в останалата част на Берлин, Бон и централния комплекс във Висбаден.

Ранди се пребори с изкушението да се изправи и да се поразходи из помещението, колкото да избие натрупващото се в нея огромно, трескаво напрежение. Макар че отлично разбираше необходимостта да повярва в компетентността на техническия екип на управлението, при напрегнати задачи най-много мразеше усещането да зависиш от някой друг извън самия себе си. Винаги се бе бунтувала срещу факта, че съдбата ѝ невинаги е под чисто неин контрол и това бе черта на характера ѝ, която не можеше добре да прикрива. По тази причина в личното ѝ досие в Ленгли имаше няколко забележки, написани в съответния бюрократичен тон, в смисъл, че за нея е типична

тенденцията на „вълка единак“ — да действа своеволно, заобикаляйки правила и указания.

На екрана светна нов текст в карето: *Проникване в системата за сигурност изпълнено. Всички документи достъпни. Не са намерени алармени устройства.*

Въздъхна дълбоко, изпусна въздуха с облекчение. И в същото време усети, че се освобождава от напрежението в раменете и врата. Беше влязла в системата на ФКП. Отново се наведе напред, изцяло съсредоточена в следващата необходима оперативна стъпка. Пръстите ѝ затанцуваха върху клавиатурата, изпращайки поредица команди до ЯНУС. Те нареждаха на програмата да отдели и запише всеки индивидуален доклад, досие и донесение, съдържащо името на Вулф Ренке.

И отново бе принудена да бездейства и изчаква ЯНУС да свърши работата, която в очите на страничен лаик сигурно би заприличала на нещо като черна магия. Софтуерът сверяваше пароли с нива на секретност и допуск, за да осигури достъпа, междувременно пресявайки стотици хиляди архивирани документи, част от които бяха цифрови копия на вестникарски страници и отделни статии, понякога на възраст до трийсетина години назад в миналото. Едноредни резюмета на файловете се мяркаха на екрана все по-бързо, подреждаха се и преминаваха със светкавична скорост, за да отстъпят място на следващите. Повечето бяха документи на самата ФКП, наред с тях имаше и доклади на Щази и на бившето източногерманско правителство.

Ранди с нетърпение изчака програмата да приключи работата си и бързо натрака следващата команда: *запиши всички намерени документи на диск.* Изцяло контролиран от императивите на ЯНУС, компютърът прехвърли и записа всички съдържащи името Ренке файлове на двата празни диска, които тя последователно постави в устройството. Когато това свърши, Ранди даде последна команда на ЯНУС, с нея софтуерът на ЦРУ трябваше да заличи всички следи от присъствието си в системата на ФКП.

Веднага, щом като логото на федералната полиция се появи отново на екрана, Ранди скочи нетърпеливо на крака, прибра всичките си принадлежности в куфарчето и закрачи към вратата. Веднъж като излезе от сградата, ще отиде в тайната квартира на ЦРУ и ще се отърве

от дегизировката. Така завинаги ще изчезне и палавата Петра Фогел, вероятно за голямо разочарование на зажаднелия за женски ласки Ото Фром.

Следващата задача е да отнесе записаните дискове в берлинското бюро на ЦРУ, където компетентните аналитици ще се заемат с проучването на документите, ще търсят аномалии и най-различни факти, свързани с мистериозното изчезване на Ренке и успешното му избягване на подготвяния от страна на германските власти арест.

Час по-късно заложен в главния сървър на ФКП тайна програма започна рутинната си ежедневна проверка на поредица специално белязани документи. Задачата ѝ бе да „прелисти“ белязаните файлове, да засече и проследи обратно евентуален достъп до тях, влизане или запис. Набраната от нея информация активира досега неизползвани сектори от код, на свой ред те задвижиха спешна електронна аларма, която бе изпратена в писмо по електронна поща до персонален компютър извън официалната мрежа на ФКП.

Оттам шифрованата аларма в писмото замина отново по електронната поща на изток, мина през поредица интернетски сървъри и стигна крайното си предназначение — московските офиси на групата „Брант“.

Герхард Ланге четеше генерирания доклад със загрижена физиономия. Когато свърши, присви устни и се замисли над усложненията, които носеше съдържащата се в него информация. А тя бе доволно обезпокоителна особено след пропадналите им снощни опити да заловят Смит и Фиона Девайн.

Стройният бивш офицер от Щази въздъхна и вдигна телефона, за да се обади пряко на шефа си.

— Да? — още на първия сигнал рязко прозвуча гласът на Ерих Брант. — Какво има сега?

— Някой си души около архивните документи за Ренке — резюмира накратко същността на проблема Ланге.

— Кой по-точно?

— Е, това е още един проблем — отново въздъхна Ланге. — Според програмата, която внедрихме в главния сървър на ФКП, достъп до няколкостотин файлове, засягащи хер професор Ренке, са поискали повече от двацет различни потребители, включително и самият директор, и то все едновременно — в разстояние на около десетина минути. И още нещо, заявките до една са дошли от едно и също работно място — а именно компютъра на системния администратор на местната мрежа в Берлин.

За миг настъпи тишина. Сетне Брант изръмжа грубо:

— Това е невъзможно.

— И аз съм на същото мнение — откликна Ланге тихо.

— Значи това май е работа на американците — добави Брант.

— Изглежда много вероятно — съгласи се Ланге. — Със сигурност и ЦРУ, и АНС разполагат с техническите възможности за електронно проникване в архивите на ФКП.

— При това американците сега имат и мотив — допълни Брант, а тонът на гласа му бе променен, вече говореше тихо и неохотно.

— Точно така — кимна Ланге. — И ако приемем тази възможност, тогава следва, че оперативната сигурност на ХИДРА е компрометирана далеч повече, отколкото първоначално смятахме.

— Аха — процеди Брант през стиснати зъби. — Е, поне да се надяваме тези новини да не стигнат и до руснаците.

Ланге се изкашля и заговори, подбирайки думите си извънредно внимателно:

— Ако американците си врат носа в миналото на Ренке, те вероятно ще засекат и тайните ни източници и агенти в самото германско правителство...

— Отлично зная какво могат да научат и от кого, а и ти знаеш, нали? — прекъсна го Брант. — Сега слушай внимателно, Герхард. Незабавно събирай специализирания екип и хващай самолета за Берлин. Отиваш там още тази вечер.

— С какви заповеди?

— Ще елиминираш всички възможни източници на информация, за да затворим пробива — ледено нареди Брант. — На всяка цена.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Вашингтон, федерален окръг Колумбия

Разположен на площад „Лафайет“ срещу Белия дом, хотел „Хей-Адамс“ е типична вашингтонска забележителност. Вече близо осемдесет години красиво обзаведените му стаи, ресторанти и клубни помещения неудържимо привличат знаковите лица в голямата игра на върха — могъщи политици, министри и водещи в кабинета фигури, висши съветници от Белия дом, прочути актьори и богати бизнесмени.

Главният ресторант на хотела се нарича „Лафайет Рум“ и е известен с чудесната си, спечелила редица международни кулинарни награди кухня и прекрасния си избор на първокачествени вина. От почти година заведението беше и любимо място за срещи на група високопоставени членове на сенатските и конгресните комисии за разузнаване и въоръжени сили. Поне веднъж седмично те се събираха в „Лафайет Рум“ на „работен обяд“ заедно с главните аналитици и съветници от Пентагона, ЦРУ и Държавния департамент. Тези редовни сбирки бяха прекрасна възможност за обмен на информация и неофициален коментар по текущите политически проблеми, а много често даваха и шанс да се изглаждат лични дразги и сблъсъци в приятелска, добронамерена атмосфера и с помощта на колегите — нещо доста по-трудно в обичайната йерархична обстановка на Капитолия.

Днес в блестящата от чистота ресторантска кухня с продуктите сръчно свещенодействаше един от най-новите заместник главни готвачи, румънски имигрант на име Драгуш Братяну. В голямо, плитко блюдо приготвяше един от специалитетите си с грах, аспержи, пресен зелен фасул, няколко супени лъжици от прясно скълцан лук в естрагонов оцет. Стараеше се всячески и добавяше още всевъзможни подправки и други компоненти към тази специална салата, поръчана от един от най-уважаваните специалисти на Държавния департамент по въпросите на руската външна политика.

Огледа се през рамо внимателно. Всички наоколо — множество мъже и жени в блестящи бели престилки — бяха заети с приготвянето на поръчки за немалката тълпа посетители. Никой не му обръщаше внимание. Сега имаше възможността да го направи.

Усещайки устата си съвсем пресъхнала, niskият, набит мъж бръкна в джоба на престилката и извади малко шишенце с прозрачна течност. С бързо, уверено движение свали тапичката и изсипа безцветното воднисто съдържание в току-що завършената салата. Сетне добави още олио, за пореден път разбърка съставните части с голяма лъжица и натисна звънеца.

Келнерката се появи тутакси.

— Нещо за мен ли?

— Пролетна салата за маса пета — спокойно посочи блюдото Братяну.

Без да се бави и секунда, тя постави купата върху сребърния поднос, взе го и мина през люлеещите се двойни врати на път към елегантния салон отвъд тях. Гледайки я в гърба, румънецът въздъхна с облекчение. Току-що бе спечелил още дващсет хиляди щатски долара — пари, за които няма да плаща данък. Ще докладва поредния успех на контролиращия агент и ще ги прехвърли в сметката си в онази панамска банка. А междувремево още един смъртоносен вариант на ХИДРА поемаше пътя си към набеязаната жертва.

Москва

Столичният канал — на руски наречен Водоотводний — минава от изток на запад, описвайки голяма дъга, преди да се влее в Москва-река на километър и нещо от Кремъл. В същото време той маркира и северната граница на голям район на име Замоскворечие, където живеят предимно чужденци, най-вече европейски и американски бизнесмени и техните семейства. По южния бряг на замръзвалия канал се редят бледожълти три- и четириетажни сгради, строени навремето за луксозни градски домове, а днес разделени на множество по-малки апартаменти.

В момента Джонатан Смит бе в гостната на един от тези апартаменти. Стоеше пред прозореца и се взираше навън. Беше късно,

почти полунощ, тъмнеещите улици бяха почти пуссти. Пред дома тромаво мина синьо-бяла милиционерска кола, сетне сви вляво по мост, който отиваше направо до Кремъл. Червените й стопсветлини бавно избледняха, сетне изчезнаха в плътния зимен мрак. Смит отстъпи от прозореца, върна на място отдръпнатите дебели пердета и изгледа Киров с присвити очи.

— Сигурен ли си, че квартирата е безопасна?

— Питаш ме дали е абсолютно сигурна? — сви рамене руснакът и се усмихна. — Такова място, брат ми, просто няма. Не мога да ти го обещавам. Но пък тази е най-сигурната, която можах да намеря за толкова кратко време. Собственикът ми е стар приятел и длъжник, има да ми връща множество услуги, спасявал съм му живота, заради мен е на свобода. А най-хубавото е, че останалите наематели са все бизнесмени на кратки командировки тук, постоянно пристигат и си заминават от Москва. Затова за теб с Фиона тук никой не може да каже нови ли сте, не сте ли.

— Смит кимна. В думите на Киров имаше желязна логика. Москва е почти задръстена с жители и посетители, хората поначало са подозрителни и склонни видят ли нещо, което им се стори нередовно или необичайно, да го докладват на властите. Но след като и другите наематели в голямата къща са постоянно пристигащи и заминаващи, той и Фиона едва ли ще привлекат ненужно внимание.

— И все пак колко време можем да останем тук, без да създаваме главоболия на теб и твоя приятел — хазяина?

— Стопроцентово поне два-три дни, може би и повече — отвърна Киров. — След това най-разумно е да ви преместя на друго място, може би извън града.

— Ами ти самият, Олег? — тихо попита Фиона, седнала на канапето зад двамата мъже.

Изглеждаше бледа и посърнала, след като на няколко пъти бе гледала смъртта в очите по време на инцидента с линейката. На масичка пред себе си бе разтворила записките на Елена Веденская, а до нея лежеше тефтер, където с помощта на Джон бе нахвърлила груб превод на по-важни моменти от бележките и някои медицински термини. Заедно със Смит бяха прегледали по-голямата част от тях, а междувремежно Киров се бе върнал от покупки с храна и някои най-

необходими тоалетни принадлежности. За нови дрехи се налагаше да почакаат най-малко до следващия ден.

— Аз ли? — усмихна се едрият руснак и поклати глава, но в очите му имаше сенки. — За мен не се безпокойте, аз не съм в опасност. Убеден съм, че онези, дето ви преследваха, не са успели да видят лицето ми. Поне не и онези, които са още живи.

— Но джипът, който остана там? По него не могат ли да те проследят?

— О, не — убедено отвърна Киров. — Купувал съм го с налични пари на ръка, и то чрез поредица посредници. Регистрацията му няма нищо общо с мен.

— И все пак имаме проблем — обади се Смит.

— Така ли? — повдигна вежди Киров.

— С теб сме работили заедно — това трябва да го има някъде в архивите. И тук, и във Вашингтон — по случая *Касандра*, кризата с шарката — припомни му американецът. — А онези хора, които и да са те, ми знаеха и името, и чина, а вероятно имат добра представа и за дейността ми. И като нищо ще стигнат и до Олег Киров, бивш генерал от ФСС.

— Никак не е вероятно, ама хич — рече руснакът просто и на лицето му светна лека иронична усмивка. — Защото преди да напусна ФСС, взех нужните мерки някои строго секретни документи да изчезнат... а и в компютрите бяха изтрити. Със сигурност мога да те уверя, че никой в Лубянка няма да намери информация, която да свързва моето име с печално известния нам подполковник Джонатан Смит. И ако си спомняш, още тогава — при съвместната ни работа — подробностите около временното ни сътрудничество бяха известни само на малцина.

Смит кимна, помнеше, как да не помни. Внезапно изпита силна умора и се насочи към голямото кресло срещу Фиона. Още в края на успешното им измъкване с остарелия Москвич бе отминала адреналиновата фаза и сега се чувстваше отпаднал и неспокоен. Истинско блаженство бе да се настани удобно някъде, да протегне крака и да даде на уморените си мускули малко истинска почивка, та било и за кратко време. От креслото отново вдигна очи към Киров.

— Добре де, да речем, че лично ти не си в опасност. Все пак иска ми се да зная каква точно роля играеш в тази бъркотия сега? —

усмихна се криво Джон. — Не че се съмнявам, забележи! Би било черна неблагодарност, след като спаси и двама ни от сигурна гибел. Просто съм любопитен как така се появи точно в най-критичния миг? Още повече въоръжен, и то на волана на превозно средство, дете не може да бъде проследено до теб.

— Фиона ме помоли да ѝ прикривам гърба по време на срещите ви тук и там, а сетне и с доктор Веденская — тихо отвърна руснакът. — И аз с удоволствие го направих.

— Олег си е организирал частна детективско-консултантска фирма, движи предимно въпроси на фирмената сигурност на чуждестранни бизнесмени, които имат делови връзки в Москва, дава съвети, посреднички, изобщо има най-разностранна дейност — обясни Фиона и за пръв път след като се измъкнаха на косъм от смъртта, в очите ѝ се появиха весели пламъчета. — Ама изборът му е по-широк, има и някои други клиенти, нали така?

— Например вашият мистериозен г-н Клайн — намеси се Олег и се ухили на Джон. — И ето ни отново колеги.

Смит кимна бавно — повечето неща си идваха на местата. Пенсионираният руски офицер бе един от московските агенти на Фиона, член на лично подбран от нея елитен екип — както му бе намекнал и самият Клайн. Пенсиониран или не, Киров сто на сто все още имаше приятели и сериозни връзки на най-важни места и нива в руското правителство. Да не говорим за огромния му опит и професионална ерудиция. Сега му ставаше ясно защо Фиона бе толкова сигурна, че бързо може да провери списъка на потенциалните му източници сред елитните руски лекари и академични специалисти. И нищо чудно нямаше в увереността ѝ, че досието на Елена Веденская в тайните служби е било наистина прочистено от политически инкриминации я постановки. Колко ли още други досиета бе манипулирал Киров, преди да стане лична жертва на чистките на режима на Дударев?

Джон отново изгледа едрият руснак с безмълвна симпатия. В същото време се питаше как ли помирява в себе си сегашното сътрудничество с американска разузнавателна институция и дългогодишното си минало на лоялен високопоставен офицер от руското военно разузнаване и други тайни служби? Знаеше от дългогодишния си опит, че тези случаи на раздвоена лоялност най-

често завършват по най-неприятен начин. И най-свестните хора често се пречупват под непосилното бреме да избират между абстрактни идеи и далеч по-близките кръвни и родни връзки. И без да му мисли много как би прозвучало това на самия Киров, взе та го изтърси на глас.

— Виж, аз съм си все така руски патриот, докторе — отсече Киров и мускулите около челюстта му видимо се напрегнаха. — Но не и немислещ патриот. Дударев и неговите поддръжници насила връщат Русия назад, обратно в тъмните години от старото време на тирания и безчинства, а този път ще ни доведе единствено до истинско нещастие, а може би и до гибел. И доколкото това е абсолютно вярно, а и доколкото не вредя на истинските национални интереси, не виждам никакъв проблем в това, че ви помагам, още повече в този случай.

След тези си думи Киров изглежда американеца продължително и когато заговори отново, гласът му прозвуча твърде остро.

— В миналото сме се сражавали срещу общ враг, заедно сме лели кръв, Джон. И сега просто настоявам още веднъж да ми се доверите напълно. Толкова ли много искам, след като няколко пъти рискувах живота си за вас двамата с госпожица Девайн?

— О, не, прощавай, Олег — побърза да стане на крак Смит и да подаде ръка, съзнавайки, че бе направил здрав гаф, изпусвайки на глас неща крайни и обидни за един стар боен другар.

Погледна Киров право в очите и силно му стисна ръката.

— Съжалявам, Олег, искрено съжалявам. Крайно нередно от моя страна бе изобщо да се съмнявам в твоята чест и почтеност.

— Много добре разбирам какво си помислил, на твоето място и аз бих имал резерви и съмнения — отвърна руснакът. — Подозрението и недоверието са постоянни спътници в играта на шпиони, която водим.

И двамата отново искрено си стиснаха ръцете.

— Сега, след като се уверихте взаимно, че и двамата сте благородни, лоялни, достойни за доверие и притежавате още цял куп добродетели, ще ми помогнете ли с тези записки? — иронично подхвърли Фиона към Смит и посочи разпилените по масичката листа. — Руският ми е достатъчно добър, но не притежавам особени познания в областта на медицината и авангардните й технически постижения. Затова, моля ви, подполковник, обяснете ми някои неща

тук. Не съм напреднала достатъчно в материята, що се касае прехвърлянето ѝ на разбираем английски.

Джон се усмихна смутено, трябваше да признае справедливостта на упреците. И се изчерви въпреки голямото си нежелание, сетне се премести до нея и побърза да вземе в ръка поредния лист с бележките на Виденская.

— Права сте, госпожице Девайн. Хайде, питайте поред. Изцяло на вашите услуги съм.

Киров прикри усмивката си и тръгна към кухничката да разтовари покупките. След малко се мярна за миг на вратата, за да ги попита дали не желаят да им запари силен чай като средство срещу умората. И двамата приеха с охота. По-късно руснакът донесе чая и се настани на масичката при тях. Тогава и тримата заедно задълбаха в множеството ситно напечатани на кирилица бележки. Текстът беше писан на машина, в плътни колони, пълни със съкращения, особена терминология и машинописна стенография, каквато очевидно Виденская и други лекари от екипа ѝ бяха използвали и друг път.

Работата се оказа трудоемка и бавна, отне им часове поред, затова и осъмнаха. Макар и трудни за разбиране, на места дори загадъчни поради строго професионалния език, записките на Виденская се оказаха извънредно изчерпателни. Тя се бе постарала да запише всички важни данни на първите четири жертви: имена, възраст, пол, социално-икономическо положение, особени физически и умствени характеристики. Бе добавила и подробните си наблюдения върху развитието на загадъчната болест при всеки отделен пациент — от първия момент на приемането му в болницата до самата му смърт. Всички резултати от изследванията и аутопсията бяха цитирани тук също, макар и в резюме, при което релевантните факти бяха коментирани и анализирани по няколко различни начини.

Накрая Смит се изправи, за да раздвижи изтръпналите си крайници, и дълбоко въздъхна. Очите му бяха силно зачервени, изглеждаха възпалени или раздразнени от нещо, а гърбът и вратът го боляха дори и при най-малкото движение.

— Е, какво мислите сега? — веднага запита Фиона.

— Че не сме по-близо до разгадаването на мистерията, отколкото в самото начало — рече той направо. — Записките потвърждават абсолютно всичко, което Петренко ми каза, преди да го убият.

Жертвите не са се познавали една друга. Живели са в различни краища на Москва, в най-крайните предградия. Няма общи приятели или познати, нито нещо, което ги свързва. По дяволите, дори и начинът им на живот е коренно различен, както и работата или заниманията им. Тук няма нищо, ама абсолютно нищо, което да мога да възприема като естествен носител на заболяването.

— Носител ли казахте?

— В дадения контекст той би могъл да бъде индивид, животно или микроорганизъм, който предава дадена болест. Носител, преносител или разпространител, вирусносител — обясни Смит.

— А това е важно, така ли? — попита Киров.

— Може да бъде изключително важно — кимна Смит, — защото всичко подсказва най-категорично, че това заболяване не е дошло по естествен път от природата. Тоест какъвто и да е смъртоносният механизъм, той може да е създаден в нечия лаборатория, било нарочно, било случайно...

Тук замълча и се замисли дълбоко. Устните му се опънаха в тънка и дълга права линия.

— Какво ви хрумна, подполковник? — запита го Фиона.

— Нещо много грозно, направо страшно — отвърна Джон тихо и се намръщи. — Вижте, засегнатите от тази болест хора са съвсем различни, както могат да бъдат толкова нееднакви само четири нарочно подбрани именно по такъв критерий индивиди. Не е ли така?

Другите двама кимнаха, озадачени.

— Е, добре тогава — все едно, че са били набелязани за експериментални обекти — подбрани за изпробване на действието на даден смъртоносен организъм или процес върху хора на различна възраст, различен пол и обмяна на веществата.

— Това наистина е страшна мисъл — трезво откликна Фиона Девайн и лицето ѝ се изопна. — Вие сега имате предвид и още нещо, нали? Онзи слух, който спомена доктор Веденская — за източногермански учен, така ли?

— Именно — потвърди Смит и раменете му увиснаха. — И ако Вулф Ренке е все още жив, случаите с тези четиримата могат да се окажат именно такъв опит — изпробване на опасни биологични оръжия върху хора. Такъв тест би бил в стила на онзи негодник с болна психика на име Ренке. Но дори и да направим такова предположение,

то пак не ни отвежда никъде. Досега не успявам да определя някакъв полезен общ знаменател в бележките по отделните случаи. Те просто не съдържат данни, които могат да ни дадат по-ясна идея откъде идва заболяването, как умъртвява жертвите си или поне как се разпространява...

— Което ни изправя пред смущаващ парадокс — изтъкна Киров, а очите му бяха хладни. — Ако записките са толкова безполезни, защо толкова много хора бяха вече убити в опит да ни се попречи да ги получим и проучим?

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

19 февруари

Берлин

Само на осемнайсет километра южно от градския център, берлинското международно летище „Бранденбург“ бе все още обвито в ранни утринни мъгли, когато малък фирмен реактивен самолет кацна на писта 25-Р. Двата му двигателя мощно изреваха, докато машината плавно намаляваше скоростта, а летецът убиваше инерцията. Тя се плъзна грациозно сред дълга поредица от двойни червено-зелени светлини, разположени по ръбовете на бетонната настилка. Някъде на средата на пътя към ярко осветените сгради на терминалите реактивният самолет сви, отбивайки от главната писта, и на самоход потегли към товарното крило на огромен хангар за поддръжка на „Луфтханза“. Тук вече окончателно спря.

Черна лимузина беемве бе паркирана край блестящата от влагата черна бетонирана площадка.

От самолета слязоха четирима високи, стройни мъже в отлична физическа форма с тежки връхни палта и кожени шапки и бодро закрачиха към очакващата ги кола. Всеки от тях носеше лека пътна чанта. С хладни, сурови погледи те в движение оглеждаха околността, а очите им преценяваха отново и отново обстановката за потенциални изненади или евентуална заплаха.

От колата излезе пети мъж, беше доста по-нисък, натезал, пък и по-възрастен. Тръгна насреща им, кимна учтиво и подаде ръка на първия, който, изглежда, бе и водач на групата.

— Добре дошли в Германия, господине. Как е в Москва напоследък?

— Студено и мрачно — отвърна без желание Герхард Ланге. — Както и тук.

Изгледа посрещача и запита:

— Уредено ли е минаването през граничните и митническите власти?

— Всичко е уредено. Затруднения няма да има — увери го ниският.

— Отлично — кимна със задоволство стройният бивш офицер от Щази. — У вас ли е специалното оборудване, за което ставаше дума?

— В багажника е — отвърна посрещачът.

— Покажете ми го.

Мъжът поведе Ланге и тримата с него към задната част на автомобила и със замах отвори капака на багажника. Сетне със самодоволно изражение отстъпи, за да им даде възможност да огледат съдържанието на петте метални куфарчета, спретнато подредени в него.

Ланге се усмихна мрачно и започна да ги отваря. Първите четири съдържаха добре подбрано оръжие от елитни марки: автомати и пистолети „Хеклер & Кох“, пистолети „Валтер“, достатъчно патрони за всички единици, блокчета пластичен експлозив, детонатори и таймери. В петото имаше бронезилетки и други бронирани елементи за защита на тялото, комуникационна техника, черни маскировъчни костюми, щурмови елечи с нужната екипировка и зелени барети, каквито носят командосите от германските елитни антитерористични подразделения, наречени GSG-9. Екипът на Ланге практически бе вече снабден с нужното за всякаква възможна ситуация.

— Имате ли мишена? — попита посрещачът.

— Все още не — недоволно присви устни Ланге и смръщено затвори багажника. — Но очаквам поредните заповеди от Москва, и то в най-скоро време.

Казахстан

На север от река Деркул се издига верига ниски, голи хълмове. Тук-там по билата се вижда някое и друго дърво или рядка горица, но повечето от полегатите склонове са без растителност, само на места има килими висока изсъхнала трева. Отвъд реката теренът е равен, простира се на юг и изток чак до хоризонта. Това е северозападната периферия на безбрежните степи, които обхващат по-голямата част от Казахстан.

Старши лейтенантът от спецназ Юрий Тимофеев лежеше добре прикрит сред високата мъртва трева току под билото на ниските възвишения. Убитите светло и тъмнокафеникави тонове на камуфлажното му облекло с качулка чудесно се сливаха с естествената цветова палитра, така че той бе практически невидим за всеки, който се намира на повече от двайсетина метра. Тимофеев оглеждаше околността с бинокъл, съсредоточавайки вниманието си главно върху шосето и жп линията, които минаваха успоредно на реката срещу него.

След минута той свали бинокъла и се извърна към мъжа до него.

— Запиши — време 07:00 часа. Виждам два десеттонни камиона, и двата цивилни, още и автобус, почти пълен. С тях се движи волга, предполагаемо официален автомобил. Всички се придвижват в източна посока към Уралск, приблизителна скорост осемдесет километра в час. Засега друго движение в западно направление няма.

Другарят му — старшина Пазин, послушно записваше данните в малко тефтерче, добавяйки ги към дългия списък на автомобилния и жп трафик, които следяха през последните четирийсет и осем часа.

— Записано, господин старши лейтенант — докладва старшината.

— Колко още ще висим на задниците си тука да описваме шибаните коли и локомотиви? — оплака се трети облечен в маскировъчен комбинезон мъж.

Беше също боец от спецназ частите, скрит на няколко метра от тях встрани.

В ръце държеше автомат АКСУ-74 с къса цев, скъсения вариант на стандартния руски калашник.

— Слушай, Ваня, ще висиш толкова, колкото аз кажа — сопна се Тимофеев, но бързо омекна и сви рамене. — Значи докато от щаба изпратят нови заповеди по ей тази машинка тук.

И потупа с длан портативната радиостанция с голям обхват, която лежеше в изсъхналата трева до него. И тримата бяха руски командоси — дългогодишни, обиграни ветерани от безкрайната война в Чечения и членове на специален разузнавателен дозор за далечно действие. Преди две нощи тайно прекосиха границата и установиха този наблюдателен пункт с цел да следят движението по две от главните пътни артерии с общ възел и единствената важна жп връзка по протежение на северозападната казахстанска граница. Имаха

заповед да следят целия трафик по тези три комуникации, обръщайки специално внимание на придвижването на военни части или гранични войски и патрули. До този момент обаче почти не бяха забелязали военни подразделения. По-голямата част от малката и много зле въоръжена казахстанска армия бе разположена в крайната източна част на страната по границата ѝ с Народна република Китай.

— И пак ти казвам, че си е чиста загуба на време — опъна се третият войник — сержант на име Белухов, все така раздражителен и скучаещ.

— Може пък на Ванката да му се е доцяло пак да юрне муджахидините — подхвърли беззлобно ухиленият Пазин, въртейки очи при спомена за опасните чеченски партизани.

— Айде стига бе — сопна се Белухов, обаче потръпна само при споменаването им.

Последните им сражения в Чечения бяха един продължителен кошмар, наситен с внезапни, злокобни засади и постоянни жестоки сблъсъци и от двете страни. Да оцелееш там си бе истински късмет.

— Глей сега, просто не виждам смисъла на туй висене тук. Полза би имало, ако ще нападаме. А пък кому е нужно да окупира тая пустош, а? — изтърси той и размаха ръка в посока на безкрайните степи, простиращи се докъдето стига човешкият взор.

— Смисъл има — Казахстан си беше наш. Ей половината от тези, дето живеят тук, са етнически руснаци, хора като нас самите — тихо го поучи Тимофеев. — И още има — тук отдолу залежи колкото си щещ и каквото си поискаш. Нефт ли няма, газ ли, боксит, злато, хромова руда и уран, батко, уран. Все такива неща, дето на президента Дударев в сънищата и в мечтите му се мяркат...

В същия миг занемя, току до тях се чу конско пръхтене. И тримата спецназовци се извърнаха като ужилени, грабвайки оръжието. Зад тях, на билото, стоеше момче и удивено ги гледаше.

Беше на около дванайсет-тринайсет години, облечено в типичното дълго вълнено палто, широка и провиснала бяла риза, торбести панталони, затегнати с връв на кръста, както правят повечето казахстански пастири. В ръка държеше поводите на мършав и дребен степен кон, който въртеше глава и пасеше от изсъхналата трева. От седлото му висяха вързоп със спални постелки, навита лека палатка и торбичка с храна.

Тимофеев кимна на хората си, тримата скочиха на крак.

— Какво търсиш тук? — мрачно запита руснакът, а ръката му бавно, почти незабележимо, полази към кобура с пистолета. — Хайде, казвай?

— С баща ми проверяваме земята, подготвяме се за пролетта — отвърна момчето бързо, като гледаше уплашено и с широко отворени очи тримата бойци в камуфлажните дрехи. — Нали ще изкарваме добитъка от зимните кошари, та трябва да се види къде има паша и вода...

— Баща ти с тебе ли е? — запита отново Тимофеев.

— А, не е — гордо отвърна момчето. — Той отиде по на запад. Тук, по тези хълмове, задачата е моя...

— Добро момче си ти и добър син — отбеляза лейтенантът от Спецназ и ловко измъкна пистолета от кобура — макаров с поставен заглушител.

Дръпна затвора назад рязко, вкара патрон в цевта и дръпна спусъка. Ударено високо в гърдите, момчето залитна назад, отхвърлено от силата на куршума. Очите му се разшириха още повече от ужаса на случилото се, погледна шурналата по бялата му риза кръв и бавно рухна на колене.

Тимофеев стреля отново, този път в главата. Казашкото момче се прегъна и падна назад. Така и остана неподвижно сред високите стръкове на пожълтялата трева.

Сега конят изцвили уплашено. Обзето от паника, вероятно при миризмата на топлата, прясна кръв с металическа жилка, дребното жилаво животно се изправи на задните крака, зарита с предните във въздуха и се отскубна от ръката на мъртвото дете. Хукна по билото в галоп, преваля го и просто изчезна от погледа на спецназовците. Сержантът на име Белухов изруга и спринтира към върха, а след секунда го последваха и двамата му другари.

Стигнал на хребета, вдигна калашника, притисна приклада към рамо и се прицели, хващайки в мерника летящото надолу по склона конче. Сетне прехвърли селектора на автоматичен огън и обра спусъка.

— Недей! — изрева Тимофеев, настигнал го в същия миг, и удари автоматната цев нагоре, преди Белухов да бе открил огън. — Нищо няма да спечелим, ако убиеш добичето, само шум ще се вдигне. Остави го да избяга. Колкото по-надалеч отиде, толкова по-добре за

нас. Защото сетне, дойдат ли казахите да си търсят момчето, няма да знаят откъде да тръгнат.

Сержантът кимна нацупено, приемайки укора на командира.

— Залавяйте се с Пазин и копайте трап ей там — нареди Тимофеев, посочвайки с показалец към рядка група дървета на билото. — Докато заровите момчето, аз ще се свържа с щаба и ще докладвам, че променяме мястото. Отиваме на алтернативния пункт.

— Не е ли по-добре да хващаме обратния път през границата? — запита Белухов, учуден и вероятно уплашен. — Че тия — казахите, де — ще тръгнат да дирят момчето, нали?

— Ние изпълняваме заповеди, сержант — с леден тон му напомни Тимофеев и сви рамене. — Един убит повече или по-малко не може да ни променя мисията. В крайна сметка още колко невинни тепърва има да умират, знаеш ли? Такава е войната...

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Берлин

Ранди Ръсел тичаше по стълбището нагоре към третия етаж в посолството, като вземаше наведнъж по две-три стъпала. Спря се кратко на площадката, за да закачи служебната карта на ЦРУ със снимката на предния джоб на морскосиньото си сако. Сетне хвана по друг път — отвори врата и сви вляво, затичвайки се по широк коридор. Тук попадна сред забързани служители със съсредоточени лица, повечето от консулския отдел с купища молби за визи, всевъзможна друга документация и поща в ръце. Зърнеха ли тичащата млада жена, хората бързаха да се отдръпнат и да ѝ сторят път.

Пред вратата на обезопасената срещу електронно подслушване конферентна зала стоеше висок морски пехотинец с квадратна челюст, който пристъпи напред и препречи пътя ѝ. Поставил ръка на кобура, той се наведе към картата и отблизо прочете името. Сетне отстъпи, кимна и каза:

— Заповядайте, госпожице Ръсел. Господин Бенет ви очаква.

Кърт Бенет, шеф на изпратения специално от Ленгли технически екип, дори не вдигна поглед от клавиатурата, когато тя влезе. Беше посърнал, видимо изморен, със силно зачервени очи, небръснат и, общо взето, доста размъкнат. Седеше приведен пред два свързани в мрежа компютъра, поставени в единия край на дългата маса. Заедно с целия си екип бе прекарал цялата нощ и деня досега в опити да анализира и подреди материала, който тя бе копирала и изнесла от компютърния архив на ФКП. По съседните маси и столове и на пода на залата имаше чаши със забравено, изстинало кафе, търкаляха се кутийки безалкохолни напитки и недоядени сандвичи. Смърдеше на застоял тютюнев дим.

Ранди придърпа стол, намести го до Бенет и седна.

— Получих повикването, Кърт — рече тя на старшия експерт, нисък изнервен човек със силно оредяла коса и очила с дебели рамки. — Какво можеш да ми кажеш дотук?

— Че и най-смелите ти подозрения се оправдават — отвърна той и се усмихна, показвайки едри зъби. — Там, във ФКП, си имат лошо момче, и то много лошо, нечия къртица вероятно — поне що се касае до професор Вулф Ренке.

Ранди изпусна въздуха шумно, сякаш огромно бреме падна от раменете ѝ. Колкото повече бе проучвала миналото на Ренке, толкова по-силно бе започнала да вярва, че някои си достатъчно високо горе в германската съдебна йерархия го прикрива и покровителства. Иначе как този водещ специалист в областта на биологичните оръжия бе избегнал ареста след падането на Берлинската стена? И как бе успял да пътува по света и да попада все в държави, където се нарушават международните закони и норми — Ирак, Северна Корея, Сирия и Либия, наред с още други?

От друга страна, едно бе да е сигурна в интуицията си, съвсем друго — да влиза без разрешение в архивите на ФКП с риск да се влошат отношенията на ЦРУ с германския му съюзник. Е, сега, след думите на Бенет, чувстваше огромно облекчение — рискът се оправда. Истински се зарадва да чуе, че е била права. Иначе, ако операцията се бе издънила, баровците в Ленгли като едното нищо щяха да си измият ръцете с нея и да я хвърлят на вълците. И пак биха могли да го направят и в бъдеще, но вече няма да могат да твърдят, че тя не е била наясно с фактите.

Усмихна се и се наведе към Кърт.

— Е, моля те, покажи ми тогава.

— Повечето от изтеглените от ЯНУС файлове са съвсем ненужни — говореше Бенет, пръстите му летяха по клавиатурата на единия компютър, на екрана му светкавично се появяваха документ след документ и все така мигновено изчезваха във виртуалното електронно небитие. — Обикновени, стандартни доклади за Ренке, много подобни на онези, които имаме в изобилие и в нашите бази данни — донесения, слухове, дочути от агентурната мрежа, споменават се различни източници, които твърдят, че са го виждали тук или там, било наистина, било припознаване, рутинни проучвания по поръчка на висшето началство... ей такива работи и нищо особено важно.

— Е, какво тогава е по-различното?

— По-различното, Ранди, е... — рече Бенет, отново ухилен до ушите, и направи кратка пауза за театрален ефект — ... е, че компютърът на ФКП е пълен с призраци.

— Призраци ли? — запита Ранди, без да разбира какво точно иска да каже Бенет.

— Изтрита файлове и електронна поща — обясни електронният експерт. — Виж, повечето програми и управляващ софтуер имат една обща слабост, поне от гледна точка на някого, който би искал да изтрие инкриминиращи го документи или записи.

— Кажи направо, де!

— Ами натискаш клавиша „изтрий“ и цял файл изчезва — пуф! И го няма. Да, мислиш си, че е изчезнал завинаги, разпаднал се на байтове и невъзстановими частици информация, ама не е така. Той е само складиран, избутан е на друго място, в очакване да освободи заеманото пространство, когато то стане нужно на редактора. Обаче електронната поща и повечето файлове обичайно не заемат много пространство — особено на мощните компютри и свързаните в мрежа системи — и затова си остават и след стандартния начин на изтриване. Стоят си там някъде и могат да бъдат възстановени със съответен софтуер.

— Чакай, ппочакай малко — заекна Ранди. — Значи ти това си го имал предвид при създаването на ЯНУС, нали?

— Именно. Имали сме го предвид.

— Ама виж, пак да попитам, стандартните програми в една система не изтриват ли дадения файл допълнително? — усъмни се Ранди отново.

— Изтриват — съгласи се Бенет. — Много от частните потребители — компании, пък и държавните институции ги използват рутинно днес. Но за това трябва да се даде допълнителна команда, а повечето хора не си правят труда да се връщат и да търсят в системата къде и какво от старите, предполагаемо изтрита, файлове си стои или не си стои.

— Значи това са въпросните призраци, за които говореше?

— Точно така — потвърди техническият експерт. — Именно затова стигаме до заключението, че някой в самата служба ФКП прикрива Вулф Ренке. И успяхме да измъкнем някои много интересни неща.

Бенет напечата няколко команди и на екрана на първия компютър се появи текст. Ранди се зачете в него. Минаха няколко минути, а Бенет прелистваше страница по страница. Документът бе цифрова версия на официалното досие на Ренке от архивата на източногерманското правителство заедно с черно-бялата му снимка, отпечатъци на пръстите, подробно физическо описание, биографични бележки за раждането му, образованието и научноизследователската работа. На fotografiaята се виждаше закръглено, с увиснали бузи лице с къдрава черна коса и дебели, рунтави вежди.

— Това е снимката, която ФКП държи в текущите си архиви — равно рече Бенет. — Заедно с данните, които рутинно изпраща, когато някоя друга сродна институция или разузнавателна агенция, да речем ФБР или МИ-6, помоли германското правителство за информация относно Ренке.

— Искаш да кажеш, че има и друга версия на досието? — удиви се Ранди. — По-ранно копие, сетне изтрито?

— Аха — отвърна Бенет и добави: — Погледни това!

Сетне пръстите му отново затанцуваха по клавиатурата и на екрана на втория компютър се появи друг вариант със снимка — цифров образ от източногерманското досие на Ренке.

Ранди се загледа в двете снимки, ту в едната, ту — в другата, сравнявайки лицата.

— Боже мой! — възкликна тя, напълно изумена.

Оригиналната версия на файла показваше съвсем друга физиономия, на съвсем различен човек. Този бе значително по-слаб, с къса побеляла коса, добре подстригана брадичка и мустаци. Физическото описание този път отговаряше на снимката, а дори и за невъоръжено око и при бърз оглед не бе трудно да се види, че пръстовите отпечатъци са по-различни, отколкото в другото досие.

— Е, чудно ли е, че никой никога не е сложил ръка на Ренке? — горчиво възкликна Ранди. — Благодарение на това фалшифицирано досие ние сме търсили съвсем друг човек, може би дори някой, който е бил покойник още от 1989 година. Междувременно истинският Вулф Ренке си е влизал и излизал от която страна си поиска, самоуверен и стопроцентово сигурен, че нито лицето му, нито отпечатъците на пръстите му ще породят каквото и да било съмнение.

— Аха — съгласи се Бенет и леко потупа единия компютър. — И колкото повече се ровим в изнесения от теб материал, толкова повече доказателства намираме, че оказваната му досега тайна протекция продължава и до днес. През последните петнайсет години очевидно от същия източник във ФКП рутинно са били подправяни всички донесения на очевидци, забелязали някъде истинския Ренке. А всеки, който се е опитвал да търси лице от описанията в подправените документи, е тръгвал да гони Михаля.

За миг Ранди внимателно се взря в лицето на Бенет, сетне се усмихна.

— Е, добре, Кърт. Усещам, че си си наумил да ме слисаш с онова, което си научил. Хайде, моля те, изплюй камъчето! Кой е предателят във ФКП? Кой е прикривал Ренке през всичките тези години?

— Името му е Улрих Кеслер — делово започна Бенет. — Основно неговите електронни „отпечатъци“ — значи потребителският адрес и паролите — са оставени навсякъде по изтритите документи. Освен това той е бил в изключително удачна позиция по време на падането на Стената и затова е помогнал на Ренке да избегне ареста.

— И как?

— Кеслер е бил лично натоварен с първото разследване на Ренке от страна на ФКП и е най-старшият офицер в екипа — отвърна направо Бенет. — Случаят „Ренке“ е бил почти изцяло негова отговорност още от обещаващото му начало чак до безславния и разочаровал всички финал.

— Отлично. Чудесно — рече впила очи в „призрачното“ досие Ранди и поклати глава с омерзение. — А къде е този мръсник Кеслер в момента?

— Точно тук — в Берлин — отвърна Бенет и цинично се усмихна. — Само че оттогава е бил повишаван множество пъти и така чак до върха. Вероятно като награда за първия му голям провал, поне ако германците работят като нас.

— Боже мой! — изпуктя Ранди. — Е, давай, Кърт, усещам накъде вървят нещата. Кажи ми най-гадната новина...

— Значи Улрих Кеслер е един от най-старшите администратори във ФКП — тихо рече Бенет и сви рамене. — Това е положението. Всъщност, погледнато практически, той е един от онези, които играят ролята на дясна ръка на министъра на вътрешните работи.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Център бойни групи, 164-ти гвардейски бомбардировъчноавиационен полк

Изтребител-бомбардировачът Су-34 — модификация триплан с двойна опашка — се спусна зашеметяващо ниско над слабо хълмистия терен, сетне двигателите му изреваха мощно, отнасяйки го в югозападна посока през катранената нощ със скорост близо осемстотин километра в час. Машината се тресеше и вибрираше спорадично, периодично пресичайки турбулентни потоци по-студен и по-топъл въздух.

В голямата кабина бе двучленният екипаж — настанени един до друг: пилотът командир отляво и навигаторът и оръжеен офицер отдясно. И двамата се потяха в подобните на скафандри костюми, изцяло съсредоточени в изпълнението на нелеката задача, впили очи в меко пламтящите многоцветни дисплеи на уредите за управление на различните контролни системи. На всеки десетина секунди пилотът — майор от руските ВВС, набит здравеняк на средна възраст, внимателно оглеждаше в монтирания към шлемофона му инфрачервен дисплей небето и терена отпред.

За да не бъдат засечени от неприятелски радари, летяха на височина не повече от двеста метра, което беше самоубийствено, защото при тази скорост нямаше никакво място и за най-малка пилотска грешка или за отклонение на вниманието дори и за десета от секундата. Калейдоскопично под тях се мяркаха мънички басейнчета бяла светлина — отделни селца или стопанства, те изскачаха като на лента из зеленикавия мрак отпред и се губеха също така светкавично отзад.

— Двайсет километра до главната мишена — най-накрая тихо докладва навигаторът — млад капитан — и натисна бутон на един от дисплеите пред дясното му коляно. — Включвам водача.

— Отлично — измърмори капитанът и припряно замига, за да прогони попадналата в дясното му око капчица пот.

На дисплея се появи прозорче — над и на няколко градуса вляво от кривата на сегашния им летателен маршрут. Това бе автоматично включен от бордовия компютър навигационен указател — визуален водач към главната земна мишена. Отривисто дръпна щурвала назад и рязко вдигна машината на около две хиляди метра, сетне леко коригира курса, докато прозорчето застана точно в центъра на дисплея.

Отпред грейнаха по-ярки светлини — това беше вече град, който се простираше почти на целия хоризонт пред устремената към него машина. Гъста мрежа пътища и жп линии пресичаше това истинско море от светлини, продължаваше и извън него — в затъмнения околел пейзаж. Постепенно на изток се появи и широка тъмнееща лента — това бе Днепър. Пилотът се усмихна: седмици наред най-усилено бе изучавал множество карти и сега работата му даваше резултат — ясно разпознаваше крайните източни предградия на украинската столица Киев.

— Петнайсет километра — доложи навигаторът и пръстите му заиграха по панел с бутони. — Бойните направляващи системи активирани, координатите заложи!

Внезапно в командирския шлемофон тънко писна предупредителен сигнал.

— Засекли са ни — ядно отсече навигаторът, а очите му препуснаха по дисплеите. — Ето — радарно следене в десния заден сектор!

— Блокирай! — изръмжа майорът.

Ясно бе, че са ги прихванали украински радарни, може би от големия противовъздушен комплекс край Конотоп. Презрително изпухтя. Според изложения на брифинга за мисията график тайно проникнали спецназ отряди би трябвало да са обезвредили тези радарни инсталации, и то още преди петнайсетина минути. Майната им на онези арогантни фукльовци командосите! — изруга мислено.

Сетне сви рамене философски. Въпреки революцията в техниката на боя, свръхмодерните спътникови съоръжения и електронно насочваните оръжия все така си беше в сила старото правило, че влезеш ли в схватка с противника, предварителните планове вече са невалидни. Във всяка война ключова роля винаги играят случайният шанс, несигурността, човешкият фактор и грешката на машината.

До него навигаторът трескаво извършваше поредица от операции, опитвайки се да блокира мощния украински радар с помощта на защитните бордови устройства. Чудо би било да успее, но все пак всяка спечелена от него допълнителна секунда бе направо безценна. Индикаторът на вградения дисплей показваше дванайсет километра до мишената. Сега прозорчето промени цвета си и замига в червено. Вече бяха почти в рамките на нормалния боен обхват до главната мишена — военновременната главна квартира на Украинския съвет на отбраната.

В командирските слушалки бръмна нов, по-различен, но по-силен сигнал.

— Изстреляни са две ракети земя-въздух — докладва навигаторът — ... засечени сме радарно на автоматичен режим, системата ги разпознава като С-300. Започвам активни и пасивни отбранителни действия!

— Мамка му! — изруга майорът тихо.

Типът С-300 са сред най-модерните дългобойни ракети земя-въздух в украинския арсенал, на практика еквивалент на американските „Пейтриът“.

Машината затрептя, докато бордовите противоракетни автомати започнаха да изстрелват контейнерите с отражателните ленти. Това е вид взривяваща се недалеч зад самолета защита, тя просто за секунди образува облаци от малки свръхтънки пластмасови лентички с намагнетизирана повърхност и характеристики прецизно изчислени спрямо използваната от вражеския радар дължина на вълната. Заплетени в причудливи форми като фантасмагорични цветя, те постоянно се уголемяват, а задачата им е да отклоняват преследващата целта ракета. Дано да залъжат летящите след тях две С-300 — мислено си рече майорът.

— Давай! Давай! — думите излязоха в същия миг почти неволно от устата му и той упорито задържа машината в курса въпреки неимоверното изкушение незабавно да започне маневри, за да избегне двете смъртоносни преследвачки отзад.

Сега прозорчето светна в зелено. Оттук вече имаха диапазонен радиус на действие.

— Огън! — изръмжа той и натисна вградения в щурвала спусък, а машината тутакси олекна с няколко хиляди килограма и мощно

отскочи нагоре в мига, когато изпод крилата ѝ се отделиха четири автоматично насочващи се бомби. Без да чака и секунда повече, майорът завъртя щурвала рязко вляво и поведе машината в мощен многократен лупинг, който я отправи за миг и към земята.

От тази маневра излезе буквално в последния миг — на разстояние стотина метра от земната повърхност, така че за миг дървесни върхари, постройки, къщи и електростълбове като че излетяха с огромна скорост от земята и в следващата стотна от секундата се смалиха рязко, а пищенето в слушалките изчезна.

— Мамка му! — дълбоко въздъхна навигаторът. — Избягахме, мушнахме се отдолу!

Този път майорът извърна глава и огледа терена отзад. Някъде на хоризонта проблеснаха няколко последователни взрива, мярнаха се бели огнени стълбове, за миг превръщайки тъмната като в рог нощ в бляскаво зарево.

— Поразихме целта — тихо се обади навигаторът. — Според компютърната прогноза попаденията са четири, значи всички са отишли на място.

Внезапно отвън притъмня, сетне падна гъст мрак. В кабината на Су-34 двамата мълчаха.

В шлемофоните прозвуча глас на руски.

— Симулацията приключи. Пригответи се за слизане.

Чу се силно хидравлично съскане, кабината се отвори, разкри се просторен хангар, в който бяха разположени още няколко големи, подобни на кутии тренажори Су-34. В другите машини очевидно също имаше екипажи, но те все още извършваха съответните симулирани мисии. Тренажорите се клатеха и люлееха динамично, а вътре ръководените от компютърни програми летци изпълняваха задачите си в изключително реалистична обстановка.

Майорът смръщи лице, замисляйки се за преживяното през последния час.

— Пренастройте програмата, моля — заговори той в микрофона под брадичката си. — Този път ще пролетим по друг маршрут. Ще опитам да избегнем засичане от неприятелските радари в Конотоп, преди да поразим целта.

Навигаторът се огледа и се усмихна кисело.

— Сергей Николаевич, че това ни е петата атака днес... така? Вече три дни наред сме в тренажорите по дванайсет часа наред. Навъртели сме всички пермутации и възможности. Няма ли днес да отдъхнем мъничко, а? Колкото да си раздвижим краката...

Майорът завъртя глава.

— Не, Владимир, още не се полага — рече той с твърд глас. — Ти сам видя заповедта и предупрежденията от Москва. Имаме само още два дни за тренировки, сетне целият полк ще бъде прехвърлен в Брянск. И недей да си мислиш, че това ще бъде просто извънредно учение с проверка на бойната готовност...

И командирът на ескадрила Су-34 изгледа подчинения с най-сериозно изражение.

— Запомни какво ще ти кажа: стигне ли се до реално изпълнение на удара срещу Киев, няма да имаме място за грешки и неточности. Издъним ли се в реалната мисия, втори шанс просто няма да ни дадат. Няма да има как, защото ще бъдем на оня свят. Затова ти казвам, че е по-добре да сме готови, ама стопроцентово.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Кремъл

Руският президент Виктор Дударев предпочита личния си кабинет в централната част на триъгълната жълто-бяла сграда, обзаведен различно от изключително богато украсените церемониални зали за приеми, каквито има в другите кремълски дворцови здания. Кабинетът му е малка квадратна стая с прости, практични мебели и само тук-там може да се усети прилика с типичната за Кремъл класическа елегантност.

На стената зад покритото с малахитова плоча бюро на Дударев виси изящно изработен герб на Руската федерация. От двете му страни има по едно знаме — отляво е руският национален триколюр в бяло, синьо и червено, отдясно — по-колоритният, украсен президентски флаг. Знамената са единствените носители на ярка цветност в кабинета, иначе той е облицован в тъмна дъбова ламперия с висок таван в бяло и убито жълто, а подът е покрит със силно избелял персийски килим на възраст сигурно няколко века с интересни геометрични фигури в зелено, червено и охра. Пред вътрешните стени има високи етажерки с множество редки книги, речници и съвременна справочна литература. Между двата прозореца на помещението са поставени дълга дъбова маса и няколко стола с високи облегалки.

Днес на един от тях седеше Константин Малкович. Роденият в Сърбия милиардер гледеше през масата към Дударев, а от време на време мятеше бързи погледи и към едрия сивокос мъж, седнал недалеч от руския президент, като се опитваше да не се мръщи. Но не му харесваше неочакваното присъствие на вечно киселия Алексей Иванов — шефът на печално известното тринайсето управление на ФСС. Смяташе срещата за критично важна. Усещаше подобно безпокойство и в седналия до него отдясно Ерих Брант. Преди пристигането им в Кремъл бившият офицер от Щази го предупреди, че Иванов вероятно ще им създаде неприятности във връзка със злощастните провали в сигурността на ХИДРА. И сега докато наблюдаваше грубото,

безизразно лице на началника на руската шпионска служба, Малкович си казваше, че Брант със сигурност е прав. Нещо в тихо заплашителния вид на Иванов му напомняше за огромна котка — тигър или леопард, — бавно оглеждаща онова, което възприема като своя потенциална жертва.

И този вече изграден в съзнанието му образ го потискаме все повече и повече.

Когато започна преговори с руснаците, германецът го предупреждаваше за потенциалната опасност, напомняйки му старата поговорка: „Опиташ ли се да яхнеш тигъра, той току-виж те изял.“ По онова време Малкович отхвърли тези опасения като прекалено песимистични. Днес, седнал на масата срещу едроглавия началник на 13-о управление, милиардерът започваше да гледа на предишните предупреждения на своя подчинен с нова тревога.

Направи опит да изтика тези нежелани мисли някъде на заден план. Може би и нервите му играят номера. Всъщност не бе ли дошъл мигът на истинския триумф? Годишите рисковани, прескъпи научни изследвания и сложно планиране вече не дават ли резултати? Дават, повтаряше си отново и отново. Тогава защо допуска подобни мисли в главата си? Сега не бе време за необосновани тревоги. Отново насочи вниманието си към поставения в края на масата голям екран. До него с електронна показалка в ръка стоеше президентският военен съветник полковник Пьотр Кириченко, за да показва и коментира различните карти, таблици и диаграми, които илюстрираха темата на този изключително таен брифинг.

— Танкови части, моторизирана пехота, спецназ и бойна авиация, определени за участие в операция ЖУКОВ, продължават да се прехвърлят от мирновременните си бази на нови местоназначения — говореше Кириченко и сочеше по картите различните дислокационни промени по границите на Русия с Украйна, Грузия, Азербайджан и Казахстан. — Засега няма сигнали, че Съединените щати или съюзниците им са доловили истинските мащаби на тези придвижвания на наши войскове подразделения. Или пък че са наясно за какво става дума.

— Неинформираността на Запада се дължи най-вече на ХИДРА, специализираното оръжие, което осигурих аз — намеси се Малкович,

повтаряйки си наум, че каквато и да е целта на Иванов днес тук, винаги е необходимо да припомним на тези руснаци колко много му дължат.

— Ликвидирайки голямата част от най-добрите им разузнавателни анализатори, моята агентура попречи на ЦРУ, МИ-6 и всички останали техни западни аналози да проникнат в по-конвенционалните мерки за сигурност, които вие взехте във връзка с тези ходове. Всъщност направи това практически почти невъзможно — издекламира той още и любезно се усмихна. — Напълно естествено е същото да важи и за страните, които ще бъдат ваши мишени, нали така? Веднъж като ХИДРА завърши целия си цикъл, реално малцина от ключовите им военни командири и политически лидери ще останат живи, за да се противопоставят или координират действия срещу вашите операции.

— Да, съвсем ясно е, че това ваше вирусно оръжие доказва стойността си... засега — хладно се съгласи Дударев.

Иванов само сви рамене. По широкото му лице не личаха никакви емоции.

Руският президент кимна на Кириченко.

— Продължавай, Пьотр.

— Слушам, господин президент — тракна токове полковникът и заговори отново. — След като започне операция ЖУКОВ, нашата стратегическа авиация ще нанесе едновременни удари срещу голям брой обекти — командни и оперативни пунктове, противовъздушни бази, летища и райони, където са съсредоточени повече вражески войски.

Кириченко натисна бутон на показалката и на екрана светнаха дузини червени звездички, които отбелязваха множество мишени, разпръснати навсякъде из определените за повторно завладяване бивши съветски републики.

— В същото време танковите подразделения и моторизираната пехота ще напредват с максимална бързина по всички направления, за да изпълнят поставените им специфични задачи — продължаваше Кириченко с видим ентузиазъм.

По картата се появяваха и изгасваха стрелки, простиращи се на стотици километри в дълбочина на противниковата територия, където руснаците възнамеряваха да завладеят важни градове, мостове, пътни артерии, жп възли и жизнено нужни промишлени райони. Големи

сектори от картата се оцветяваха в червено, илюстрирайки планираната им окупация и насилственото им завръщане под руски контрол — практически целият Казахстан, както и Грузия, Азербайджан и Армения и цялата източна половина на Украйна.

Малкович кимаше, но вече почти не обръщаше внимание на подробните описания на президентския военен съветник и уточненията му за спецификата на отделните бойни части, числената им сила и въоръжение или точните им заповеди. За неговия начин на мислене тези неща бяха просто тактически детайли, засягащи на практика само командващите генерали и висшите им офицери. Много повече го интересуваше голямата картина в смисъл как въпросната операция би променила баланса на силите в глобален мащаб.

Иначе планът ЖУКОВ бе напълно ясен със стратегическите си, политически и икономически цели. Да донесе на Русия нови, по-лесно защитими граници, да върне бивши, богати на полезни изкопаеми и суровини територии, райони с добре развита тежка промишленост, а десетки милиони етнически руснаци отново да застанат под защитата и властта на Кремъл. И в края на краищата да отбележи началото на грандиозно усилие с цел възвръщане на Русия отново на полагаемото ѝ се място като една от световните свръхсили, имперска нация с огромна мощ. За да може тя след време отново да бъде реален съперник на Съединените щати. Всъщност основната му задача — да потъпче независимостта на най-развитите от новите демокрации около Русия — бе в краткосрочен план най-важната за Дударевото собствено политическо оцеляване. Защото засега мнозинството от руските граждани подкрепяха авторитарното му управление, но въпреки привидното затишие на повърхността отдолу бушуваше все порастящо недоволство и за него президентът винеше демократичния пример, даван от някогашните верни съветски поданици в практически закрепостените тогава републики.

За самия Малкович операцията ЖУКОВ съдържаше възможности той лично да се превърне в един от най-богатите и могъщи хора в човешката история. Това бе блян, носен в душата му още от ранното детство на презиран, беден до болка бежанец, подхвърлян от съдбата навсякъде из Европа. Когато порасна и реално започна да използва извънредно редкия си, едва ли не неземеен талант — да предсказва бъдещите флуктуации на финансовите и борсовите

пазари, — този блян се превърна в горещо желание и пламенна движеща сила.

Днес бе вече фантастично богат и упражняваше немалко влияние върху редица правителства в Европа, Африка и Азия — с помощта на реалната си икономическа сила, но и посредством умело насочвани подкупи за податливи политици и апаратчици във властта. Огромните му холдинги разрешаваха още и тънко да манипулира операциите и дейността на големите банки, борсови къщи, инвестиционни фирми, фармацевтични лаборатории, петролни компании, оръжейни производители и още множество видове промишлени и други дейности в глобален мащаб. Посредством групата „Брант“ пък управляваше малка армия от наемни убийци и шпиони, с чиято помощ действаше тайно и насилнически срещу лични врагове и бизнес съперници. Неотдавна обаче бе осъзнал, че за властта и силата му все още има граници или по-точно препятствия. Колкото и да се бе оказало неприятно, все още се намираха политици, които не успяваше да подкупи или изплаши, корпорации, които не бе в състояние да си присвои, закони и разпоредби, които не можеше да прескочи или отмени.

И затова Малкович се захвана да плете интриги и заговори в търсене на начини да увеличи богатството и властта си поне още десетина пъти. Още непосредствено след студената война бе наемал услугите на различни учени от бившия социалистически блок в областта на разработката на оръжия, на първо място Вулф Ренке. По онова време и плановете му бяха по-прости: възнамеряваше да създаде дискретно дъщерно предприятие някъде под прикритието на който и да е от големите си холдинги. А чрез него да продава неконвенционални оръжия на най-богатите тиранични режими в света срещу големи суми непрани пари.

Тогава обаче Ренке му предложи своята ХИДРА — истинско научно откритие и вероятно най-страшното смъртоносно оръжие с абсолютна точност на действие. И в един наистина съдбовен миг Малкович съзря и точно оцени невероятния му потенциал. Контролът над това неуловимо и непобедимо оръжие, за чиито жертви спасение нямаше, би му дал отдавна търсената сила. С негова помощ би могъл да победи нациите, чиито лидери му се противопоставяха, а в същото

време и да възнагради онези, които се съюзяваха с него в грандиозните цели.

А Русия на президента Дударев веднага бе направила най-мъдрия избор.

Дударев и кремълските му съюзници бяха сключили с Малкович най-сериозни тайни споразумения, практически сделка, която облагодетелстваше и двете страни. Руснаците имаха нужда от оръжие като ХИДРА, за да омаломощят враговете си на Запад и бившите съветски републики. Изваждайки от строя ключови фигури в западните разузнавателни служби, ХИДРА позволяваше на Русия да планира, организира и проведе военната си кампания без намеса от страна на САЩ и техните съюзници. Е, вярно бе, че веднъж започнат ли военните действия, европейци и американци щяха да протестират в един глас, обаче номерът бе да ги изненадат. В такъв случай отпаднаше сериозната вероятност те да рискуват разширяване на войната със своя собствена намеса. Веднъж изправени пред свършения факт, че руските войници са на нужното място и контролират положението, какво биха могли да направят американците? Ще вдигнат малко дипломатическа шумотевица, а сетне, волю-неволю, ще приемат дадеността.

От друга страна, когато руснаците изпълнят плана си за завоеванията, милиардерът ще си присвои лъвския дял от петрола и природния газ в съответните територии, мините, оръжейната и други промишлености. И за кратко време печалбите от тези нови холдинги ще го превърнат в най-богатия човек на земята, оставил далеч зад себе си сегашните съперници.

Малкович се наслаждаваше на тази сладка мисъл, чието осъществяване все повече приближаваше. Разни глупаци повтарят до втръсване, че богатството е в основата на всяко зло. Обаче умните хора си знаят истината: парите са само инструмент, оръдие, с което светът би могъл да бъде преустроен по тяхна воля и в техен дух.

— Кога започва операцията? — запита в същия миг Брант и прекъсна мислите на Малкович.

Кириченко погледна Дударев, който му кимна, и отговори на въпроса:

— ЖУКОВ ще стартира в следващите пет дни, може би малко по-рано. Първите въздушни удари, придружени с успоредно навлизане на спецназ части, ще започнат няколко минути след полунощ на 24

февруари. А танковите формирования и останалите подразделения ще прекосят границата малко по-късно.

— Без никакъв повод, просто дори и без някаква предварителна провокация ли? — цинично запита Брант. — Прощавайте, полковник, но това ми изглежда... някак недомислено.

Иванов се наведе напред, а устните му се разпънаха в типичната за него бледа, лишена от хумор усмивка.

— Не се безпокойте, хер Брант — рече той студено. — Провокация ще има, и то предостатъчна. Например в Украйна много скоро ще се случи може би ужасяващ терористичен инцидент, в който ще загинат множество напълно невинни етнически руснаци. Така ми съобщават от специалната разведка, знаете.

Брант кимна хладно.

— Разбирам. Така вече е напълно логично. Естествено, че едно екстремно терористично дело изисква незабавна реакция. От вашите въоръжени сили, разбира се.

— Разбира се — лаконично откликна Иванов. — Щом като киевското правителство не може да защити сънародниците ни от собствените си украински ултранационалисти, значи ние трябва да свършим това вместо него.

Малкович го изслуша и тихо изсумтя. Сетне се обърна направо към Дударев, който междувремежно махна с ръка на военния си съветник да излезе.

— А за намеса в Грузия и другите страни какви претексти ще използвате?

Руският президент сви рамене.

— В Грузия и останалите бивши съветски републики има постоянни симптоми за все по-нарастваща политическа нестабилност — отвърна той, навел глава към милиардера, а по лицето му се изписа суха, иронична усмивка. — Благодарение именно на вашата ХИДРА, която причини смъртта на цивилните и военните им ръководства.

Малкович кимна и премълча.

В същия миг топката пое Иванов и със същото мразовито изражение се извърна към него, сетне и към Брант.

— За съжаление, г-н Малкович, самата ХИДРА сега се превръща в най-голямата заплаха за успеха ни. Провалът на хер Брант да елиминира доктор Петренко, преди да е проговорил, беше много

голяма грешка. Тя обаче се задълбочава и се превръща в потенциална катастрофа благодарение на неуспеха му преди само един ден да залови или убие онзи подполковник Смит. Колкото повече се върти тук из Москва този Смит, толкова повече се увеличава вероятността да проникне в тайните на ХИДРА. И казано откровено, това повече не може да се търпи.

— Много точно казано, Алексей — намеси се Дударев и посочи към екрана, където символичните стрелки в диаграмата показваха проникването на бронирани части дълбоко в територията на Украйна, Грузия и другите републики. — Успехът на ЖУКОВ зависи изцяло от това да постигнем ефекта на пълната изненада. И ако американците научат, че ние стоим зад смъртта на всички тези хора, то цялото начинание отива по дяволите.

— Е, какво предлагате? — сухо запита Малкович.

— Първо, моето управление поема пълен контрол върху издирването на Смит и американската журналистка Девайн — обади се Иванов и отново насочи очи към Брант. — И този път искам пълно сътрудничество от ваша страна. Нищо няма да премълчавате или да криете от мен. Нищо! Ясен ли съм?

За миг бившият офицер от Щази остана неподвижен и безмълвен. Само присви гневно устни. Сетне се отпусна, махна с ръка нехайно и се опита да прояви пълно безразличие.

— Както кажете — рече той.

Малкович обаче продължи да гледа в очите Дударев. Въпреки безмилостния си нрав Иванов — както и Брант — бе само подчинен. Конците дърпаше руският президент. И сега милиардерът отправи въпроса си направо към него:

— Добре, Викторе, това всичко ли е?

Дударев поклати глава в знак на отрицание.

— Не съвсем, приятелю мой — рече той, а пръстите му забарабаниха по масата. — Тази история с американския разузнавателен офицер сериозно ме безпокои. Въпреки реалните си успехи поне досега, изглежда, ХИДРА не е успяла да заслепи Вашингтон докрай. Страх ме е, че президентът Кастила може да се окаже по-упорит, отколкото мъдър политик. И ако в крайна сметка той не пожелае да приеме нашите победи като даденост, рискът от нежеланата от нас пряка конфронтация със Съединените щати ще

нарасне рязко. Като се имат предвид нашите стратегически предимства в Украйна и Централна Азия, ние може би ще победим, но цената ще бъде изключително висока — и в пари, и в оръжие, и в хора. Не е ли така?

Другите в стаята закимаха в знак на съгласие.

— И по тази причина — продължи Дударев и впери очи в Малкович — реших да осигурим ненамесата на американския президент. Затова нареди на твоите хора да предадат съответния вариант ХИДРА на куриерите на Иванов, и то колкото се може по-скоро.

Малкович замръзна от изненада.

— Но рисковете да убиете Кастила са...

— Оправдани и управляеми — спокойно откликна руският лидер и извърна лице към Иванов. — Нали така?

— Напълно, разполагаме с къртица в Белия дом — отвърна шефът на 13-о управление. — Пускането на ХИДРА в действие там няма да представлява особен проблем.

Хлад пробяга по гърба на Малкович.

— Знаете ли какво може да се случи, ако в САЩ разберат какво сме направили? Страшно ще стане... — рече той сковано.

Дударев сви рамене.

— Оставете ги американците да си подозират каквото си искат, така или иначе нищо няма да могат да докажат — възрази той и се усмихна криво. — Което ме навежда на мисълта за друга опасност. На теб не ти ли е идвало наум за възможните рискове около ХИДРА лабораторията? Особено като се имат предвид американските шпиони, които душат наоколо?

— Тя е подсигурана и отлично скрита — рязко възрази Малкович. — Американците никога няма да я разкрият.

Седналият до него Брант кимна в знак на съгласие.

Дударев ги изгледа цинично и се усмихна, сякаш му ставаше забавно.

— Ето, това е наистина добра новина... — рече той и замълча точно толкова, колкото да подсказе ясно, че не им вярва. — И все пак по-добре и по-безопасно ще бъде за всички нас, ако доктор Ренке и научният му екип се прехвърлят тук. Ще им осигурим отлични условия

в някой от нашите изследователски комплекси от системата Биоапарат например — място с първостепенна сигурност. Не си ли съгласен?

Малкович въздъхна и направи гримаса. Играта на руския президент ставаше пределно прозрачна. А собственият му коз досега бе пълният контрол върху ХИДРА и тайната на производството ѝ. Създаденото от Ренке уникално вирусно оръжие превръщаше Малкович в незаменим съюзник — човек, с когото Дударев трябва да се съобразява и държи като с равен. Но загуби ли веднъж монопола върху смъртоносната технология... и онези в Кремъл ще заиграят както намерят за добре. Именно по тази причина най-ревностно бе крил местоположението на лабораторията, и то най-вече от руснаците.

— Мястото е отлично скрито — повтори Малкович хладно. — По този въпрос имате честната ми дума.

Дударев бавно кимна.

— Е, добре, готов съм да я приема.

Сетне изражението му се промени, предишната полуусмивка изчезна, лицето му се скова и той премина на „вие“.

— Но едно нещо трябва да ви е абсолютно ясно, г-н Малкович. Тъй като видимо не ни позволявате ние да поемем опазването на тайната на това оръжие, ще ви държим лично отговорен за всеки бъдещ провал. До старта на ЖУКОВ остават пет дни. Само пет дни. И докато нашите войници и бойна техника не започнат действия, американците не бива да научават за съществуването на ХИДРА. Иначе вашият живот няма да струва нищо. Запомнете този факт.

По-късно, пътувайки в лимузината си по краткия маршрут между Кремъл и своите офиси, Малкович мрачно размишляваше върху заплахата на руския президент. Е, накрая тигърът си показа и ноктите, и зъбите, повтаряше си той, мръщейки се. Още една, и то много добра, причина да си помисли за ответни мерки.

Хвърли страничен поглед към Брант. Високият русокос германец се бе полуизтегнал на задната седалка и гледаше през прозореца с невидящ поглед.

— Този Иванов дали ще успее да залови или убие американците? — попита Малкович тихо.

— Съмнявам се — изгрухтя с досада Брант.

— Защо?

— Защото на милицията и тайните служби поначало не може да се разчита — обясни германецът през стиснати зъби. — Въпреки всичките Дудареви чистки навсякъде са останали прекалено много корумпирани офицери, готови да продават информация и протекция на криещи се от закона лица с достатъчно пари. Малцина са читавите, а пък и сред тях има такива, които вярват в т.нар. „реформистки идеи“. Затова прекалено голяма е вероятността Смит и Девайн да си намерят хора, които ще им помогнат или най-малкото ще си затворят очите и ще ги оставят да избягат. И ако Иванов мисли обратното, значи и той е глупак.

Малкович мълчаливо се замисли върху горчивите, цинични оценки на подчинения си. Разсъжденията на Брант за ниския професионален морал на ФСС и милицията бяха силно обезпокояващи.

— В такъв случай — обърна се той към Брант — продължавайте вашето издирване на Смит и Девайн. Искам да ги намерите, при това максимално бързо. И то вие, а не руснаците.

— Ами 13-о управление? — погледна го другият. — Нали чухте какво каза Иванов? Той ще изисква всяка частица информация, която ние получим — така или иначе. При това ще бъде предостатъчно трудно да търсим американците, без на всяка крачка да се натъкваме на агенти на ФСС.

— Разбирам — кимна Малкович и сви рамене. — Затова в движение пускайте на руснаците достатъчно от информацията, която разкривате за този Смит, колкото да ви оставят на мира. А в същото време напрегнете всички сили вие първи да го откриете.

— Да заловим американците под носа на Иванов ще бъде доста трудно — предупреди Брант. — Но ви обещавам, че моите хора и аз ще се опитаме да направим максималното.

— Не ви плащам, за да се *опитвате*, хер Брант — натърти Малкович с мразовит глас. — Плащам си, и то предостатъчно, за да *успявате*. И изрично настоявам да правите съответната разлика, нали така!

— И ако заловя Смит и Девайн живи, тогава какво? — попита Брант спокойно. — Без Иванов да е научил за факта. Тогава какви ще бъдат заповедите ви?

— Ще ги изстискате до дупка — брутално натърти Малкович. — Ще научите за кого работят и какво са научили за ХИДРА досега, каква част от тази информация са предали в САЩ и...

— А сетне?

— Ще ги убиете — отсече Малкович. — Ако се налага, веднага — Обаче смъртта да е бавна. Този подполковник и мадамата с него са ми причинили толкова много неприятности и напрежение, че просто не знам... И за това ще трябва да си платят по най-подходящия начин, нали така?

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Москва

В полусъня си Джон Смит чу тихо чукане на външната врата и скочи от канапето, където се опитваше да си доспива. В движение със замах грабна деветмилиметровия макаров от масичката, свали предпазителя и вкара патрон в цевта. В следващата секунда бе застанал с разкрячени крака, готов за стрелба, насочил оръжието към вратата на апартамента. Поемаше въздуха равномерно, балансирайки дишането, и със задоволство забеляза, че ръцете му не трепнаха и за миг — мерникът на пистолета остана все така закован в една и съща точка.

От спалнята безшумно като призрак се измъкна Фиона Девайн също с оръжие в ръка. Пристъпваше меко с босите си крака по грубите дъски на пода.

— Кой е? — запита тя на руски, като променяше теноровите нотки в гласа, опитвайки се да имитира възрастна жена.

Отвън отговори мъжки глас, леко приглушен от дебелината дървена врата.

— Аз съм — Олег.

Смит изпусна въздух — беше познал гласа, още повече използвайки малкото си име, Киров даваше сигнал, че опасност няма. В случай, че е заловен — било от московската милиция, било от някой друг, който ги търси — и действа принудително, уговорката им бе да си каже двете имена.

Свали пистолета, постави предпазителя. Фиона постъпи по същия начин, сетне отиде да свали резетата и отключи вратата.

Високият едър руснак влезе бързо с два тежки куфара в ръце. Посребрените му вежди се извиха леко, когато видя пистолетите в ръцете им.

— Нерви, а? — попита той. — Е, има защо.

— Как е положението?

Киров остави куфарите на пода и пристъпи към близкия прозорец, дръпна леко пердето и надникна навън.

— Вижте сами — подкани ги той и кимна към улицата долу.

По протежение на целия мост над канала бяха спрени автомобили и камиони. Милиционери в сиви шинели и фуражки се движеха на двойки между превозните средства и проверяваха документите, задаваха въпроси, надничаха в колите. Съседните пресечки бяха блокирани от групи войници със зимни маскировъчни халати и автомати.

— Това са подразделения на Вътрешни войски — спокойно отвърна Киров. — Поразходих се из Москва. На ключовите пресечки и мостовете има проверки, както и на всички важни спирки на метрото.

— По дяволите — измърмори Смит и извърна лице към руснака. — Какво е официалното обяснение?

— Според централните новини вземат се рутинни мерки във връзка с издирването на чеченски терористи — сви рамене Киров. — На едно място обаче успях да се приближа до милиционерите и видях, че имат копия от паспортните ви снимки.

— Значи просто е въпрос на време — въздъхна Фиона.

— Точно така — трезво потвърди Киров. — А сега да се обърнем към фактите. Нямаме никакво време за бавене. И двамата имате нужда от нови документи — съответно нови лица и нови имена.

Смит го изгледа, поразен от нещо, което внезапно му хрумна. Думите на Киров събудиха асоциация някъде в подсъзнанието му. Далечна вероятност може би, недостатъчно ясна възможност. Постепенно още и още дребни подробности — частици от случилите се напоследък неща — започнаха да си идват по местата. И внезапно родилата се теория започна да се оформя, да придобива плът и очертания като внезапно разгорял се на вятъра тлеещ въглен.

— Имена — повтори Джон отривисто. — Ето я връзката, която ни се губеше. Чудехме се защо толкова много хора бяха убити, само за да ни се попречи да вземем бележките. Е, може би отговорът не е толкова труден, само трябва да видим как да стигнем до него, вместо да си блъскаме главите...

— За какво точно говорите, подполковник? — тихо запита Фиона, а по лицето на Киров се четеше същото недоумение.

Внезапно запален от собствената си теория, Джон ги побутна към масичката с разпръснатите по нея бележки.

— Имена — повтори той и с червен молив започна да маркира някои параграфи от тях. — Ето, сами вижте. Еленините записки съдържат имената на първите жертви. На семействата, още и адресите. Нали така?

Другите двама кимнаха, все още не разбирайки мисълта му.

— Е, тук някъде трябва да има друг вид връзка — между починалите и семействата им. Връзка, която ще ни помогне да разберем по-добре как действа това заболяване и какви са източниците му.

— Нищо не разбирам, подполковник — намръщи се Фиона и завъртя глава. — Нали вече говорихме, че не съществува ясна връзка между тези бедни хора — не ги е свързвало нито приятелство, нито семейни контакти, всъщност нищо, което би могло да обясни защо са разболели и починали при тези ужасни обстоятелства.

Смит кимна утвърдително и потупа бележките с пръст.

— Да, това е вярно. Елена, Валентин Петренко и другите руски учени, работили по заболяването, не са успели да засекаат нещо общо или обединяващо звено между четирите жертви. Но ако връзката е нещо по-неуловимо, да речем някаква обща генетична или друга биохимична характеристика? Може би органична уязвимост или съществувало отпреди условие, което прави жертвите особено уязвими спрямо непознатата болест?

— Мислите, че е възможно да се намери нещо подобно ли? — запита Киров. — При сегашните условия?

— Да, мисля — отново кимна Смит и го погледна в очите. — Но няма да е лесно. Първо ще трябва да намерим начин да разговаряме със семействата на покойните. И ако успеем да ги убедим да ни дадат кръв, тъканни и ДНК проби, една добре организирана поредица от лабораторни изследвания вероятно ще установи възможните общи характеристики.

— Ако мога да попитам, как ще ги свършите тези неща при положение, че сте в списъка на най-търсените от Кремъл хора, а по улиците гъмжи от милиция, агенти и войници? — доста сухо подхвърли Киров.

— Ами да, ето това е номерът — с насилена усмивка отвърна Смит. — Имаше една приказка, нещо от рода на „Страх ли те е от мечки, не ходи в гората“, нали така беше? Е, приятели, мечка страх, мен не страх... Крайно време е да започнем да си изкарваме заплатите, нали?

Берлин

Разположен в гора и около нея, както и край няколко малки, но прекрасни езера, Грюневалд е един от най-елитните и скъпи райони в Берлин. Построените навремето къщи и вили там са на доста голямо разстояние една от друга, заобиколени с чудесно оформени и пейзажно стилизирани терени, каменни стени, жив плет и горички.

Голям служебен пикап, боядисан в червено и бяло — цветовете на „Дойче Телеком“, — бе паркиран на „Хагенщрасе“, една от най-широките квартални улици в Грюневалд. Следобедът преваляше, а увисналото ниско над хоризонта бледо зимно слънце хвърляше дълги тъмни сенки по пътното платно. Времето беше ужасно студено, затова навън, в мразовития въздух, хора почти нямаше. Покрай автомобила мина бягащ за здраве мъж с шкембе и слушалки на ушите, мрачно концентриран върху възложената му от личния лекар задача, която, изглежда, облекчаваше донякъде с помощта на музиката от уокмена. Пуфтейки тежко, той скоро зави на първия ъгъл. След него се зададе възрастна двойка, излязла на следобедна разходка с треперещ от студ, видимо недоволен териер. Скоро и те се стопиха в далечината.

В кабината на пикапа с работещ двигател зад волана седеше Ранди Ръсел, отпуснала крака напред. Стройната ѝ елегантна фигура бе скрита в обикновен сив работен комбинезон, на ръцете носеше тънки кожени ръкавици, на главата — проста черна бейзболна шапка, която прикриваше късата ѝ руса коса и ушите. Често-често поглеждаше часовника и нетърпеливо се питаше колко ли още ще се налага да чака тук.

Погледна си ръкавиците и устните ѝ се извиха в крива усмивчица — щом ще мързелува тук до безкрайност, какво друго ѝ остава, освен да задъвче кожата, а сетне и ноктите, колко му е?

— Прислугата се раздвижва — прозвуча внезапно женски глас в скритите в шапката ѝ слушалки. — Изглежда, че приключват за деня и си тръгват. Сега ще минат покрай теб.

Ранди се поизправи и се загледа в излизащото от алеята пред недалечния съседен дом старо, очукано ауди. Прислужниците бяха двойка незаконно влезли в Германия словашки имигранти, на които Улрих Кеслер плащаше по някоя и друга пара да му чистят, готвят и поддържат градината. Сега се връщаха в мъничкия си, вероятно мизерен апартамент в далечните берлински предградия. Аудиито стъпи на „Хагенщрасе“, свивайки вляво, и мина край пикапа с Ранди. Тя проследи в страничното огледало стопсветлините му, докато изчезнаха.

— Какво прави нашето момче Кеслер? — попита тя в защипания за яката ѝ микрофон.

— Още е в кабинета — докладва този път мъжки глас — беше офицерът от ЦРУ, който следеше движенията на Кеслер в сградата на ФКП. — Потвърдихме информация, че довечера е канен на големия прием, който дава канцлерът. Според досието му Кеслер е първокласен подмазвач и в никакъв случай няма да изпусне сборището на германския политически елит, значи спокойно можеш да се възползваш.

— Отлично — зарадва се Ранди, усещайки, че досегашното притеснение от дългото изчакване я напуска. — Влизам незабавно.

И без да се бави повече, включи на скорост и потегли по алеята пред вилата на Кеслер, която се извиваше между високите дървета. Сградата бе строена в началото на миналия век в стила на английските едуардиански жилища с имена наоколо. Беше красива, бляскаво бяла, с обрасли със зелен бръшлян стени и широка веранда, опасваща дома на втория етаж.

Ранди заобиколи постройката и спря до големия гараж, който някога е служил за конюшня и помещение за каляските. Измъкна се от пикапа, застана неподвижно, огледа се и се послуша. Не долови нищо — нито звук от къщата, нито движение отвън сред дърветата.

Сетне от автомобила измъкна бойна жилетка с множество джобове и я облече над гащеризона. В нея вместо обичайните оръжия и експлозивни сега носеше голям набор универсални инструменти, шперцове и електронна техника. Заобиколи дома отново и тръгна към

парадния вход. Бе сигурна, че това е единствената врата, на която не са сложени резета или допълнителни заключващи механизми.

Клекна, внимателно огледа ключалката и извади от джобовете подходящите инструменти. Бяха сложен шперц и шило с кука, които вмъкна в процепа за ключа, сетне спря и заговори тихо в радиомикрофона.

— На вратата съм, Карла — каза тя на офицера, който пазеше в автомобил от другата страна на вилата. — Дам ли знак, пускай обратното броене. Трийсет секунди. Разбрано?

— Разбрано — отвърна по-младата жена. — Трийсет секунди, имаш ги.

— Чуваш ли ме, Майк? — попита веднага след това, този път обръщайки се към електронния експерт от екипа ѝ.

— Отлично, Ранди, на разположение съм — отвърна техникът спокойно.

— Добре — отвърна тя и отново огледа внимателно околността.

Вилата не беше далеч от улицата, всеки минувач би могъл да забележи как клечи пред вратата и човърка нещо. Ето още една причина да побързам, рече си строго и пое дълбоко дъх, чувствайки хладния въздух да навлиза в дробовете ѝ.

Заработи с две ръце, сръчно и деликатно намествайки шперца, помагайки си със закривеното шило. След няколко секунди внимателна работа чу щракването на езичето. Вратата се отключи. Въздъхна тихо със задоволство, прибра инструментите и се изправи.

— Внимание, всички — рече тихо в микрофона. — Влизането ми започва... сега!

Без по-нататъшно забавяне тя бутна вратата и влезе в Кеслеровата къща, веднага затваряйки след себе си. Намираще се в широко входно антре, осветено от окачен на високия таван полилей. От двете страни на коридора имаше врати, оказа се, че водят в стаи — отляво нещо като гостна с канапета и столове, отдясно — всекидневна. Отпред се откриваше зала, от чийто отсрещен край широка извита стълба водеше за горния етаж.

— Трийсет секунди — чу в слушалките гласа на охраната, жената отвън започваше обратното броене, следейки електронен хронометър.

Присвитите очи на Ранди светкавично пробягаха по стените и тавана на антрето, търсеха алармената инсталация. Ето я и нея! Бързо засече малката сива пластмасова кутия на височина колкото среден човешки ръст. Над десетцифрена клавиатура мигаше червена лампичка, това означаваше, че алармата се е включила при влизането ѝ. Знаеше, че в най-добрия случай разполага с трийсетина секунди, докато системата отброява предварително настроеното време собственикът да въведе кода. След това щеше да включи сирената, едновременно сигнализирайки в най-близкия берлински полицейски участък, че в дома се влиза с взлом.

Ранди сръчно измъкна малка електроотвертка, натисна едното бутонче на дръжката, за да я включи във въртене обратно на часовниковата стрелка, и се залови с първото от двете винтчета, които държаха предното капаче на кутиятката.

— Двайсет и пет секунди — рече гласът.

Първото винтче падна в облечената ѝ с кожа шапа, зае се с второто и скоро свали панелчето. Отзад се откри мрежа многоцветни кабелчета, свързани с интегрална схема. Очите ѝ пробягаха по кутиятката — трябваше ѝ задължително поставяният от производителя етикет с текст, посочващ типа на алармената система и модела.

— Двайсет секунди.

Ранди почувства, че устата ѝ пресъхва. Къде е дяволският етикет? Времето течеше прекалено бързо! В следващата секунда забеляза правоъгълната лепенка на лявата странична стена.

— Майк! Системата е ТЮРИНГ 3000!

— Разбрано, Ранди — отвърна техникът. — Използвай чип номер 5. Откачи зеления кабел и го включи в чипа в позиция 1. Сетне откачи черния и го включи на 2. Ясно?

— Ясно — отвърна Ранди, измъкна предварително конфигурирания чип от горен джоб, сетне бързо изпълни нарежданията.

Пулсът ѝ скочи рязко, кръвта бясно затупа в слепоочията ѝ. Изпълнен с дива паника глас някъде в съзнанието ѝ упорито повтаряше, че работи прекалено бавно и че алармата ей сегичка ще завие с всичка сила! Напрягаше цялата си воля да го потиска, но за беля, изглежда, накрайникът на черното кабелче бе клеясал. Не излизаше проклетият...

— Пет секунди... четири... три...

Ето! Измъкна го и го включи в чипа. Затаила дъх, с бързо туптящо сърце Ранди изчакваше чипът да подаде новите команди, заложи на базата на онова, което би направила всяка охранителна компания при получаване на фалшива тревога. Изведнъж червената лампичка светна зелено.

Ранди въздъхна дълбоко с облекчение. На връщане ще извърши обратната операция, ще завие капачето и ще излезе по същия път, без да оставя видими следи за каквото и да е проникване.

— Готово! — докладва тя тихо и добави: — Започвам огледа.

Сега вече достатъчно самоуверено пристъпи към изчерпателно претърсване на вилата на Кеслер, започвайки със стаята на приземния етаж, а сетне по стълбището и на втория. Едно нещо незабавно ѝ направи впечатление. Улрих Кеслер бе колекционер на произведения на изкуството. И то сериозен — с вкус към изключително скъпи оригинали на известни модерни автори. Ако очите не я лъжеха, Ранди констатира, че собственикът има произведения на Кандински, Полок, Мондриан, Пикасо, Кле и още няколко други достатъчно прочути художници от двайсети век. Най-доброто висеше на видни места по стените в различни стаи.

Огледа картините внимателно, извади цифров микрофотоапарат и започна да щрака поред.

— Никак не е лошо за обикновен държавен служител, хер Кеслер, ама никак — мърмореше си тя, снимайки поредния оригинал.

Трудно ѝ бе да даде точна оценка на реалната стойност на тези произведения, но бе готова да се обзаложи, че общо струват повече от десет милиона долара. Сега вече разбираше защо Кеслер не обича да кани колеги у дома.

Поклати глава с омерзение. Явно добре му плащаха на този човек за ролята му в протекцията на Вулф Ренке. Едно компетентно мнение, дадено от експерти по изкуството на ЦРУ, вероятно ще хвърли по-обилна светлина и ще осигури повече интересни подробности за състоянието на Кеслеровите финанси. Няма да му бъде приятно на висшия шеф на ФКП, когато тази информация види бял свят.

Прибра апаратчето и продължи огледа, този път започвайки от спалнята. Оттам врата водеше към помещение, което много приличаше на личен кабинет. Беше в задната част на вилата, разкошно обзаведено

и от прозорците му се откриваше великолепна гледка през дърветата към ярките светлини на шумния берлински бизнес център.

Застанала на прага, Ранди огледа обстановката с присвити очи и професионалният ѝ нюх тутакси я насочи към компютъра и телефона върху изящно антично бюро. Встрани имаше изпълнени с томове етажерки и още една скъпа картина. Вероятно зад нея се криеше и сейфът на хер Кеслер. Потисна импулса си да пребърка чекмеджетата на бюрото и да се опитва да отваря сейфа.

Този човек бе здраво корумпиран, но не и идиот. Едва ли можеше да очаква в сейфа да е скрил папка документи с надписче „Тайният ми живот и Вулф Ренке“. Усмихна се на идеята за миг и си рече, че Кеслер стопроцентово е оставил разни невидими капанчета, които сетне ще разкрият, че някой е бърникал в нещата му. А сейфът при всички случаи е защитен с електроника, аларми и дявол знае още с какво. Да оставя каквито и да е следи практически означаваше да го предупреди.

С тези мисли в главата Ранди забърка по джобовете на жилетката, където имаше цяла колекция миниатюризирани електронни подслушвателни устройства — последна дума на техниката. Усмихна се хладно. Подозрителен или не, рано или късно Кеслер ще узнае, че има много начини за научаване на нечии най-ревностно пазени тайни.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Москва

Минаваха вечерните пикови часове и стотици уморени след тежкия работен ден московчани се тълпяха по бавно пълзящите нагоре стръмни ескалатори на метростанция „Смоленская“. Сред тях имаше трима, от които единият бе висок здравеняк някъде около петдесетте. Носеше тежка пътна чанта от здраво платно, увесена на рамото му, а на лицето му бе изписано многострадално изражение. Щом стигнаха на върха, той търпеливо помогна на видимо много старите си майка и баща да стъпят на площадката, сетне ги поведе напред.

— Вече излизаме, майчице — говореше той тихичко. — Ето, още малко остана.

После се обърна към престарелия мъж и със същия тон продължи:

— Хайде, татенце, давай. Дръж се сега, не бива да се предаваме, нали?

А тук тълпата вкиснати и изморени столичани не бе по-малка и всички бързаха към изхода, наредени на опашките пред автоматите за магнитни карти, пуфтейки и пристъпвайки нервно, нетърпеливо от крак на крак. Повечето автомати не работеха, всъщност действията само централните три, а потокът хора се стесняваше и бавеше много повече от обичайното. Чуваха се остри реплики и недоволно мърморене, които минаваха в шепот, особено когато приближаващите бариерите съзираха причината за забавянето. Навсякъде по изходните и входните врати групи облечени в сиви шинели милиционери внимателно се взираха в лицата на минаващите. От време на време спираха някои хора и ги отвеждаха встрани за по-щателна проверка. Най-често бяха високи, тъмнокоси мъже и стройни, привлекателни чернокоси жени.

След като прегледа документите на поредната доведена при него двойка, лейтенантът от московската милиция Григорий Пронин отегчено вдигна очи и ги върна на видимо разтревожените мъж и жена с дежурните думи:

— Хайде, свободни сте — проблеми няма. Моля, движете се поживо.

Пронин бе не само отегчен, а и вкиснат, чак лицето му се кривеше в гримаси. С цялото му подчинено подразделение го бяха заковали тук в напълно безсмислена гонитба на някакви си терористи по дошло направо от Кремъл нареждане. Висяха на метростанцията вече часове наред заради нечия фикс идея. Лицата от раздадените им снимки нямаха нищо общо с чеченските мутри на истинските терористи. А междуременно, мислеше си лейтенантът горчиво, московската престъпност има същински празник — хайдуците ще си вилнеят на воля, ще крадат, ще бият и ще задигат коли, пък ченгетата тук да гонят Михалю.

В същия миг чу глъчка и се извърна още по-ядосан — на бариерата някой високо ругаеше и псуваше, хора се блъскаха и викаха. Начумерен повече от всякога, Пронин закри натам, гневно поставяйки ръка на закопчания кобур.

Тълпата на бариерата усети приближаването му и притихна. Повечето хора отстъпиха назад крачка-две, а при автомата останаха само трима. Единият бе висок и едър среброкос мъж, който отчаяно се опитваше да прекара пълна старица през процепа. Видимо минал преди нея, сгърбен старец с дълги бакенбарди и нечиста, сплъстена бяла коса се облягаше на бастун от другата страна и със слаб гласец зовеше жената да отиде при него. Закачените на мръсното му палто два медала от Великата отечествена война срещу хитлерофашизма говореха, че е ветеран.

— Какво става тук? — мрачно запита Пронин.

— Виждате майка ми тук... значи... — завайка се среброкосият извинително. — Все погрешно поставя картата, нали разбирате... виж сега, майчице, какво направи. Чак милицията идва да види какво личиним тук...

— Я дай на мен — отсече Пронин, грабна картата от треперещата ръка на жената и я постави в процепа, трилостовата бариера се завъртя и я пропусна, а синът ѝ я последва.

В същия миг ужасна миризма лъхна в носа на лейтенанта и направо го задави. Той отстъпи назад, удивен и шокиран.

— Боже мой! Каква е тази воня? — сопна се той.

Синът тъжно отвърна:

— Страхувам се, че вече не може да се удържа, нали разбирате мехурът... старост — нерадост... не може да се контролира. Сменям й пелените често-често, ама сам виждате тук в метрото... пък и тя е като малко дете...

Отвратеният Пронин махна с ръка на тримата да се махат час по-скоро, а милиционерите зад него отстъпиха в страни и им направиха път да минат. Това е да одъртееш истински, кисело си рече лейтенантът и отново обърна лице към тълпата. След секунди вече бе забравил инцидента.

Веднъж излезли на улицата, възрастната жена уморено прекрачи към най-близката пейка и се отпусна в нея. Двамата мъже я последваха.

— За Бога, Олег — кисело рече Фиона Девайн на мнимия си син. — Кълна се, че ще си повърна червата, ако не се измъкна от тези смрадливи дрехи и дяволските подплънки по мен... и то веднага!

— Съжалявам, майчице — отвърна Киров с тъжен глас, а едната му вежда театрално се изви нагоре, — обаче се налага. От друга страна, трябва да признаем, че малко повърнатото идеално се връзва с вонята и дегизировката, нали? Съвсем автентично се получава.

Опрян на бастуна, Джон Смит едва удържаше смеха си. Ужасно го сърбеше главата под перуката, смъдеше и кожата му под залепените бакенбарди, но неговите бяха зацапани само с машинно масло и оваляни в улична прах. При Фиона ситуацията бе далеч по-тъжна — беше завита в няколко слоя подплънки, за да изглежда дебела, а сетне бе навлякла вмирисани на урина дрехи.

Смит забеляза, че и обикновените минувачи ги отбягват, бързат да минат покрай тях с извърнати глави и сбърчени носове. Излъчващата се от тях миризма бе силно неприятна дори и на открито. Поклати глава с уважение към Киров — дегизировката, колкото и да бе неприятна, толкова пък се бе оказала ефикасна.

— Хайде, Фиона, давай — подкани руснакът. — Почти сме стигнали. Имаме още стотина метра и нещо до онази пресечка ей там.

Все още мърмореща под нос, Фиона се насили да се изправи и закуцука в показаната от Киров посока. За беля и обувките й се бяха оказали поне един номер по-малки. С известно усилие прекосиха

разстоянието на изток по „Арбат“ и свиха в тясна пресечка с множество магазинчета за книги, нови и използвани дрехи, парфюмерия и антики.

Киров ги отведе до магазин с тесен вход някъде по средата на уличката. Зад зацапаната му и слабо осветена витрина бяха струпани стари самовари, матрьошки, кристал и купи, лакирани кутии, типичен съветски порцелан, стари лампи.

Помещението приличаше на вехтошарница с прашни лавици и тезгяхи, по тях бяха разхвърляни десетки видове предмети — без видим ред или някакъв подбор. Наред с копия на известни църковни икони се търкаляха кожени червеноармейски колани и подплатени с кожа танкистки радиошлемове, позлатени свещници, очукани китайски чаени сервиси, украшения за дрехи, стари съветски плакати, някои от тях поставени в рамки.

Влизайки, завариха собственика — едър, възпълен черноок мъж с олисяло теме и снопчета коса над слепоочията — наведен над разчупена порцеланова чаша, която грижливо се опитваше да залепи. Очите му светнаха, когато зърна Киров. Веднага излезе иззад тезгяха и се втурна да го поздравява.

— Олег! — приветствено избумтя баритоновият му глас със силно грузински акцент. — Значи това са приятелите, за които ми говори по телефона?

Киров кимна въздържано.

— Същите са — отвърна той и се обърна към Фиона и Смит. — А този прехранен нехранимайко е Ладос Яшвили, самопровъзгласен зъл гений на законните московски антиквари.

— О, да, да — слушайте какво говори генералът, той винаги казва истината — откликна добродушно Яшвили, сви рамене и се ухили, разкривайки кафяви от никотина зъби. — При това нали всеки си изкарва прехраната — аз моята, те — тяхната, не е ли така? Всеки да си печели както си знае.

— И аз така съм чувал — рече Киров.

— Значи давай да започваме работата, нали? — с апломб рече Яшвили. — Не се безпокой, Олег. Убеден съм, че и ти, и приятелите ти ще останете доволни от моята стока.

— Ще останем ли? — със съмнение в гласа запита Фиона, оглеждайки се с едва прикрито презрение.

Яшвили се изкикоти и махна с ръка към натрупаните из магазинчето предмети със съмнителна стойност.

— Ех, бабушка, значи вие зле разбирате същността на моя занаят. Тези неща тук са просто за пред хората. Отразяват едно от хобитата ми, така да се каже. В същото време заблуждават любопитния милиционер и данъчните инспектори, дето се появяват чат-пат, за да си пъхат носовете навсякъде и да изнудват за пари. Елате сега да ви покажа истинската си стихия.

С тези думи едрият грузинец ги поведе към задната част на магазинчето зад една врата. Влязоха в нещо като склад, където бяха натрупани още повече вещи — в същата смес от наистина антикварни предмети и безполезни боклуци. Размести някои сандъци и една-две бали, а зад тях в ъгъла на това помещение се откри друга врата. Тя водеше надолу, към мазето, а в дъното на неголямото стълбище зърнаха заключена метална врата.

Яшвили отключи, отвори я със замах и се поклони в екстравагантен жест.

— Сами погледнете — рече той гордо. — Ето това, което виждате тук, е моето студио, един малък храм на моето изкуство.

Смит и Фиона се огледаха удивени. Стояха в голямо, добре осветено помещение. Тук имаше скъпа фотографска техника, компютри, няколко вида модерни цветни лазерни принтери и фотокопирни машини, фотоцинкографска техника, а по широки лавици бяха подредени всякакви видове хартия, мастила и химикали за остаряване на хартия. Една част от стаята бе отделена с параван за фотоателие с всичките му нужни съоръжения. Встрани имаше и широка мивка със сапуни, шампоани и кърпи.

Със същата широка усмивка Яшвили се тупна в гърдите и рече:

— С цялата си полагаема за случая скромност мога да заявя, че аз — Ладо Яшвили — съм най-добрият в избраната от мен професия — в Москва стопроцентово, може би и в цяла Русия. Ей го и генерала тук — отлично знае този факт, пък и затова ви е довел при мен, нали?

— Ти наистина си надарен фалшификатор — сухо рече Киров и хвърли поглед към американците. — Преди време КГБ държеше монопола върху уникалните възможности на Яшвили. А пък днес той си е вече в частния сектор, работи за себе си и се е доказал като чудесен бизнесмен.

Грузинецът кимаше усмихнато в потвърждение на Кировите думи.

— Вярно, голям талант имам и широк кръг клиенти. Онези, които искат да загърбят несретното си минало — по една или друга причина, — все при мен идват за помощ.

— И членове на мафията, а? — веднага запита Фиона.

Лицето ѝ бе безизразно, но Смит долови потискания в него гняв. Нямахше начин тя да харесва хора, помагали на московския подземен свят.

Яшвили сви рамене и този път се усмихна сухо.

— Кой знае? Може и на такива да съм помагал. Аз не задавам неудобни въпроси на хората, които идват при мен. Искат услуга, плащат си и толкова. И като си помисля, и вие двамата трябва да сте благодарни за това, нали?

Фиона се извърна към Киров и направо запита:

— На този човек доколко може да му се вярва?

— Доста, бих казал — усмихна се хладно руснакът и на свой ред се извърна към грузинеца. — Първо, защото е човек, чиято репутация изцяло зависи от абсолютната му дискретност. И, второ, защото собствената му кожа си му е скъпа. Нали така, Ладо? Знаеш какво ще се случи, ако изтече информация за онази работа, дете ще я свършиш на моите приятели тук?

Сега самохвалството на Яшвили като че пресъхна, той се сви, а пълното му лице леко пребледня.

— Ще ме убият. Може би лично Олег.

— Точно така, Ладо — рече Киров тихо. — Или пък ако не съм аз, ще го направят други от мое име. И в двата случая смъртта няма да е лека и бърза. Нали се разбираме?

Яшвили облиза устни и кимна.

— Знаеш, че винаги сме се разбирали.

Задоволен от отговора, Киров постави големия сак върху празна съседна маса, отвори го и ловко започна да вади разни неща. За секунди тя се задръсти от обувки и различни видове елегантно и стилно мъжко и женско облекло в нужните за американците размери. Най-накрая извади перуки в различни цветове и козметични помагала за дегизировка.

— Да уточним — искаш онези документи, за които говорихме? — обади се Яшвили, наблюдавайки с присвити очи купчината дрехи, която бавно растеше.

Киров кимна.

— Да. Приятелите ми имат нужда от нови чуждестранни паспорти... шведски, да речем. Също фотокопия от подходящи бизнес визи и имиграционни формуляри. Май че най-добре е да са издадени в Санкт Петербург. Още: документи, че са служители на Световната здравна организация. Също: руски документи — дублиращи другите, за всеки случай. Знаеш какви — солидни, стари руски имена. Проблеми в тази област ще има ли?

— Никакви — закима Яшвили бързо, възстановявайки жизнерадостното си самочувствие.

— Колко време ти е нужно?

— Три часа — отвърна грузинецът. — Хайде да речем четири най-много.

— Цената? — запита Киров.

— Един милион рубли — в наличност — отсече веднага Яшвили.

Смит чак подсвирна. По текущия курс това бе над трийсет хиляди долара. В същото време бе прилична цена за едни висококачествено подправени документи, жизненоважни при евентуални проверки.

— Добре — кимна Киров и измъкна от сака дебела пачка пари. — Сега половината. Другата — при получаване на стоката и ако приятелите ми са доволни.

Яшвили доволно закима, взе парите и се скри някъде да ги прибере. Киров заговори тихо:

— Остатъкът от парите е в сака. Щом свършите тук и се преоблечете, елате в бара на хотел „Белгород“, той е от тази страна на Бородинския мост. Току-виж не съм ви познал, а?

— Няма ли да останеш с нас? — изненадано запита Фиона.

Киров поклати глава извинително.

— Няма как. Имам важна среща — тихо отвърна той. — Лична, със стар другар. Човек, който може да има отговори на някои от въпросите, които ни интересуват.

— Стар приятел с униформа, а? — подпита Смит.

— Е, от време на време, да — съгласи се руснакът с кротка усмивка. — Иначе старшите офицери от ФСС често предпочитат нормален делови костюм.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Минаваше десет часът вечерта, когато Смит и Фиона Девайн влязоха в долния бар на хотел „Белгород“, но хора имаше предостатъчно. Мъже и жени в официални дрехи седяха в сепаретата и около масичките, сред тях и не малко чужденци. И покрай бара прави разговаряха и пиеха десетина души. В дъното дискретно свиреше джаз състав, а множеството говорещи едновременно гласове заглушаваха музиката. „Белгород“ е голяма, подобна на кутия сграда, без особени архитектурни достойнства, обаче хотелът е предпочитан от мнозина поради удобното си местоположение — недалеч от метрото и „Арбат“ — а и заради сравнително ниските цени.

Олег Киров седеше сам в ъгъла на шумното помещение и пушеше цигара. На масичката пред него стоеше полупразна бутилка с водка и две чашки. Изглеждаше замислен и тъжен.

Смит и Фиона се запровираха сред масите и спряха край неговата.

— Можем ли да седнем при вас? — попита Джон с доста тромав руски акцент.

Киров вдигна очи, изгледа ги мрачно, сетне физиономията му се смекчи.

— Разбира се. За мен ще е удоволствие.

Изправи се кавалерски, дръпна стола пред Фиона, намести го, за да седне тя удобно, и веднага даде знак на келнерката да донесе чаши.

— Мога ли да запитам как се казвате? Или е прекалено невъзпитано при толкова кратко запознанство?

— О, не, моля, ето — отвърна Смит, седна на съседния стол и плъзна шведския си паспорт към него.

Колкото самохвалко, толкова и професионалист, Яшвили бе свършил чудесна работа. Киров разлисти документа с вещото око на познавач. Изглеждаше поне на десетина години, в него имаше множество изходни и входни печати за различни държави.

— Приятно ми е, аз съм доктор Кале Щранд — епидемиолог към СЗО — рече Смит.

— Аз пък се казвам Берит Линдквист — обади се Фиона с дяволита усмивка. — Лична асистентка на д-р Щранд.

— С ударение върху лична, а? — подхвърли Киров и повдигна вежди.

Тя му се закани с пръст.

— Не всички шведи са болни на тема секс, г-н Киров. Моите отношения с д-р Щранд са стриктно професионални.

— Прощавайте, госпожице Линдквист — отвърна руснакът с учтива усмивка, сетне замълча и известно време внимателно ги оглеждаше, като накрая одобрително кимна: — Добро изпълнение. Смятам, че ще мине навсякъде.

— Да се надяваме — отвърна Смит, едва сдържайки постоянния си подтик да се почеше по веждите.

Върху черната си коса носеше руса перука, заради което се наложи да изруси веждите си и в момента те дяволски го сърбяха. В устата, под бузите, имаше специализирани подплънки и лицето му изглеждаше по-широко. Под ризата и колана имаше други подплънки, които го правеха поне десетина килограма по-тежък, при това и леко го състаряваха. Тежките очила с дебели черни рамки и нулеви диоптри пък отклоняваха вниманието от сините му очи. Всички тези отделни елементи на дегизировката бяха сами по себе си доста неприятни за изтърпяване, обаче общо отлично променяха външния му вид. И всяка милиционерска проверка би минал със сигурност.

И Девайн бе значително променена. Косата ѝ бе подстригана и боядисана в тъмночервено. Високите токове добавяха поне три сантиметра към височината ѝ, а новите дрехи също изменяха фигурата — достатъчно, колкото да не изглежда като старата Фиона.

Джон мълчеше, докато келнерката почисти масата, отнесе старите чаши и донесе нови. Сетне запита:

— Твоят приятел от ФСС каза ли нещо интересно?

— Всъщност да — рече мрачно Киров, а в очите му се появи тревога. — Първо потвърди, че ви издирват по нареждане от най-високо място — значи направо от Кремъл. Милицията и подразделенията на вътрешни войски, които са предадени към нея по този повод, докладват лично на Алексей Иванов.

— Иванов ли? — сепна се Фиона. — Това е лоша новина.

Смит се наведе над масичката.

— Обясни ми, ако обичаш, кой е този Иванов?

— Шеф е на тринайсето управление на ФСС — отвърна Киров.
— Подчинен е пряко на самия Дударев и на никой друг. Неговият отдел си работи независимо от общата командна структура и йерархията във ФСС — винаги и по най-различни поводи. Говори се, че неговите агенти не зачитат законите и най-нагло погазват конституцията. И доколкото съм информиран, това е самата истина.

Фиона кимна в знак на съгласие и лицето ѝ сякаш потъмня.

— Този човек е безпощаден и абсолютно аморален. В същото време е крайно компетентен в работата си. Кое то пък ме кара да се замисля и питам как така се отървахме при първата засада? Защо беше нужно да убиват Веденская на улицата, а сетне да се опитват да ни отвлекат с онази фалшива линейка? Много по-просто беше милицията да ни задържи по някакъв си измислен повод, а после да ни предадат на неговата служба.

— Защото това не беше работа на Иванов — тихо отвърна Киров.
— Поне не и изцяло. Моят приятел и бивш колега успял да хвърли едно око на представените от милицията доклади по случая. Значи преди Кремъл да заповяда спиране на по-нататъшните разследвания.

— И какво? — запита Смит.

— Милицията е разпознала двама от мъртвите — продължи Киров. — И двамата са бивши служители на КГБ, специалисти по мокрите дела. Срещу дисиденти и заподозрени предатели.

Смит кимна мрачно, познаваше термина. Мокри дела е евфемизъм за практически санкционирано от държавата убийство.

— Казваш бивши служители. Защо бивши?

— Точно така — обясни Киров и махна с ръка. — Защото през последните няколко години са работили за групата „Брант“. Същите хора, които са се опитвали да те елиминират в Прага.

— Обаче Брант — бивш офицер от Щази — и неговите наемници работят по поръчка за който плати най-добре — намеси се Фиона. — И отгук въпросът: кой плаща за нашето евентуално отвличане? Кремъл посредством Иванов ли? Или някой друг?

— Засега не съм сигурен — призна Киров. — Но моят колега е научил, че линейката действително е регистрирана като собственост на Медицинския център „Свети Кирил“.

Фиона забеляза изписаното по лицето на Смит недоумение и обясни:

— Този център е смесена западно-руска клинично-учебна болница, чиято цел е да подобрява нивото на здравеопазването в национален мащаб.

Сетне се обърна към Киров и запита:

— Може би са откраднали линейката от там?

— Ако е така — отвърна Киров замислено, — тогава е странно защо за кражбата няма оплакване в милицията.

— Да, любопитни неща — отбеляза сухо Смит. — А кой финансира тази медицинска клиника?

— Води се за консорциум — с обществено и частно участие — отговори Фиона. — Може би една трета от бюджета се дава по линията на Министерството на здравеопазването. Останалите пари обаче идват от цяла мрежа западни благотворителни институции и фондации...

Внезапно замълча и се замисли, прехапвайки език.

— ... ами да, да. Сега се досещам, че немалка част от финансите се изплащат от фондация под контрола на Константин Малкович.

— Все по-интересно и по-интересно става — коментира Смит, замисляйки се върху събитията от последните два дни от нов ъгъл.

Оформяше се доста неприятна картинка — перспектива, която нямаха право да пренебрегват. Извърна глава към Фиона и рече:

— Само помислете върху следното: вие се обръщате към този Малкович по повод заболяването и опитите на официалните власти да потулят случаите. Той твърди, че е ужасен и обещава да направи всичко възможно, за да научим истината. А сетне, моля ти се — значи няколко часа по-късно вас ви поставят под наблюдение на професионален екип. Следите ли логиката?

Фиона кимна утвърдително.

— Добре тогава — продължи Смит. — Успявате да се измъкнете от следенето, обаче преди това пък същите хора са ни засекли *заедно* край „Патриаршие пруди“. А впоследствие на различни места са запищели алармите, нали така? И по-късно същата вечер групата „Брант“ стяга обръча около нас. А сега излиза наяве, че използваната от тях линейка е собственост на болница, която получава здрави пари от добрия стар Константин Малкович.

— Мислиш, че той може да е в същата игра заедно с Дударев ли? — запита Киров, вече доста намръщен.

— А ти смяташ, че е невъзможно ли? — контрира Смит и поклати глава. — Не, братко. В крайна сметка логиката говори, че тук наистина може да има и някои съвпадения. Но иначе около г-н Малкович се набират доста въпросителни и нещо като димна завеса, не съм ли прав?

— Прав сте, разбира се — горчиво откликна Фиона. — При това може да се окаже, че зад онова, което наричате димна завеса, може да се появи и доста огън...

И лицето ѝ се зачерви от гняв. Припомняше си подробностите от интервюто с Малкович, само че този път преценяваше казаните от него неща през друга призма. Чак изскърца със зъби от ядно разочарование.

— Само че нищо не можем да докажем за него точно сега!

— Така е — констатира Киров мрачно. — Ако този милиардер е в играта заедно с Кремъл, той ще взема нужните предпазни мерки, поне докато вие с подполковник Смит сте живи. До него няма да допускат непроверени хора, ще покрият евентуалните доказателства и ще блокират всички възможности за научаване на истината. Направим ли опит да се доберем до него лично, все едно сами да си сложим главите в торбата.

Смит кимна, беше съгласен.

— Прав си. Далеч по-разумно е да се опитаме да стигнем семействата на починалите. Приоритет за нас сега са солидни факти около причините за новото заболяване. Обаче, преди да действаме, трябва да докладваме на Клайн за съмненията си.

— Мисля, че има още едно нещо, което г-н Клайн трябва да научи — обади се Киров. — Според колегата от ФСС в страната са налице симптоми за далеч по-сериозна опасност. И тя е може би някак свързана именно с това тайнствено заболяване, обаче го надвишава далеч по смисъл и мащаби.

И той започна да излага научените факти, а Фиона и Джон слушаха мълчаливо и с все по-загрижени лица. Руснакът разказа за слуховете около интензивните военни приготовления, които вече се носели из горните етажи на централата на ФСС на „Лубянка“. Някои източници шепнели за тайни придвижвания на големи войскове единици и военни маневри, прехвърляне на значителни количества

муниции, хранителни продукти и гориво в тайни арсенали и депа по руските граници, за засилени мерки на сигурността около Кремъл и Министерството на отбраната.

И всички тези факти сочеха към немислимото — голяма военна кампания за агресия срещу бившите съветски републики.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Белият дом

— Г-н Клайн, сър — както винаги нацупено заяви Естел Пайк, въвеждайки бледия дългонос мъж в Овалния кабинет. — Настоява да ви види.

Президентът Сам Кастила вдигна уморено лице от купчината папки и документи, затрупали любимата му маса от борово дърво, но усмивката му бе топла. Иначе под очите му имаше тъмни сенки, резултат от няколко безкрайни дни напоследък, последвани и от безсънни нощи. Кимна любезно към един от столовете пред масата.

— Сядай, Фред, настанявай се. Ей сега ще ти обърна внимание.

Клайн седна послушно и мълчаливо изчака старият му приятел да довърши доклада, който четеше. Големите червени букви върху корицата на папката говореха, че той съдържа получена от разузнавателните спътници строго секретна информация. Кастила дочете материала, изсумтя отвратено и прибра страниците обратно в папката.

— Пак ли неприятности? — внимателно попита шефът на Първи секретен отдел.

— Колкото си искаш — отвърна президентът и прокара пръсти през косата си, сетне махна с ръка към множеството документи по масата. — И спътниците, и други източници непрекъснато засичат мащабни придвижвания на руски военни части в няколко гранични района — тези с Украйна, Грузия, Азербайджан и Казахстан. Общата разузнавателна картина обаче е доста фрагментарна и непълна. При това никой в ЦРУ или в Пентагона не желае да каже определено какво точно става там.

— Поради проблеми с твърдите факти ли? — попита Клайн. — Или защото са затруднени с анализирането им?

— И двете — изръмжа Кастила, потърси нещо сред купищата документи, измъкна папка с доклади и я подхвърли през масата към Клайн. — Ето ти пример за онова, което ми изпращат. Сам виж.

Бяха аналитични материали на РАМО за възможно прегрупиране и увеличаване на мощта на разположените в Чечения и край Кавказките планини руски дивизии. Позовавайки се единствено на сателитни снимки, показващи прехвърляне на големи количества военно оборудване с жп транспорт в области около Грозни, някои военни анализатори допускаха възможността руснаците да натрупват сили за нова голяма офанзива срещу ислямистките бунтовници в региона. Други обаче отхвърляха тази вероятност, изтъквайки, че става дума за рутинни ротации на военен персонал. Неколцина аналитици, малцинство сред останалата част, пък бяха на мнение, че прехвърлянето на танкови и стрелкови формации към Чечения е само заблуждаваща маневра — реалната цел е нанасяне удар на друго място, само че никой не можеше да каже къде точно.

Клайн прегледа набързо докладите, а неодобрението му растеше с всеки пореден лист. Поначало като жанр разузнавателният анализ е нещо доста сложно, най-често неточно и непълно. Но по незадълбоченост тези материали тук засенчваха почти всичко, което досега бе минавало през ръцете на Клайн. Теоретичните постановки бяха представени със забележително мъгляви термини, натоварени с прекалено много условности. Затова не бяха и убедителни, а по-скоро неясна и слаба смес от предположения, дори и неподредени по степен на вероятност. И от гледна точка на получателя — президента, който трябваше да взема политическите решения, анализите нямаша никаква стойност, тоест изглеждаха напълно безполезни.

Клайн вдигна очи и поклати глава с недоволство.

— Това тук е второкласна работа, Сам.

— По-добре я наречи третокласна — ядно отвърна Кастила. — Най-добрите ни специалисти по руските въпроси са или покойници или треперят от страх, че и техният ред идва. А онези, от по-долните нива, просто нямат достатъчен опит... и то си личи.

Клайн кимна. Да отделиш зърното от плевата в съвременното разузнаване — разпокъсани фрагменти от засечени комуникации, трудни за разчитане сателитни снимки, случайно дочути от агентурата и посолствата слухове — бе изкуство, което се развива и създава с дългогодишно обучение, натрупване на теоретичен опит и практика.

Все така смръщен, президентът свали очилата си и ги захвърли върху масата. Сетне погледна Клайн и поклати глава.

— Е, това вече ни води до поставената ти задача, Фред. Да засечеш причинителя на това заболяване. Какво си направил по въпроса досега?

— За съжаление по-малко, отколкото бих желал — отвърна Клайн. — Но току-що получих спешен сигнал от Смит и Девайн.

— И?

— Те определено са се натъкнали на нещо много неприятно в Москва — тихо обясни шефът на Първи отдел и направи гримаса — ужасно много му се искаше да захапне намиращата се в джоба на сакото му любима лула от корен на изтравниче. — Някои от новините, които научих от тях, се връзват с докладите, които току-що ми показа. За съжаление не съм успял да си обясня какво точно ще означават те в една обща картина.

Кастила внимателно изслуша подробностите, които Клайн изреди, обобщавайки свършеното от екипа му до този момент, включително съмненията относно възможното участие на Константин Малкович в руските планове и слуховете за предстоящи военни действия, съобщени от колегата на Киров от руската разузнавателна служба.

Бръчките по лицето на Кастила сякаш се задълбочиха.

— Не ми харесват тези неща, Фред, ама никак. Нещо много опасно става — рече президентът и се облегна назад с тежка въздишка. — Значи няма съмнение, че причинителят на смъртта на онези хора в Москва преди два месеца е същата болест, с която сега и ние си имаме работа, нали?

— Никакво съмнение — потвърди Клайн смръщено. — Смит потвърди, че симптомите и изследванията, за които е чел, съвпадат с констатациите на нашите здравни центрове и изследователи. Обаче...

Не завърши изречението и Кастила го изгледа въпросително.

— Обаче какво?

— Обаче без солидни доказателства за официална руска роля в използването на това тайнствено заболяване като оръжие не можем да очакваме който и да е — било в НАТО, или в другите страни около Русия — да се съгласи с предприемане на сериозни ответни мерки — продължи Клайн, свивайки тесните си рамене извинително. — Опитите на Кремъл да потули разпространяването на болестта там могат да бъдат окачествени като престъпно глупави, обаче нашите

европейски съюзници няма да погледнат на тях като достатъчно оправдание за ответни икономически санкции или за повишаване на нивата на бойната готовност в НАТО.

— Така е — сухо отвърна Кастила? — Представям си само какъв вой ще се вдигне и какви опасения и възражения ще се изсипят и в Париж, и в Киев, и в Берлин, само да поискам да заемем обща твърда позиция срещу Дударев и режима му на базата на записките на една покойна лекарка. И някакви си неясни сателитни снимки също няма да ги убедят, нито пък слухове втора ръка за възможна руска мобилизация, та дори и тя наистина да е мащабна.

Кастила въздъхна и удари с ръка по масата.

— По дяволите, Фред! Нуждаем се от факти! Твърди факти. Иначе действаме на сляпо и се зъбим на мъгляви сенки.

Клайн кимна безмълвно в знак на съгласие.

— Виж какво, след като свършим с теб тук, незабавно ще свикам Съвета за национална сигурност — изведнъж реши президентът. — Ще се наложи максимално да засилим наблюдението над руснаците и въоръжените им сили — по всички канали и с всички средства. Най-малкото незабавно трябва да се пренастроят спътниците за активна разузнавателна дейност над граничните райони.

Кастила не съумя да остане повече на едно място, бутна стола си назад и рязко се изправи, като закрачи към високите прозорци над южните морави на Белия дом.

Пиковите часове в американската столица набираха сила, а в падащия бързо мрак лазещите бавно към „Конститюшън Авеню“ автомобили изглеждаха като мудро търкалящи се светли, многоцветни мъниста. Президентът се загледа навън, а след малко извърна глава към Клайн.

— Познаваш ли лично Константин Малкович?

— Не сме се срещали на живо — отвърна Клайн и се усмихна леко. — Общуването с този тип милиардери е малко над моето социално-финансово положение, господин президент.

— Е, аз пък съм го виждал — въздъхна Кастила. — Могъщ във финансово отношение човек. Силен характер. И амбициозна личност.

— Колко амбициозен, ако мога така да се изразя?

Кастила се усмихна тънко.

— Достатъчно амбициозен, че да седне дори и на това място ей тук — президентското, — ако например бе роден в САЩ, а не в Сърбия.

Клайн кимна с разбиране.

— Веднага ще наредя да направят всички възможни проверки и справки за него и за цялата му могъща финансова империя. Ако работи с руснаците тайно, може би ще има начин да открием някои връзки, а оттам да проследим и какво евентуално планира в момента.

— Добра идея, Фред, действай по нея — съгласи се президентът, сетне се смръщи. — И все пак не съм сигурен докъде ще стигнете с проверките. Данъчните служби се опитваха да свършат същата работа преди няколко години — имаха немалко сигнали за прикриване на доходи. Само че се натъкнаха на солидна стена и трябваше да се откажат. Всичките му финансови институти и институции са подредени в невероятен лабиринт от офшорни холдинги и частни фондации. Финансовото и търговското министерство пък имаха данни, че той тайно контролира множество други бизнеси чрез посредници, трети лица и прочее, които елиминират възможностите да се докаже нещо незаконно или разобличаващо.

Сега и Клайн се намръщи.

— Звучи ми като съвършена организация за съмнителни тайни операции.

— Ами да, разбира се — кисело се съгласи Кастила отдалечи се от прозореца и се върна при стария си приятел. — Хайде да ми разкажеш повече за твоите хора в Москва.

— Разбира се, сър.

— Доколкото разбрах, прикритията им са изгърмели, нали така? Значи си наредил на Смит и Девайн да напуснат Русия?

Клайн замълча за миг, подбирайки думите си грижливо.

— Всъщност опитах се да им внуша, че трябва да излязат от страната колкото се може по-бързо.

Кастила вдигна вежди в изненада.

— Да им внушиш ли? Дявол да го вземе, Фред, ти нали ми каза, че практически всяко московско ченге или агент е по дирите им? Какво биха могли да научат при такива обстоятелства?

Шефът на тайния отдел му хвърли дяволита усмивка и поклати глава.

— Ти си чувал и друг път за възможностите на Джон Смит, нали, Сам? Фиона Девайн не я познаваш. Все още. Но мога да те уверя, че и двамата са удивително настойчиви и последователни хора. Фактически са хора находчиви, с инат и с хъс, приличат на тебе самия понякога. Хванат ли се с една работа, винаги я докарват до край. А в момента и двамата нямат никакво желание да си признаят, че са победени.

— Хъсът и смелостта са добри човешки качества — тихо откликна Кастила и по лицето му се изписа още по-загрижено изражение. — Обаче случаят е деликатен и ти го знаеш. Въпросът ми е те дали го разбират: че ако ги арестуват, ще вдигнем ръце и ще ги оставим на вълците?

— Разбира се, че знаят, г-н президент — сериозно отвърна Клайн. — Това е част от тяхната работа в нашия отдел. И двамата отлично разбират какви рискове носи професията им. И ако се наложи, убеден съм, че ще направят всяка жертва, която може да се изисква от тях.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

20 февруари
Берлин

Откъснат противно на волята му от и без това неспокойния сън, Кеслер отначало реши да не вдига слушалката на настоятелно звънящия до главата му телефон. Сетне отвори очи и се разбуди окончателно. Светещите стрелки на будилника показваха шест часа и няколко минути. Това го вбеси, той изпъшка и се опита да покрие глава с възглавницата, за да заглуши влудяващия, настойчив бръм. Защо проклетият телефонен секретар не се включва? — запита се той и разтърси глава. И по-късно — в някакъв по-човешки час — ще може да се занимае с въпроса, по който го търсят, колкото и да е спешен! Каквато и криза да е настъпила, майната й!

Криза ли? Сега се сепна и ококори очи. Дори и в мислите му тази дума бе в състояние да го приведе в напълно разбудено състояние. Позициите му в най-висшите кръгове на Министерството на вътрешните работи изискваха началниците му винаги да го виждат в светлината на изключително трудолюбивия, незаменим служител, на който може да се разчита абсолютно за всичко. Старшият офицер от Федералната криминална полиция, на когото може да се възложи и най-отговорната и тежка задача.

Изпъшка тежко и се изправи до седнало на леглото положение. Сега усети режещата в слепоочията му болка и ужасния вкус в устата. Прекалено много си бе пийнал на приема на канцлера предната вечер. Сетне бе влошил нещата още повече, като бе изпил поредица чашки от гъсто и силно турско кафе в отчаян опит да изтрезнее, за да може да седне на волана и да се прибере у дома.

И стомахът му се бе разбунтувал, нещо в него сякаш клокочеше, той се оригваше, имаше и газове. А когато успя да си легне, часът вече преваляше три.

Протегна ръка към слушалката, без да гледа в същата посока.
— Да? Кеслер е на телефона.

— Добро утро, хер Кеслер — чу се ясен и свеж дамски глас, който звучеше чак скверно, като се имаше предвид ранният час. — Името ми е Изабеле Щаан и съм извънреден прокурор към Министерството на правосъдието. Работя в сектор „Обществена корупция“ и ви се обаждам, за да насрочим незабавна среща с вас по много специален и спешен въпрос...

Главоболието на Кеслер сякаш се удвои. Да го събужда преди разсъмване някакво си нископоставено леке от правосъдието? Тия там за какви се мислят, бе! Стисна слушалката, тройно разгневен и викна в нея:

— За какво, по дяволите, ще ме вдигате по това време и ще ми звъните в къщи, а? Не знаете ли нормалните процедури? Ако вашето ведомство има нужда от съдействието на ФКП по някое разследване, първо ще си насочите молбата по съответните канали! Пратете си дивотиите по факса в нашата служба за връзки и съответният служител ще ви отговори надлежно, както се полага по наредбите!

— Не ме разбрахте, хер Кеслер — заговори жената и този път в тона ѝ май се прокрадваха весели нотки. — Виждате ли, в случая става дума лично за вас. *Вие* сте обект на официално разследване за корупция, с което съм натоварена аз. И затова ви се обаждам.

— Какво? — ревна Кеслер и сега наистина се разбуди окончателно.

— Получихме сигнали с особено тревожни твърдения по ваш адрес и относно вашето поведение, хер Кеслер — продължи жената със същия свеж тон. — В смисъл, че имате отношение към укриването на професор Вулф Ренке от закона и търсещите го в същата връзка органи преди шестнайсет го дини...

— Това е абсолютна глупост! — ядно избухна Кеслер, но стомахът го присви.

— Така ли? — попита онази отсреща, а сега тонът ѝ бе вече променен — доста по-хладен и с презрителни нотки. — Тогава с нетърпение очаквам вашите разяснения във връзка с покупките ви на извънредно скъпи произведения на изкуството — при това всички заплащани в наличност. Трудно беше да проверим всичко и да издирим отделните операции, но се справихме. Ето ги тук пред мен справките: първо през 1990 г., картина на Кандински, купена от галерия в

Антверпен за сумата 250 000 евро по сегашен курс. Сетне през 1991 сте купили колаж на Матис...

Кеслер слушаше занемял и се ужасяваше все повече и повече. Вече бе облян в студена пот, а жената отсреща изброяваше покупките на любимите му картини с болезнено удивителна точност. Купувани с парите, които бе получавал, за да осигурява спокойствие и протекция за Ренке вече толкова много години. Преглътна с мъка, опита се отново и едва удържа да не повърне. Откъде може да знае толкова много неща тази обикновена следователка от Министерството на правосъдието? Винаги бе вземал извънредни мерки, бе внимавал изключително много да не го засекаат. Бе купувал от различни агенти, винаги под различни имена и адреси. Невъзможно би било да се проследи толкова сложна следа от продажни документи на различни търговци и художествени галерии. Тогава как е станало?

Напрягаше си мозъка, мислите му препускаха. Дали не би могъл да блокира разследването? Малко натиск тук и там... Собственият му шеф — министърът на вътрешните работи, му дължи цял куп услуги. Но веднага отхвърли тази възможност като непрактична. Министърът никога няма да рискува да се компрометира с опит да прикрие скандал от подобна величина.

Не, положението беше много лошо. Направо фатално. Налагаше се да бяга. И да зарече ценните си картини, заради които бе поставил на карта и високата си служба, и честта си, и дявол знае още какво... Всъщност всичко! Налагаше се да се покрие, но затова пък трябваше да потърси помощ от друго място.

Седнала в каросерията на тъмнозелен форд пикап, спрян на няколко пресечки разстояние от Кеслеровата вила, Ранди завърши разговора и окачи слушалката.

— Май тръпки му полазиха по гърба на това копеле, ама напълно си го е заслужило — доволно констатира Ранди и се ухили. — Бас държа, че в момента трескаво върти телефоните за помощ.

Един от двамата електронни специалисти на ЦРУ в претръпканата с техника кола поклати глава и отвърна:

— Само виж какво показва графиката на гласовия стрес...

И младежът показва кривата на уреда, който по гласа бе анализирал стресовото състояние на Кеслер по време на телефонния разговор.

— Този тип е на ръба на пълната паника. И това състояние стартира в мига, когато спомена картините.

— Внимание, моля — обади се другият техник и вдигна ръка, внимателно заслушан в звуците в слушалките му.

Ранди прегледа командното табло пред себе си и бързо включи още няколко от подслушвателните устройства, които бе поставила на различни места в Кеслеровия дом. Заслушана в различните звукови сигнали, след малко тя поклати глава и рече:

— Този тип тича из къщата като невестулка. Току-що излезе от спалнята. Мисля, че отива към кабинета си.

— Оттам ще използва друг телефон — прогнозира единият от операторите.

— Вероятно — съгласи се Ранди. — В спалнята апаратът е безжичен. Едва ли ще рискува с него, та да го чуят случайни хора.

И двамата кимнаха едновременно. Безжичните телефони по принцип действат като маломощни радиопредаватели, затова позволяват много лесно засичане и включване в разговора. Никой, който разбира поне малко от такива неща, не би рискувал да води таен или важен разговор с такъв телефон. Най-малко Кеслер с неговия опит.

Първият оператор затрака по компютърната клавиатура пред неговото табло.

— Включвам се в мрежата на „Дойче Телеком“ — каза той. — Готов съм да пусна търсачката.

Все още силно запотен, Кеслер се отпусна тежко на красивия стол зад масивното бюро в кабинета и мълчаливо вторачи очи в телефона. Дали да се обади? Даденият му номер бе само за фатално спешни, извънредни случаи. Сетне се изсмя нервно. Извънредни случаи! Глупости. Това неговото какво е?

С трепереща ръка придърпа апарата и бавно, много грижливо набра номера — беше дълъг с голям международен код. Въпреки ранния час телефонът от другата страна даде само три сигнала, преди да вдигнат слушалката.

— Да, моля? — чу се хладен, делови глас — същият, който му бе давал нареждания от време на време през последните две десетилетия.

— Кеслер се обажда — изтърси старшият офицер от ФКП и шумно преглътна.

— Отлично зная кой се обажда, Улрих — каза гласът на професор Вулф Ренке. — Не ми губи времето с разни протоколни любезности. Какво искаш?

— Нуждая се от незабавно извеждане и нова самоличност.

— Обясни.

Опитвайки се отчаяно да запази спокойствие и равновесие, Кеслер бързо предаде смисъла на състоялия се преди малко разговор с жената от правосъдното министерство.

— Както сам виждате, незабавно трябва да се спасявам от Германия — завърши той. — Спечелих си малко време, защото обещах на следователката да се срещнем след няколко часа, обаче тя вече е научила прекалено много неща за финансовото ми състояние. Не мога да рискувам да отивам в министерството.

— Смяташ ли, че тази жена на име Щаан е истинска? — ледено запита Ренке.

Кеслер направо се шашна.

— Че каква да бъде?

— Ти си глупак, Улрих — рязко отсече професорът. — Не си си направил дори труда да провериш коя е тази личност и да потвърдиш откъде е, а тичаш при мен за помощ като уплашен заек, сякаш не си дългогодишен професионалист.

— Че какво значение има? — запита Кеслер. — Която и да е тя, прекалено много знае. И защо ще ми се обаждат рано сутрин с такива въпроси, а? Дори и да не са съответните служители. Не, тук не съм в безопасност.

За миг си представи лицето на Ренке, за когото бе направил толкова много, и почувства силно омерзение.

— Поне толкова ми дължите, хер професор.

— Аз на теб *нищо не ти дължа* — отрязва го Ренке хладно. — Ти за всички услуги си си получил прекалено щедро възнаграждение. Фактът, че други хора са научили за твоите отклонения, е неприятен, но той не ти дава правото да имаш извънредни претенции спрямо мен.

— Значи нищо няма да направите за мен? — попита Кеслер, направо втрещен.

— Не съм казвал такова нещо — тросна се Ренке. — Всъщност ще уважа искането ти, макар и за свои лични цели. Сега ме слушай внимателно и изпълнявай указанията ми точно. Първо: остани на място. Никакви телефонни разговори повече няма да водиш. По какъвто и да е повод! Когато подробностите по извеждането ти бъдат уточнени, аз ще ти се обадя с нови инструкции. Ясен ли съм?

— Да, да, съвсем ясен, хер професор — закима бързо с глава Кеслер.

— Добре. Сам ли си?

— Поне засега — отвърна Кеслер и погледна часовника на бюрото. — Обаче готвачката и прислужникът ще пристигнат най-много до час.

— Върни ги — нареди Ренке. — Кажим им, че си болен и нямаш нужда от услугите им за деня. При изчезването ти не бива да има свидетели.

— Слушам, точно така ще постъпя — бързо отвърна Кеслер.

— Радвам се да те чуя така отзивчив, Улрих — рече Ренке и в гласа му звучеше искрено задоволство.

В колата на ЦРУ първият техник се обърна към Ранди с изписано на лицето съжаление, свали слушалките и ѝ ги подаде.

— Ето какво прихванахме от линията по време на Кеслеровото обаждане.

Ранди намести слушалките и се заслуша внимателно, а операторът върна записа. От него излизаше само високо модулирано писукане, прекъсвано от атмосферни смущения. Повдигнала едната вежда, Ранди въздъхна и запита:

— Кодирано, а?

— С отлична техника — отвърна техникът. — На пръв поглед само бих казал, че какъвто и кодиращ софтуер да са използвали тези хора, той е от най-доброто, на което съм попадал досега, може би с изключение на нашите програми.

— Хм, интересно — замисли се Ранди.

— Ами да, наистина — усмихна се специалистът. — Като си помисля малко, може би техниците на АНС ще успеят да го върнат в нормален звуков формат. Обаче пък може да им отнеме доста време, да речем седмици.

— Не успя ли поне да засечеш телефонния номер, на който се обади Кеслер? — запита Ранди.

Младежът поклати глава.

— Не, боя се, че не. Който е устройвал комуникационната система, в която се включи Кеслер, наистина е знаел какво върши — ясни са му професионалните игри, и то отлично. Всеки път, когато компютърно се приближавахме към истинския номер, сигналът се прехвърляше на друг и така до края. Фактически направо разиграваше нашата търсачка, като я връщаше в стартово положение.

— Я почакай — присви очи Ранди. — Ти самият не можеш ли да организираш такава система?

— Аз ли? — замисли се младежът и сви рамене. — Мога, защо да не мога... само че и на мен ще ми трябва няколко седмици и доста пари плюс кажи-речи неограничен достъп до софтуерните комуникационни централи на големите телекоми.

— Което означава, че доста влиятелни и финансово могъщи хора пазят гърба на професор Ранке — замислено рече Ранди.

Вторият оператор вдигна очи от своите компютри и се усмихна.

— На тебе ти върви, Ранди. Май си имала предчувствия, когато си слагала цялата купчина майmunки в Кеслеровия кабинет.

Ранди закима, досещайки се какво има предвид операторът.

— Вярно, че имах — рекох си, че няма да е безполезно по възможност да дублираме източниците, а? Май се е получило?

— Точно така — аудиосигналът е чудесен — каза младежът. — Имам записи на гласа на Кеслер от кабинета — каквото е казал, е с отлично качество. Трябва само да изчистя фоновия шум, още максимално да увелича и подобря звука. Тогава по принцип е възможно да чуем и думите на човека отсреща.

— В същото време можеш ли да изолираш и изчистиш записания звук, когато Кеслер е натискал бутоните на апарата? — обади се с любопитство първият оператор.

— Не е толкова трудно.

— Чудесно — отвърна колегата му и извърна лице към Ранди. — Значи започваме. Виж, винаги когато натискаш бутоните на даден телефонен апарат, всеки един издава извънредно специфичен тон. Ще ги подредим, ще направим сравнение с апарата, тогава ще ги пуснем на търсачка, а компютърът безпогрешно ще познае и номера.

Ранди кимна, разбираше за какво става дума.

— По този начин получаваме насочващи данни за телекомуникационната система на онези хора — продължи да обяснява техникът. — Ще ни отнеме известно време, но използвайки първия номер, ще проникнем в компютърно генерирания лабиринт и малко по малко ще стигнем до целта.

— Която трябва да е пряко свързана с Вулф Ренке истинска телефонна линия — бавно каза Ранди и в очите ѝ се появи хлад. — Тогава с професора ще си поприказваме мъничко за това кои са тези негови свръхмощни помагачи, а сетне ще го засилим в килията, където му е мястото до края на живота.

— Ами с Кеслер какво ще правим? — запита другият оператор.

Ранди се усмихна тънко.

— Хер Кеслер сега ще постои и ще се попече на бавен огън. Вече е натиснал паникбутоната, а ние ще изчакаме тук на място да видим кой ще дойде да го спасява.

Москва

Същински звяр в клетка, Ерих Брант неспокойно крачеше напред-назад в офиса, едва потискайки нетърпението си. В ръка държеше телефон, говореше с Берлин по обезопасена линия.

— Имаш заповеди, Ланге — изсъска той. — Изпълнявай незабавно.

— С нужното уважение — тихо отвърна онзи отсреща, — искам да отбележа факта, че с моите хора не сме тук, за да извършваме самоубийство.

— Обясни се!

— Американците стопроцентово наблюдават дома на Кеслер — незабавно обясни Ланге. — И след като се появим и влезем, ще ни затиснат отзад.

— Убеден си значи, че това е операция на ЦРУ, така ли? — попита Брант, като налагаше цялата си воля да контролира бушуващия в него гняв.

— Убеден съм — рече Ланге. — Веднага щом получих твоя сигнал, незабавно започнах проверка чрез другите ни източници в тукашното правителство.

— И?

— Наистина съществува лице на име Изабеле Щаан и тя е действала и като извънреден прокурор към Министерството на правосъдието — отвърна Ланге. — Само че госпожа Щаан е в отпуската по майчинство и няма да се върне на работа поне до следващия месец. Нито пък има някъде заведена документация за открито вътрешно разследване на свързан с Кеслер случай.

— Значи смяташ, че американците са го подвели да ни потърси за помощ?

— Точно така — потвърди Ланге. — А в настоящия момент сто на сто се опитват да проследят обаждането му до Ренке.

Брант спря на място, не че гневът му отслабна. Ако американците намерят Ренке, няма начин да подминат и лабораторията ХИДРА. В такъв случай и собственият му живот няма да струва и пукната пара, а продължителността му ще се измерва в часове, и то в най-добрия случай.

— Ще успеят ли?

— Наистина не зная — отвърна тихо Ланге, а Брант направо си представи как с усмивка повдига рамене. — Обаче случаят попада именно в рамките на техническото разузнаване — област, в която, както знаем, и АНС, и ЦРУ са много силни, направо отлични.

Брант неохотно заклати глава. Знаеше, че Ланге е отличен професионалист, много рядко греша и казаното от него е вярно. По правило американците са слаби разузнавачи в полевата, чисто практична област, а голямата им сила е в техниката и особено електрониката.

— Значи незабавно се захващай да унищожиш въпросния наблюдаващ екип на ЦРУ, преди да са напреднали по случая — нареди Брант и очите му проблеснаха зловещо.

— Как да унищожи нещо, което не мога да намеря? — направо го отрязва Ланге. — Американците сигурно се намират в превозно

средство или в сграда някъде в радиус една миля около Кеслеровата вила. Не разполагам с нужните ресурси и време да проверявам напосоки огромния район Грюневалд с надеждата случайно да се натъкна на тях. За да заковем истинската мишена, ще ни трябва доста информация за берлинските операции на ЦРУ, и то кажи-речи веднага.

Брант кимна. Ланге отново беше прав.

— Добре — рече той хладно. — Незабавно ще се свържа с Малкович. Нашият патрон има специална връзка в Кьолн. Човек, който може би ще се окаже извънредно полезен в този случай.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

Големи жилищни комплекси се редят край московското околоръстно шосе, опасвайки руската столица с концентрични пояси безлично сиви жилищни блокове. Това са бездушни кошери, строени от комунистически администратори, за да приютяват поредната вълна безименни маси, дошли в съветската метрополия да търсят работа. Близко две десетилетия след краха на създалата ги система тези постройки са все още домове на стотици хиляди от най-бедните жители на Москва.

Сега Джон Смит и Фиона Девайн се качваха по стълбището на една от тези неугледни кооперации. Няколко голи крушки висяха на жици от тавана, а светлината им бе недостатъчна, бледа, хвърляща неравни петна мъждукащ светлик във вездесъщия мрак. Бетонните стъпала бяха ужасно зацапани, пропукани, с разбити ръбове. На няколко места по продължение на стълбището металният парапет бе прекъснат, цели секции от него — буквално изтръгнати от бетона заедно с подпорите.

Смърдеше навсякъде — на какво ли не. Носеше се остра миризма на евтин дезодорант, от който очите се насълзяват, на готвено зеле от кухните в апартаментите. Буквално на всеки метър се носеше киселата миризма на нечистотата на прекалено много хора, принудени да живеят на едно и също място.

Мъничкият двустаен апартамент, който търсеха, се намираше на четвъртия етаж в най-задната част на сградата и на края на дълъг коридор с множество врати. Смит и Фиона бяха дошли тук с важна задача — да потърсят родителите на седемгодишния Михаил Воронов — първата жертва на мистериозната болест.

Когато видя мълчаливата, затворена жена, която им отвори вратата, Джон си каза, че това не може да бъде истинската му майка. Тя изглеждаше прекалено стара, може би беше бабата. Косата ѝ бе сива, лицето запуснато, набраздено с дълбоки бръчки. В следващия миг обаче Смит видя очите — в тях бе стаена неутешима болка, бяха зачервени, клепачите подпухнали от постоянен плач. Гледаха го очите

на една горко изстрадала жена, потисната от бедността, загубила единственото истинско съкровище — рожбата си. Два месеца по-късно тя бе все така облечена в черно.

— Да, моля? — попита ги жената, очевидно изненадана да види на прага си двама добре облечени чужденци. — С какво мога да ви помогна?

— Моля ви да приемете най-искрените ни съболезнования по повод трагичната ви загуба, госпожо Воронова. Молим също да ни извините за това, че ви се натрапваме в това трудно за вас време — тихо рече Смит, който усещаше, че говори клишета. — И ако не бе абсолютно наложително, не бихме се осмелили да ви безпокоим по този начин.

Сетне показа подправените си документи на служител на ООН и СЗО.

— Казвам се Щранд — д-р Кале Щранд от Световната здравна организация. Дамата е госпожица Линдквист, моя помощничка — рече Джон и посочи Фиона.

— Прощавайте, но не ви разбирам — удивено рече жената. — Защо сте тук?

— Ние проучваме болестта, от която почина вашият син — кротко обясни Фиона. — Опитваме се да разберем какво точно се е случило с Михаил — как се е заразил, какво е станало в началото. Нали разбирате, целта е да спасим други хора.

По опустошеното от скръбта лице на майката бавно полази разбиране.

— О! Разбира се. Заповядайте. Влизайте. Моля ви, добре сте дошли в нашия дом — говореше тя и като отстъпи, направи място да минат.

Навън бе светла зимна утрин, а тук, в стаята, където влязоха, цареше полумрак, нарушаван само от единствена и много слаба крушка в осветително тяло на тавана. Прозорецът бе закрит с дебели пердета. Имаше още изтрито канапе, два разнебитени стола и ниска маса.

— Моля ви, заповядайте, седнете — покани ги жената и посочи канапето. — Сега ще повикам моя съпруг, той се казва Юрий.

Сетне се изчерви и неспокойно добави:

— Той се опитваше да поспи. Моля ви да го извините. Не е напълно на себе си... нали разбирате... откакто нашето момче...

Видимо не беше в състояние да каже нищо повече. Извърна се, отвори близката врата и бързо влезе в другата стая на апартамента.

Фиона мълком подбутна Джон, сочейки към поставената в рамка снимка на усмихнато момченце. Стоеше в ъгъла на ниската маса, беше препасана с черна панделка, а от двете ѝ страни горяха свещи.

Смит кимна мрачно, изпитваше угризения, че се налага да заблуждава тези бедни, тъжни хорица по този начин, та макар и в името на добра кауза. Но се налагаше. Според казаното от Фред Клайн предната вечер обстановката се бе усложнила до такава степен, че бе направо жизненоважно да стигнат до причинителя на жестокото заболяване. Западните разузнавателни организации получаваха удар след удар, и то в миг, когато тяхната намеса бе повече от необходима. А в рамките на някак си свързани с общата логика на нещата съдбовни събития новите републики около Русия фатално отслабваха от загубата на най-талантливите си политически и военни лидери.

След малко жената се върна в стаята заедно със съпруга си. И той бе като нея, сянка на някогашния Юрий Воронов, изпито от мъката подобие на човешко същество. Очите му бяха кървясали, хлътнали дълбоко в орбитите, ръцете му силно трепереха. Дрехите му висяха по видимо отслабналото му, приведено тяло.

Като видя, че Смит и Фиона ги очакват, той направи усилие да се стегне и поизправи. Със смутена усмивка заглади рядката си права коса и с мъка се опита да играе ролята на добър домакин, предлагайки на двамата чужденци по чашка чай поради липса на нещо по-добро. Съпругата сложи вода на котлона, а той седна на стола срещу гостите.

— Татяна ми каза, че сте учени — рече Воронов бавно. — Към Обединените нации, така ли? Изследвали сте болестта, която отнесе нашето момче...

Смит кимна.

— Точно така, господине. И ако ни разрешите, бихме искали да зададем на вас и на съпругата ви някои въпроси относно начина на живот на вашия син и здравето му изобщо. Отговорите ви може би ще ни помогнат да намерим противодействие на заболяването, преди то да е унищожило и други деца в цял свят.

— Да — просто отвърна мъжът и се опита да преглътне сълзите си. — Ще направим каквото можем. Не бива и други да страдат както нашия Мишка.

— Благодаря ви — тихо отвърна Смит.

Сетне докато Фиона си водеше записки, Смит започна подробен и мъчителен за двамата руснаци разпит относно минали заболявания и здравни проблеми — техни и на сина им. Опитваше се да открие нещо ново за мистериозната болест и да подходи от ъгъл, по-различен от тези на Петренко и Веденская.

Родителите отговаряха пълно и търпеливо, макар че във въпросите на Смит и двамата разпознаваха вече питани и от множество други хора неща.

Да, Михаил бе преболедувал типичните за Русия детски болести — заушки, скарлатина, обичайните грипни епидемии. Иначе поначало си е бил здраво, нормално щастливо дете. Никой от родителите не бе употребявал наркотици, макар и бащата срамежливо да призна, че си „попийвал повечко от време на време“. Не, никой от близкото и подалечно семейно обкръжение не е боледувал от сериозни хронични болести — като например рак, не е имал вродени дефекти или инвалидност в резултат на заболяване.

Единият от дядовците бе загинал сравнително млад при инцидент с трактор в колективизирано селско стопанство. Останалите възрастни роднини бяха доживели до седемдесет и осемдесет години, преди да заболяят от типичните за старостта болести и да получат инфаркт или инсулт, или да починат от тежка пневмония.

Мина доста време в този разговор, накрая Смит замълча, абсолютно потиснат и разочарован. До нищо съществено не бяха стигнали — нещо, което поне отчасти да обясни защо и как Михаил Воронов бе заболял и починал от неизвестната болест. Какво свързваше това момче с останалите разболели се от нея в Москва хора?

Джон се смръщи, а мислите му препускаха. Подозираше, че отговорът, какъвто и да бе той, е свързан с генетика и биохимия. А за да се провери тази теория, бе нужно да се направят кръвни, тъканни и ДНК изследвания на живите роднини. Това обаче би наложило нормален достъп до модерни лаборатории, където има нужната апаратура. И макар и Олег Киров да твърдеше, че е в състояние да препрати на Запад всичко, което те биха могли да съберат като

медицински материал, такава задача би изисквала време. Резултатите от пробите също щяха да отнемат време — с каквото те не разполагаха.

Смит въздъхна. Е, повтаряше си той, когато ти е останал само един куршум, по-добре използвай и него, надявайки се на най-доброто.

Немалко облекчение обаче изпитаха с Фиона, когато родителите на Михаил Воронов се съгласиха да направят въпросните изследвания. Джон постоянно се бе опасявал, че ще ги спре нередко срещания в хората страх от боравене с игли и от други манипулации.

— Какво друго биха могли да сторят в създадената ситуация? — тихо шепнеше Фиона, докато помагаше на Смит да извади и подреди нужните спринцовки, игли, памук, превързочни материали и другите доставени от Киров от черния пазар инструменти. — Така поне придават истински смисъл на живота си... Всъщност сега имат конкретна възможност да направят нещо реално срещу убилата детето им болест. За подобна възможност повечето родители биха били щастливи в огъня да влязат. Не е ли така?

Смит кимна и отново изпитвайки угризения, се обърна към Воронови.

— Да започнем с ДНК пробите... — рече той и им подаде специализираните дълги тампони. — Вижте сега как става това...

За негово учудване още преди да е обяснил нещата, и двамата руснаци започнаха манипулацията с натривка на вътрешната страна на устата. Вече знаеха как се вземат меки тъканни клетки, най-полезни за това изследване.

— Правили сте това и по-рано, така ли? — запита той тихо, все така удивен.

Родителите кимнаха.

— О, да — отвърна бащата и сви рамене. — За голямото проучване.

— И нашият Мишка също — допълни майката и в очите ѝ бликнаха сълзи. — Само как се гордееше онзи ден. Нали, Юрий? Помниш ли?

— Помня — отвърна руснакът и избърса очи. — Как да не помня. Нашият Миша бе умно и храбро момче...

— Моля да ме извините — намеси се Фиона. — За какво голямо проучване говорите?

— Ей сега ще ви покажа — отвърна Воронов и се запъти към другата стая.

Остави вратата отворена и те чува, че рови някъде, шумолеше хартия и други неща. Върна се с голям, красиво оформен благодарствен документ, подобен на диплома, и го подаде на Смит.

Джон се зачете в изящния шрифт, а Фиона застана до него и също впери очи в текста. По същество той изразяваше благодарност на семейство Воронови за *„жизненоважното им участие в изследването на генезиса на славянските народи, проведено от Европейския център за проучване на населението“*. Носеше дата от предната година.

Двамата с Фиона се спогледаха, стреснати. Тя бавно кимна, вече разбираше за какво става дума. Някой е събирал ДНК от тези хора, сто на сто и от други, и то само месеци преди седемгодишният Михаил Воронов да развие абсолютно неизвестна до този момент болест. Заболяване фатално, което унищожаваше органи и системи в човешкото тяло.

Смит замълча за миг, все така взрян в документа, който държеше в ръце. Очите му бавно се присвиваха. Е, най-сетне се досещаше какво трябва да търсят отсега нататък.

Летище Цюрих

Николай Нимеровски се поспря за миг на вратата на бар „Алпенблик“ и внимателно огледа посетителите. Търсеше човека за връзка. Очите му нещо пробягаха по повечето насядали по масите клиенти — предимно пътуващи сами бизнесмени. Спряха се на блед сивокос мъж, също сам на маса. Човекът четеше вчерашния брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“, широко разперен пред него — така че и от по-далече да се вижда кой е вестникът. Нимеровски се придвижи напред и навътре, колкото да забележи черното кожено куфарче на мъжа — абсолютно същото като неговото — и карфицата на ревера на обикновеното му синьо спортно сако — стилизирана двойна спирала на ДНК.

Руснакът пристъпи отново, този път усещайки как пулсът му се ускорява. Години наред бе работил в 13-о управление на Иванов и имаше огромен опит, както и отлично развито чувство за

предпазливост. Спря пред сивокосия мъж и сочейки празния стол, учтиво запита:

— Прощавайте, може ли?

Другият повдигна очи от вестника и грижливо го огледа. Сетне бавно рече:

— Разбира се. Аз сега ставам. Машината ми излита скоро, *транзитен* полет.

Първата част от паролата. Нимеровски кимна, усетил сложеното на предпоследната дума ударение. Настани се, остави куфарчето под масата до това на съседа и отвърна:

— И аз няма да се бавя. Моят полет предвижда само кратък престой в Цюрих. То светът стана съвсем малък, *връзките* са толкова лесни вече, нали?

Другият кимна — беше чул втората част.

— Така е, приятелю — отвърна, сгъна си вестника, без да бърза, и взе едното от куфарчетата.

Сетне се изправи и след учтиво, незаинтересовано кимване закрачи към изхода.

Нимеровски изчака няколко минути, преди да вдигне и отвори оставеното от другия куфарче. Съдържаше сноп документи, бизнес списания и неголяма сива пластмасова кутия с надпис SC-1. Руснакът знаеше, че отвътре тя е отлично уплътнена и съдържа малък стъклен съд. Затвори куфарчето.

В същия миг по уредбата се обади приятен и учтив дамски глас.

— Дами и господа... — заговори гласът на немски, сетне повтори цялото съобщение на френски, италиански и английски. — ... полет 3000 на „Суис Еър“ по направление Ню Йорк — летище „Джон Ф. Кенеди“ без спиране, е готов да приеме пътниците си.

Руснакът се изправи и напусна бара. Със себе си носеше уникалния вариант на ХИДРА, предназначен за президента Самюел Адамс Кастила.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

Кьолн, Германия

Сутринта вече превалеше. Валеше неспиращ леден дъжд, биеше по високите близнаци — камбанариите на огромната кьолнска катедрала. Плътната пелена на дъжда скриваше кубетата от погледите на забързаните по паважите около храма хора. В катедралата се навъртаха неколцина упорити туристи, обикаляха централните ѝ части и се дивяха на множеството ѝ безценни съкровища — сред тях прекрасни витражи, великолепно изваяни каменни и мраморни статуи и древно дървено разпятие, наречено Кръстът на Геро, на възраст поне хиляда години. На различни места коленичеха самотни ревностни богомолци, навели глави в безмълвно преклонение. Други палеха свещички и бързаха да излязат, връщайки се отново в натовареното си работно ежедневие. С изключение на тази шепа хора огромното, наситено със сенки вътрешно пространство бе почти пусто и изглеждаше замръзнало в неосезаема, вечна тишина.

Облечен в сив шлифер, с посивяло от страх лице, Бернхард Хайхлер коленичеше пред високия олтар. По едно време се прекръсти, изправи се и влезе сред седалките. Там си избра една и отново падна на колене, свел глава в дълбоки, мъчителни размишления.

Някъде встрани по каменния под проехтяха стъпки. Изглежда се приближаваха, а Хайхлер затвори очи, усетил лудия бяг на сърцето си — щеше да се пръсне, горкото. Моля те, Боже мили, мислеше той отчаяно, моля те, помогни горчивата чаша да ме отмине. Прехапа устни, внезапно прозрял гротескното богохулство на собствените си мисли. Най-малко той от всички люде на това Божие място има право горещо да повтаря наситената с болка Христова молба. Защото той — Хайхлер — е Юда. Да, това е думата — предател.

Знаеше, че тепърва предстоят още предателства. Имаше тази възможност — беше старши офицер във Федералната служба за защита на конституцията. А ФСЗК е главната германска контраразузнавателна институция, еквивалентът на британската МИ-5.

Достъпът на Хайхлер до държавни тайни и свръхсекретна информация бе почти неограничен — можеше да надникне кажи-речи навсякъде, и в някои от най-стриктно пазените правителствени секретни материали.

Някой се вмъкна в задния ред, седна на място зад него.

Хайхлер понечи да вдигне глава.

— Не се обръщайте, хер Хайхлер — обади се приглушен мъжки глас. — Точен сте на срещата. Поздравявам ви.

— И без това избор не съм имал — вдървено рече Хайхлер.

— Това е вярно — съгласи се гласът. — Превърнахте се в наш длъжник в момента, в който взехте парите. И ще си останете такъв до деня на смъртта си.

Хайхлер болезнено примигна, сякаш някой го зашлеви. Шест безкрайни години бе страдал и живял в страх, очаквайки деня, когато неговите благодетели ще поискат услуга в замяна на неговия дълг. Шест години все се бе надявал този ужасен миг никога да не дойде.

Но ето, този ден най-сетне бе дошъл.

— Какво искате от мен? — измърмори Хайхлер.

— Дар — отвърна мъжът и в гласа му сякаш прозвуча веселие. — Зад олтара се намира ковчежето с мощите на Тримата влъхви, нали така?

Офицерът от ФСЗК кимна и потрепери. Боже мой! Ковчежето бе обсипана със скъпоценни камъни златна кутия и в нея според мнозина се пазеха реликвени останки от тримата влъхви — мъдреците от Изтока, донесли дарове за отрока Исус. Пренесени от Милано през дванайсети век и оставени за съхранение в катедралата, те бяха най-голямата ѝ ценност и богатство, всъщност и причина за самото ѝ построяване.

— Успокойте се, това е шега — обади се гласът. — Няма нужда да ни носите реликви, злато, ливан или смирна. Искаме само онова, което е изцяло във възможностите ви, хер Хайхлер. Информация.

Нещо тупна върху съседната седалка и стресна и без това потрепващия контраразузнавач.

— Отворете молитвеника!

Хайхлер изпълни нареждането с треперещи ръце. В томчето бе поставен лист, а на него бе написан телефонен номер от дванайсет цифри.

— На този номер ще изпратите с факс исканата от нас информация. Това трябва да стане през следващите два часа. Ясен ли съм?

Хайхлер кимна и неохотно извади листа, за да го прибере в страничния джоб на шлифера.

— Но каква точно информация ви е нужна?

— Регистрационните данни и номерата на всички превозни средства, които в момента се използват от Берлинското бюро на американското Централно разузнавателно управление.

Хайхлер буквално застина, усещайки как кръвта се отдръпва от лицето му.

— Но т-т-това е н-н-невъзможно! — заекна той.

— Точно обратното — мразовито отвърна човекът зад него. — Абсолютно детска играчка за високопоставен служител от секция V на ФСЗК. Човек като вас, хер Хайхлер.

Настъпи кратка пауза, сетне гласът продължи да изрежда факти с удивителна точност.

— Секция V надзирава и държи връзка с всички чуждестранни разузнавателни организации, които оперират на немска земя, най-вече тези от приятелски и съюзнически страни като САЩ. Офицерите за връзка на тези институции редовно снабдяват вашата секция с пълна информация относно използваната от тях техника и екипировка, имената на действащите на място полеви агенти и други аспекти на тайните им операции в рамките на вашите граници. Не е ли така?

Хайхлер неохотно кимна в знак на съгласие.

— Значи сте в състояние да се доберете до исканата от нас информация, следвайки нашите инструкции?

— Но рискът е огромен! — почти проплака Хайхлер, засрамен от паническите нотки в гласа му.

И тогава, опитвайки се да се овладее, бързо добави:

— Достъпът до тази информация неминуемо ще остави следи и по-късно те могат да доведат до мен. А американците веднъж научат ли какво съм направил...

— Имате право на избор — изберете онова, от което се страхувате повече — нагло отвърна другият. — Американците или нас. Разумният човек би преценил и претеглил шансовете си най-грижливо.

Хайхлер изпъшка сломен и се сви. Какъв ти избор? Просто нямаше такъв, реално погледнато. Трябва да изпълни нареждането или да плати ужасната цена за по-ранните си престъпления и предателства. Раменете му увиснаха и той послушно кимна.

— Добре. Ще направя каквото мога.

— Изборът ви е правилен — сардонично коментира другият. — И помнете — имате два часа. И още: ние провали не толерираме.

Недалеч от Орвието, Италия

Професор Вулф Ренке разгледа последните разпечатки от текущото изследване, сетне постави една от тях в увеличителя и още по-внимателно се загледа в сложните структури на ДНК, търсейки особените характеристики на генетичния материал — редките единични полиморфизми на ядрото, нужни за създаването на поредния вариант на ХИДРА. Точно тогава звънна и лабораторният таймер — напомняше му, че е време да провери поредните отгледани култури. Имаше само няколко минути на разположение да завърши анализ, който по принцип отнемаше поне цял час.

Германският учен се смръщи, доста раздражен от поредния пример на ненужен натиск и бързане. Постоянните, придружавани с прикрити заплахи, настоявания от Москва за ускоряване на продукцията му го принуждаваха да променя рационалното научно темпо на работа в лабораторията и да пришпорва висококвалифицирания си екип, че дори и прескъпата техника. Тези тъпаци не разбираха, че неговата работа прилича на изкуство — на практика всяка ХИДРА е миниатюрно произведение на изкуството, изискващо достатъчно време да бъде „отгледано“ — сътворено и изпитано с любов и точност. А Малкович и особено Виктор Дударев очакваха той да бълва все нови и нови смъртоносни щамове, сякаш ги прави на конвейер или пък лабораторията му е старомодна фабрика за масово производство на въоръжение от типа на високоексплозивни артилерийски снаряди.

В момента Ренке си мислеше, че е било далеч по-разумно да запази в тайна откритията си още известно време. В такъв случай, позволявайки си още десетина месеца спокойна работа, сега би

разполагал с достатъчно запаси и цялото това бързане нямаше да се налага. Щеше да си е подготвил достатъчно варианти ХИДРА, готови за използване, та дори и с известни модификации. За голямо съжаление неговите работодатели бяха хора импулсивни и почти винаги гневни. И още по-лошо — онези в Москва бяха идейни пленници на отдавна овехтелите концепции за водене на война с многобройна армия, бронирани части и бомбардировачи. В краен резултат графикът за провеждането на ЖУКОВ се въртеше около времето, респективно възможностите на Русия да придвижва и разполага танкове и хора по пътищата, и още по-трудните и неточни изчисления колко време ще е нужно руските войски да постигнат тази и онази цел веднъж след откриване на огъня, а отделните им компоненти да координират действията си.

Ренке изпухтя презрително — нито Малкович, нито руският президент можеха правилно да оценят истинския смисъл, изящството и дългосрочния ефект на оръжие като ХИДРА. Неговото творчество би могло да бъде употребено по далеч по-фини начини: да ужасява и изнудва евентуални противници, да ги плаши така, че те сами да изпълняват волята на Русия, без да има нужда от цялото това мащабно и непрактично насилие. Но не, в ХИДРА работодателите му виждаха само още един инструмент за убиване. Типични славянски боклуци, омерзително си рече Ренке. Те разбират приложението на сила единствено в най-бруталната ѝ и очевидна форма.

Сви рамене за пореден път. Една грешка винаги води до втора. Една глупост предизвиква друга. Все една и съща история: навремето в Източна Германия, сетне и Съветския съюз, сетне и Ирак. Не можеш да очакваш от неопитни хора да мислят и действат целенасочено и ясно. Алчността и главно невежеството им пречат за взимането на рационални решения. За щастие самият той не притежава същите слабости.

— Професоре? — обади се един от асистентите и протегна към него телефонна слушалка. — На обезопасената линия ви търси сеньор Брант.

Ренке нетърпеливо смъкна шлема, хирургическата маска и ръкавиците. Захвърли ги в близкия кош и пое слушалката.

— Да? — почти изсъска белокосият учен. — Какво пак има, Ерих?

— Налага се да ви информирам за развитието на проблемите по сигурността в Берлин и тук — в Москва — кратко докладва Брант.

Ренке кимна. В този случай Брант бе оправдан да го прекъсва.

— Докладвай.

Изслуша внимателно фактологията, докато Брант попълваше празнотите в информацията му по последните събития. Новините от Берлин не бяха толкова лоши. Веднъж Ланге и неговите убийци да получат исканата информация, тогава успехът им е почти сигурен. Всъщност по-обезпокоителни бяха новините от Москва.

— Няма ги американците, а? Не можете да ги откриете дори и с помощта на целия руски апарат на сигурността? — попита той недоверчиво.

— За съжаление — отвърна Брант. — По искане на Иванов милицията проверява навсякъде, но тези проверки засега не дават резултати. Той смята, че Смит и Девайн са се укрили някъде в предградията на Москва или извън нея. А може вече и да са напуснали Русия.

— Ти лично какво смяташ?

— Струва ми се, че Иванов е просто прекален оптимист — отвърна Брант. — Девайн е може би аматьорка като разузнавач, обаче подполковник Смит е стопроцентово печен професионалист. Той няма да се откаже просто така от мисията си.

Ренке се замисли. Заключениеята на бившия офицер от Щази изглеждаха точни.

— Е, и? Вие какво ще предприемете сега? — попита го той хладно.

— Не съм много сигурен... — вяло отвърна Брант.

Белокосият учен повдигна вежди, удивен и отново ядосан.

— Хайде, Ерих — сопна се той, — какво е това отпускане!? Смит и Девайн не са глупаци. Не се ли досещаш какво са открили досега в записките на Веденская?

— Хер професор, забравяте, че не съм учен като вас — със стиснати зъби отговори германецът. — Моите умения са в друга област.

— Имената, Улрих, имената! — натърти професорът. — От записките американците са научили имената на руснаците, които използвахме в първите експерименти за създаването на ХИДРА. И

какъвто и да е Смит, той е още и лекар, а и учен, занимавал се е с медицинска изследователска дейност. Изправен пред непознато заболяване, един изследовател първо тръгва да търси причинителите. И какво тогава? Трябва да му сложиш капан. Организирай подходяща примка, той сам ще влезе в нея.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

Берлин

Герхард Ланге се намираше само на няколко километра от Грюневалд, дълбоко в търбуха на подземен обществен гараж на няколко етажа. Стоеше до черен автомобил и държеше слушалката на портативна радиостанция. От нея здраво пукаше, а гласът на един от неговите хора отчаяно се опитваше да докладва за изпълнението на задачата, но за беля бе почти невъзможно да се различат думите му. Силно смръщен, Ланге се наведе напред и още по-силно притисна малката слушалка към ухото си.

— Спокойно, Мюлер — заговори Ланге. — Спокойно. Опитай се пак. И по-бавно...

Този път Мюлер, набитият здравеняк, който предния ден бе посрещнал екипа му на летището, заговори по-бавно и отчетливо:

— Разполагам с целите... повтарям — потвърдих целите.

Ланге въздъхна с облекчение. Значи играта на изчакване приближаваше края си. Наведе се през отворения шофьорски прозорец на черното беемве и взе от седалката листа с получения преди два часа факс.

— Добре. Прочети ми ги — нареди Ланге.

И Мюлер отсреща започна да чете номерата и марките на автомобилите, които бе засякъл по време на своята задача, а бившият офицер от Щази ги сверяваше с получения вече списък на автомобили и пикапи, с които ЦРУ разполагаше в Берлин. Оказа се, че всички пасват. Ланге сгъна листа и го прибра в джоба си, сетне извади подробен атлас с детайлни карти на отделните райони и улици и рече в микрофона:

— Отлична работа. Сега казвай къде са американците?

Слушаше внимателно и с червен маркер бележеше позициите на превозните средства, които докладваше Мюлер. Когато свършиха, той прегледа всичко отново и отбеляза относителните разстояния, възможните алтернативни подстъпи и най-удачните за изтегляне

пътища. Планът вече се оформяше в съзнанието му: бързо и смъртоносно, мислеше си той. И колкото по-бързо, толкова по-добре.

Сетне се обърна към екипа и нареди на сръбски:

— Хайде, пригответе се. Имаме мишена.

Тримата с грубите лица, до един ветерани от сръбската държавна сигурност и етническите чистки в Босна и Косово, не загубиха и секунда. Светкавично загасиха цигарите и се измъкнаха от колата, а Ланге отвори багажника на беемвето и започна да вади оръжие и муниции. Разпредели каквото трябваше, сетне всички се заеха да зареждат и проверяват готовността на екипировката.

Вече се смрачаваше, макар и да бе още късен следобед. По небето лазеха едри, сиви на цвят облаци. Подгонени от силни източни ветрове, от време на време прелитаха и снежинки, танцуваха из въздуха над почти пустите улици и тротоари в Грюневалд. Вятърът шумолеше и в редките съседни гори, гонеше и пресния сняг по покривите на сгущените сред дърветата домове.

За да се постопли, Ранди Ръсел вървеше енергично по „Клейалее“ в източна посока. Тази широка улица, която минава по източната граница на градския горски резерват, носи името на американския генерал Лусиъс Клей, инициатор на акцията наречена „Берлински въздушен мост“, спасила града от гладуване по време на началния период на студената война. Облечена в модно скиорско яке, черно поло и джинси, тя се завръщаше към пикапа на ЦРУ след внимателен оглед на района около вилата на Улрих Кеслер.

Нищо важно не се бе случило досега. По време на обхода си около вилата бе забелязала само напълно нормален автомобилен трафик. А офицерът от ФКП все още си беше у дома. Денят напредваше, от Ренке нямаше ни дума, ни вест и Кеслер започваше все повече да се тревожи. Поставените от Ранди подслушвателни устройства предаваха шумовете от постоянното му разхождане из стаите, придружено от някоя и друга ругатня от време на време и честото подрънкване на бутилки и чаши от добре заредения му със скъпи алкохолни напитки бар.

Ранди също се замисляше вече за продължаващото мълчание от страна на Ренке. Защо ренегатът учен постъпва така? Може би е решил

да не рискува повече и да остави Кеслер на съдбата му? И колкото повече време минаваше, без нищо да се случи във и около дома, това започваше да изглежда все по-вероятно. Защото Ренке беше човек, който винаги и навсякъде е оцелявал. При това досега никога не бе демонстрирал реална лоялност спрямо друго лице, държава или идеология. Ранди бе уверена, че Ренке би спасил Кеслер само ако в това вижда някаква полза за самия себе си. А в настоящия момент ученият вероятно смяташе, че дългогодишният му параван във ФКП е поставен под наблюдение от собствената си служба или се досещаше, че и ЦРУ е в играта. И ако наистина е така, разсъждаваше Ранди, има ли смисъл тя самата да го отвлече за малко и да го разпита? Поне докато в Ленгли започнат да нервничат и й наредят да го предаде на неговите си хора.

Ранди се усмихна, представяйки си евентуалната реакция на ненавиждащите всякакви рискове бюрократи в Ленгли, когато научат, че техен офицер е отвлякъл служител на немската федерална криминална полиция. Не, рече си тя кисело, няма да стане — само ще си докара много неприятности и конско евангелие. По-добре е сега да изчака. По-късно може да намери подходящ начин да уведоми началството за неговите далавери. В същото време ще трябва да намери и достатъчно добър начин да прикрие факта, че е хакерствала в немски федерални сървъри.

В същото време двамата ѝ оператори се опитваха да проследят първия номер, на който бе позвънил Кеслер, и досега се бяха добрали до регистриран в Швейцария мобилен телефон. А оттам нататък накъде води следата, още не беше ясно.

В този миг покрай нея профуча голям жълт автобус с няколко пътници. Ранди се огледа. Отдясно — значи в западна посока — бе тихата, заснежена гора. Отляво, отвъд пътя, се намираха къщи и няколко малки магазина. В близък план по платното се движеха няколко превозни средства — частни автомобили и два камиона за доставки на стоки по магазините, които изпълняваха поръчки въпреки бавно влошаващото се време. Отвъд близката пресечка се виждаше и пикапът за наблюдение с нейния екип, паркиран между едно по-старичко ауди и чисто нов голям опел.

Натисна бутона на закаченото към колана ѝ устройство, което приличаше на MP3 плейър. Беше предназначено за работа под

прикритие и съдържаше доста сложна радиостанция с няколко обезопасени канала.

— Базата, тук лидер, идвам си.

— Разбрано, лидер — отвърна ѝ един от техниците от пикала, а в същия миг в гласа му внезапно прозвуча напрежение: — Почакай, Ранди. Засичаме обаждане. Някой звъни на Кеслер... нарежда му да бъде готов за излизане, екип за извеждане е на път!

Ето ти! Ранди ентусиазирано удари юмрук в дланта на другата ръка. И без това вече беше крайно време.

— Добре, база. Оседлавайте конете! Пристигне ли екипът, за да прибере Кеслер, ние тръгваме след тях да видим къде ще го откарат.

— Ясно — отвърна операторът и без да прекъсва връзката, Ранди ясно чу как се прехвърля от седалката отзад направо на шофьорското място.

Ускорявайки ход на път към форда, Ранди смени канала, за да се свърже с младия офицер от берлинското бюро, който наблюдаваше другата страна и входа на Кеслеровата вила откъм пътя.

— Наблюдател, аз съм лидер. Чуваш ли ме?

Отвърна ѝ само тишина.

Намръщи се и опита отново.

— Карла, тук Ранди. Обади ми се.

Пак нямаше отговор. Линията шумеше тихо, иначе не се чуваше нищо друго. Ранди се извърна рязко, огледа се трескаво. Хладни тръпки ползиха по гърба ѝ. Нещо се е объркало. Здравата се бе объркало. Разкопча якето, за да има бърз достъп до деветмилиметровата берета в раменния кобур и да не ѝ пречат дрехите. Интуитивно усещаше, че ще има нужда от оръжието.

В същия миг зърна движещото се много бързо по „Клейалее“ черно беемве. Двигателят му мощно изрева веднъж и още веднъж, когато шофьорът умело задмина няколко по-бавно вървящи автомобили. Ръката ѝ инстинктивно сграбчи дръжката на беретата, но колата профуча край нея, задмина форда и продължи. Ранди изпусна събрания се в дробовете ѝ въздух с облекчение.

И тогава беемвето рязко удари спирачки. Черната кола се завъртя като на кино и направи светкавично обръщане на 180 градуса, сетне закова на няколко метра от спрелия пикап.

Вратите ѝ се отвориха за секунда, отвътре изскочиха трима стройни мъже с присвити, студени очи и опрени в раменете, готови за стрелба автомати „Хеклер & Кох“ MP5SD с интегрални заглушители. Движеха се като развиващи се пружини, мигом се развърнаха във ветрило и обкръжиха пикала на ЦРУ. Очите на Ранди се разшириха от удивление, когато разпозна облеклото им — черни гащеризони, тъмнозелени барети с орлово лого. Беше униформата на елитния германски антитерористичен отряд — GSG-9.

— Мамка му! — изпъшка тя.

Някой от местните жители или от собствениците на магазини вероятно бе забелязал отдавна стоящия тук пикап с екипа за наблюдение и бе заподозрял „нещо нечисто“. Сетне се бе обадил на властите — я в полицията, я някъде другаде. След терористичния акт в Ню Йорк и мадридските влакови кланета Германия, Франция, Испания и няколко други страни вече държаха части от силите си за бързо реагиране в състояние на постоянна бойна готовност.

Ранди бързо свали ръка от беретата. Не биваше да дразни тези тежковъоръжени командоси. Вероятно смятаха, че са изпратени срещу терористи и нервите им бяха опънати до крайност, а рефлексите им — настроени за атака.

И вместо това посегна към вътрешния джоб на якето, където бе картата ѝ от управлението, и закрачи още по-бързо към тях. Надяваше се да успее да предотврати намесата им, преди тези запалени момчета да разкрият тайната ѝ операция пред очите на разни случайни минавачи. Веднъж като измъкнат хората ѝ навън и ги проснат на паважа с опънати на тила ръце, вече спиране няма да има — и осведомителните агенции, и другите медии ще раздухат нещата. А местните вестници ще си запишат хиляди точки с честно изпълнен граждански дълг, разобличавайки наглите американци, дето шпионират мирни германци.

— Лидер, тук база — обади ѝ се единият от техниците в пикапа, видимо разтревожен. — Какво да правим?

Ранди бързо превключи на техния канал.

— Нищо, момчета. Просто го дайте споко. Идвам, оставете ме аз да се оправям.

Бе почти на 50 метра разстояние от сцената, когато тримата внезапно откриха огън без предупреждение или провокация.

Автоматите им затракаха и откосите им направо разпраха пикапа почти от упор. Разхвърчаха се рояци искри високо във въздуха и в страни, десетки деветмилиметрови куршуми се забиваха в автомобила, пробивайки метала, разбивайки фината електроника, разкъсвайки човешка плът. Голяма част от тях минаха направо през стените и излязоха от другата страна, почти не загубили от първоначалното си огромно ускорение. Но достатъчно попаднаха в целта, за да превърнат вътрешността на форда в нещо по-лошо и от кланица. В слушалките си Ранди чуваше предсмъртните вопли на колегите и кръвта ѝ замръзна във вените. След броени секунди виковете секнаха, но куршумената градушка продължаваше.

Тези тук са хора на Ренке — с ужас и огромно закъснение схвана Ранди. Не са дошли да спасяват Кеслер, а да ликвидират онези, които го следяха отвън.

Задъхвайки се от ярост, измъкна беретата и я насочи в най-близкия от тримата. Пусна два куршума, първият пропусна, вторият удари мъжа високо в гърдите. Обаче, вместо да го убие, изстрелът само го отхвърли крачка-две назад. Той изпуктя, приведе се за част от мига и се изправи. Ранди ясно видя дупката в плата на комбинезона, но кръв нямаше.

Боже мой, тези копелета носят бронезилетки и не само жилетки, а и защита за почти цялото тяло!

В същото време заработиха и рефлексите ѝ за самосъхранение и тя отскочи странично, прикривайки се зад паркирано на самата „Клейалее“ волво.

Мъжът вече се обръщаше в нейната посока и със същото плавно движение вдигна автомата по-високо, за да пусне дълъг откос. По волвото зачаткаха куршуми.

Просната на паважа зад колата, Ранди прикри глава с ръце, а автомобилът над нея се разклати силно и заигра под множеството попадения. Чу се звън на разтрошено стъкло, скърцане на пробити ламарини и пластмаса, навсякъде по улицата се разхвърчаха отломки, засвириха рикошети. Куршуми зачаткаха и по други паркирани наблизо коли, по самия паваж, от който във всички посоки се разлетяха парченца бетон. Пронизително засвириха алармите на ударените автомобили, задвижени от същинската куршумена градушка.

Внезапно стрелбата спря.

Дишайки тежко, Ранди се претърколи навътре по тротоара, встрани от волвото с хванатата в две ръце берета, насочена напред за стрелба. В този миг забеляза, че двамата мъже се вмъкнаха в беемвето, а третият бе прехвърлил автомата на ремък през рамо и стоеше приведен, докато двете му ръце бърникаха в нещо, подобно на неголяма брезентова торба.

Този път се прицели внимателно, опънала ръце над главата си в типична стрелкова стойка. Изчака, докато мушката и мерникът се изравниха в главата на навелия се „командос“ и дръпна спусъка. Беретата кихна веднъж, откатът я отхвърли нагоре. Нищо. Изглежда, пропусна. Ранди присви очи, отново се прицели, успокои ръцете, натисна отново.

Мъжът потрепна — деветмилиметровият куршум попадна в бедрото на десния му крак, разтроши костта и излезе отзад заедно с фино червено облаче кръв и раздробени частици. Той залитна и тронаво седна, загледан удивено в наранената си плът. Зелената брезентова чанта тупна на паважа до него.

В същия миг по лицето му се изписа отчаяно, паническо изражение. Опита се с левия крак да изрита чантата встрани. Тя се завъртя по земята и се претърколи под раздрания от куршумите пикап на ЦРУ.

Ранди ясно чу как раненият трескаво извика нещо — звучеше като предупреждение — на гърлен славянски език. В същия миг единият от другарите му се наведе от беемвето, хвана го под мишниците и го вмъкна в колата, а на уличния паваж остана голяма локва яркочервена кръв.

Водачът на беемвето настъпи газта до дупка и автомобилът полетя с жестоко свирене на гуми обратно по „Клейалее“ — в същата посока, откъдето бе дошъл. Ранди скочи на крака и насочвайки беретата в минаващата поне с осемдесет километра в час покрай нея кола, пусна няколко куршума.

Един разби задното стъкло, втори попадна в багажника, останалите изобщо не улучиха бързо движещата се мишена. Ругаейки задъхано, Ранди свали пистолета — имаше опасност да удари случайни минавачи.

Беемвето набра още по-голяма скорост и скоро се стопи в сгъстяващия се в края на улицата здрач.

Ранди остана за миг неподвижна, загледана в празната улица, почти невярваща на очите си. Сякаш всичко случило се току-що бе част от някакъв странен, неочакван кошмар. Беше като зашеметена от значимостта на дръзкото, направо невероятно, смъртоносно нападение срещу екипа ѝ за наблюдение. Как така се случи всичко това, за бога? — питаше се тя горчиво отново и отново. И как успяха хората на Вулф Ренке да я засекат така неочаквано, и то с подобна безпогрешна точност?

Бавно постави предпазителя на беретата и се насили да я прибере в кобура. Ръцете ѝ започваха да треперят, настъпваше първата фаза на шока. Неистовата адреналинова вълна отшумяваше, оставяйки в нея огромна пустота, угризения и гняв, дълбок и мощен. Погледна през рамо към разгромения от залповете пикап и зърна зелената брезентова чанта.

Търкаляше се все така на паважа под колата — до едното от задните колела.

Чанта — рече нещо в съзнанието ѝ. Сетне със светкавична бързина мозъкът ѝ коригира информацията, изпращайки друг сигнал — това не е чанта, а взривно устройство. Бомба с краткотраен закъснител.

Бягай!, повтори мозъкът ѝ, незабавно изчезвай оттук, Ранди! И внезапно стигнал до двигателната ѝ система, сигналът я подгони — тя се извърна и хукна с все сила в посока, обратна на форда. Минавайки край току-що спрели на платното коли, чиито шофьори гледаха развалината с широко отворени от изненада очи, тя завика на немски, размахвайки ръце:

— Бягайте! Бягайте! Там има бомба!

И тогава взривното устройство избухна.

В полумрака зад Ранди внезапно лумна кълбо ослепително бяла светлина. Все още в движение, тя се хвърли на земята, сви се на кравай, поставила ръце на главата, а в същия миг ударната вълна на свръхмощния взрив изрева като праисторически звяр и масивни кълбета горещ до изпепеляване въздух полетяха радиално над паважа във всички посоки. Вълната я отхвърли и я затъркаля като перце по земята, а нещо като гигантски юмрук я блъсна в гърдите — това бе причиненото от експлозията свръхналягане, което сякаш изсмука кислорода от белите ѝ дробове.

Ослепителната светлина угасваше бавно като падаща отгоре осветителна ракета. Скоро наоколо се възцари черен, мастилен мрак. Светът сякаш изчезна и тя се залюля в нещо като ничие пространство — изпадаше в несвяст и идваше на себе си.

Излезе от това състояние няколко секунди по-късно и видя, че лежи свита на две край захвърлена от силата на взрива кола. Беше току на средата на улицата. Не чуваше добре, в ушите ѝ нещо звънеше, пред очите ѝ играеха кръгове. Насили се да се раздвижи — първо до седнало положение, сетне с усилие на волята се изправи на крака, като примигваше от болката на измъчените си мускули, охлузванията и повърхностните рани по кожата.

Гледката наоколо бе като след природно бедствие. Навсякъде имаше пострадали хора — зашеметени и облени в кръв, те се изправяха, залитайки, или излизаха от захвърлени от взривната вълна в различни посоки автомобили. Стъклата им бяха изпотрошени от разлетелите се отломки. Подобна бе картината и на околните магазини и домове — и от тях излизаха заслепени хора с наранявания и счупени крайници. Свръхмощната експлозия бе съборила комини, разпрала и свалила покриви, изпочупила всички прозорци и витрини, а късове от тях се бяха разлетели във всички посоки — навън и навътре, в кухните, спалните, пазарните помещения.

Ранди бавно се извърна към мястото, където бе паркиран нейният пикап.

Форда изобщо го нямаше, останала бе само грозно извита и силно обгорена част от шасито. Всички други коли, спрени в радиус поне от петдесетина метра наоколо, бяха разбити или смачкани, някои горяха, а над пътя се носеше плътен слой черен дим.

Ранди преглътна сълзите и изскърца със зъби. Нямаше време да плаче и да тъжи. Сетне я обзе хладен гняв. Имаше да върши много неща, остане ли жива, тогава ще има и възможности да оплаква мъртвите колеги.

Напрягайки воля за пълна концентрация, започна да проверява екипировката си. Първо радиото — то не действаше, сигурно е било ударено и фатално повредено, докато взривната вълна я е търкаляла по улицата. Е, това не е най-важното, рече си тя и залитна. В крайна сметка на кого ли можеше да се обади? Опипа кобура — беретата я нямаше, беше изпаднала. Огледа се и проследи възможния път, по

който я бе влачила вълната — помнеше откъде бе стреляла по беемвето. Върна се по него и скоро забеляза пистолета. Наведе се да го вземе и внимателно го разгледа. Ръкохватката и кожухът на цевта бяха охлузени и надраскани, обаче ударникът, спусъчната пружина и самата цев изглеждаха в добро състояние. Устата ѝ се разкриви в сардонична, самоподигравателна усмивка. На пръв поглед деветмилиметровото оръжие изглеждаше в по-добра форма от нея самата.

Натисна копчето, измъкна полупразната пачка и я пусна в един от джобовете на якето. Сложи нова — петнайсетпатронна, дръпна затвора, вкара патрон в цевта, сетне свали ударника. Е, в това отношение поне беше готова.

Върна беретата в кобура под рамото и отново огледа обстановката по потъналата в дим от горящите останки „Клейалее“. В далечината вече се чуваха силните сирени на приближаващите се линейки и полицейски коли. Компетентните германски власти бяха реагирали светкавично на събитието.

Време беше тя самата да изчезва.

Извърна се и закуца в западна посока. Скоро навлезе сред дърветата, все по-навътре и по-навътре в грюневалдските гори и далече от улицата. След минути едва ли някой би могъл да различи фигурата ѝ в горския мрак. Сетне хвана в северна посока, дори се насили да потича въпреки мускулните болки. Постепенно понабра сили, а волята и инерцията я задвижиха все по-бързо и по-бързо сред сенките на затихналата, побеляла от снега гора.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

Край Москва, Главен космически команден център

Генерал-полковник Леонид Нестеренко — високият елегантен главнокомандващ бойните космически сили на Руската федерация — енергично крачеше по свързващия щаба му с Центъра за оперативен контрол коридор. На тавана искряха силни луминесцентни тела, от вентилационните шахти лъхаше на свеж, хладен и леко ароматизиран въздух. Трудно бе да повярва човек, че тази огромна по размери и площ инсталация се намира под земята на стотици метри от повърхността и е отлично защитена от всякакви нападения с масивни плочи стоманобетон. Грижливо охраняваните ѝ входове и изходни тунели бяха умело прикрити в гъстите брезови гори на север от Москва.

Двамата въоръжени часови на пост пред оперативния център удариха токове и застанаха, мирно, когато генералът наближи. Нестеренко обаче не им обърна внимание. Обичайно държеше много на такива формалности като отдаване на чест и военен протокол, но сега бързаше и нямаше време за такива подробности.

Мина бързо през вратата и бойко закрачи през обширното помещение зад нея. Тук светлината бе доста по-слаба и очите му постепенно свикваха с нея и множеството меко осветени командни табла с апаратура и приборни конзоли. Пред тях седяха дежурните офицери, някои следяха сателитните монитори и радарните системи за ранно предупреждение, други поддържаха информационна връзка с колеги от наземните станции, ракетните установки и далечните командни постове в Русия с помощта на обезопасени против подслушване комуникационни съоръжения.

В отсрещния край на центъра на цяла стена бе монтиран огромен електронен екран — карта на света с ключовите космически станции и спътникови орбити. Светложълти пунктири показваха прогнозирани

орбитни пътища на различни обекти, а малки зелени векторни стрелки — сегашните им позиции.

Тук дежурен офицер бе доста по-нисък от генерала мъж с квадратна челюст на име Баранов, който бодро пресрещна шефа и докладва:

— Американците пренастроят пътя на един от разузнавателните си спътници, господин генерал. От семейството „Лакрос“ с радарен образ.

— Я покажи — нареди генералът и се намръщи.

Другият се извърна и бързо занарежда указания на подчинените по конзолите.

— Дайте данните за „Лакрос-5“.

Една от мигащите стрелки на огромния стенен екран промени цвета си и от зелено замига в червено. В същото време от показаната орбита бавно се отдели друг пунктир и започна да описва нова крива.

— Засякохме промяната преди пет минути — доложи Баранов.

Нестеренко кимна и с все същата смръщена физиономия се загледа в новия път на въпросния „Лакрос-5“.

— Какво ли са си наумили американските ни приятелчета? — измърмори той под нос и се извърна към Баранов. — Извади ми в близък план прогнозията маршрут заедно с мястото, където за пръв път ще пресече нашите граници. И маркирай локациите, където с новия орбитален маршрут може да се очаква янките да получат значително по-добри разузнавателни възможности.

Образът на екрана заискри, а секторът около него внезапно се уголеми и показа близък план на значително по-малък по мащаб район — Украйна, Беларус и Западна Русия. В осветени в различен цвят полета се появиха големи териториални отрязъци по диагонал, минаващ на североизток от Киев до Москва и отвъд. Сборните райони на определените за окупацията на Украйна танкови и мотострелкови дивизии бяха в средата на едно от тези полета.

— Мамка му! — изсумтя Нестеренко.

Сателитите от семейство „Лакрос“ носят мощни радарни системи, които „виждат“ през облаци, прах и мрак. Сборните райони в рамките на операция ЖУКОВ бяха уж прикрити под отклоняващи радарно наблюдение камуфлажни мрежи, но никой не би могъл да твърди със сигурност, че този сравнително нов и все още

експериментален материал ще скрие бойната техника от „очите“ на вездесъщия „Лакрос“.

— Разполагаме със „Спайдър“ в подходяща позиция — напомни на генерала Баранов и посочи друга векторна стрелка, мигаща в едно от полетата. — Според компютърните ни прогнози той ще е в нужния диапазон на действие поне още трийсетина минути.

Нестеренко стисна челюсти и кимна несигурно. „Спайдър“ е една от най-тайните руски системи космическо оръжие. Построена е като обикновен спътник — от цивилно-комуникационните, за метеорологични и навигационни цели. Обаче носи и противоспътникови оръжия, способни да поразяват противникови космически платформи в ниски орбити. Теоретично погледнато, подобно нападение би трябвало да се извърши тайно. А на практика... кой знае? Ако го засекат, което е вероятно, ще излезе като акт на война — Руски опит за унищожение на американски разузнавателен спътник. Как да се тълкува другояче?

Генералът помисли, сви рамене. Такова решение не можеше да вземе — беше над неговите пълномощия. Пристъпи към една от конзолите и посегна към червения телефон.

— Говори генерал-полковник Нестеренко. Свържете ме с Кремъл — авторитетно нареди той на оператора. — Незабавно трябва да говоря с президента. Връзката е приоритетна, по важни военни въпроси.

В орбита

Четиристотин километра над огрените от слънцето водни басейни на земята, над безбрежните ѝ кафяви, зелени и бели масиви земя в постоянна елиптична орбита със скорост двайсет и седем хиляди километра в час се върти руски метеорологичен спътник, регистриран официално като КОСМОС-8В. Но това не е истински спътник, а носеща оръжия система с кодово име „Спайдър-12“.

Малко след разговора на Нестеренко и докато системата летеше високо над африканското крайбрежие, високочестотната ѝ антена започна да приема кодирани указания, целящи да препрограмират бордовите компютри.

Само шейсет секунди след като прие и последните данни, „Спайдър 12“ премина в друг режим на действие.

Първо се задействаха нисковисочинни двигатели, в пространството зад тях забълваха кълбета пара. Дългият, с цилиндрична форма сателит бавно описа дъга и тъпият му нос се насочи към определена точка в космическото пространство някъде над далечния закривен земен хоризонт. Когато „Спайдър 12“ достигна нужния ъгъл на насочване, двигателите отново се включиха, този път за да спрат въртенето. Подадена бе друга команда и в основата на носата зейнаха няколко люка.

През отворите се показаха шест значително по-малки космически съдове — конусообразни противоспътникови бойни глави — завъртяха се и забавиха ход с помощта на групови преобразуватели, работещи в програмирана последователност. Сетне главите се откъснаха и бавно полетяха надолу към земята, описвайки сложни криви, насочващи ги към удачни позиции за прецизно изчислена стрелба по далечна мишена.

Когато шестте глави се отдалечиха на няколко километра, „Спайдър 12“ изпълни последната си програмирана задача. Поставени на ключови места в десеттонния спътник саморазрушителни заряди започнаха да избухват на кратки интервали с къси и остро ослепителни светлинни излъчвания, предназначени да бъдат уловени от изведените в орбити високо над земята руски и американски сензорни устройства за ранно предупреждение. Детонациите разкъсаха „Спайдър 12“ на парчета, унищожиха антените, соларните устройства и най-вече резервоарите с гориво. И като изпускаше водна пара и гориво, взривената развалина се завъртя свободно из космоса, разпилявайки навсякъде по пътя си по-малки отломки, сетне бавно започна да се спуска към горните слоеве на земната атмосфера.

Прикрити от ярките експлозии на майката спътник зад тях, шестте антиспътникови бойни глави също избухнаха. Всеки техен взрив изпращаше в околното космическо пространство масивна сферична градушка от ситни, остри като бръсначи титанови фрагменти. Заедно те образуваха гигантски облак космически шрапнел — смъртоносно оръжие, което се носеше напред с повече от седем километра в час.

Главен космически команден център

— Нашите радари потвърждават многобройни шрапнелни попадения върху „Лакрос-5“ — възторжено заяви Баранов, извърнал глава към Нестеренко, който повтори докладваното от подчинените му офицери. — Дори според първоначалните преценки американският шпионски сателит е унищожен!

Генералът кимна доволно и отново вдигна слушалката на червения телефон.

— Говори Нестеренко — рече той равно. — Свържете ме с Космическото командване на САЩ.

Извърна глава към Баранов и се усмихна многозначително, докато изчакваше операторите да направят връзката по горещата линия с американците.

— Налага се да изразя искрени съжаления и най-сериозни извинения във връзка с ужасните щети, неволно нанесени на американските ни приятели от неочакваната катастрофална експлозия на борда на един от нашите метеорологични спътници от класа КОСМОС.

— Смятате ли, че ще ви повярват?

Нестеренко сви рамене.

— Може би да. А може би и не. Най-важното е друго — нямат достатъчно време да изведат заместник на унищожения им радарно-разузнавателен спътник. При това скоро, дори много скоро ние повече няма да бъдем принуждавани да се безпокоим за това дали ни вярват в САЩ или не. Или пък какво биха могли да сторят, нали така?

В Белия дом

Бе ранна сутрин, когато униформен служител на Сикрет Сървис въведе Фред Клайн в президентския кабинет на горния етаж в Източното крило. Стаята бе личното убежище на Кастила, нещо като място за разтоварване от рутинното напрежение на всички публични места в Белия дом. Тук имаше множество стари книги, литографии на

произведения на Фредерик Ремингтън и Джорджия О'Кийф, снимки от хълмистия пейзаж на Ню Мексико.

Кастила се бе отпуснал в едното от двете кресла и мрачно прелистваше сутрешната разузнавателна сводка. На поднос в съседство стоеше недокоснатата му закуска. Вдигна очи от страницата и махна с ръка на Клайн.

— Заповядай, Фред, седни.

Клайн послушно седна.

Кастила уморено отмести купчината листове и се обърна към стария приятел.

— Имаш ли по-пресни новини от Смит или другите в Москва?

— Засега не — отвърна Клайн. — Обаче очаквам важен доклад най-много до няколко часа.

Президентът кимна одобрително.

— Добре, дай Боже да успеят. Защото ще имам нужда от максимално количество информация... и то колкото се може по-бързо. Сигурно през следващите четирийсет и осем часа.

Клайн повдигна вежди.

— Все повече се убеждавам, че каквото и да е онова, което руснаците планират, то ще се случи много скоро — обясни му Кастила. — Което означава, че нашите възможности да ги спрем във времето се скъсяват все повече и повече, и то много бързо.

— Да, сър — съгласи се шефът на Първи отдел.

Ако докладваните от Смит и Девайн слухове за растящото темпо на руските военни приготовления бяха верни, САЩ и техните съюзници вероятно ще бъдат съвсем скоро здраво притиснати във времето за точна и качествена реакция.

— Свиквам тайна среща с представители на високо ниво на някои от най-близките ни съюзници — съобщи му Кастила. — Говоря за онези, които все още имат достойна за уважение военна мощ — като Великобритания, Франция, Германия и Япония. Поне като начало. Ще настоявам да дадем колективен отпор на Кремъл, да предприемем поредица конкретни и съгласувани мерки, които да принудят Дударев да отстъпи, преди да е натиснал спусъка на каквото и да е замислил...

— И кога? — тихо запитва Клайн.

— Сутринта на 22 февруари — отвърна президентът. — Не виждам как можем да си позволим да изчакваме повече.

Клайн се намръщи.

— Доста кратък срок, направо притеснителен... — рече той. — Не зная дали мога да обещавам конкретни резултати в това време...

Кастила кимна.

— Зная, Фред, и разбирам. Обаче, честно казано, само с това време разполагаме. Повярвай ми, приятелю, пред всички останали настоявам за същото, от всички изисквам невъзможни неща, нали разбираш? Снощи свиках заседание на Съвета за национална сигурност (СНС), там им наредих да прегрупират силите в целия диапазон на сигурността и нейните възможности — разузнавателни спътници, станции за засичане на комуникации и цялата им агентурна мрежа. Всички сили да се хвърлят за същата мисия — това съм наредил. Защото когато съюзниците влязат в Овалния кабинет, аз ще имам нужда от твърда и убедителна информация и доказателства за агресивните руски намерения.

— Но ако не успея да ти я доставя навреме?

Президентът въздъхна.

— И в такъв случай ще проведе срещата, но поне няма да се самозаблуждавам. Никой от съюзниците няма да се съгласи да присъедини сили към нашите срещу Москва на базата единствено на личните ми опасения и няколко недостатъчно убедителни факта, които могат да се тълкуват двузначно. Това ми е достатъчно ясно.

Клайн кимна мрачно.

— Още при първа възможност ще обясня на Смит колко критично зависим от бързината.

— Моля те, направи това — тихо рече Кастила. — Дяволски мразя да те притискам по този начин да излагаш хората си на повече рискове и опасности, но наистина нямам алтернатива...

В същия миг иззвъня обезопасеният телефон и президентът прекъсна изречението, изправи се и вдигна слушалката.

Клайн го загледа напрегнато, сякаш очакваше определена реакция. И тя не закъсна — нарязаното от десетки бръчки широко лице на Кастила посърна и сякаш се сви, а той внезапно като че се състари.

— Кога? — запита той и стисна телефона, та чак кокалчетата му побеляха.

Изслуша отговора, сетне кимна с глава.

— Разбирам, адмирале — рече президентът тихо.

Прекъсна връзката и набра вътрешен номер в Белия дом.

— Тук е Сам Кастила, Чарли — каза той на шефа на личния си екип. — Незабавно събирай СНС. Отново имаме кризисна ситуация.

Остави слушалката и се върна при Клайн.

— Адмирал Броуз беше — обясни той, а в очите му се четеше умора и несигурност. — Току-що спешно му докладвали от Космическия център в Колорадо. Имало авариен взрив в космоса, в резултат на който сме загубили един от най-модерните си разузнавателни спътници — „Лакрос-5“.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Северно от Москва

Навън бе тъмно като в рог, когато Джон Смит и Фиона Девайн се добраха до втората си цел — голяма вила, притежавана някога от Александър Сахаров. Той бе възрастният мъж, починал като втора жертва на подозрителното заболяване, по чиито дири сега вървяха двамата американци. Преди пенсионирането си Сахаров е бил влиятелен член на управляващата комунистическа партия и директор на държавен промишлен комплекс. В началните, необуздани години на „приятелския“ капитализъм след разпада на Съветския съюз Сахаров бе натрупал завидно състояние, разпродавайки „акции“ от фабрики и заводи на подчинения му комплекс.

Луксозната вила, която си бе построил с част от незаконно придобитото си богатство, се намираше на близо един час път северно от московското околоръстно шосе. Иначе пътят дотам не бе лек и шофирането се оказа трудна задача — по тесни, заснежени черни пътища, които пресичаха тъмни гори, сетне минаваха покрай селца и изоставени черкви. Смит се удивляваше защо ли богатата вдовица на Сахаров е избрала да живее толкова далеч от Москва — особено през дългите, студени и мрачни зимни месеци. Обичайно богатият московски елит посещаваше вилите си само през лятото. Това бяха провинциални кътчета за отдих, места, където човек може да се отърве от шума на голямата столица и да се поразтовари през голямата жега и тежките нощи, типични най-вече за юли и август. Малцина от заможните московчани си правеха труда да напуснат столичния лукс след падането на първия сняг. С изключение, разбира се, на редки уикенди и празници, посветени на скиорство и други зимни спортове.

Само пет минути след като бяха допуснати в елегантно обзаведената гостна, Джон и Фиона вече не си задаваха въпроса защо вдовицата на богатия бивш партиен шеф предпочита да живее в провинциална изолация. Неохотно приелата ги домакиня се оказва жена, която не обича чужда компания, още по-малко я търпи. Видимо

бе свикнала на абсолютна самота в присъствието само на шепа добре подбрани прислужници, които да готвят, чистят и да се грижат за другите ѝ дребнави и ексцентрични капризи.

Мадам Ирина Сахарова бе дребна женица с остър, подобен на човка нос и малки черни очички на същински хищник; те непрестанно се движеха — наблюдаваха, преценяваха и обичайно отхвърляха с презрение. Тясното ѝ, нашарено от множество бръчки лице носеше постоянна кисела гримаса, всъщност това бе жлъчно начумерване на човек, който никога не е очаквал нищо от другите, има за ближния си изключително ниско мнение и не е склонен да го променя. Злоба и неприязън играеха в очичките ѝ, докато разглеждаше подправената карта на Смит, представяща го като служител на Световната здравна организация, и някои други документи. Завърши този си оглед и ги върна с небрежно свиване на раменете.

— Е, много добре. Можете да си зададете въпросите, доктор Щранд. Не ви обещавам кой знае колко изчерпателни отговори. Честно казано, на мен лично тази история със заболяването на съпруга ми много ми досади — рече тя и още по-презрително закриви устни. — Непрекъснато се точеха разни доктори и сестри и какви ли не чиновници от здравното министерство, задавайки все едни и същи скучни въпроси: „Какво е ял напоследък? Бил ли е подложен на радиация? Какви лекарства е пиел?“ И по сто пъти на ден все едно и също, то не беше нищо друго, освен един безкраен разпит. Абсолютен абсурд.

— В какъв смисъл абсурд? — внимателно запита Смит.

— Ами поради елементарния факт, че Александър си беше нещо като крачещ справочник за болести, лошо здраве и още по-лоши навици — хладно отвърна мадам Сахарова. — Пушеше, наливаше се с алкохол като смок, ядеше като невиждал храна. Че него хиляда неща са могли да го убият — инфаркт, инсулт, рак някакъв... каквото кажете, това. Затова и резултатите — че организъмът му накрая просто не издържа — не би трябвало да изненадват никого. И за мен не бяха нито неочаквани, нито пък представляваха някакъв особен интерес. И затова ви казвам, че не разбирам защо лекарите вдигнаха толкова много шум около смъртта му.

— Но и други са починали в резултат на същата непозната болест — посочи Фиона тихо. — Сред тях са и едно невинно

момченце, което изобщо не е имало същите лоши навици.

— О, не знаех — небрежно отвърна Сахарова, видимо незаинтересувано. — Здраво дете иначе, така ли?

Смит кимна, напрягайки воля да прикрива силната си неприязън към тази студена, изключително егоистична жена.

— Странно — продължи мадам Сахарова с поредното си лишено от истински емоции свиване на раменете и неочаквано се засмя. — Е, тогава, предполагам, че трябва да дам най-доброто от себе си и да ви помогна, въпреки че ми създавате редица неудобства.

С огромно търпение, такова, каквото досега не подозираше у себе си, Смит задаваше същите медицински въпроси, които бе вече поставил на семейство Воронови. Както и в техния случай, така и сега Фиона внимателно записваше отговорите на Сахарова, колкото и влудяващо непълни и небрежни да бяха те.

Накрая, когато възрастната жена недвусмислено започна да показва признаци на изчерпващо се търпение, Джон реши, че е дошло времето да насочи въпросите си към друга тема. Тази, която бе главна област на техния интерес — Европейския център за проучване на населението (ЕЦПН) и кампанията му да взема ДНК проби в района на Москва.

— Много ви благодаря за времето, което ни отделихте, госпожо Сахарова. Ужасно много ни помагате по този начин — излъга Смит, облегна се на стола си и започна да прибира документацията си.

Сетне се сепна, сякаш бе пропуснал нещо.

— О, да, забравих... нали може още един последен въпрос?

— Да?

— В нашите архиви има информация, че вие със съпруга си сте участвали в голямо изследване на ДНК тенденции миналата година. Така ли е? — попита Смит уж случайно и мислено стисна палци.

— О, някакво си проучване... генетично, нали? — презрително подсмръкна тяхната домакиня. — Да, да. Правихме си натривки на устата по молба на напълно непознати хора, и то в името на науката. Отблъскващ ритуал беше това, ако мен питате. Александър обаче бе много ентузиазизиран от целия този гротескно възмутителен процес.

Отново заклати глава в знак на пълно презрение.

— Моят съпруг си беше глупак. Той наистина вярваше, че този така наречен проект за генезиса на славянските народи ще докаже една

от любимите му теории — че ние, руснаците, сме, видите ли, кулминацията, един вид есенцията на европейското еволюционно расово-етническо развитие.

Джон се насили да се усмихне неутрално, прикривайки задоволството си. Вече беше сигурен, че са открили важна съставна част от зародиша на въпросното смъртоносно заболяване.

След сутрешния им разговор с Воронови той и Фиона се завърнаха в тайното си убежище. Там, докато той анализираше записките и уреждаше следващия разговор по телефона, Фиона прекара няколко часа в систематично търсене в Интернет на данни относно ЕЦПН и проекта за генезиса на славянските народи. Това бе наложително, тъй като бе много рисковано да търси обичайните си източници на информация. В крайна сметка изясни два отделни елемента на загадката.

Първо: макар и въпросният проект за генезиса на славяните да бе мащабно, скъпо и амбициозно научно начинание, въпросните изследователи бяха събирали ДНК само от хиляда души. От иначе близо деветте милиона граждани, живеещи в района на Голяма Москва. За целите на оценяване на исторически промени в славянското население такава извадка би била достатъчна, особено когато се комбинира с хиляди и хиляди подобни извадки, правени в други страни от Източна Европа и в бившите съветски републики. В същото време обаче можеше да се направи друг извод: че връзката между седемгодишния Михаил Воронов и седемдесет и пет годишния Александър Сахаров беше нещо много повече от просто действие на сляпо и случаен шанс. Вероятността това да е съвпадение бе от порядъка на осемдесет и един милиона на едно.

Второ: името на Константин Малкович се бе появило отново. Беше изскочил и един много интересен факт: значителна част от издръжката на ЕЦПН идваше по линията на корпорации и фондации под негов контрол. Всъщност бюджетът на центъра бе повече или по-малко тайна — за него в общественото пространство имаше прекалено малко подробности, но Фиона бе почти убедена, че проектът за славянския генезис се финансира пряко с пари на милиардера.

Разсъждавайки по същия въпрос, Смит сви устни: една потенциална връзка с Константин Малкович — респективно линейката от медицинския център „Св. Кирил“ — би могла да бъде изключена

като случайна. Две потенциални връзки обаче бяха съвсем друго нещо. Малкович играеше в тази конспирация, каквато и да бе тя. Заедно със своя приятел от Кремъл Виктор Дударев.

В гората отвъд вилата Олег Киров лежеше върху снега, добре прикрит зад огромен паднал дънер, и внимателно следеше дълбокия коловоз в недалечния черен път. Носеше взети от армейските излишъци очила за нощно виждане и те превръщаха нощта и околния мрак в ден, макар и едноцветен, главно в зелено. На двайсетина метра зад него, отлично покрит с клони и суха трева, омекотяващи острите му форми, тъмнееше почти кубичният силует на джип. Това бе ГАЗ „Охотник“, вариантът за износ е наименуван „Хънтър“ — превозно средство, което бихме могли да наречем руски еквивалент на американския джип „Ранглер“.

Киров бе пристигнал до вилата на Сахарови преди Смит и Фиона Девайн. Първата му задача бе да обиколи района, за да се убеди няма ли някаква непосредствена опасност, евентуално засада. Втората бе да си устрои въпросния таен наблюдателен пост и да се скрие в него, за да следи най-вероятните подстъпи към вилата, където Джон и Фиона задаваха въпросите си. Погледна нетърпеливо часовника си с надеждата двамата да побързат поне малко.

Широкоплещестият руснак потръпна, вече започваше да зъзне въпреки защитата на дебелото зимно вълнено палто, шапката и ръкавиците. Температурите, поначало минусови, падаха все повече с напредването на вечерта.

Отлично разбираше, че американските му приятели са длъжни да потвърдят дадената им от Воронови информация, но в същото време не одобряваше необходимостта да излизат толкова далеч извън Москва. Тук — сред грубата и сурова природа — бяха силно уязвими. Нямаше ги удобните за прикритие множества столичани. Нямаше го московското метро с безкрайно подходящите за измъкване спирки, претъпканите с хора големи универсални магазини, където винаги можеш да маневрираш. Тук имаше само дървета, сняг и няколко третостепенни пътища с безброй завои, а те опустяваха веднага щом притъмнее.

Руснакът въздъхна и погледна към спряната пред вратата на вилата кола. Мадам Сахарова държеше своя мерцедес в отоплен гараж до самата вила. А редките ѝ гости трябваше да се задоволяват с тясната, покрита с чакъл алея. Пак погледна към тъмносинята волга, която бе успял да намери за американците. Наоколо бе тихо, жива душа не се мяркаше.

Но в следващата секунда Киров замръзна. Ясно чу шума на мощни машини, които се движеха сред дърветата. Все още бяха на известно разстояние, но явно пристигаха насам — към вилата на Сахарова. Изправи се, за да има по-добра видимост, и в следния миг рязко залегна, трескаво бъркайки в джобовете си.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

Мобилният телефон на Смит внезапно иззвъня.

— Моля да ме извините — обърна се той към домакинята и отвори апаратчето. — Да?

Отсреща беше Киров.

— Трябва да изчезвате, Джон. Незабавно! — спешно заговори той. — По главния път пристигат две коли — нямат отличителни знаци, но е съвсем ясно откъде са. Идват право към вилата. Веднага излизайте. През задния изход!

— Ясно — отвърна мрачно Смит, затвори телефона и изправяйки се, посегна към зимното си палто.

Първата му работа бе да опипа оръжието в страничния джоб — деветмилиметровия макаров. За миг изпита изкушение да остане в къщата и да се отбранява от нея. Така поне ще има прикритие, докато отвън, на откритото, ще бъде уязвим. Сетне отхвърли мисълта. Тук бяха вдовицата и прислугата, идеята бе детинска. Ще ги изложи на случайни изстрели, не биваше и не можеше да рискува по такъв начин. Зачаткат ли куршуми наоколо, първо страдат невинните хора — знаеше го от опит.

— Неприятности, а? — веднага запита Фиона на английски и също се изправи, прибирайки палтото и ръкавиците си.

— Имаме си гости — отвърна ѝ той на същия език. — Зарязваме колата и излизаме отзад. Олег ни чака отвън.

Бледа и напрегната, тя кимна с разбиране.

Възрастната жена ги изгледа объркана.

— Свършихте си въпросите, а? Значи си тръгвате?

Смит кимна.

— Да, госпожо Сахарова, тръгваме си. И то веднага.

И без да обръща внимание на нейните по-нататъшни въпроси, той измъкна Фиона от стаята и я поведе по широкия централен коридор. Тук за малко щяха да се сблъскат с набита жена на средна възраст, която носеше поднос с чай и сладки, поръчани от господарката при пристигането на гостите.

— Къде е задният изход? — попита я Джон без предисловия.

Стресната и удивена, жената кимна с глава вляво на коридора — в посоката, откъдето самата тя идваше.

— Ей там — рече тя, видимо учудена от въпроса. — През кухнята се минава...

Двамата американци се промъкнаха край нея и бързо прекосиха неголямото разстояние. В същия миг някой задумка с все сила по солидната дървена врата.

— Милиция! — извика мощен глас. — Отваряйте!

Джон и Фиона се вмъкнаха в кухнята и трескаво се огледаха. Помещението бе голямо с всички нужни за една съвременна кухня домакински уреди — голяма газова печка, широк хладилник, фризер, микровълнова фурна и още множество по-дребни прибори. Беше топло, миришеше на вкусни гозби. В ъгъла довършваше вечерята си друг от слугите на мадам Сахарова — мощно сложен физически млад мъж. На масичката пред него се мъдреше голяма чиния с пелмени — месни руски специалитети, залети със сметана и топено масло. Той вдигна лице от храната и ги изгледа учудено.

— Хей, къде отиват...?

Смит му махна с ръка да си остане на стола.

— Дамата не се чувства добре — обясни той кратко, като търсеше с поглед изхода. — Ще трябва да я изведем на чист въздух.

И без да се колебае, отвори тежката дървена врата в дъното на кухнята. Отвън бе леден мрак, а с откряването на вратата върху дълбокия, девствен сняг попадна тесен лъч светлина. Вилата бе построена на поляна в самата гора, която започваше само на няколко метра разстояние. Сега Джон зърна и отъпканата пътека току до изхода, беше тясна, минаваше вляво покрай стената на сградата и водеше към поставени до задната страна няколко кофи за боклук.

— Давай бързо! — пошепна Смит на Фиона. — Към дърветата, влезем ли в гората, бягай колкото можеш! Сетне свий вляво. Не се спирай за нищо на света, докато не стигнем при Киров. Разбра ли?

Тя кимна, а лицето ѝ бе преbledняло и напрегнато.

Двамата бързо нагазиха в ледения, хрущящ сняг, на места почти до колене, насочвайки се към гората. Смит въздъхна дълбоко, усещайки чистия, сякаш арктически въздух дълбоко в дробовете.

Нужни са ни само още няколко секунди, мислеше той. Това е всичко, десетина секунди и ще се измъкнем.

В същия миг иззад дърветата пред тях излязоха трима въоръжени мъже в бели защитни комбинезони и якета, носеха руски калашници. Двата бяха по-ниски от Смит, но пък изглеждаха мускулести и извънредно яки, при това се движеха с безмълвната увереност на добре обучени войници. Третият бе с няколко сантиметра по-висок от Джон, а очите му бяха сиви и мразовити като времето. В светлорусата му коса тук-таме сребрееха бели кичури.

Смит и Фиона спряха на място.

— Горещите, моля — тихо нареди на английски високият. — В противен случай хората ми ще бъдат принудени да ви застрелят на място. А това би било ужасно неприятно, нали?

Смит неохотно вдигна ръце, обръщайки длани към нападателите, за да покаже, че няма оръжие. С ъгълчетата на очите си забеляза, че и Фиона се подчини. Сега лицето ѝ бе съвсем бяло — като тебешир.

— Разумно решение — коментира с одобрение високият и се усмихна студено. — Аз съм Ерих Брант. А вие сте прочутият подполковник Джонатан Смит и красивата, също така прочута госпожица Девайн.

— Смит ли? Девайн? Не разбирам за какво говорите — сърдито откликна Смит. — Моето име е Щранд, доктор Кале Щранд. А това тук е госпожица Линдквист. Ние сме медици, учени, служители на Световната здравна организация.

Отлично съзнаваше, че това е наивен, напразен опит да заблуди тези хора, но пък не бе готов толкова леко и бързо да се предаде на този тип. Поне все още не.

— А вие какви сте по-точно? Престъпници? Похитители? Или крадци?

Все така ледено усмихнат, Брант поклати глава и пристъпи напред.

— Е, хайде, хайде сега, подполковник. Няма никаква полза от подобни глупави игрички. Какъв майтап само, а? Вие сте толкова швед, колкото и аз самият. Иначе с удоволствие ви поздравявам. Малцина досега са успявали да ми се изплъзват толкова дълго време.

Смит не отговори. Задушаваше го гняв и яд на самия него, че се бе оставил така лесно да ги хванат в подобен капан. Идващите по

главния път коли са били само за заблуда, колкото да ги изкарат на открито.

— Освен това много уважавам и едно друго качество — стоицизма. Само че до определена степен — продължи Брант и внезапно замахна с автомата, сменяйки тона. — Влизай обратно! Поживо!

Смит и Фиона бавно заотстъпваха.

Във вилата вече имаше и други въоръжени мъже. Бяха насъбрали цялата прислуга — готвачката, мъжа от кухнята и по-възрастен мъж с няколко сякаш залепени към скалпа му косъма — и самата домакиня мадам Сахарова в гостната и ги държаха там заедно като пленници.

Сахарова бе седнала в същия стилин и скъп стол с високо облегало, царствено изпънала гърди напред, и гледаше Брант с гняв и възмущение.

— Какво е това безобразие!? — фучеше тя. — Как се осмелявате да нахлувате в дома ми по такъв бандитски начин!?

Бившият източногермански разузнавач сви рамене присмехулно и посочи с ръка Смит и Фиона.

— Печална необходимост, мадам — отвърна той учтиво и мазно. — За съжаление тези хора са шпиони и врагове на държавата.

— Глупости говорите! Дивотии някакви — изсумтя Сахарова презрително.

Брант се усмихна.

— Значи така мислите, а? — запита той и се извърна към хората си. — Вържете им ръцете и ги обискирайте — много грижливо!

Осъзнаващ, че към него едновременно са насочени няколко оръжия, Смит се остави да му извият ръцете на гърба и да ги завържат на китките. Това направиха с тънък гумиран кабел, като здраво и болезнено опънаха жицата. Смит познаваше този метод — прилагаха го на бунтовници и терористи, заловени от американските войски в Ирак. Чу как Фиона изпъшка тихо от болка, а зъбите ѝ изскърцаха — нарочно го правеха така, че да боли.

След като ги „закопчаха“ по този начин, започна и обискът. Хората на Брант бяха обиграни, явно имаха професионален опит. Проверяваха изчерпателно навсякъде, където би могло да се скрие оръжие или импровизиран боен инструмент. Напълно безпомощен да ги спре, ядосан и на себе си, и на похитителите, Смит настръхна от

унизителното опипване на интимни места. А проверката не спираше, като в същото време ставаше все по-точна. Смъкнаха русата му перука, показа се черната му коса, принудиха го да изплюе променящите овала на лицето му плънки в устата. В същото време отлично разбираше колко по-унизително за Фиона е да я опипват мъже.

Брант стоеше на известно разстояние, без да проявява каквито и да е емоции. Хората му бързо измъкнаха деветмилиметровия пистолет на Смит, сетне и 5,45-милиметровия на Фиона, подправените им паспорти и други документи, елементи от дегизировката им и накрая високоспециализираните им мобилни телефони — едно малко чудо в комуникационната техника, правено по поръчка на Първи отдел. Насъбраха оръжието и другите предмети на малката масичка, тогава един от обискиращите засече скрития в ботуша на Фиона нож с излитащо острие. Едва сега русокосият Брант прояви някакъв по-сериозен интерес.

Той взе в ръка ножа, докосна бутона върху тънката ръкохватка и проследи безшумното изскачане на финото смъртоносно шило. Веждите му се повдигнаха леко в очевидна изненада. Обърна се към Фиона със суха усмивка и заговори:

— Зърнах лошата рана, която тази мъничка играчка бе причинила на един от хората ми, госпожице Девайн. При това Дмитрий беше отлично обучен убиец. Е, сега е ясно, че и вие сте нещо повече от обикновена журналистка.

— Мислете си каквото искате, хер Брант — отвърна тя предизвикателно. — Не мога да нося отговорност за развинтеното ви въображение.

Брант се изкикоти.

— Смели думи, Девайн, смели думи. Само че празни от съдържание. Да, опасявам се, че е така.

Сетне се обърна към мадам Сахарова, която ядно намръщена наблюдаваше развитието на действието.

— Ето, виждате, нали? — рече той с усмивка и посочи с ръка нещата върху масичката. — Оръжия. Дегизировка. Фалшиви паспорти. Ултрамодерни средства за комуникация. Е, кажете ми, госпожо, това ли са вещите, които едни шведски медицински изследователи нормално биха носили в себе си? Така ли е или тези вещи тук са далеч по-подходящи за чуждестранни шпиони?

— Имате право, приличат ми на шпионски — отвърна възрастната жена и лицето ѝ леко пребледня.

— Именно — спокойно потвърди Брант, бръкна в джоба на камуфлажната дреха, извади чифт фини латексови ръкавици и старателно започна да ги поставя.

Всички в гостната бяха вперили очи в него и не смееха да погледнат другаде.

— В минали дни покойният ви днес съпруг беше високопоставен член на партията. Вие не сте обикновена жена от необразованата маса хора. Кажете ми какво бе наказанието за шпионаж и предателство?

— Смърт — прошепна тя. — Беше смърт.

— Точно така — отвърна германецът.

Довърши нахлузването на ръкавиците, опъна ги тук и там, полюбува се на работата си. Сетне внезапно извърна очи към видимо изплашените слуги, изправени край едно от канапетата — покрита с красива бродерия на светлосиньо-златист фон антика от деветнайсети век с фини крачета.

— Кой от вас е Пьотр Климуk?

— Аз съм, господине — обади се по-възрастният плешив мъж и несигурно повдигна ръка.

— Вие ни се обадохте, нали? Когато разбрахте, че господарката ви ще се среща с тези чужденци?

— Точно така беше — кимна Климуk, леко поуспокоен. — Както ми наредихте по-рано днес. И обещахте, че ако докладвам за разни любопитни чужденци тук, дето задават въпроси за покойния ѝ съпруг, за мен ще има награда.

— Вярно, обещах — потвърди Брант хладно. — И награда ще има.

Сетне без всякакво колебание сивоокият грабна пистолета на Смит от масичката пред него, смъкна предпазителя с палец, насочи оръжието и застреля Климуk точно в челото почти от упор. Кръв пръсна наоколо, заля гърба на канапетото, обагри красивата бродерия в алено.

Останалите зяпнаха слисано към мъртвия прислужник на пода, а Брант изви ръката с пистолета и стреля още два пъти. Край канапетото се свлякоха и готвачката, и младият мъж, и двамата убити с единичен изстрел.

Бившият офицер от Щази се извърна отново. По лицето му не се четеше нищо, беше напълно безизразно.

Мадам Сахарова седеше неподвижна в стола с високата облегалка и гледаше убитата си прислуга с бледо лице като същинска смъртница. Но иначе не бе загубила дух.

— Защо ги убихте? — крясна тя изведнъж. — Защо трябваше да ги убивате? Те не са шпиони. И Климук, и тези двамата си бяха глупави, невежи селяни, но какво са сторили, че да заслужат смъртно наказание?

Брант сви рамене.

— Такъв е животът, мадам. Всъщност малцина са тези, които го заслужават, нали?

Сетне вдигна оръжието и гръмна отново.

Възрастната жена падна назад в стола, улучена точно в сърцето. Очите ѝ се заковаха в тавана, втренчени завинаги в изражение на смесено с гняв презрение и внезапното просветление, че и тя ще бъде убита.

Брант се наведе и внимателно остави пистолета на пода, сетне меко го подритна под канапето и се обърна към Смит:

— Когато дойдат милиционерите, отпечатъците по това оръжие ще им се видят доста интересни, не мислиш ли така, подполковник? Всъщност твоите отпечатъци...

Поклати глава развеселен, сякаш бе казал нещо извънредно остроумно, и добави:

— Вие — американците — сте хора на насилието, все пистолети, спусъци и стрелба са ви в акъла. Никак не е чудно, че така силно ви ненавиждат навсякъде по света.

— А ти си само един мръсен убиец, копеле с черно сърце! — не се сдържа Фиона и изтърси тези думи през стиснати зъби.

— Ами да, може и такъв да съм — спокойно отвърна Брант, но я изгледа зловещо със студените си сиви очи. — А ти си моя пленничка, госпожице. Защо не се замислиш върху това, а?

Сетне се извърна към хората си и рязко нареди:

— Хайде, хващайте ги тия двамата и да вървим.

Поведоха ги неколцина, едни ги побутваха с дулата в гърба, други стояха отпред с намръщени лица и насочено оръжие. Изкараха Фиона и Смит през вратата и ги наместиха на задната седалка на

единия от трите спрени пред вилата автомобиля. Двата бяха фордове с предно и задно предаване, модел „Експлорър“. В същата кола отпред се качиха Брант и един от мъжете му. Друг от групата седна на волана на волгата, с която бяха дошли американците, останалите се събраха във втория форд.

Колата с Брант и двамата американци потегли първа. Другите две се подредиха зад нея и бавно напуснаха посипаната с чакъл алея пред вилата, като подскачаха и се тресяха по неравния път с множество дупки и заснежени коловози. Потеглиха по кратката отсечка към шосето, а там завиха не вляво, а вдясно и веднага ускориха.

Напрягайки воля да забрави болката в силно пристегнатите китки, Смит се поизправи на седалката и се опита да отгатне посоката на движение. Пътуваха на запад, навън бе абсолютно тъмно. Мощните фарове осветяваха дървета, високи, силно заснежени склонове, обрасли по ъглите с гъсти храсти отклонения към села или дърварски пътища. Те се мяркаха кратко в светлините и изчезваха в тъмната нощ отзад.

Извърна глава към Фиона да види дали е забелязала. Тя му кимна кратко — беше разбрала, че Брант и групата му не ги връщат в Москва, а ги карат на друго място.

Но защо? — питаше се Смит. Защо не ги връщат в Москва? Ако бившият офицер от Щази работи за Малкович, а милиардерът играе с Кремъл, защо просто не ги предадат на руснаците за разпит? Да не би Брант и богатият му работодател да играят някаква двойна игра?

Владик Фадеев лежеше неподвижен под брезите покрай пътя и благодарение на бялото защитно облекло с якето и украсената с дървесни клонки камуфлажна мрежа оставаше напълно невидим. Всеки, който би хвърлил случаен поглед към снайпериста с хлътналите бузи от разстояние повече от два метра, не би забелязал нищо друго, освен заснежена бабуна сред дърветата.

Въпреки хапещия студ Фадеев се чувстваше добре. На по-млади години бе изкарал две години бойна служба по назъбените афганистански планини и хълмове: там с любимия си снайпер — карабина СВД — бе убивал муджахидините, често от по-далечни разстояния. Този опит се бе превърнал в увлечение, а сетне и в любов

към трудната и опасна игра на лов на хора. След като Червената армия бе принудена да прекрати дългата си война с афганистанците, мирът се оказа много лошо нещо — безпаричие, хаос, навсякъде корупция. В края на краищата снайперистът извади късмет, защото си намери работа при Ерих Брант — работодател, който ценеше извънредните му умения и намираше много и различни начини да ги използва.

Една по една трите машини от конвоя на Брант минаха покрай него, стопсветлините им постепенно се стопиха в мрака и изчезнаха зад завоя. Загълхна и шумът на двигателите.

Фадеев остана да чака все така неподвижен и спокоен.

Търпението му се оказа възнаградено.

Неочаквано на пътя изскочи голям, почти кубичен по форма ГАЗ „Охотник“. Руският джип излезе направо от горите недалеч от Владик и зави рязко на запад по тесния път. От покрива и капака на двигателя се изсипаха клонки и сняг, които поръсиха пътя след него.

Снайперистът се усмихна и тихо заговори в радиомикрофона.

— Говори Фадеев. Бяхте прав. Американците не са били сами. Сега след вас върви джип хънтър.

Когато чу пращенето на закачената към таблото на форда радиостанция и последвалия доклад, Смит мигом разбра какво става, но се опита да изглежда равнодушен. До него Фиона въздъхна тихо. Сега и двамата знаеха, че Олег Киров е бил засечен, но вече не разполагаха с никаква възможност да го предупредят, че е в опасност.

Брант се наведе напред и взе микрофона.

— Разбрано, Фадеев. Със ситуацията ще се оправяме оттук. Край.

Извърна се ухилен към американците и подхвърли:

— За вашето приятелче ставаше дума, нали така?

Фиона и Смит премълчаха с невъзмутими лица.

Брант ги изгледа и се присмя на насилениите им изражения.

— Аз да не съм глупак. Нали сте професионалисти. Никой не влиза в опасна зона, без да си има гръб.

Смит се загледа уж небрежно през прозореца, за да прикрие внезапно обхваналото го отчаяние. В мрака не се виждаше почти нищо, но му се стори, че сега вървят по насрещен наклон. След по-продължително взирание реши, че се изкачват по невисок хълм, а пътят

се вие и върви покрай гъсти гори. Отляво обаче се откриваше склон, също горист, а тук-таме зееха стръмни урви.

След малко чу гласа на Брант отпред, който говореше по радиостанцията на хората си от другите коли.

— Всички автомобили, спираме! — нареди той кратко. — Развърни се за бой с противник отзад.

Тяхната кола рязко намали скорост, излезе на банкета след остър завой и спря от вътрешната страна на шосето. Волгата и другият форд направиха същото и се наредиха след нея. Чу се отварянето на врати, хората на Брант без него и шофьора му се изсипаха на пътя и мигом заеха дъговидна позиция сред дърветата с готови за стрелба автомати.

Настъпи тишина и след малко ясно се откри шумът на приближаваща се кола, която се изкачваше по склона в тяхна посока. Смит и Фиона — оставени в колата — извърнаха глави назад, доколкото това бе възможно, и се взряха към пътя през задното стъкло, макар и видимостта да бе почти нулева.

Джон стискаше зъби и се чудеше какво би могъл да направи. Наистина какво? Мрачно преценяваше различни възможности, но с вързаните си на гърба ръце едва ли би могъл да свърши нещо наистина ефикасно. Евентуално да се хвърли върху Брант и водача и с това да отвлече вниманието им за миг, колкото да даде шанс на Киров да схване ситуацията и някак си да реагира? Поклати глава несигурно. Това действие изглеждаше почти безнадеждно, но затова пък бе единственото, което му оставаше. Опита се да пораздвижи мускулатурата си, размърда краката и раменете преди евентуалното действие.

— Кротко стой, подполковник — хладно се обади Брант отпред, — иначе ще ти пусна един в черепа.

Смит въздъхна и вдигна очи. Сивоокият се бе извърнал и го гледаше право в очите, а в ръката си държеше насочен в главата му пистолет.

Джипът изведнъж влезе в завоя, по-рано, отколкото Смит бе очаквал, съдейки по шума на двигателя, а мощните му фарове заляха околните гори с потоци светлина. Движеше се стремително, лъчите заиграха по колите и околните дървета, за миг заслепиха американците. Хората на Брант откриха огън едновременно, оръжията им затракаха — всички на автоматична стрелба. Вдигна се

невъобразим шум, автоматите мощно запяха смъртоносна песен, раздирайки замръзналата тишина. Куршумите им зачаткаха по летящия джип, засипаха го с оловна градушка, пробиха десетки дупки в ламарините и шасито, встрани се разлетяха парчета откъсната тенекия, стъкло и пластмаса. Предното стъкло се пръсна на хиляди дребни парченца, ударено отблизо от вероятно няколко десетки деветмилиметрови куршуми.

Без да спира, надупченият като решето джип се завъртя тронаво и излезе от шосето, политайки неуправляемо надолу по обраслия с дървета склон. Заудря се поред в стволите им по пътя си почти със същата скорост и се блъсна в дебела бреза. Чу се мощно пращане, автомобилът се преобърна и застана странично, спирайки се току на ръба на урва. Сетне бавно се превъртя и падна надолу. Чу се трясък, вероятно се бе закачил в скалите по пътя си. Бледият лъч на единия фар примига болезнено и немощно няколко пъти, сетне бавно избледня и изгасна. Настъпи абсолютен мрак, гробовна тишина.

Смит и Фиона размениха ужасени погледи в тъмната кабина на форда. Нямаше никаква надежда Киров да е оцелял в тази смъртоносна засада и последвалата катастрофа.

Брант гледаше американците, които тъжно сведоха глави, а пистолетът в ръката му все така сочеше към Джон. Сетне взе микрофона и заговори:

— Фадеев? Говори Брант. Тук свършихме. Качвай се в колата и идвай на хълма. Ще провериш разбития джип и ще вземеш всички документи, които намериш в него и в мъртвия шофьор. Гледай да установиш самоличността му. Разбрано?

— Разбрано — отвърна равно безизразен глас.

— Свършиш ли, докладвай в Москва, в централата. Ние отиваме в манастира.

След това сивоокият изслуша краткия отговор на снайпериста, изключи радиостанцията и отново погледна към Смит и Фиона.

— Е, вечна му памет на вашия приятел — сви рамене той и се усмихна студено. — Значи вече можем да започваме нашия разговор... от вас зависи дали той ще бъде болезнен процес... но ще трябва да уточним кои са вашите работодатели и какво сте им предали досега...

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

Баку, Азербайджан

Километри наред по крайбрежието на Каспийско море се простират широките булеварди и по-тесните улици на Баку — най-големия и най-модерния град в Кавказкия регион. И макар че във финансирането на новите му петролни и газови начинания се изливат милиарди долари и евро, Баку все повече се превръща в град на поразителни контрасти. Той безспорно е процъфтяващ център на два̀йсет и първия век с бляскави небостъргачи от стомана и стъкло, а в същото време е и древна столица с грандиозни палати, джамии и множество пазари, разположени сред същински лабиринти от калдъръмени улички.

На хълма току пред стените на стария град се издига грозна бетонна постройка, където се помещават президентството, неговият титуляр и административният му апарат. По околните улички патрулират смръщени азербайджански войници. Те не разрешават да се спира в този район и ревностно следят движението на любопитните туристи и множеството бизнесмени от различните чужди петролни компании, обичайно насочили се към недалечната сграда на Филхармонията и различните музеи с произведения на изкуството.

Някъде дълбоко в търбуха на голямата президентска сграда от централния асансьор излезе служител от домакинството. Буташе голяма и тежка количка, натоварена с множество покрити блюда. В момента вървеше извънредно заседание на Републиканския съвет на отбраната, свикано поради опасения във връзка със струпването на руски войски в съседен Дагестан. И тъй като времето бе много напреднало, генералите и министрите си бяха поръчали вечеря от президентската кухня.

Когато човекът с количката приближи залата, където заседаваше съветът, към него пристъпиха двама силно намръщени мъже в черни костюми.

— Охрана — рече кратко единият и показа служебна карта. — Оттук нататък поемаме ние. Влизането става само със специално разрешение.

Домакинският служител сви рамене безучастно.

— Добре, ваша си работа. Само гледайте да не объркате поръчките — рече той и подаде листа със заявките на участниците в заседанието, а сетне с прозявка закричи обратно към асансьора.

Двамата охранители забутаха количката към вратите на залата и влязоха в малкото преддверие. Тук единият бързо започна да сверява съдържанието на чиниите с дадения му списък с ястия и имена. Спря се на едно с пити — тлъста яхния с овнешко и грах.

— Това е — тихо рече той на другаря си.

— Вкусно изглежда — рече другият с кратка цинична усмивка.

— Точно така — съгласи се първият и се огледа за всеки случай.

Съседните врати бяха затворени, други хора в преддверието нямаше. Тогава бързо бръкна в джоба, извади мъничко шишенце и изля съдържанието му в яхнията, сетне я разбърка. Шишенцето се върна в джоба, а колегата отвори една от вратите и бавно вкара количката. Още един вариант на ХИДРА бе на път към избраната мишена.

В Белия дом

Местата около конферентната маса в ситуационната зала на Белия дом бяха изцяло заети, а израженията на насядалите — откровено тревожни. Президентът Сам Кастила огледа присъстващите, обърна повече внимание на хората от екипа за национална сигурност. И те изглеждаха доста мрачни. Повечето си мислеха за приближаващия сблъсък на САЩ с Русия, но на базата на наличната информация никой не можеше да даде солидни предложения как да се пристъпи към назряващата дипломатическа и военна криза с евентуално ужасяващи последици.

Президентът съзнаваше, че на всички им е омръзнало да си блъскат главите на тъмно — без да разполагат с истинската картина и контекста на събитията. Засега знаеха отделни нещица и тук и там някой данни — смъртни случаи на ключови хора в чужбина, но и в

САЩ, почти винаги жертва на загадъчно скоротечно заболяване, слухове за интензивни военни приготовления от страна на Русия, постоянна пропаганда в руските медии с един и същи рефрен — „опасна дестабилизация“ в страните около границите ѝ, тоест в бившите съветски републики. За съжаление никой не бе успял досега да свърже тези отделни елементи в обща, поддаваща се на анализ картина, така че да се разберат истинските планове на Дударев и генералите му. Защото за съжаление без такава яснота никой в Европа или другаде в света не би пожелал да се опълчи срещу Русия.

Кастила се обърна към Уилям Уекслър, новия директор на националното разузнаване.

— Не е ли възможно да се промени орбитата на втория ни спътник „Лакрос“, така че той да даде повече информация за ситуацията около руските граници, за които става дума?

— Опасявам се, че не, господин президент — отвърна стройният, мъжествен бивш сенатор с неохота. — „Лакрос-5“ беше значително по-нов, докато „Лакрос-4“ е в орбита доста отдавна и няма достатъчно гориво за подобна орбитална пренастройка.

— Какво време е нужно за извеждане на нов спътник в орбита? — отново запита Кастила, макар и да знаеше отговора.

— Прекалено много време ще отнеме, сър — намеси се Емили Пауъл-Хил, съветничката по въпросите на националната сигурност. — Според ЦРУ са нужни най-малко шест седмици. Но ако става въпрос за сериозна в реалистично отношение преценка бих казала, че за извеждане в орбита и получаване на качествени резултати ще са нужни между три и пет месеца.

— Боже мой — въздъхна президентът.

За това време руснаците биха могли да придвижат танкове и войски чак до Сибир и да ги върнат обратно. Кастила огледа другите насядали и погледът му се спря върху адмирал Стивън Броуз, председателя на съвета на началник-щабове.

— Каква е вашата преценка за взрива в космоса, адмирале? Това случайност ли е или нарочен акт с цел да ни заслепят?

— Не зная със сигурност, сър — отвърна едрият, добре сложен морски офицер. — Космическото командване успя да анализира някои от снимките, които получихме от съседни сателити в системата за ранно предупреждение, но това е само част от предварителната

проверка. В същото време генерал Колинс и неговият екип докладваха, че експлозиите на борда на руския КОСМОС-8В са били извънредно силни.

— Толкова ли са били силни, че да разрушат друг спътник, който се намира на стотици километри разстояние?

— Честно казано, съмнявам се, сър. Като имаме предвид различните им орбити, вероятността толкова много части от руския спътник да ударят нашия изглежда най-малкото извънредно слаба — отвърна Броуз и сви рамене. — Но това са само предположения. На този етап не разполагаме с твърди факти, за да докажем било едното, било другото.

Кастила кимна мрачно, а вътрешно кипеше. Без доказателства, че руснаците са действали целенасочено, САЩ практически не разполагаха с никакъв аргумент и просто трябваше да отпишат своя сателит, а това бе и загуба на стойност милиарди долари. Устата му се изви в една гримаса.

— Не разполагаме и със снимки от обикновените разузнавателни спътници, така ли? — запита той отново.

— Имаме вече множество опити за снимки от въпросните райони — отвърна Емили Пауъл-Хил. — За съжаление там проблемът са плътните облаци. Времето сега е много лошо и над Украйна, и над Кавказ. Сниманият материал няма качество въпреки термосензорните филтри. Отново тежки облачни маси закриват обектите.

Кастила тъжно поклати глава. Отлично знаеше, че никой не се осмелява да спомене другия изключително важен факт: дори и най-добрите снимки пак ще трябва да бъдат разчетени и анализирани от опитни специалисти. А най-добрите в САЩ бяха вече покойници или на смъртно легло.

От другия край на масата се обади Чарлс Аурей, шефът на президентския екип.

— А защо да не опитаме с въздушно разузнаване? Имаме съоръжени с радарна техника самолети? Не можем ли да ги пуснем над руските граници?

— Практически можем — незабавно отвърна държавният секретар Паджет. — С други думи, физически — да, но дипломатически — не. В момента почти всички ключови политически и военни лидери в Украйна, Азербайджан и Грузия са мъртви или

тежко болни. И по тази причина нито едно от тези правителства няма да посмее да дразни Кремъл, като ни разреши да използваме въздушното им пространство с цел разузнавателни полети. Всъщност вече опитвахме да получим такива разрешения, и то по най-различни канали, само че навсякъде ни отказаха най-учтиво.

Кастила слушаше и все по-мрачно кимаше. Кошмарният сценарий, който бяха обсъждали с Клайн през последните няколко дни, се приближаваше все повече, за да се превърне почти в реалност. И ако зад тази нова болест стояха руснаците, както сочеха множество факти, то видимо успехът сега бе на тяхна страна — объркването и хаосът се увеличаваха повсеместно.

Големият въпрос бе: до каква степен ще се възползва Дударев от сегашната ситуация и предимствата, които тя дава на Русия? Ще се задоволи ли само да отслаби крехките демокрации около Руската федерация? Или има предвид нещо далеч по-амбициозно?

Вратата на залата се отвори, влезе една от Уекслъровите асистентки — млада жена с очила и сериозно изражение. Пристъпвайки тихо, тя се приближи до шефа си, наведе се към него и зашепна в ухото му. Кастила забеляза как загорялото му лице пребледня и не се стърпя.

— Не става ли дума за нещо, което и аз трябва да науча, Бил? — обади се президентът остро.

Уекслър се прокашля и го погледна с неудобство.

— Да, г-н президент, мисля, че да. Страхувам се, че ЦРУ току-що е загубило един от работещите си под прикритие чуждестранни екипи. Става дума за хора от берлинската агентура. Първите доклади са доста неясни, но изглежда, че агентите са попаднали на устроена от група тежковъоръжени хора засада направо на градска улица. Използвани са били и експлозивни. Шефът на берлинското бюро на ЦРУ е в момента на път към мястото на събитието, но нещата изглеждат много зле. Много зле наистина — оцелели нямало.

— Боже мой! — възкликна Чарлс Аурей.

Кастила въздъхна тежко и плещите му увиснаха, сякаш на тях легна отговорността и за тези поредни жертви — още няколко златни звездици в мраморния мемориал в Ленгли. Сетне се смръщи. Първо „Лакрос-5“, сетне и това жестоко убийство на американски

разузнавачи. Нямахе ли връзка помежду им? Побърза да се обърне към Уекслър.

— С какво се е занимавал този екип?

Директорът на националното разузнаване изглеждаше объркан.

— За мисията ли питате, г-н президент? — откликна той несигурно и заби поглед в папките пред него, опитвайки се да спечели време.

Настъпи тежка, неудобна пауза. Всъщност никой от насядалите около конферентната маса в ситуационната зала на Белия дом не изпитваше никакви особени симпатии или уважение към бившия сенатор. Някои го смятаха за безличен човек. Други бяха на мнение, че той е още един рисков фактор и бюрократична пречка във и без това доста тромаво функциониращата разузнавателна общност. След минута Уекслър се изчерви и открито призна, че не знае нищо.

— Не съм сигурен, че съм запознат с подробностите на задачата им, сър — рече той и запита застаналата чинно зад него жена: — От Ленгли не дадоха ли повече подробности по случай, Каролин?

— Съобщиха, че екипът следял бивш източногермански учен — специалист в областта на биологичните оръжия — веднага отвърна тя. — Човек на име Вулф Ренке.

Кастила се облегна на стола и за миг му се стори, че сърцето му сякаш спира. Ренке! Мили боже! — рече си той мислено. Нали именно Ренке беше онзи ренегат и негодник, когото московският екип на Фред Клайн подозираше като автор на странната болест, по чиито следи вървяха сега?

Кастила се изправи и побърза да се извини. Нареди на Аурей да поеме ръководството на заседанието и напусна ситуационната зала. Още не затворил вратата, чу как повечето хора в салона заговориха високо и вкупом. Смръщи се още повече, но закрачи напред, без да се обръща. Като колектив Съветът за национална сигурност бе изключително компетентен, но видимо търпението на отделните хора вече съвсем беше се изчерпало. Излишно беше да им се сърди — налагаше се да вземат решения и евентуално да действат, без да разполагат с адекватна информация. А сега лично той не разполагаше с времето да ги успокоява и укротява.

Качи се направо в Овалния кабинет, където вдигна слушалката на специалния телефон и набра номер, който само той знаеше.

— Клайн слуша — още след първия сигнал тихо се обади гласът на шефа на Първи отдел.

— Запознат ли си с новините от Берлин? — без предисловия запита президентът.

— Запознат съм — мрачно отвърна Клайн. — Тъкмо съпоставях първите доклади на ЦРУ и на местната полиция.

— И какво?

— На първо място се натрапва връзката с Вулф Ренке — рече Клайн бавно. — Както и екстремната реакция срещу опитите на ЦРУ да научат повече за него.

— Искаш да кажеш, че руснаците се опасяват от това, че можем да научим някои неща за него ли? — отново запита Кастила.

— Или по-точно от самия него — рече Клайн. — Защото те не биха имали основания да се безпокоят чак толкова много, ако Ренке си работи в дълбока тайна в някоя от техните свръхсекретни лаборатории от системата „Биоапарат“. И да се опасяват да не би да научим, че той е все още жив и на свобода.

— Значи допускаш той да ръководи своя собствена лаборатория някъде извън Русия?

— Нека предположим, че това е доста вероятно — отвърна шефът на Първи отдел. — Аз имам тук досие на Ренке, отдавна го проучвам и обогатявам. Той прави впечатление на човек, който никога не би позволил да изпадне в положение на силна зависимост от други фактори и хора. Или да се остави други да имат прекалена власт върху него. И ако той е разработвал оръжия за руснаците, почти съм сигурен, че е действал от безопасно разстояние спрямо самите тях.

— Подполковник Смит запознат ли е с тази теория? — попита Кастила.

— Не, сър — отвърна Клайн. — За съжаление налага се и аз да докладвам много лоши новини. Някъде през последния час загубихме връзка с московския ни екип. По неясна за нас до този миг причина Джон Смит, Фиона Девайн и Олег Киров са изчезнали някъде и не се обаждат...

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

Берлин

Улицата пред вилата на Улрих Кеслер бе пуста. Подредените на равни разстояния по нея красиви фенери от ковано желязо хвърляха кръгове мека светлина по заснежените тротоари и паркираните тук-там автомобили. По-навътре в градините от двете страни на „Хагенщрасе“, сред дъбовите, боровите и брезовите дървета блестяха други светлини — те бележеха входовете на къщи, строени значително по-далеч от пътя.

Някъде на стотина метра от началото на алеята към двора на Кеслер стоеше скрита в дълбоката сянка между две големи дъбови дървета офицерът от ЦРУ Ранди Ръсел. Дишаше бавно и равно, най-вече тихо, изчаквайки бясно туптящото ѝ сърце да уталожи ритъма си след дългия, болезнен бяг през грюневалдската гора. Зениците ѝ постепенно се адаптираха към слабата светлина, докато грижливо оглеждаше околността, разделяйки я на сектори. Проверяваше за евентуални наблюдатели, поставени нарочно да следят района около вилата. Но нищо дори и не помръдваше. Не забеляза и признаци за периферно движение. Не се виждаха подозрителни силуети, никой не се мяркаше сред паркираните коли или сред дърветата и храстите по ръба на притихналата улица.

Е, добре, рече си спокойно. Понякога дори и лошите правят грешки.

Прибра беретата в скрития раменен кобур, без да закопчава якето. Излезе от сенките и тръгна по тротоара, като вървеше бързо и уверено, без да прави опити да се прикрива. Всеки би си казал, че е местна жителка, която се прибира след работа, пазаруване или късна следобедна разходка.

Не след дълго забеляза сребристото ауди, паркирано край тротоара на място, откъдето имаше отличен изглед към входа на Кеслеровия дом. Отдалеч в колата нямаше нищо необичайно. Но когато се приближи, забеляза малката идеално кръгла дупка в задния

прозорец. Мина покрай автомобила и с периферното си зрение огледа вътрешността. Върху волана неподвижно — сякаш си почива или спи — бе опряла глава млада кестенява жена. По таблото и по шофьорския прозорец бяха засъхнали тъмни пръски кръв.

Ранди напрегна воля и отмина, без да обръща глава и да се взира повече в колата, потискайки мъката и угризенията. Мъртвата бе нейният агент, натоварен да следи входа на Кеслер от тази позиция — умна, енергична девойка, на име Карла Вос, току-що завършила университета, а после и школата. Изглежда, че дори и не бе забелязала убиеца си.

Ранди усети лек сърбеж на тила и изпита странно чувство — сякаш всеки миг и нея ще я настигне нечий куршум. Мускулчетата около дясното ѝ око заиграха. Спокойно, момиче, каза си тя строго и си наложи да продължи да върви напред нехайно, сякаш нищо не е забелязала. Защото ако някой от екипа убийци бе останал да следи обстановката тук, такъв подозрителен жест би я издал мигновено и вероятно би бил фатален. Какво ти вероятно, направо стопроцентово смъртоносен, рече си тя.

На около четирийсет метра от алеята пред дома на Кеслер тя поспря нехайно и започна да бърка по джобовете на джинсите, сякаш си търси ключовете. Сетне сви встрани и бутна вградената във висока каменна стена вратичка, отвори я и влезе в просторната предна градина на съседната къща. В зелената площ и между голите заснежени лехи се виеха широки, застлани с чакъл пътеки. Над вратата на къщата, наподобяваща ренесансова италианска резиденция, светеше лампа, но останалата ѝ част тънеше в мрак. Хората, изглежда, още не се бяха върнали у дома.

Тук беше доста по-прикрито, високата стена я пазеше от погледи отвън и тя се затича направо през градината, като се стараеше да не стъпва по чакъла, за да не вдига шум. Насочи се направо към оградата, която отделяше вилата от съседната, собственост на Кеслер. И без да спира, отскочи в движение, хвана се за ръба на каменната стена с облечените в ръкавици ръце и с лекота се качи на нея. Тук замря на място, почти легнала върху грубата повърхност на зиданите с хоросан камъни.

Усещаше туптенето на кръвта в слепоочията, лудия бяг на сърцето, но не им обръщаше внимание. Изцяло се бе съсредоточила

върху обстановката и от двете си страни. След малко, напрягайки слух, се взря и в терена около Кеслеровия дом.

Отначало не чу нищо, освен приглушеното свистене на вятъра високо над нея в клоните на дърветата. Сетне започна да долавя и различава и други звуци. Първо усети лекото пращане на чакъл под нечий стъпки — беше някой, който вървеше много внимателно напред и назад, стъпваше и върху чакъл, а сетне и върху бетоново покритие. После долови и пращането, съпровождащо кратък радиоразговор. Доколкото можеше да прецени от сегашната си позиция, тези шумове идваха от разстояние между двайсет и трийсет метра.

Тогава бавно се смъкна от стената откъм Кеслеровата къща. Леко се приземи на пръсти, приклепна с изваден пистолет и рязко се извъртя към посоката, откъдето бе доловила звука. Това стана за броени секунди с плавна, хладна, смъртоносна грация.

Присвила очи, Ранди се огледа отново и отново. Имаше известно прикритие сред дебелия дървета и засадените около вилата високи храсти. Тук бе съвсем тъмно, макар че на втория етаж светеха няколко прозореца и хвърляха удължени ромбове слаба светлина, но само върху откритите морави около дома. Все така приклепнала, започна бавно да се придвижва вдясно, като се местеше от ствол на ствол и използваше заслона на отрупани със сняг храсти, внимавайки през цялото време да не настъпи и счупи някое издайническо клонче или стара съчка.

Внезапно замръзна на място и се сниши още повече, надявайки се сенките все така да продължават да я крият. Беше забелязала движение на не повече от няколко метра пред себе си — за частица от секундата ѝ се мярна нечия фигура, огряна от идващата от къщата светлина.

Изчака, като се вглеждаше през гъстата мрежа от увисналите ниско клони и храстите. И след малко различи чуждото присъствие — беше мъж, нисък, силно набит, с дебело вълнено зимно палто. Крачеше бавно и безшумно по алеята пред дома, а в ръка държеше портативен радиотелефон. В другата имаше пистолет със заглушител. Изглеждаше неспокоен и въпреки студа по челото му лъщеше пот.

Ранди продължи да оглежда обстановката около него. Пред вилата и гаража имаше два автомобила. Единият — тъмночервен мерцедес купе. Другият — черното беемве, по което бе стреляла след краткотрайния брутален сблъсък на „Клейалее“. Направо на земята,

облегнат на беembeто с увиснала напред глава, седеше друг мъж с черни дрехи и бронезилетка. Ранди забеляза окървавените превръзки на протегнатия му встрани крак. Беше или в безсъзнание, или мъртъв.

Кимна си сама в мрака. Предположенията ѝ бяха точни. Главорезите на Ренке бяха дошли тук веднага след кървавата баня на улицата, където загина целият ѝ екип. Останалите от групата вероятно бяха вътре с Улрих Кеслер.

Набитият мъж, който беше на пост отвън, стигна до края на вилата, завъртя се на пети и закрачи обратно по същия маршрут към двете коли. Често си погледаше часовника и тихо ругаеше. Изведнъж вдигна радиостанцията към устата си и напрегнато заговори:

— Ланге, тук Мюлер. Колко още ще чакаме?

Веднага се обади груб глас:

— Пет минути. Кротувай там и повече не се обаждай. Край.

Ранди ясно чу разговора и внезапно взе решение. Налагаше се сама да се разправя с тези изроди. Нямахше време да вика и чака подкрепления. Не беше и добро решение да изчаква цялата група да излезе от вилата. В такъв случай с малко късмет би могла да тръшне един или двама, но пък останалите ще я засекаат и ще я довършат. Защото онези с автоматите със заглушителите имат десетократно по-голяма огнева мощ от нея в открит двубой на това място. А вътре, на тясно и в битка от упор, дето се казва, имаше малко по-добри шансове да оцелее.

По слабото ѝ, изпънато лице пробяга лека, смутена усмивка. Какво ли означава „малко по-добри“? Вероятно разликата между „никакви шансове“ и „едно на хиляда“. Е, добре, такава е положението. Усмивката ѝ избледня. Все пак има повече шансове, отколкото бе имал всеки друг от екипа ѝ.

Отново огледа набития, тежък мъж на име Мюлер, който нервно продължаваше да крачи напред и назад в неголямото пространство. Да се опита да го плени? Тц, не става, рече си хладно. Прекалено бе рисковано. Успее ли да се свърже по радиото с онези горе или да изреве по-силно предупреждение, и с нея е свършено. За последното нямаше никакво съмнение.

Продължавайки да следи с очи нервния ход на Мюлер, тя бръкна в джоба и извади своя заглушител. Завинти го умело на дулото на беретата и затегна. Вече беше готова.

Прицели се бавно и внимателно. *Пфът. Пфът.* Оръжието изкиха приглушено два пъти, стори й се, че металическият звук на ударника прозвуча ужасно силно в тихата нощ, но знаеше, че това е измамно впечатление. Реално не би го чул човек, който се намира на повече от няколко метра от нея.

Първият куршум намери Мюлер в гърдите, вторият разпра гърлото му. Тежкия мъж се срина като поразен от гръм, краката му затрепераха ситно, от гърлото му прозвуча кратко клокочене. Върху цимента потече кръв, събра се локва, но той умря след секунди.

Ранди светкавично премести мерника върху другия — същия, когото бе ранила още на „Клейалее“. Пръстът й обра спусъка, готов да стреля, сетне бавно го отпусна. Онзи дори и не помръдна. Приведена и с насочен напред пистолет, Ранди се устреми напред, притичвайки зад колите. Стигна до беembeто и падна на коляно до безмълвния мъж с увисналата глава. Той оставаше в същата поза, облегнат на черната кола, с изпънат напред крак.

С насочен в главата му пистолет тя опита да намери пулс на врата, сетне и на китката. Кожата му бе студена като лед. На цимента край него забеляза празна спринцовка и отвратено сви устни. Бяха му били свръхдоза морфин или някаква друга, подобна по действие субстанция. Хората на Ренке явно имаха заповед да не оставят никакви следи — дори и собствените си ранени другари.

Изведнъж погледът й попадна върху нещо, което лежеше на земята до ръката на мъртвия убиец — собствения му автомат.

Почти не вярвайки на късмета си, Ранди се пресегна и грабна изоставеното оръжие. Отви заглушителя от беретата, прибра я в кобура. С вещи движения и опитен поглед огледа автомата — „Хеклер & Кох“ MP5SD, свали пълнителя и го провери — беше почти пълен. Дръпна затвора, зареди, премести селектора на автоматичен огън с трипатронен откос.

Нямаше как да не е доволна при това развитие на обстоятелствата — вече не беше чак толкова беззащитна, балансът между нея и лошите се подобряваше в нейна полза. Неволно потупа оръжието с ръка и се поправи хладнокръвно — и все пак са най-малкото трима на един. При това онези са обучени убийци. Обучени убийци с бронежилетки и допълнителна телесна броня.

Сетне философски сви рамене. Да се вайка или брои враговете няма да ѝ помогне. Пое дълбоко дъх и започна да брои обратно наум. Три, две, едно — давай!

Скочи на крака и се затича към ъгъла на вилата, като почти очакваше в същия миг някой да открие огън от прозорците на втория етаж и да я засипе с куршумен дъжд. Но наоколо цареше тежка тишина. Стигна ъгъла, залепи гръб на стената, заслуша се трескаво за някой и друг звук или нечий изненадан вик, който би означавал, че са я забелязали.

И отново не чу нищо. Само тишина.

Хванала удобно за стрелба автомата, Ранди отново се плъзна безшумно напред, зави и видя входа. Тук се поколеба, сетне се втурна към него, усещайки вълната адреналин в жилите си. Беше в трескаво възбудено състояние, чувстваше всяка фибра на тялото си, сякаш и всяко нервно окончание, абсолютно всяко помръдване около себе си. Тези усещания бяха, разбира се, преувеличени, но иначе напълно контролираше сетивата си, а старата болка от ожулванията, раните и синините сякаш изцяло изчезна. Отлично чуваше и най-слабите шумове — скърцането на подметките си по снега, тихото пукане на изстиващ под мразовития въздух двигател на близката кола, далечните шумове на пожарните, линейките и полицейските патрулки, пристигнали вече на мястопроизшествието на „Клейалее“.

Бързо стигна входната врата.

И видя, че тя се открява, макар и бавно, а нахлуващата навън ярка светлина се разпръскваше във все по-разширяваща се дъга. За частичка от секундата времето сякаш спря, околните предмети замръзнаха като на снимка. Какво да направи? Въпросът стигна съзнанието ѝ, а в следващата секунда всичко около нея бе отново в движение. Време имаше само за действие, не за мислене.

Ранди се хвърли напред, блъсна вратата с дясното рамо с все сила и я затръшна с помощта на цялото си телесно тегло. Тежкият дървен плот се удари в нещо от другата страна. Отвътре някой високо, изненадано изпухтя и сетне се чу тъп звук на падащо тяло. Вероятно онзи зад вратата загуби равновесие и политна назад в широкото входно антре. Рамото ѝ изтръпна за един дълъг миг, после я опари силна болка. Скърцайки със зъби и използвайки инерцията, тя влезе шеметно, като почти се пързляше на пети по плочките на пода, спря

се в лявата стена и светкавично се извъртя с насочения автомат. Всичко стана за секунди.

На пода срещу нея лежеше проснат в пълен ръст един от главорезите на Ренке — жилав строен черноок мъж с тъмноруса коса. Все още зашеметен от удара и падането, той се опита да застане на колене, а автоматът му лежеше на плочките встрани. Разтърси глава, вдигна замъглен поглед към нея и зяпна от удивление. Протегна ръка да вземе оръжието, но времето не му стигна. Ранди пусна откос почти от упор.

Два от куршумите удариха в гръдния му кош и се сплескаха в бронезилетката, без да успеят да я пробият, но инерцията го отхвърли назад и го блъсна в стената. Третият куршум обаче попадна в лицето и почти раздробил главата му.

— Карич, какво става? — долетя нечий изненадан глас от горния етаж.

Не по-малко стресната от гласа, Ранди се извърна към голямото извито стълбище към горния етаж на вилата в дъното на хола отпред. На високата площадка се мярна друг облечен в черно мъж с автомат и надникна през перилото. Той пръв вдигна оръжието и го насочи към нея.

В същия миг автоматът горе затрака равно, но тя успя да отскочи назад. Около нея изсвистяха куршуми, парченца фаянс отхвъркнаха от разбитите подови плочки. Образуваха се цели дупки, рикошети запищяха из коридора. Ранди отчаяно се хвърли към вътрешността на долния етаж и се претърколи, опитвайки се да излезе от линията на огъня. Отломка с остри краища я перна по лицето и поряза бузата ѝ. Още един дълъг откос отгоре раздробил два старинни стола, стоящи от двете страни на огледало в позлатена рамка, и ги превърнал в купчини нацепено дърво и разкъсано сукно. Самото огледало сякаш избухна и разпрати смъртоносни островърхи късчета във всички посоки. Последва още огън, който засегна една от Кеслеровите незаконно придобити ценни картини на стената и я отпрати на пода разкъсана и практически унищожена — нищо повече от закачен на надупчена от куршуми рамка парцал.

— Мамка му! — възкликна Ранди.

Онзи отгоре продължаваше да стреля, като веднъж смени в движение пълнителя, и отвореното пространство на долния етаж се

превръщаше все повече в смъртоносен капан. Трябваше да направи нещо, за да промени ситуацията, и то извънредно бързо, иначе...

Спря се и отчаяно, без да обръща внимание на летящите наоколо ѝ куршуми, вдигна автомата. Опитвайки се да се концентрира максимално, пусна бърз откос към висящия отгоре разкошен полилей. Оръжието зачатка в ръцете ѝ, позата ѝ бе неудобна и откатът силен, но скъпото осветително тяло се пръсна на хиляди бляскави кристални парченца, а те се разлетяха навсякъде и заваляха като ситен искрящ дъжд по пода долу.

Това донесе търсения ефект — помещението потъна в мрак. Но онзи отгоре мигом спря стрелбата, за да не издаде местоположението си в мастилената тъма.

Ранди скръцна със зъби — този тип бе достатъчно печен. Мислеше си, че ще продължи да стреля и огънчето на автоматното дуло ще го предаде. Но мъжът горе задържа огъня и застина на място. Изчакваше тя да направи фаталната грешка и първа да открие стрелба.

Ситуацията се промени все пак, сега заприлича на класически уестърн, рече си Ранди хладнокръвно. Тя не може да се качи горе, без да рискува да загине, но същото важи и за наемните убийци на Ренке — и тях евентуално ги очаква същата съдба. А може би ще издържи в тази позиция, докато пристигне германската полиция?

Сетне поклати глава и си каза, че това е прекалено оптимистична прогноза. Там горе имаше поне още двама живи убийци. И докато единият я закове на място със стрелба, другият може да излезе от друго място и да я издебне отзад. Защото в края на краищата това импозантно извито стълбище едва ли беше единствената връзка с горния етаж.

Седна на пода и се замисли.

Възстановяваше впечатленията си от проникването във вилата предния ден. Бе прекарала в нея повече от час, оглеждайки я от долу на горе най-внимателно. Беше влизала във всяка стая, бе минала по всичките ѝ коридори, търсейки изобличителни доказателства за корупцията на служителя на ФКП, в същото време бе поставила и множество подслушвателни устройства. И тогава попадна на второто стълбище в задната част на сградата, доста по-малко по размери и далеч не така представително.

Другото стълбище, което започваше от една стая до кухнята, е било строено за нуждите на прислугата, каквато е имало всяко по-заможно семейство във Федералната република в началото на деветдесетте години на двайсети век. Домашните прислужници трябвало да се движат из къщата и да си вършат работата максимално тихо и незабележимо. И най-вече да не се появяват безпричинно на официалните места, предназначени за господарите и техните гости.

Хората на Ренке може би изобщо не се бяха натъкнали на това стълбище. Цялото им внимание сигурно беше съсредоточено върху предната, официална част на вилата.

Постави предпазителя на автомата за всеки случай и го преметна през рамо. Сетне по корем тихичко запълзя покрай стената към задната част на потъналия в мрак хол. И докато се плъзгаше по пода максимално безшумно и без да бърза, грижливо замиташе с длан от пътя пред себе си парченцата разбит фаянс, стъкло и гилзите. На всяка цена трябваше да не издава позицията си на дебнещия горе главорез. Дали планът ѝ щеше да успее...?

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

На горния етаж, в кабинета на Улрих Кеслер, Герхард Ланге крещеше гневно в радиофона:

— Мюлер! Обади се!

Отговаряше му само ситно пукане и съскане.

— Мюлер! — изрева този път бившият офицер от Щази, опитвайки се да се свърже с оставения долу на пост човек. — Обади се!

Но и този път не получи отговор.

Разгневен, Ланге се отказа от напразните опити. Мюлер беше или мъртъв, или нечий пленник. Или бе изоставил поста и побягнал колкото дебелиите му крачища можеха да държат. И така или иначе той и Степанович, изглежда, вече бяха соло в играта.

Извърна глава към онази част на стаята, където на килима до украсеното с фина дърворезба бюро лежеше извитото в предсмъртна конвулсия тяло на Кеслер и устните му се извиха презрително. Този пък глупак! Противно на всякаква логика, страхливият слабоумник бе си представил, че те наистина са дошли да го спасяват.

Но сега какво да се прави? Ланге се огледа отново и се замисли върху възможностите. Дадените от Брант заповеди бяха категорично ясни: да се ликвидира наблюдаващият Кеслер екип на ЦРУ. Да се ликвидира и самият Кеслер, да се запали или взриви вилата му. За германската полиция да останат само прах и пепел — да си пресяват колкото си искат, беше подчертал Брант. Още: преди това да се провери документацията и основно да се унищожи всичко, което е свързвало Кеслер с Вулф Ренке. И дотук всичко бе минало по план, докато най-накрая някакъв откаченяк се бе вмъкнал във вилата, убил Карич и успял да оцелее под огъня на опитния Степанович.

Повтаряйки си тези факти, бившият източногермански разузнавач отново изруга под нос. Нямаше какво да е друго: някой от американците бе оцелял. Сигурно е бил на самостоятелен, отделен пост с цел да наблюдава Кеслеровата вила от друг ъгъл, а сетне е дошъл тук и Мюлер го е изпуснал. И сега този неизвестен фактор ги е

заклешил в капан, на всичкото отгоре заедно с труп и куп изобличителни доказателства. Не, просто няма да стане — да чака полицията да дойде и да ги арестува... Ръката на Ерих Брант бе прекалено дълга: всеки, който го е прецакал веднъж, бе обречен дори да е започнал да съжалява за действията си, дори междувременно да е попаднал в предполагаемата сигурност на берлинска затворническа килия.

Не, реши Ланге веднага: той и Степанович ще трябва да се справят с американеца, да го убият или заобиколят. Може би с фронтална атака направо по стълбището с надежда, че ще оцелеят с помощта на масиран, непрекъснат огън и телесната броня. Но първо трябва да изпълни заповедите на Брант докрай. И ако не друго, то поне подпалването на вилата ще бъде достатъчно като отвличащ вниманието фактор, докато те двамата се спасяват. Сви рамене и повдигна тежката метална туба с бензина, продължавайки да сипе от него навсякъде из Кеслеровия кабинет. Намокри най-вече бюрото, килима и пердетата, вървейки заднешком из стаята към преддверието и зад него коридора. Бе залял и трупа на Кеслер предостатъчно. Една кибритена клечка щеше да свърши работа...

Междувременно Ранди Ръсел се промъкваше като котка по тясното слугинско стълбище в задната част на вилата. И след малко стигна на най-горната площадка. Залегна на нея и насочи автомата напред, наострила уши, готова да открие незабавен огън. Намираще се пред вратата към коридора на горния етаж. През процепа под нея проникваше тънка ивичка светлина.

Ранди смръщи вежди. Значи лампите са запалени и това означаваше, че прекрачи ли прага, тутакси ще се превърне в лесна мишена, добре осветена и без никакво прикритие — все едно неподвижен обект, безпроблемен за поразяване.

В същия миг усети миризмата, която идваше изпод вратата и все повече се засилваше. Присви нос — бензинови пари, нали? Но в самия дом? Очите ѝ се разшириха във внезапно просветление. Ами да: хората на Ренке ще опожарят вилата, за да прикрият всички възможни следи.

Сега скочи на крака. Какво и да бе нужно да направи, трябваше да действа — вече нямаше време за отлагане. Единственият ѝ шанс бе светкавично да действа. Хванала автомата с дясната ръка, тя опита топката на бравата с лявата. Завъртя се леко, ключалката изщрака и

вратата започна да се отваря със скърцане мъчително бавно. Бог знае колко отдавна не бяха смазвани пантите ѝ.

Давай, Ранди! — обади се вътрешният ѝ глас и поемайки дълбоко въздух, тя ритна вратата с все сила и се хвърли в отвореното пространство. Приземи се с предно салто през рамо и се превъртя в приклекло положение, трескаво оглеждайки открилия се дълъг коридор вдясно чак до другото стълбище и вляво до насрещен прозорец.

В края вдясно забеляза движение — някой помръдваше в по-слабата светлина, която се прокрадваше през няколкото странични стаи. Сега го различи малко по-добре — едра, набита фигура в черно, чийто силует се открояваше неясно срещу мрака на хола отпред. Косата му беше тъмна, вероятно черна, изглеждаше тромав, но това бе от бронезилетката и допълнителните бронирани елементи. Държеше автомата в ръце и в същия миг понечи да се извърне към нея.

Закъсня, копеле гадно — рече си Ранди и натисна спусъка. Този път пусна няколко бързи, кратки откоса. Автоматът заигра в ръцете ѝ, ритайки назад и нагоре, изпращайки смъртоносните деветмилиметрови оси към главореза отпред.

Първите куршуми обаче пропуснаха мишената и раздробиха съседните сектори на парапета. От медната арматура встрани и нагоре полетяха разноцветни рояци ярки искри. Други удариха останките от висящия полилей, още и още късчета кристал се разлетяха във въздуха, засипвайки плочките долу.

Няколко куршума попаднаха и в бронезилетката. Тъмнокосият залитна назад, удари се в останалата зад гърба му част от парапета, но тя не издържа на инерцията на тялото му, поддаде и се разчупи. Мъжът изрева ужасен.

Ранди продължаваше да стреля в същата посока, а след всеки изстрел автоматът отскачаше все по-нагоре.

Онзи отсреща изпусна оръжието, размаха ръце в неистов опит да си възвърне равновесието и да се задържи на площадката, но това бе просто невъзможно. И политна надолу, ударен в същото време от още няколко куршума. Ревът му изтъня и премина в писък, сетне той изчезна от погледа на Ранди. Острият писък секна неочаквано с тъп, пътен удар.

Ранди изпусна въздуха и махна пръста от спусъка, сваляйки замлъкналия автомат.

— *Scheisse!* — изруга някой гърлено вляво зад нея.

Боже мой!

Ранди се извъртя като ужилена и понечи да вдигне оръжието към новопоявилия се противник. От отворената врата на Кеслеровия кабинет — буквално на няколко метра от нея — изскочи стройна мъжка фигура със същите черни дрехи и бронезилетка, а тънките устни на жестокото му лице бяха опънати в гневна гримаса. Автоматът му бе преметнат през рамо, сигурно за да бъдат свободни ръцете му, в които държеше бензинова туба. С нова ругатня мъжът захвърли тубата и трескаво измъкна полуавтоматичен валтер от кобура на колана. Бензинът забълбука в краката му по подовата коридорна настилка. Всичко това стана за не повече от секунда и нещо. От такова разстояние pistolетът ѝ се видя огромен. А в следващия миг дулото му избълва бяло огънче.

Ранди усети куршума на милиметър от лицето си. Той изсвистя силно, а следващите го горещи газове все едно я зашлевиха в лицето. Ушите ѝ писнаха. Солено-сладък вкус на прясна кръв изпълни устата ѝ. Без да мисли, тя отчаяно стреля на сляпо, опитвайки се да изпрати откоса в нужната посока, да принуди противника да потърси прикритие.

Един от куршумите ѝ удари тубата с бензина.

Съдът подскочи и от него избликна още гориво, от метала изхвърчаха искри.

Това бе достатъчно — с приглушено съскане бензиновите пари пламнаха, запали се и горивото, а тубата избухна, изпращайки огнени пръски във всички посоки. Загоряха и намокрените сектори от подовата настилка, след миг в коридора забушува малка стихия.

Човекът с тънките устни наведе глава и ужасен видя как мокрият му гащеризон се запалва. Лицето му се разкриви още повече, той захвърли валтера и трескаво заудря с длани по горящата дреха. В следващия миг изрева нечовешки, защото пламнаха и ръцете му, а огънят тръгна нагоре по плата, по ръцете и сякаш посегна и към лицето му. За по-малко от секунда се превърна в горяща човешка факла, обвита в синкаво-червеникави пламъци. Умиращият запищя

сърцераздиращо и залитна към Ранди, махайки напосоки с ръце. Огънят го поглъщаше жив.

Не по-малко ужасена, тя насочи автомата и милостиво го застреля в главата. Горящият се свлече на пода и застина. Пламъците свистяха и ревяха, обхващайки околните стени, а сетне тръгнаха и в двете посоки по коридорната пътека. Пространството се изпълни с плътен, задушлив дим.

През отворената врата Ранди успя да огледа горящия Кеслеров кабинет. И през пламъците и дима забеляза и другия пламтящ човешки труп в него — проснат до голямото антично бюро. Без съмнение това е Кеслер, рече си тя, като напрягаше воля да потисне надигащата се в гърлото ѝ течност. А с неговата смърт и пожара, унищожаващ документацията, си отиваха и последните бледи надежди да намери някакви следи, които биха могли да я отведат към новата бърлога на Вулф Ренке.

Внезапно я осени една идея — трябваше да погледне отблизо човека, когото току-що бе убила. Захвърли автомата и изтича към най-крайната стая в коридора. Влетя в нея, грабна първото попаднало пред очите ѝ одеяло и хукна по обратния път.

Пламъците в коридора свистяха още по-силно, димът сякаш бе обгърнал всичко наоколо.

Продължавайки напред смело, Ранди наметна одеялото, обви го грижливо около главата си, затвори очи и направо скочи в огнената стена. За миг усети неудържимата топлинна вълна, жегата сякаш посегна към нея да я погълне. Сетне тупна тежко на пода, коленичила до мъртвеца. Наведена ниско, за да избегне дима и вече отместващия се встрани огън, тя свали одеялото и изтупа с него тлеещите си дрехи.

Мръщейки се и тихо стеноейки от болка, Ранди започна бързо да обискира трупа: отваряше джобовете и циповете наред, ровеше навсякъде, където би могло да има нещо, съдържащо информация. Спираше за миг, духаше длани и отчаяно продължаваше рискования си опит. Ето! От поредния джоб измъкна подобие на мобилен телефон, деформиран и почернен от огъня. Бързо го пхна в джоба на якето, продължи да рови и скоро намери още портфейл, паспорт и обгорен лист, които също прибра.

Сега отново усети пламъците, които бушуваха все така силно, макар и отместени повече към двата противоположни края на

коридора. Над главата ѝ от тавана се отдели дълго, тънко парче тлееща боя и тупна около нея, разхвърляйки искри във и без това нажежения въздух. Всъщност всичко гореше — дори таванът, стените и подът.

Време беше да изчезва.

Отново наметна почернялото вълнено одеяло върху главата и раменете си. Сетне задъхана и кашляща от проникващия в белите ѝ дробове гъст дим, Ранди се изправи, залитна, но се окопоти и хукна към десния край на коридора, този път в посока главното стълбище.

Пак навлезе в зоната на огъня и този път ѝ замириса на горяща вълна. За щастие след секунда и нещо бе вече на голямата площадка, извън огнената стихия. Тук светкавично отхвърли одеялото от себе си, легна на пода и се затъркаля, тупайки с длани тлеещите си дрехи — джинсите и якето.

След малко се изправи на крака, отупа се отново и хукна надолу по стъпалата, прескачайки ги по две и три наведнъж. Зад нея огънят изрева, сякаш разярен, че я е изпуснал, сетне полази и по площадката. Беше полазил по прескъпата Кеслерова мебелировка, античните предмети, уникалните книги и безценните произведения на изкуството.

Ранди продължаваше да се дави и кашля, но не спря, докато не прекоси хола и дългия коридор на приземния етаж. Вратата намери по-скоро по интуиция, отколкото я видя, защото и тук димът бе вече доволно гъст. Изскочи, залитайки, навън на хладния, студен и свеж въздух, а той ѝ се стори направо благословен. Тук уморено се извърна, за да огледа вилата. Гореше целият втори етаж. Оранжево-червени и бели огнени езици изскачаха от прозорците и танцуваха лудо пред разбитите им стъкла, устремени нагоре към тъмното небе. По стръмния алпийски покрив вече зееха дупки, вездесъщата огнена стихия бе намерила пътя си и тук.

Цялата изтръпнала и някак безчувствена, Ранди продължи да гледа пожара още няколко секунди. Сетне потръпна в позакъснел шок. Този телесен тремор постепенно се засили, докато умът ѝ проумяваше какъв невероятен късмет бе извадила да излезе жива от огнения ад. Едва сега си даде реална сметка, че за малко щеше да остане там — вътре — завинаги. Постепенно и с усилие на волята се овладя, а ръцете ѝ опипаха джобовете със странно извития телефон, портфейла и почернелия лист. Имаше ли някаква вероятност тези неща да

съдържат информация, и то достатъчно ценна, че да оправдае поетите от нея невероятни рискове? Или смъртта на тримата членове на екипа ѝ, които загинаха в онова безобразно клане?

Въздъхна дълбоко. Ако не друго, то поне на тях бе длъжница — трябваше да открие следите на Ренке.

Ранди се извърна от горящата постройка и с бавни стъпки, предизвикващи болка в цялото ѝ тяло, закуцука в мрака.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

Извън Москва

Владик Фадеев измина пътя до хълма сравнително бързо, изкачи се по склона и избра удобно място за паркиране на банкета отляво. Загаси фаровете и изключи двигателя на ладата, но той продължи да киха още няколко мига. През годините служба на групата „Брант“ Владик бе спечелил добри пари и можеше да си позволи далеч подобър автомобил. Обаче жилавият и строен снайперист с хлътналите бузи предпочиташе тази ръждясала и доста очукана таратайка въпреки десетките ѝ недостатъци. Новите коли привличат внимание, особено скъпите западни марки, а Фадеев бе свикнал да бъде максимално незабележим — колкото се може по-анонимно да се слива с околната природа.

Извади дълъг и тежък ръчен фенер от жабката, отвори вратата и тихо се измъкна на пътното платно — здраво замръзнала пръст и лед. За минутка остана неподвижен на място, внимателно заслушан в околните шумове, сетне запали фенера и освети отсечката и гората от двете ѝ страни. Опитното му око различи бързо какво се бе случило тук. Личаха следи от гуми, където бяха спирали трите коли от конвоя на Брант, а под дърветата, откъдето хората му бяха стреляли из засада, под лъча на фенера лъснаха купчинките изстреляни гилзи, полузаровени в отгпкания сняг и пръст.

Фадеев изсумтя с досада и презрение. Така не се прави, рече си той. Да оставиш гилзите нехайно по този начин, че да ги види който и да мине оттук, е мърлява работа. Истинските професионалисти се измъкват, без да оставят следи. За да не може никой да ги свърже с извършеното. Сетне поклати глава и си рече, че сигурно Брант е бързал много и е заповядал незабавно отпътуване, вместо да нареди на хората си да разчистят нещата както подобава.

Огледа се и отново поклати глава. Не му харесваше особено последната задача, която бе приел Брант. Потайният, мистериозен работодател все бързаше, все изискваше нещата да бъдат свършени за

нула време и за да получи бързи резултати, едрият сивоок германец поемаше ненужни рискове за живота на хората си. Фадеев се намръщи още повече. Не, тази постоянна бързина не бе на хубаво. Не е безопасно да се работи така. Предпочиташе старото време, когато групата „Брант“ вършеше добре платената си работа дискретно, изпилваше нещата, никога не се вдигаше ненужен шум — тук ще елиминира устат политически дисидент, там ще отвлече и убие неудобен някому бизнесмен и няма да остави никаква следа.

Извърна се в другата посока и забеляза дълбоките следи в снега и пръстта, водещи надолу по стръмния скат. Там бе излязла от шосето газката на мишената, която самият Фадеев бе прихванал в началото, за да полети към тъжната си участ. Следата по склона се виждаше веднага — по разораната заснежена земя между дърветата лежаха изпочупени клони, парчета от разбит автомобил. Пътека към смъртта, рече си снайперистът, представяйки си преобърнатия под урвата автомобил.

Извърна се към ладата и от седалката си взе пистолета — беше ТТ или токарев, 7,62-милиметров. Макар че занаятът му бе да убива от разстояние, за тази задача надолу по склона пистолетът бе по-подходящо оръжие. По-лек и удобен за действие от дългата и доста по-тежка карабина СВД. Особено на близки разстояния и ако се наложи да доубива евентуално тежко ранен обект. Това можеше да очаква при дадените обстоятелства, но напълно възможно бе и онзи вече да е мъртъв, кой да знае? Фадеев напъха пистолета в джоба на зимния камуфлажен комбинезон и пое към целта.

Заслиза бавно, постепенно придоби самочувствие и пое надолу по склона все по-бързо, избирайки пътя си между дърветата, докато съвсем наближи урвата. Тук се спря, извади оръжието от джоба, сетне запристъпва бавно, хванал в едната ръка фенера, в другата — пистолета.

Стигна до ръба, внимателно надникна в пропастта, насочи лъча на фенера.

Разбитият джип лежеше странично върху група широки, назъбени скали на дълбочина десетина метра. Прекършени фиданки и смачкани храсти показваха пътя, по който газката се бе търкала и преобръщала отново и отново, за да стигне до сегашното си място — в средата на назъбеното скално образувание.

Сега фенерът освети добре цялата каросерия и шасито. Дори и оттук Фадеев добре виждаше множеството дупки от куршумите в огънатата и разкъсана ламарина. Тук-таме бяха останали парчета стъкло, иначе прозорците зееха като черни отвори към потъналия в мрак, изпотрошен интериор.

Снайперистът въздъхна.

Никак не му допаднаше да се спуска сам в тази стръмнина, и то в плътния нощен мрак. Ама хич. Съвсем друго си е да го направи през деня. В края на краищата мъртвецът в колата няма къде да ходи, нито пък ще избягат някъде разните му документи и други материали, ако изобщо има такива, нали? Обаче заповедта си е заповед, а Брант не е от онези, дето забравят или обичат да прощават. Тъ, рече си Фадеев, давай да свършвам работата сега и докато съм тук. Сетне ще се качи на колата и ще отпраши към Москва, където се намира и комфортният му апартамент.

Няколко минути му бяха нужни като време да стигне почти до автомобила.

Осветявайки терена пред краката си, снайперистът уверено приближаваше. Прекачи през двете странични, по-високи скали и с лекота се озова в средата — в малката падина сред скалната група. Опря се на шасито и се наведе с протегнат напред врат, взирайки се във вътрешността с помощта на фенера.

Очите му се разшириха.

Вътре нямаше никой. Шофьорското място бе празно, коланът висеше свободно. Че и кръв не се виждаше. Което означаваше, че...

Внезапно Фадеев застина на мястото, където беше. В тила му някой допря студено като лед пистолетно дуло, чак го заболя.

— Хвърли оръжието! — строго нареди онзи отзад.

Снайперистът се подчини, пистолетът изтрака в скалите под краката му.

— Добре — рече гласът. — Хайде сега и фенера.

Фадеев изпълни и това нареждане, напълно удивен от провала си. Досега не му се бе случвало подобно нещо — неприятел да го изненада и обезоръжи. Винаги се бе проявявал като ловец, а ето го сега в разменена роля — той да е жертвата. Фенерът също тупна върху скалата и се изгърколи по нея, за да спре в някакви храсти встрани. Фадеев преглътна с мъка, устата му съвсем беше пресъхнала.

— Чудесно — обади се пак гласът с нотка на мрачен хумор. — Току-виж си останал и жив тази нощ, а?

— Какво искате от мен? — попита снайперистът и изненадано установи, че гласът му трепери.

— О, доста неща ще поискам — отвърна онзи рязко. — Ще започнем, значи, с няколко основни и леки за отговор въпроса. И помни, това е игра с две прости правила. Първото: казваш ли ми истината, няма да те убивам. Правило номер две: излъжеш ли ме, ще ти изкарам гръбначния прешлен направо през гърлото. Няма да е трудно. Ясно ли е?

Фадеев закима неспокойно.

— Съвсем ясно...

— Добре — потвърди другият и още по-силно притисна дулото в тила на снайпериста. — Тогава да започваме...

Главна квартира Военновъздушна отбрана, Киев, Украйна

В командния бункер дълбоко под Министерството на отбраната около голяма маса с формата на подкова седяха група старши офицери, натоварени с отбраната на Украйна срещу въздушни и ракетни нападения. Внимателно слушаха доклада на полковник на средна възраст, който ги информираше за най-новите събития. Под тяхно командване се намираха няколко полкови звена Миг-29 и бойни машини Су-27, континентални ракети земя-въздух и радарни инсталации за ранно предупреждение.

— Имаме сведения за системно активизиране на изтребителни и бомбардировъчни подразделения от базите, които са в огневи обсеги за нанасяне на удар срещу нашата страна — загрижено говореше докладващият. — Засякохме комуникации въздух-земя и отговори от наземните ръководни пунктове. Те са вероятно свързани с разполагането на нови авиационни съединения по летищата в линията Брянск, Курск, Ростов и други.

Един от офицерите се наведе напред и остро запита:

— Заключениета ви окончателни ли са?

— Не, господин генерал, не са — отвърна докладващият. — Но няколко пъти са подслушани разговорите на новопристигащи звена, чиито командири се представят и искат разрешение за кацане на въпросните бази. И при всеки такъв случай дежурният на ръководство движение отдолу рязко им напомня да пазят стриктна радиотишина и да се ориентират по дадените им предварително визуални ориентири.

— Това е само по себе си достатъчно показателно — мрачно се намеси друг генерал-майор — командир на един от разположените около Киев полкове Миг-29. — Никой нормален командир не би искал пилотите му да сменят базата си, спазвайки стриктна радиотишина, и то за учебни цели. Още повече зимно време. Кой би рискувал да загуби летци и машини в ненужни инциденти? Напълно логично е да зададем въпроса: защо руснаците ще го правят по този начин, освен ако не искат да скрият разместванията на бойни части от нас?

Докладващият полковник кимна с глава.

— Точно така, господин генерал. При това през последните двайсет и четири часа всичките им военни комуникации намаляха драматично — и тези на ВВС, и на ракетчиците, и на мотострелковите съединения...

Лицата около масата бяха смръщени, съсредоточени. Всички присъстващи си мислеха едно и също: такава мярка за сигурност — пълна радиотишина — най-често се предприема, за да се прикрие съсредоточаването на големи бойни сили с цел предстоящи военни действия. А в мирно време е далеч по-бързо, по-лесно и безопасно авиацията, бронираните части и пехотата да комуникират помежду си и с щабовете с радиосигнали.

— Имаме ли други индикации за евентуално нападение? — тихо запита един от командирите на ракетните комплекси.

— Руснаците постоянно изпълняват разузнавателни полети близо до общата ни граница и по нейно протежение — отвърна полковникът. — А в няколко случая я нарушиха уж „случайно“, навлизайки в дълбочина дори и до двайсет-трийсет километра.

— Изпитват нервите ни — тежко рече един от генералите, мъж с дебел врат, на възраст около петдесетте, който командваше ключова радарна инсталация недалеч от източния украински град Конотоп. — Освен това проверяват отбранителната ни готовност и възможностите за бърза реакция срещу навлизане на вражески машини на наша

територия. Най-вероятно по време на тези „случайни“ нарушения пускат разузнавателни самолети с електронна апаратура да следят нашите радарни честоти и другите ни връзки, да засичат сигналите и кодовите методики.

Докато говореше, бе извърнал лице към челото на масата, където над дебела папка бе навел глава сивокосият главнокомандващ Военновъздушната отбрана генерал-лейтенант Лисенко, който очевидно слушаше доклада и обсъжданията, но в същото време четеше и подготвените от щаба му сводки.

— Какво бихте казали вие лично, господин генерал? — запита дебеловратият.

Лисенко не отговори.

Генералите се спогледаха. Друг от тях се обади пак:

— Господин генерал!?

Отново последва тишина. Тогава един от седналите в съседство офицери се наведе и учтиво докосна Лисенко по рамото. Сивокосият мъж залитна напред, главата му клюмна върху разтворената папка със сводките. Косата му се разпиля, по темето блеснаха червеникави изриви. Тялото му се разтреса в силна треска.

Разтревожени и объркани, всички заговориха един през друг.

Офицерът, докоснал Лисенко, се взря с ужас в ръката си, грабна слушалката на най-близкия телефон и трескаво заговори.

— Свържете ме с медицинския център! И незабавно, това е спешен случай!

Час по-късно нисък капитан от ВВС стоеше пред прозореца на малкия си кабинет с поглед към вътрешния двор на министерството и с нескрито задоволство следеше трескаво паническата дейност в него. Лекарите и сестри в специални костюми и маски извеждаха генералите с разтревожените лица от подземията и ги качваха на линейки. Толкова много политици и военни лидери бяха заболели и починали напоследък от неznайна, но смъртоносна болест, че никой от горните етажи на властта в Киев не искаше да рискува дори и на дребно. Изведените от заседанието в бункера на министерството бяха незабавно поставени под карантина и подложени на редица изследвания.

Капитанът се усмихна. Само преди дни лично бе изсипал съдържанието на мъничко шишенце в обичайната закуска на генерал

Лисенко — любимата му каша. И в настоящия момент резултатите от този извънредно прост, единичен акт бяха налице, при това значително надминаваха всичките му очаквания. На практика украинската Военновъздушна отбрана бе току-що обезглавена, всъщност лишена от най-старшия и най-опитния ѝ офицер, и то в най-лошия възможен момент, а заедно с него за неопределено време бяха отстранени и най-близките му помощници.

Капитанът — украинец от юридическа гледна точка, а всъщност руснак по лоялност и етнически произход, се отдръпна от прозореца и посегна към телефона на съседното бюро. Набра таен номер, който му бе даден миналата седмица.

— Да? — запита тих глас отсреща.

— Говори Рибakov — спокойно рече капитанът. — Докладвам, че имам добри новини.

Кремъл

Руският президент Виктор Дударев вдигна глава от документа, който четеше, и погледна към застаналия пред бюрото му едър и набит сивокос мъж.

— Значи Кастила организира среща със съюзниците, за да обсъждат начини за конфронтация с нас, така ли? — запита той намръщено.

Алексей Иванов кимна безучастно.

— Докладът идва от наш сигурен агент в Белия дом. Достатъчно е подробен, както виждате, а се потвърждава и от други източници от поканените да участват в срещата правителства.

— За кога е насрочена?

— До два дни — отвърна шефът на Тринайсето управление.

Дударев се изправи и излезе иззад бюрото. Запъти се към един от прозорците в личния си кабинет, спря се пред него и се загледа в силно осветения вътрешен двор. След малко отново се извърна към Иванов.

— Колко и какво точно знаят американците?

— Не е достатъчно — увери го Иванов и сви рамене. — В най-добрия случай имат информация на базата на слухове и спекулации.

Обаче знаем, че търсят, продължават да търсят липсващите им отговори, и то най-отчаяно.

Руският президент кимна отривисто и присви очи, като още повече се намръщи.

— Пристигнал ли е в САЩ вашият куриер с варианта ХИДРА?

— Да, пристигна — отвърна Иванов и си позволи кратка усмивка. — Вече е в Ню Йорк, оттам на път за Вашингтон, окръг Колумбия.

— Добре — кратко рече Дударев и отново се извърна към прозореца, откъдето го гледаше собственото му навъсено лице.

Сега изви уста в още по-кисела гримаса.

— Дай знак на твоята къртица — Кастила трябва да бъде изваден от играта максимално бързо. Искам го мъртъв или на смъртно легло преди началото на тайната му среща с американските съюзници.

Изведнъж се извърна рязко към Иванов и отсече:

— Добре ли разбираш какво ти говоря?

— Напълно — тихо отвърна другият. — Ще бъде изпълнено.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТА

21 февруари

Посолство на САЩ, Берлин

Болката скова Ранди Ръсел, сякаш агония пробяга по цялото ѝ тяло. За няколко ужасяващи секунди тя бе толкова силна, че всичко наоколо ѝ се стори нажежено. Стори ѝ се, че я потапят във вряла вода, сетне почувства леден студ. Мъчителното усещане започна да отшумява бавно, тя си пое дъх през стиснатите зъби и си наложи да се отпусне. Е, сега болката наистина я отпускаше.

— Жегна ви мъничко, нали? — окуражително се обади посолският лекар, навеждайки се над порезната рана, на която току-що бе сложил няколко шева.

— Ако под „мъничко“ разбирате „адски“, значи отговорът е да — сухо отвърна Ранди. — Здравата ме заболя.

Лекарят се усмихна, сви рамене и се извърна да си прибере инструментите и лекарствата в голямата черна чанта. Намираха се в конферентната зала на третия етаж в посолската сграда.

— Вижте, госпожице Ръсел... — спокойно отвърна той след малко, — ... ако зависеше от мен, този разговор щяхме да го водим в болнична манипулационна с всичко необходимо като за спешни случаи. По вас има рани, охлузвания и изгаряния, които трима здравеняци трудно биха издържали, а млада жена, да не говорим.

— Кои от раните могат да ми попречат на работата? — остро запита Ранди.

— Всъщност никои — призна неохотно лекарят. — Но ако се поспрете за миг на едно място и се огледате добре, ще се съгласите с мен, че сега ви е крайно необходимо да полегнете на системи в някоя тиха, спокойна болница с най-добрите болкоуспокояващи и изобщо да дадете малко време и възможности на организма да си поеме въздух, дето се казва, и да се съвземе.

— Значи номерът е да продължавам да се движа — отсече Ранди и се усмихна дяволито. — Добре де, докторе, обещавам ви да се

оправя. То и все на едно място да седиш също не е комфортно, нали?

Лекарят изсумтя под нос и поклати глава недоволно, всъщност признавайки поражението си. На тези млади хора не можеш помогна — те си мислят, че знаят всичко. Постави малко шишенце на масата пред нея и рече настоятелно.

— Поне ми обещавайте, госпожице Ръсел, че ако болката надхвърли прага на търпимостта, макар че при вас той очевидно е висок, ще вземате по две от тези. Нали? Много са добри, ще ви помогнат, гарантирам.

Тя го изгледа с наведена встрани глава и запита:

— Ами страничните ефекти?

— Минимални са — засмя се лекарят. — Нищо няма да се случи, малко ще ви се доспи...

Сетне се замисли и преди да си тръгне, добави все така усмихнат:

— Е, и още нещо — предполагам, че ще се наложи да внимавате, ако имате работа с тежка техника, в това число и стрелба с автоматични оръжия, преследване на лошите и подпалване на скъпи сгради.

— Непременно ще запомня това — смръщи се Ранди.

Щом той излезе, тя грабна шишенцето и го запрати в най-близкото кошче за отпадъци. Сетне стана от стола и се опита да се разтъпче. Присви очи от болката и закуцука към масата в дъното на залата, където работеше Кърт Бенет, шефът на изпратения от Ленгли специален екип на управлението. Бенет се опитваше да проникне в обезопасената комуникационна мрежа на Вулф Ренке, използвайки комбинации от първия телефонен номер, който бе открил и изпратил в берлинското бюро нейният екип, подслушвайки разговорите в Кеслеровата вила — същия, регистриран в Швейцария, и други номера. Последните бяха взети от паметта на намерения от Ранди обгорен телефон в джоба на човека с тънките устни.

Ранди приближи и се наведе над рамото му. За неопитното ѝ в това отношение око компютърният екран пред Бенет бе буквално задръстен с дълги поредици и групи сякаш избрани случайно цифри и други символи. Някои от тях бяха свързани с дебели линии, други — с пунктирани. Трети стояха изолирани.

— Как върви? — запита тя.

Анализаторът на ЦРУ вдигна лице към нея. Очите му бяха кървясали от постоянното напъгане, но иначе в тях, зад дебелия лещи в металните рамки, играеха весели искрици.

— Напредвам — обеща той. — Иначе този, който е правил мрежата, е наистина много добър. Забележително комплицирана схема с ужасно много номера и вградени капанчета, отклонения, затворени контури и задънени канали. И все пак малко по малко започвам да прониквам.

— И?

— Засега съм засякъл номера, регистрирани в различни страни — Швейцария, Русия, Германия и Италия. Като начало не е малко — отвърна й Бенет.

— А можем ли да ги свържем с Ренке? — запита Ранди.

— Засега не. Повечето от тях ми изглеждат неистински. С други думи, подозирам, че са подвеждащи — електронни еквиваленти на пощенски кутии, наети от някой си, който използва фалшиво име и фалшиви документи.

— Хайде стига, бе!

— Е, не всичко е загубено — успокой я Бенет и повдигна едната си вежда. — Да речем, че си намерила реална, истинска пощенска кутия. Какво ще направиш тогава?

— Ще пусна опашка на всеки, който се появи да взима писма. Ще започна също да следя изпращаната от нея навън поща.

— Е, точно така — ухили се експертът и разкри едрите си зъби. — Само че ние ще го направим електронно. Всички обаждания минават през определени номера и конфигурации, а ние ги проследяваме до следващия номер или позиция и така нататък.

— Колко време смяташ, че ще ти е нужно да заковеш истинските номера? — тихо запита Ранди. — Онези, които са вързани с нашия човек?

— Е, трудно е да се каже — въздъхна Бенет и сви рамене. — Може би още няколко часа. А може и още два дни. Зависи от трафика в цялата мрежа. Сега, след като сме пробрили най-външната защита, колкото повече разговарят лошите в рамките на системата, толкова по-бързо ще напредваме и ние. Ще ни се увеличава информацията, нали разбираш?

— Е, добре, Кърт — рече Ранди. — Продължавай все така. Ужасно важно е да разберем къде се крие Ренке. И то възможно най-бързо.

В същия миг в залата с енергични крачки влезе служителка от екипа на ЦРУ и Ранди се извърна към нея.

— Какво има?

— В Ленгли са на мнение, че са разпознали убития от вас в дома на Кеслер — докладва жената. — Обгореният паспорт, който донесохте, е определено фалшив, но пък там са успели да възстановят остатъка от снимката и са я пуснали за сравнение в архивната документация. Имат попадение.

— Я покажи — живна Ранди и пристъпи към нея.

Служителката ѝ подаде папка с надпис „Строго поверително“. В нея имаше сканиран образ на черно-бяла снимка на мъж със слабо лице, тънки устни и черна коса. Беше в източногерманска военна униформа, с пагони на капитан. Напрягна се, извиквайки мислено образа на облечения в черно човек в коридора, с когото води смъртен бой само преди няколко часа. Бавно чертите изплуваха в съзнанието ѝ. Да, този на снимката е същият човек.

Очите ѝ се плъзнаха надолу към текста на изпратеното съобщение.

— Герхард Ланге — прочете тя на глас. — Бивш капитан от източногерманското Министерство на държавната сигурност. След разпада на ГДР е бил задържан и разследван от правителствени органи в Бон във връзка с няколко политически убийства в Лайпциг, Дрезден и Източен Берлин. Скоро след това е бил освободен поради липса на доказателства. Няколко източници твърдят, че само месец по-късно е емигрирал в Сърбия. Според слухове от 1990 до 1994 г. е работил като консултант по въпроси на вътрешната сигурност към правителството на Милошевич, след което е емигрирал в Русия. В досието не разполагаме с повече данни за него.

— Я гледай ти — измърмори Ранди. — Излиза, че добрият чичо доктор Ренке предпочита да работи със сънародници. Колко ли още главорези от Щази са му подръка?

Кьолн

Бернхард Хайхлер седеше сковано зад бюрото си в централата на Федералната служба за защита на конституцията (ФСЗК). Бе забил очи в спешните доклади от Берлин — документи, които много лесно биха могли да го унищожат. Изпъшка високо на глас, сетне рязко млъкна, ужасен от мисълта, че някой може да го чуе. Докъде ли стига звукът в тази странно заглъхнала сграда?

Беше три часа след полунощ и помещенията във ФСЗК бяха почти празни. Тук-там бе останал по някой дежурен от, общо взето, символичната нощна смяна на контраразузнавателната служба и административния ѝ апарат. Продължителният му престой тук би могъл да предизвика въпросително повдигнати вежди и сардоничен коментар, особено от собствените му подчинени в секция V. Защото бе всеобщо известен като човек на навика и рутината, служител, който не обича да се натяга излишно. И сега, зърнат ли го тук посред нощ да бди ревностно дали има някакво развитие в разследването на вчерашното убийство на трима американски разузнавачи в Берлин, и веднага повечето млади колеги ще си кажат, че се натиска за ново повишение.

Обаче никой не би могъл да познае истинската причина за желанието му пръв да прочете строго секретните доклади на берлинската полиция. Пръв — преди всеки друг в германското контраразузнаване.

И ето го, чете ги отново и отново и просто не вярва на очите си. Полицейските експерти бяха успели да свържат използваните в убийството на агентите на ЦРУ оръжия с други, намерени малко по-късно — заедно с още три трупа — около и в опожарения дом на високопоставен офицер от ФКП. Хайхлер преглътна с мъка, потискайки издигащата се все по-често към гърлото му жлъчна течност. Направо ще го уморят онези... В каква дяволска конспирация се бе забъркал този път?

Телефонът му внезапно записука. Стори му се страховито високо в неестествената тишина на кабинета. Стреснат, Хайхлер грабна слушалката и я вдигна от вилката.

— Да, моля?

— Търсят ви от САЩ, хер Хайхлер — обади се операторът. — От името на хер Андрю Коутс, старши съветник на директора на

Централното разузнавателно управление. Лично иска да говори с началника на секция V.

— Свържете ме — изграка Хайхлер с усилие на волята, а ръцете му се разтрепераха силно. — Ало, да?

— Бернхард, ти ли си? — обади се познат глас.

Коутс бе още и най-старшият офицер за свързка между ЦРУ и объркващото количество всевъзможни германски външни и вътрешни разузнавателни организации. И по тази причина се срещаха често с Хайхлер, за да обменят информация.

— Боже мой, как се радвам, че все още си там! Късмет извадих. Виж, исках да те информирам във връзка с нашето разследване, значи най-актуалната новина е хубава. Един от нашите хора е оцелял в клането, имам предвид онази шибана засада. И не само това, ами сме напълно сигурни, че тя — въпросният служител е жена — е успяла да сложи ръка на важни материали, които ще ни отведат до поръчалите нападенията мръсници...

Хайхлер слушаше, а сърцето му биеше лудо и той все повече се ужасяваше, докато колегата от ЦРУ ломотеше и фактически разбиваше и последните му надежди да се измъкне от капана, в който сам бе попаднал. Защото примката на държавната измяна и предателството вече се затягаше все повече и по-здраво около шията му. И въпреки всичко някак си съумя да издържи до края на разговора, без да запици от раздиращото го отвътре напрежение. Сетне американецът затвори и Хайхлер остана неподвижен на място, втренчил невиждащи очи в пространството пред себе си.

Тогава, бавно и неохотно, с още по-силно треперещи ръце, Хайхлер отново вдигна телефонната слушалка. Ако американците заловят отговорните за избиването на хората им в Берлин лица, те със сигурност ще изровят и доказателства, които ще ги отведат направо във ФСЗК, а оттук — право и при него. И ето пак — пак нямаше никакъв избор. Абсолютно никакъв...

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА

Москва

Константин Малкович седеше спокойно на масата в луксозния си апартамент на най-горния етаж в сградата, откъдето се откриваше отличен изглед към финансовия район, наречен *Китайгород*. Допиваше сутрешния си чай и четеше нощните финансови сводки, подготвени от борсовите му дилъри в САЩ и Азия. За пръв път през последните няколко дни милиардерът се чувстваше достатъчно свободен да посвети повече време на рутинните си дела в безбрежната си финансова империя.

Бяха му докладвали, че най-накрая Брант е сложил ръка на двамата американци — Девайн и Смит — и ги държи на сигурно място. Имаше още една чудесна новина, че работата в Берлин е била свършена изключително добре.

ХИДРА отново бе в безопасност.

Влезе човек от прислугата, в ръка носеше телефонен апарат.

— Обажда се г-н Титов, сър.

Малкович го изгледа с раздражение. Кирил Титов бе служителят, който отговаряше за работата на московските клонове в негово отсъствие. Какво толкова е станало, та не може да изчака, докато той не се появи лично в Пашков дом малко по-късно сутринта? Пое телефона с недоволство, но запита учтиво:

— Какво има, Кирил? Какъв е проблемът?

— Получихме електронна поща, адресирана е лично до вас — отвърна Титов. — И маркирана като „Спешна“. Реших, че трябва да ви уведомя.

Малкович отново потисна раздражението си. Както повечето израснали и оформили характерите си при старата съветска система руснаци, така и Титов имаше проблеми с вземането на собствени решения и инициативата, затова предпочиташе винаги да получава точни указания от началството.

— Добре — изпъшка Малкович — Прочети ми писмото.

— За съжаление не мога — отвърна Титов предпазливо. — Изглежда е шифровано с програмата „СУБЕРЕН“.

Малкович се намръщи. Тази кодова система се използваше изключително за най-деликатни случаи, обичайно свързани с най-тайните му или незаконни предприятия и операции. Единствено самият Малкович и шепа доверени сътрудници познаваха кода и можеха да разчитат посланията.

— Аха, разбирам — обади се той след няколко секунди. — Добре, постъпил си правилно, че ми се обаждаш по този повод. Лично ще се занимая с проблема малко по-късно.

Затвори телефона и стана от масата, отиде в кабинета си. С няколко бързи действия на компютъра отвори пощата, отдели писмото и пусна програмата за разчитане. Беше спешно и доста тревожно послание, изпратено от един от главните му сътрудници в Германия. Този човек контролираше различните шпиони и марионетки, които Малкович бе вербувал и сетне назначавал или издигал с помощта на връзките си в няколко от най-важните правителствени институции и министерства в страната.

Малкович четеше съобщението и тревогата му постепенно растеше. Екипът убийци, изпратен от Брант в Берлин, беше унищожен. И още по-лошо — онзи тип Ланге и помощниците му се бяха издънили още в първоначалната си мисия. Американците пак душеха по следите на Ренке. Тайната на ХИДРА беше в по-голяма опасност отпреди.

Малкович изчака малко, поуспокои се и хладнокръвно започна да размишлява за реакцията на руския президент във връзка с тази новина. Припомняйки си изричното предупреждение и заплахата на Дударев, лицето му се разкриви в гримаса. Имаше ли начин да скрие събитието от него? Не, руският лидер си имаше свои собствени източници на информация и рано или късно щеше да научи за провала. А когато му кажат... по-добре е да не разчита на някаква търпимост или прошка от негова страна. Дударев не беше човек, който прощава подобни провали, още повече, че в момента неговите армии вече се придвижваха към нищо неподозиращите противници и картите бяха на масата. Прекалено висок беше залогът, майната му!

Все така тревожен и смръщен, Малкович изтри писмото и изключи компютъра. Остана на стола пред бюрото, загледан в празния тъмен екран, замислен върху възможните опции за действие. ХИДРА

все още може да бъде спасена. Обаче тази задача трябваше да си я изпълни сам и колкото се може по-далеч, извън досега на дългата ръка на Дударев.

Вече взел решение, той се изправи рязко и закрачи към стенния сейф, закрит зад безценна вековна икона на свети Архангел Михаил. Отключващото устройство се задвижваше единствено чрез личните му пръстови отпечатащи. Вратата се отвори безшумно — показаха се кутии с компактдискове, папки със снимки и неголяма кутия с аудиозаписи на тайно подслушвани разговори. Целият този материал, взет заедно, документираще тайните му сделки и договаряния с Кремъл.

С бързи и точни движения милиардерът започна да прехвърля съдържанието на сейфа в едно от куфарчетата си. Веднъж като се измъкне от Русия и вече се намира в безопасност, ще бъде в състояние да използва цялата тази информация, за да предоговори отношенията си с Дударев и да осигури железни гаранции за лична сигурност в замяна на довършването на проекта ХИДРА. Малкович се усмихна тънко, представяйки си гнева на руския президент по повод предстоящото му изнудване. Сетне сви рамене. За щастие Дударев, както и той самият, бе фундаментално хладнокръвен, циничен реалист. И в крайна сметка техният съюз никога не се е основавал единствено на базата на взаимното доверие.

Извън Москва

Джон Смит се давеше, потъваше бавно и мъчително все по-надолу във водите на бездънен тъмен басейн. Белите му дробове изгаряха, на път да се пръснат под безмилостно растящото налягане, докато някаква сила го влечеше все по-надълбоко в шеметни глъбини. Извиваше се като змиорка в напразен опит да си пробие път нагоре към повърхността и в същия миг с ужас констатираще, че и ръцете, и краката му са сковани. Беше напълно обездвижен, безпомощен и падаше все по-бързо в бездната. И нямаше никакво спасение.

— Събуди се, подполковник! — внезапно му нареди нечий груб глас.

Смит потрепери и жадно пое дъх, сетне повърна, задавен от поредната кофа леденостудена вода, която му плиснаха в лицето. Закашля се болезнено и се изви в агония. Всичко го болеше, цялото му тяло бе като смляно. С мъка отвори очи.

Лежеше на хълбок в локва смразяваща вода. Ръцете му бяха завързани на гърба и силно изтръпнали. В същото положение бяха и краката му, здраво закопчани на глезените. Под него бе твърдият издраскан под, който се простираше някъде надалече, във вечността. Измина дълго време, преди да се окопити и осъзнае кое къде е. Всъщност къде се намираше? Какво се бе случило с него, по дяволите? Изведнъж чу някакъв звук недалеч от себе си — приличаше на тихи женски стенания. Бавно, неволно примигвайки от болка при всяко дори и най-леко движение, Джон извъртя глава, за да погледне нагоре.

Над него стоеше висок русокос мъж, а хладните му сиви очи го гледаха изпитателно. Високият продължи да го съзерцава още малко в пълно мълчание. Сетне се усмихна жестоко и кимна доволно.

— Е, сега вече като си на себе си, подполковник, можем да продължаваме. Имам предвид да започнем отново.

Нежелани спомени изплаваха отнякъде, заляха задръстеното от болката съзнание на Смит, досущ като разрушила бента по пътя си могъща река. Сивоокият бе Ерих Брант. Самият той — Джон — и Фиона бяха пленници на Брант. Той и хората му ги бяха довели тук, в това мрачно и мокро подземие скоро след засадата, в която убиха Олег Киров.

Подземието се намираше под развалините на черква, която бе част от руски православен манастир, затворен от болшевиките след победата на революцията им през 1917 година. По стените имаше стотици дупки от куршуми, а високият германец ухилен каза, че това място е било използвано от Сталиновата тайна полиция — НКВД.

Тук са езекутирали политическите затворници и противници по време на поредните брутални чистки на диктатора. Сега манастирът и онова, което бе останало от неговите постройки, бяха напълно изоставени, а околната гора бавно настъпваше към тях, за да ги доунищожи.

Ужасни часове бяха изминали, безкрайни минути и минути на мъчения, докато Брант и двамина главорези ги разпитваха на смени. Всеки зададен въпрос се придружаваше от болка. Кратък, остър удар в

главата или ребрата, силна плесница или електрически токов удар. А в кратките интервали ги заливаха с ледена вода, пускаха записи на остри, пронизителни звуци, способни да пробият ушните тъпанчета, сетне отгоре им палеха заслепяващи прожектори. Цялата тази комбинация имаше за цел да ги дезориентира, отслаби и пречупи волята им.

Брант продължаваше да го наблюдава внимателно с хладна усмивка. Кимна на мъжете, които стояха зад Джон.

— Нашият американски приятел тук е готов. Хайде, помогнете му да си седне на мястото.

Два чифта здрави, жилести ръце с грапави длани грабнаха Смит под мишниците като перце и го измъкнаха с лекота от леденостудената локва на пода. Сетне го захвърлиха върху съседен стол и отново затегнаха кожен колан през гърдите му и зад облегалката. Седалката бе груба, дървените ѝ части — ръбести, а ремъкът стягаше безмилостно.

Джон изскърца със зъби. Сетне извърна глава вляво.

Фиона Девайн бе на съседния стол, завързана по същия начин — през гърдите с ремък, китките и краката ѝ затегнати с жица. Главата ѝ бе увиснала напред, изглеждаше доста зле. От ъгълчето на устата ѝ течеше кръв.

— Както и ти, така и госпожица Девайн не желае... да сътрудничи — заговори с дружелюбен глас Брант.

По лицето му се изписа язвителна усмивка, но бързо изчезна.

— Аз обаче съм човек, склонен да прощава, затова и на двама ви ще дам още един шанс да си спестите тези абсолютно ненужни страдания.

Извърна се към единия от подчинените и рязко нареди:

— Тази жена изглежда жадна, Юрий. Я веднага да ѝ дадеш да пие!

Главорезът, едър мъжага с бръсната глава, побърза да изпълни желанието на шефа, като плисна поредна кофа студена вода в лицето на Фиона. Тя се задави и закашля, борейки се за въздух, и разклати стола в напразен опит да избегне ледения воден порой. След няколко секунди отвори очи. Забеляза, че Смит я гледа с видимо състрадание, и се насили да се усмихне дръзко, макар и болезнено.

— Тези хора тук не разбират от обслужване. Ужасни са направо. Следващия път обещавам да подбера по-добри условия.

Брант изпухтя презрително.

— Много смешно, госпожице Девайн, чак ще се спускам от смях. Сетне извърна глава отново към Смит и каза:

— Е, подполковник, нека още веднъж се опитам да бъда добър, а? За кого работите? За ЦРУ ли? За военното разузнаване? Или някоя друга организация?

Гласът му стана още по-зъл, а Джон стисна зъби в очакване на поредния удар. Сетне вдигна глава и погледна бившия агент на Щази право в очите. Когато заговори, с изненада установи, че заваля думите и те излизат доста трудно.

— Вече ви казвах. Името ми е Джон Смит. Военен лекар съм с чин подполковник и работя в Института на САЩ за медицински изследвания в...

Този път обаче вместо да удари него, Брант се извъртя на пети виртуозно и с все сила зашлеви Фиона. Главата ѝ се отметна назад от удара. От устата ѝ потече нова струйка кръв. Ехото от удара се върна като пистолетен изстрел от далечните стени на влажното подземие.

— Смятай, че си мъртвец! — изръмжа Смит през стиснати зъби, силно шокиран от новия подход на Брант, и се раздвижи на стола, като отчаяно се напругаше да разкъса ремъка.

Брант се извърна към него с хитра усмивка, очевидно доволен от ефекта, и пак заговори с фалшиво добронамерения си, подигравателен глас:

— Ох, ама не ти ли казах, подполковник! Как само съм забравил, виж ти, виж ти. Правилата се промениха. От този момент вече госпожица Девайн ще страда за твоите лъжи вместо тебе. Значи болката, която тя ще трябва да изтърпява, ще бъде по твоя вина, не по моя.

Боже мой! — помисли си Смит замаяно. Едрият, сивоок копелдак го бе разгадал идеално. И по-рано бе понасял нечовешки мъчения и познаваше границите на собствената си издръжливост. Но не знаеше докога би могъл да стои безпомощен и да гледа как брутално наказват друг заради неговата упорита гордост.

— Моля, Джон, изобщо не ми обръщайте внимание — заговори тихо Фиона Девайн, като изплю кръв и слюнка. — Този убиец ще ни ликвидира и двамата, без значение какво ще му кажем или няма да му кажем...

В същия миг по лицето ѝ изплющя още една силна плесница и главата ѝ отново се разлюля.

— Ти *ще мълчиш*, когато аз говоря! — озъби ѝ се Брант. — Разговорът ми е с господин подполковника. На тебе ти давах шанс няколко пъти да кажеш нещо, но ти мълчеше. Сега е негов ред.

Смит беше бесен, влудяваше го, че не може да спре тази отвратителна игра. Само да се освободи, поне за секунда... мислеше той отчаяно... но отлично разбираше, че това е невъзможно. Съзнаваше в същото време, че казаното от Фиона е самата истина. Те бяха предварително осъдени да умрат тук, в това влажно, тъмно подземие, където сигурно витаеха душите на стотици други човешки същества, убити със същите методи, които сега използваша Брант и главорезите му. Единственият реален въпрос бе дали ще успеят да спечелят една дребна победа на човешкия дух, като издържат на мъченията и лишат този касапин от Щази от удовлетворението да получи нужната му информация.

Смит затвори очи за секунда, настройвайки се да понесе дългите, изпълнени с болка и кръв часове, които тепърва предстояха. Сетне ги отвори, погледна Брант право в очите и започна за кой ли вече път:

— Името ми е Джон Смит. Военен лекар съм с чин подполковник и работя в Института на САЩ за медицински изследвания в...

Брант въздъхна и разочаровано изгледа стройния тъмнокос американец. Надяваше се, че е успял да пречупи Смит. Беше го усетил, за такива неща имаше невероятна интуиция. Обаче мъжът, изглежда, отново събираше цялата си решимост. А времето, за беля, летеше. Рано или късно милицията ще открие мъртвите във вилата на Сахарова. Както и останките на преобърнатата в урвата газка. А ако това се случи, дори и само едното да е, Алексей Иванов ще върже две и две и ще започне да задава цял куп неудобни въпроси.

Замислено потърка брада. Добре поне, че се обади Фадеев да докладва, че шофьорът на джипа е мъртъв и че е взел документите му. И ако не друго, то поне този факт ще затрудни поне малко Иванов да свърже двата инцидента. Ще го затрудни, ама за колко време?

В същия миг телефонът му иззвъня. Брант смръщи лице и рязко измъкна апаратчето от джоба.

— Да? — отсече той, извърна се и с бързи крачки се отдалечи към стълбището в дъното на подземие, за да е по-далеч от ушите на

дватамата пленници. — Какво има?

— Твоят човек Ланге се е издънил абсолютно — горчиво заяви отсреща гласът на Малкович. — И ЦРУ вероятно вече разплита специално обезопасената ни комуникационна мрежа.

Брант слушаше като зашеметен и почти не вярваше на думите на работодателя за случилото се в Берлин. Боже, какъв провал! Няма начин Ланге да е мъртъв, нали? Как така? Заедно с онзи екип, дето лично го бяха подбирали сред най-добрите... Звучеше направо невероятно.

— И повече нямаме избор — редеше Малкович отсреща. — Незабавно трябва да прехвърлим ключовите елементи на лабораторията ХИДРА на ново място. Не бива да губим нито секунда. Възнамерявам лично да проследя изпълнението и ти си ми нужен на всяка цена. Първо, трябва да организираш сигурността на мероприятиято и, второ, да бъда сигурен, че професор Ренке изцяло ще осъзнае необходимостта от светкавични мерки.

Брант кимна, отлично разбираше какво мисли милиардерът. Най-напред иска сигурна охрана за самия себе си. Здравата се е уплашил от онова, което сигурно ще му се случи веднага щом руснаците научат за провалите. И разберат, че всичките му обещания за оперативната сигурност на ХИДРА са се оказали празни приказки.

Брант преглътна, стисна челюсти. Прав беше Малкович да се страхува. И още как! А наказателните мерки до голяма степен важат и за самия него — Брант.

— Кога тръгваме? — запита без повече церемонии.

— Частният ми самолет е готов, най-много до три часа излитаме оттук — отвърна Малкович. — Но първо искам да закриеш всичките московски операции. И нареди на ключовите хора срещи извън Русия. Анулирам комуникационната система. Обаче незабавно изтрий всичките си файлове. Разбрано?

— Да — отвърна Брант, замисляйки се колко време би било нужно да изпълни всички тези нареждания, и след малко кимна — беше в рамките на възможностите му. — Може да се направи.

— Обаче да е стопроцентово сигурно — наблегна другият отсреща. — Няма повече да толерирам грешки!

Телефонът изпука и линията прекъсна.

Брант се завъртя на пети.

— Юрий! — викна той с висок глас. — Ела тук!

Откровено любопитен, едрият мъж с бръснатата глава почти дотича.

— Да?

— Имаме нови заповеди — енергично заговори Брант. — Аз се връщам в Москва веднага. Ти тук закривай каквото има и ме последвай когато можеш. И мястото да се хигиенизира, нали?

— Ами американците?

— Повече не са ни нужни — ще ги довършиш. Нали това ти казвам — да разчистиш — сви рамене Брант.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА

Със стегнати в китките ръце, но с развързани крака, побутвани от дулата на оръжията, Джон Смит и Фиона Девайн тръгнаха нагоре по стъпалата. Излязоха от подземие, за да застанат сред полуразрушените стени на квадратната църква с голямото, оформено като луковица кубе. През строшените прозорци и дупките в кубето влизаха белезникави струи сива светлина от захлупеното, навъсено небе. Неголеми цветни петна по покритите с мъх и зеленясал мухъл стени тук и там напомняха единствено за някогашните красиви и ярки стенописи на светци и сцени от Стария и Новия завет в църковния интериор. Останалата също тук и там прогизнала от влагата боя се белеше и падаше на покрития с мръсотии под. Всичко, което е било ценно — мраморният олтар, златните дарохранителници, полилеите и свещниците, — отдавна е изнесено от властимащи и мародери.

На изхода Брант неочаквано се извърна назад и иронично размаха ръка в жест на поздрав.

— А сега ще ви кажа сбогом, подполковник. И на госпожица Девайн също — рече той саркастично и зъбите му проблеснаха в полумрака. — Повече няма да се видим с вас.

Джон премълча, загледан в него с празен поглед и безизразно лице. Не проявявай страх, повтаряше си той вътрешно. Не давай на копелдака възможност да се зарадва. Погледна Фиона. И нейното насинено лице излъчваше същото безразличие и лека досада. Тя погледна към Брант с не повече интерес, отколкото би обърнал човек на някаква бръмчаща по прозореца досадна муха, и сетне отегчено извърна глава.

Леко раздражен от тази демонстрация на презрение, сивоокият се обърна и излезе. И без това нямаше време да се занимава повече с тях. В църквата се чу как заработи запаленият двигател на форда му отвън. Моторът изрева и големите, дебели гуми изскърцаха по заледения и заснежен чакъл.

— Хайде тръгвайте! — изръмжа единият от двамата главорези, които бяха останали при тях, и махна с пистолета — деветмилиметров

макаров — към по-малкия страничен сводест изход на църквата. — Ей оттук!

Смит го изгледа, без да се опитва да крие презрението си.

— Ами ако откажем?

Мъжът с бръснатата глава, когото Брант бе нарекъл Юрий, безгрижно сви рамене.

— Тогава ще ви застрелям тук. Все ми е едно.

— Правете каквото иска — отрони Фиона. — Ако не друго, купуваме си малко време. И поне ще имаме възможността да глътнем чист въздух.

Смит кимна в знак на съгласие. В края на краищата никаква съпротива тук или там нямаше да промени нещата. Съдбата им бе предрешена, пък може би наистина бе по-добре да умрат навън — под открито небе, отколкото тук, сред влажните, мухлясали стени.

Е, разбира се, най-добре би било да не умират, помисли си Джон кисело. Опита се да раздвижи китките и да охлаби жицата. Беше качествен, изолиран с гумирано покритие кабел. По принцип имаше някаква вероятност малко по малко да разхлаби възела с постоянно опъване и охлабване. Сетне въздъхна вътрешно. Би могъл да успее, ако разполагаше поне с десетина, дванайсет часа постоянна работа. За жалост продължителността на живота им в този миг най-вероятно се измерваше вече в минути, и то в най-добрия случай.

— Хайде! — грубо го подкани главорезът отново.

Другият мъж с него — по-нисък и с къса щръкнала нагоре кестенява коса — ги побутна отзад с дулото на автомата.

Смит и Фиона прекрачиха тесния праг и залитайки по няколкото каменни стъпала, се озоваха в нещо като малък двор със заснежено бунище. Тук навсякъде растяха бурени, някакви ниски храсти, на места и едва избили фиданки. Встрани се виждаха няколко пътеки. Виеха се между стари чепати дървета, водейки към тъмни купчини — тухли и камъни от разрушени сгради: някогашен параклис, малка болница, училище, трапезария, килии за монасите и други вероятно домакински сгради. Зад тези руини се виждаха извисяващите се останки от някога висока и здрава каменна ограда.

Поведоха ги по една от пътеките вляво, като ги бутаха и ръгаха с дулата на оръжията. Минаха през отворена врата в оградата на манастира и излязоха на малкото гробище — също буренясало и

занемарено. Повечето от надгробните камъни и кръстове бяха полегли или лежаха полузаровени в пръстта и снега. Други бяха надупчени от стари куршумени попадения. Вероятно и тук бяха действали командите за разстрел на НКВД или някои от убийците се бяха забавлявали със стрелба по гробовете. Навсякъде стърчаха бурени и висока мъртва трева.

В отсрещния край на гробището зееше плитка яма, която сигурно е била използвана за изгаряне на боклук. От едната ѝ страна бяха наредени няколко туби с бензин и купчина стари, напоени с машинно масло парцали. Смит я зърна и мигом спря, почти забивайки пети в снега. Участта им бе повече от ясна. Онези смятаха да избутат него и Фиона в трапа, там да ги застрелят, а сетне да излеят бензина върху труповете им и да ги запалят.

Чуваше гласовете на двамата главорези зад себе си. Явно нарочно бяха изостанали от тях с няколко метра и сега си говореха нещо тихо.

Смит прехапа устни. Времето им изтичаше, нямаха никакви възможности за каквото и да е противодействие. Хрумна му нещо: щом ще умират, поне нека да е в бой, а не примирено, като овчици под ножа на палача. В същия миг чу тихата въздишка откъм Фиона — и тя бе забелязала трапа и бензина и си бе представила какво ги очаква. Джон ѝ хвърли кос страничен поглед.

— С мен ли сте? — запита тихо, като леко кимна с глава назад към приближаващите се убийци.

В очите ѝ имаше сълзи, но тя вдигна глава, кимна уверено и се усмихна пресилено.

— До горчивия край, подполковник — рече тя.

Смит ѝ се усмихна окуражително.

— Такава ви харесвам — измърмори той едва чуто. — Хайде да видим дали ще успеем да ги прелъжем да се доближат достатъчно. Аз ще хвана този отляво, вие — другия отдясно. Достатъчно ще бъде да се опитате да го препънете. Иначе го ритайте колкото можете и докато можете. Разбрано?

Тя кимна отново.

— Хей, вие, спирай разговора! — викна мъжът с бръснатата глава. — И се движете, хайде, давай!

Смит отказа да върви. Остана на място, както беше с гръб към двамата. Почувства гъдел на тила, всеки миг очакваше внезапния удар на куршума. А може би ще се излъжат да приближат, а? Може би, само още мъничко...

Чу хрущящите в снега тежки стъпки, приближаваха се. Напрегна мускули, пригответи се за внезапен скок. Видя, а може би по-скоро усети сянката на идващия.

Това бе мигът!

Извъртя се светкавично и нанесе прав удар с крак. С крайчеца на очите си забеляза и подобния опит на Фиона.

Уви, и двата бяха неуспешни.

Хората на Брант вероятно очакваха нещо подобно — някакъв отчаян опит за последна съпротива и бягство. И с почти презрителна лекота и двамата избягнаха неточно отправените в тяхна посока удари. Просто отстъпиха назад достатъчно и се захилиха гадно и жестоко.

От внезапното си движение Джон загуби опора и залитна. С вързани на гърба ръце нямаше възможност да пази равновесие, не можа да се задържи и падна на колене. Силно задъхана и Фиона се озова на снега край него.

Човекът с бръснатата глава се засмя и подигравателно им се закани с пръст.

— Глупави неща правите — сви рамене той. — Ама хайде от мене да мине. И без това няма значение. Нищо няма значение на края.

Махна с ръка към другия и нареди:

— Застреляй ги, Костя.

Мъжът с кестенявата коса кимна хладно, пристъпи крачка напред и вдигна автомата.

Изненадан от самия себе си и спокойствието, което изпитваше, Смит присви очи и се насили да го гледа право в лицето. Беше се опитал да направи нещо. Е, не успя. Какво друго можеше да стори сега, освен колкото се може по-смело да посрещне смъртта очи в очи? Вече чуваше тихия шепот на Фиона: тя вероятно се молеше.

Пръстът на главореза бавно обираше спусъка. Появя слаб вятър, разроши леко кестенявата му щръкнала немирно коса.

Дан!

От гърдите му изхвърчаха пръски кръв и зейна рана като голяма дупка. Автоматът падна от обезсилените ръце. Тялото на кестенявия се

олюля и се срина странично в съседните храсти между два надгробни камъка.

За частица от секундата никой не помръдна.

Вторият от хората на Брант зяпна от удивление и се вторачи в окървавения труп на другаря си. Сетне излезе от вцепенението и мигом се хвърли на земята.

Дан!

Втори тежкокалибрен куршум изсвистя във въздуха там, където преди секунда стърчеше човекът с бръснатата глава. Удари се в мраморната плоча отзад и разпръсна в снега остри камъчета.

Смит се претърколи вляво и успя да се прикрие зад килнат надгробен паметник. В горната му част незнаен скулптор бе издълбал доста сполучливи образи на спяща майка с дете. Фиона го последва веднага. И двамата застинаха зад широката плоча на колене, навели глави, доколкото мястото позволяваше.

— Какво стана, по дяволите? — прошепна Фиона.

Очите ѝ бяха широко отворени, лицето — силно пребледняло. По гладката ѝ чиста кожа силно изпъкваха синините, ожулванията и одраскванията от жестокия побой на Брант.

— Бога ми, не зная — отвърна Смит, искрено озадачен.

Над буренясалото гробище легна тежка тишина. След малко Смит се осмели да надникне иззад плочата, опитвайки се да обхване с поглед околността. Гробището бе разположено в малка долчинка, заобиколено от склонове с лек наклон. Развалините на манастира се намираха на едно от съседните ниски възвишения. По съседните скатове растяха нарядко брезови и борови дървета.

Изведнъж Джон чу пукане на сухи клони и хрущене на сняг. Звукът идеше явно отблизо, някой недалеч от тях се опитваше да се движи леко, промъквайки се сред изсъхналите гъсталаци и трева. Досети се, че всъщност може би ги дебне оцелелият главорез на Брант. Той се намираше вляво и вероятно сега се опитваше да допълзи при тях, извивайки се като змия сред стърчащите кръстове, храсти и камъни.

Смит извърна лице към Фиона.

— Тръгнете натам — рече ѝ той и кимна с глава вдясно, в посока, противна на тази, откъдето идваха подозрителният шум и прашенето на сухи растения. — Достатъчни са няколко метра... докато

намерите достатъчно добро прикритие като тази плоча. Сетне вдигайте шум. Колкото се може повече шум. Става ли?

Фиона кимна безмълвно. И без да се бави повече, се претърколи странично и запълзя по замръзналата, вледенена земя и снега.

В същото време Джон запълзя вляво, опитвайки се да го прави максимално безшумно. Прекоси една вдлъбнатина и се доближи до два гроба. Единият от надгробните камъни се беше килнал и подпрял на другия. Спря се зад по-големия — тъмен на цвят каменен къс, и се заслуша внимателно. Шумът не секваше, чуваше се все същото шумолене и тихо пращане. Някой се приближаваше, пълзейки бавно по снега и високата изсъхнала трева.

Джон бързо се обърна по гръб и сви крака, притискайки ги плътно към гърдите и корема, готов да нанесе удар с тях. С малко късмет би могъл да има шанс. Всъщност издъни ли се, значи може да се смята за мъртвец.

Някъде вдясно нещо силно тупна, сетне още веднъж и още... и се чу жален и отчаян плач, изблик на краен ужас и безсилие. Разбра, че Фиона успешно си играе ролята, като се превъплъщаваше в панически уплашена жена и имитираше шумовете, които може да прави тя, опитвайки се да се измъкне от гробището.

Джон задържа дъх и застина неподвижно, изчаквайки.

Изведнъж иззад камъка се показва главата на Юрий — главореза на Брант. Лазеше по корем, извивайки се умело сред различните препятствия, плътно притиснал тяло до земята. Беше станал по-смел, съответно и по-невнимателен, решавайки, че вече знае позицията на американците, а в ръка държеше готовия си за стрелба деветмилиметров макаров.

В следващия миг очите на двамата се срещнаха, тези на мъжа с бръснатата глава се разшириха в изненада, а в това време краката на Джон излетяха като освободена здраво навита пружина и с всичка сила удариха лицето на противника. Чу се пращане на кости, кожата по лицето на руснака се нацепи и наоколо пръсна яркочервена кръв.

Смит ритна отново и отново.

Мъжът с бръснатата глава се извъртя странично и се сгърчи, успявайки да измести главата си от зоната на ударите. Джон зърна блесналите му в дива омраза очи, а под тях лицето му представляваше кървава маса разкъсана кожа, счупени кости и избити зъби. Влуден от

болката, той успя да се изправи на колене, а сетне и на крака, като в същия миг насочи пистолета си в главата на Смит.

Тогава избумтя и трети пушечен изстрел. Идваше от тежка карабина, ехото се понесе плътно и се върна неколkokратно в долчинката.

Ударен в гърба, руснакът изрева само веднъж, изпусна пистолета и се хвана за дупката в разпрания си корем. Раната беше голяма и грозна. После залитна, но не падна, а безжизнено увисна на надгробния камък. Главата му се залюля отстрани, ръцете му провиснаха във високата трева. По плочата се стече кръв, събра се в малка локва, оцветявайки белия заледен сняг в болезнено розово.

Бавно, усещайки силни болки в цялото тяло, Джон успя да се изправи до седнало положение. Отдръпна се от увисналото мъртво тяло, като се влачеше заднешком по земята, докато се опря на надгробната плоча на съседния парцел. Притисна глава в студения камък и с благодарност въздъхна, изчаквайки напрежението постепенно да го освободи от железните си обятия.

Зад него се обади тих глас, беше Фиона Девайн.

— Подполковник, жив ли сте?

— Така изглежда — отвърна той, без да прикрива облекчението в гласа си.

В същия миг и двамата доловиха движението сред дървесните стволове на склона отсреща и се изправиха. Иззад дърветата бавно се показва висок мъж със сребристора коса, който тръгна надолу към тях. В две ръце държеше снайпер карабина „Драгунов“ — СВД, а по широкото му славянско лице с голям нос играеше още по-широка усмивка.

Джон гледаше и не вярваше на очите си. Пред тях стоеше човек, който би трябвало да е мъртъв. Олег Киров.

— Как така... по дяволите? — попита американецът, когато другият се приближи достатъчно.

Вместо отговор Киров разкопча изпокъсаното си широко зимно палто. Отдолу чернееше обемиста бронезилетка с доста белези от попадания и петна с цвета на разтопена мед. Потупа я галъвно с длан и рече доволно:

— Британско производство, Джон. Телесна броня. От най-добрите в света.

— А ти как така реши да си облечеш такава тъкмо снощи, а?
Киров сви рамене.

— Преди да се отдам на шпионажа, бях войник. А кой войник отива на пост, без да си носи нужното оборудване, а?

Отново се ухили и още по-доволно добави:

— Мъчно умират старите навици, моето момче, много мъчно. А старата пушка умира още по-трудно, нали я знаеш тази приказка? А когато има и малко късметец, се получава още по-добре...

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА

Провинциален Мериленд

Десет минути след като се отби от околоръстния път край Вашингтон, окръг Колумбия, Николай Нимеровски хвърли едно око на километража на взетата под наем кола — обикновен бял форд таурус. Да провери колко път е изминал — оказа се пет мили, значи вече приближаваше целта. Обърна глава назад, сетне огледа тясното второстепенно провинциално шосе, по което се движеше. И от двете страни на пътя фаровете на автомобила осветяваха плътни дървета и храсталаци между тях, а отпред лентата тъмнееше и се губеше в мрака. Отдясно въпреки тъмата се мярна ниска и неголяма табела на пътен знак, маркиращ отклонение. Според картата, която носеше, то водеше навътре в щатския парк и след няколко мили лъкатушещ път би трябвало да го изведе на открит терен, където строяха нов жилищен обект.

Да. Това бе мястото. Спря и качи колата на тесния банкет. Излезе заедно с куфарчето в ръка, същото, което бе разменил в Цюрих. Много лесно намери тайника. Беше хралупа в дърво само на няколко метра от знака. Бързо се вмъкна сред околните дървета, за да напъха куфарчето, огледа грижливо околността, върна се на пътя, за да провери какво се вижда от него. Сетне, без да бърза, се запъти към колата си.

Спря се при нея и извади мобилния телефон, набра местен телефонен номер. Даде му три пъти свободен сигнал, след което някой вдигна слушалката.

— Да? — рече гласът отсреща видимо раздражено, бяха го разбудили толкова рано преди зазоряване.

— Извинете, моля, търся дом Милър, номер 555–8705? — учтиво запита Нимеровски.

— Няма такъв тук — още по-ядосано отсече гласът отсреща. — Грешите номера.

— Ужасно много съжалявам — каза Нимеровски. — Моля, приежете моите извинения.

Чу се изщракване. Онзи беше затворил.

Усмивайки се доволно, агентът на 13-о управление се качи в колата и потегли. Беше си свършил мисията. Поредният вариант ХИДРА бе предаден където трябваше.

Берлин

Кърт Бенет изруга високо. Наведе се напред, все така вторачен в компютърния екран, а пръстите му заиграха по поставената в скута му клавиатура.

Ранди беше седнала в другия край на дългата конферентна маса. Учудено вдигна очи от своята клавиатура. Техническият анализатор на ЦРУ никога не ругаеше, не му беше в природата.

— Неприятности ли има? — запита тя.

— Най-голямата — потвърди думите ѝ Бенет и стисна зъби. — Тъкмо прониквахме в мрежата и тя вече се разпада.

— Е, как така? — запита Ранди и закрачи към него.

— Ей така — отвърна Бенет и кимна към екрана.

Повечето от телефонните номера, чиито собственици издирваше, бяха променили цвета си — светеха в червено и това означаваше, че зад тях вече няма реално покритие. И постепенно целият екран се оцвети в червено.

— Професор Ренке и неговите хора просто прекъснаха контакта, образно казано — обясни Бенет и Ранди разбра.

— И не само това — допълни анализаторът и натискайки клавиш, се прехвърли на нов екран, който показваше друг тип информация — дати, часове и места, заедно с различни телефонни номера. — Гледай сега какво става.

Ранди видя как един по един номерата започнаха да изчезват.

— Прочистват си базата данни — изтриват всеки разговор, получен или набиран от съответен номер.

— Аз пък мислех, че това е поначало невъзможно — подсвири тихо Ранди.

Бенет кимна с глава и свали очилата.

— Да, така е, права си. Но става — ако имаш достъп до съответния софтуер и кодовите комбинации, които са в категорията на

най-строго секретната информация и различните телекоми ги пазят като очите си.

— Е, кой би могъл да има такъв достъп, фактически на най-високо място?

— До този момент бих казал, че никой — поклати глава Бенет и се загледа в екрана, където информацията постепенно изчезваше. — Защото тези компании — телекомите — са в жестока конкуренция и никой никога не би споделил толкова деликатни данни. Най-малко кодовите комбинации.

— Значи трети фактор — замисли се Ранди на глас. — Някой извън тях, който е в състояние да пробие защитите им и да проникне където поиска.

— Може би — рече Бенет и я погледна загрижено. — Обаче всеки, който е в състояние да проникне в компютърните системи на тези телефонни компании така бързо и леко, ще може да си прави и с тях самите каквото си иска.

— Например?

— Например да посегне на корпоративните банкови сметки. Да задигне частна информация за десетки милиони потребители. Да повреди субрутерните мрежи така, че сетне да са нужни седмици трудоемка работа, за да се възстановят в работно положение за провеждане на разговори. И не се сещам още какво, но има и други възможности.

Ранди закима и се замисли дълбоко. След малко рече:

— Знаеш ли обаче какво излиза? С цялата си фантастична мощ на тяхно разположение какво са направили въпросните хора? Включили са собствената си безопасна комуникационна мрежа в една такава система? Не е ли така?

— Така е — призна Бенет и наведе глава. — Права си — не разбирам истинския смисъл и целите им. Защо са правили толкова сложни комбинации, за да защитят само един човек, бил той и първокласен учен в областта на биооръжията?

— Започвам да си мисля, че тук има нещо по-голямо, за което ние не знаем нищо — отвърна Ранди мрачно и кимна към компютъра на Бенет. — Много по-голямо. Ти докъде бе стигнал, преди онези да анулират мрежата си?

— Не много далеч — призна аналитикът. — По едно време сметнах, че виждам известна светлина в тунела, но, честно казано, не мога да твърдя, че съм бил близо до сърцевината на проблема.

— Покажи каквото можеш — нареди Ранди.

Аналитикът бързо подреди резултатите от досегашната си работа и ги представи графично на екрана като поредици отделни кръгове — групи от очевидно свързани телефонни номера, — означени с подебели или по-тънки линии в зависимост от честотата на провежданите между тях разговори. Всеки кръг носеше и етикет с географското място, приблизително обединяващо групата номера.

Ранди внимателно разгледа представеното, разпознавайки повторението на някои схеми. Повечето проведени в рамките на тайната мрежа разговори по принцип започваха от едното от общо две места. Първото бе Москва и Ранди кимна с разбиране. Нямаше какво да се чудят, като имат предвид старите връзки на Вулф Ренке. Второто място обаче създаваше проблеми, най-вече защото не бе строго засечено географски. Тук имаше концентрация на множество разговори от и за Италия, особено с група телефонни номера, регистрирани официално в района на Умбрия, северно от Рим.

Умбрия? Ранди се замисли. Това бе хълмиста област със застроени по възвишенията стари градове, маслинови горички и лозя. Какво в Умбрия би могло да бъде свързано с Ренке и неговите приближени?

— Госпожице Ръсел, ако обичате за секунда.

Ранди се извърна. В залата бе влязъл един от младите офицери от управлението, придаден към берлинското посолство. Изражението му бе напрегнато. Както и убитата в нападението край вилата на Кеслер млада жена на име Карла, и този младеж бе от същото поколение — високоинтелигентни, но неопитни новаци, набързо преминали подготовка в Кемп Пиъри след терористичните нападения в Ню Йорк на 11 септември 2001 г. с цел бързо преустрояване на човешките разузнавателни ресурси в ЦРУ. Напрегна се да си спомни името му и успя. Този симпатичен човек се казваше Флорес, Джеф Флорес.

— Какво има, Джеф?

— Нали ми възложихте да поработя върху обгорелия лист, който бяхте намерили у Ланге — обясни младежът тихо.

Тя кимна. Помнеше, че заедно с паспорта, портфейла и телефона бе измъкнала и парче обгорена, почерняла хартия. Това бяха веществените доказателства, оцелели в пожара и хаоса в Кеслеровата вила. Но пък като източник на информация този лист изглеждаше напълно безполезен. Още на пръв поглед се виждаше, че е прекалено обгорял, за да се чете нещо по него.

— Е, успя ли да направиш нещо?

Младежът пристъпи от крак на крак с видимо неудобство, погледна срамежливо Бенет и рече:

— Прощавайте, ама може ли да ви покажа в моята стая... ако обичате.

Потискайки нетърпението си, Ранди кимна и тръгна след него. Минаха по коридора на същия трети етаж в посолската сграда и скоро стигнаха до малко помещение без прозорци. Тук пространството бе заето главно от едно бюро и заключен метален шкаф за секретна документация и дискове. Ранди се огледа с крива усмивка, но успя да каже:

— Готина бърлога си имаш тук, Джеф. Винаги се радвам да видя с очите си как у нас възнаграждават патриотизма и саможертвата.

Младежът се усмихна леко в знак, че е оценил шегата, но изражението му отново стана сериозно и напрегнато. И въпреки всичко се опита да отговори на майтапа ѝ.

— Инструкторите във Фермата^[1] все казваха, че след като изкараш двайсетина години работа под прикритие, вече имаш избор — или медал, или стая с бюро и изглед.

— Съжалявам да ги го кажа по този кофти начин — ухили се Ранди, — ама те са те будалкали. Срокът е поне трийсетина години и чак тогава ти се полага стая с прозорец, това е положението.

Сетне реши, че е време да преминат към работата, и го подкани:

— Хайде сега да ми покажеш какво си направил. Май си се стреснал нещо, а?

— Точно така, госпожице Ръсел — отвърна Флорес. — Сканирах листа, по-точно онова, което бе останало от него. Успях да го постигна с нашата дигитална техника тук. След като го получих в цифров вид, вече беше лесно да разкарам следите от изгарянето по електронен път, сетне максимално да подобря онова, което е имало на него. И възстанових поне четирийсет на сто от оригиналния текст.

— Хайде бе!

Флорес набра комбинацията на кода за отваряне на шкафа и от него извади лист.

— Ето ви разпечатка на онова, което може да се чете.

Ранди разгледа подадената ѝ страница в абсолютно мълчание. Съдържанието приличаше на дълъг списък с регистрационни номера и описания на различни марки автомобили и пикапи. Внезапно присви очи. Няколко от тези номера и бележки ѝ се сториха познати. Сетне погледът ѝ стигна до края на списъка, където пишеше:

... СРЕБРИСТО АУДИ А4 КУПЕ, БЕРЛИНСКИ
НОМЕР В АМ 2506...

За бога! Че тя бе минала покрай същата кола вчера вечерта, а в нея с куршумена дупка в опряната на волана глава бе зърнала трупа на бедната Карла Вос. Вдигна очи от листа в пълен шок.

— Точно така — прочете мислите ѝ Флорес. — Това са наши коли. Всяка една в списъка. Или са ни дадени за ползване от германската страна, или са собственост на управлението и придадени към берлинското му бюро.

— Боже мой! — измърмори Ранди гневно. — Значи затова поръчковият екип на Ренке ни е намерил безпогрешно и толкова лесно...

Стисна зъби и се опита да потисне внезапно обзелия я гняв. Не беше лесно.

— И кой би могъл да състави такъв списък?

Флорес преглътна и лицето му се опъна още повече, сякаш бе ял развалена храна.

— Би трябвало да е някой... тук, някой от самото бюро, искам да кажа. Или направо от Ленгли. Иначе може да е и от ФСЗК.

— ФСЗК ли? Хайде бе!

— Германия ни е домакин и съюзник — изтъкна младежът. — В рамките на служебната политика е да информираме съюзническите органи на контраразузнаването за нашата дейност на тяхна почва.

— Хайде стига бе! — изохка Ранди. — Чакай, кой още може да знае такива неща?

— Никой друг.

— Добре тогава — кимна Ранди и сгъна листа. — Добре. Да направим така. Виж, Джеф, аз вземам това копие. Нужен ми е и оригиналът. Ще ми го дадеш и сетне ще изтриеш от твърдия диск всичко, свързано с него. Ясна ли съм? Ако някой друг те пита по въпроса, ще се правиш на три и половина. Нищо не знаеш. Просто ще кажеш, че от онзи лист нищо не е ставало и аз съм те освободила от задачата. Разбра ме, нали?

— Напълно, госпожице Ръсел — сериозно отвърна младежът.

Ранди въздъхна и отново погледна страницата, която държеше в ръка. Ето ти още една схема — много грозна при това. Предателство и държавна измяна ръка за ръка, все по-ясно и по-ясно. За противника работи някой, който има достъп до резултатите от нейното издирване на Вулф Ренке.

Белият дом

Президентът Сам Кастила внимателно слушаше думите на адмирал Стивънс Броуз, шеф на Обединения съвет на началник-щабове, и тревогата му непрекъснато растеше. Беше го извикал във връзка с предстоящата утре тайна среща с представители на съюзническите страни, за да изслуша информацията на американските военни относно най-новите събития във и около Руската федерация. Президентът знаеше, че пред съюзниците ще трябва да изложи възможно най-силната си теза с убедителни факти, а нищо от наученото до този момент не му вършеше достатъчно сериозна работа. При това новините бяха силно обезпокояващи. Никой в Пентагона напоследък не бе доволен от количеството и качеството на предлаганите служебни разузнавателни анализи. Това бе ясно. Но сега Кастила научаваше и друго: голям брой от най-добре екипираните и обучени руски армейски и авиационни подразделения бяха напълно изчезнали от оперативните карти на Министерството на отбраната и този процес продължаваше.

— Какво точно означава това? — запита Кастила смръщено.

— Нямаме представа, господин президент, къде могат да се намират сега тези дивизии и други бойни съединения. Накъде са

насочени или пренасочени, какво планират.

— За какъв брой войници става дума?

— Най-малкото за сто и петдесет хиляди, за хиляди бронирани единици и самоходни оръдия, стотици елитни изстребители и бомбардировачи — мрачно отвърна Броуз.

— Значи достатъчно да започнат една много страшна война — бавно рече президентът.

— Дори няколко войни — добави адмиралът. — Като се има предвид относителната боеготовност на съседните на Русия страни. От всички бивши съветски републики само Украйна има донякъде силна и добре оборудвана армия и ВВС.

— Може би положението не би било толкова зле, ако най-светните им лидери не бяха заболели от онази смъртоносна и незнйна болест — изръмжа Кастила.

Броуз поклати едрата си глава в знак на съгласие и сви рамене.

— Да, сър, точно така, прав сте. При това като отчетем настъпилото в сегашния миг объркване, и украинците биха се затруднили ужасно много, ако им се наложи да водят война. А за останалите по-добре да не говорим. И в най-добрия случай казахи, грузинци, азербайджанци и другите не биха могли да окажат съпротива с друго, освен отряди леко въоръжени доброволци. И ако руснаците планират да нахлуят в техните страни, тези отряди няма да имат никакъв шанс пред модерните им бронирани части и елитните щурмови бойци.

— Руснаците си казваха същото и в Грозни — възрази Кастила, визирайки първата голяма битка от все още не стихващата чеченска война.

Тогава прекалено самоуверените руски части щурмуваха града и дадоха ужасяващ брой жертви в резултат на координираните засади на чеченските партизани. Превземането на града в края на краищата се оказа доста трудно, наложи се организирането на масивна военна кампания, в която загинаха десетки хиляди цивилни, а Грозни бе полуразрушен.

— Да, но това бе преди повече от десет години — тихо рече шефът на Обединения съвет на началник-щабове. — Руската армия и ВВС са научили много неща оттогава до днес — и от собствен опит и грешки, и от нашата война в Ирак. И ако наистина тръгнат да си

възвръщат някогашните територии, едва ли ще повторят същите слабости.

— По дяволите! — въздъхна Кастила и погледна към Броуз през масата. — Добре, адмирале, кажи ми кога според теб ще започне голямата дандания — при положение, че най-лошите ни опасения се сбъднат?

— Всичко, което бих могъл да дам, е само прогноза, г-н президент — предупреди адмиралът.

— Като не разполагаме с факти, ще приема и заместители — кисело откликна Кастила.

— Добре, сър, напълно ви разбирам — кимна Броуз, смръщи чело в дълбок размисъл и след малко вдигна очи към президента. — По мое мнение руснаците ще бъдат готови за нанасяне на удари по всяко време в периода между следващите двайсет и четири и деветдесет и шест часа.

Студени тръпки полазиха по гърба на Кастила. Времето видимо летеше по-бързо от очакванията му.

В същия миг един от обезопасените телефони на бюрото му записука и президентът грабна слушалката.

— Да?

Отсреща беше Фред Клайн.

— Подполковник Смит и госпожица Девайн са живи и се обадиха — докладва шефът на Първи отдел, видимо зарадван. — И още нещо: смятам, че са попаднали на важна информация във връзка с неизвестните ни величини.

— Разполагат ли с твърди доказателства? Такива, от каквито сега се нуждаем? — внимателно запитва Кастила, съзнаващ, че на разговора фактически присъства и адмирал Броуз.

— Все още не, Сам — отвърна Клайн. — Но Джон и Фиона вярват, че знаят накъде трябва да се насочат, за да ги осигурят. Но първо трябва да ги изведем от Русия по безопасен начин.

Кастила знаеше, че агентите на Клайн са в списъка на най-търсените от Кремъл хора. Руските органи на сигурността дебнеха на летищата, на жп и автогарите, по пристанищата и навсякъде по границите. По тревога бяха вдигнати абсолютно всички компетентни институции.

— Боже мой, Фред! Това няма да е лесно, нали?

— Не, сър — отвърна тихо Клайн. — Наистина няма да е лесно. Никак дори.

Близо до руско-украинската граница

По опустелите ниви и гористи хълмове валеше сняг. Сипеше се на парцали и се събираше на пухести облаци, а духащият силно от изток вятър току ги подхващаше, разнасяше и натрупваше по високите места. Нямахте и следа от зимното обедно слънце, навъсеното небе бе покрито с тежки и мрачни облачни маси. Добре прикрити от евентуалното наблюдение на американски фоторазузнавателни спътници, по тесните пътища и дърварските просеки, водещи на юг и към границата, бяха струпани танкови колони Т-90 и Т-72, тежки бойни бронетранспортъри, самоходни оръдия.

В покой бяха стотици тежки машини, вече доста засипани от бързо падащия сняг. Хиляди бойци стояха строени покрай тях и чакаха сигнала за тръгване.

Внезапно откъм юг излетя бяла ракета и се разпръсна високо в заоблачения небесен свод. Старшите в строените дълги колони надуха острите си свирки. За секунди редиците сякаш се стопиха, танковите, оръдейните екипажи и пехотата се разпръснаха по машините.

Капитан Андрей Юденич с лекота скочи на корпуса на своя Т-90 и се вмъкна в люка на ниския закръглен купол. С постигнато в безбройни учения умение той нахлупи шлемофона и се включи в танковата радиосистема. Огледа се с очите на стар и опитен професионалист, провери всичко необходимо, включително и микрофона — внимаваше в какъв режим е поставен. Защото както и всички останали подразделения, събрани тук, така и 4-та гвардейска дивизия имаше най-строги заповеди да поддържа радиотишина.

За Юденич и неговите подчинени последните двацет и четири часа бяха минали като насън — в постоянна трескава подготовка за атаката: зареждане с гориво, с муниции и храна, пълна проверка на поддръжката на всички системи. Танковите взводове се приготвяха за бой и това не беше на шега, войниците вече се досещаха. Никой не знаеше с точност защо се намират тук, обаче слуховете вече пъпলেখа във всички посоки на огромните, покрити с камуфлажни мрежи и

друга защита лагери. Все по-често и с повече убеждение бойците разговаряха за предстояща война. А твърденията на някои от старшите офицери, че всичко това е само едно изпитано докрай с всичките му детайлни процедури учение, звучаха кухо и неубедително.

Капитанът вдигна глава — отгоре над колоните разцъфна втора ракета. Тази беше червена. Юденич опипа микрофона и заповяда:

— Готови всички. Водачи, пали!

В същия миг мощният дизелов двигател на Т-90 изрева и запали веднага, а околните машини последваха примера му, пригласяйки в оглушителния хоров тътен. Облаци гъст черен дим се понесоха над побелелите полета и заснежениите гори.

След малко излетя и трета ракета — зелена. Това бе стартът.

Юденич нетърпеливо изчакваше предните танкове да потеглят, че и той да даде заповед за движение на своите водачи. И ето, една по една масивните стоманени грамади в колоната се раздвижиха и тежко потеглиха. Носеха се десетки различни металически звукове, тежките гъсеници заскърцаха и затракаха, чудовищните машини се понесоха в южна посока. Отиваха към нови райони за съсредоточаване, вече в достатъчна огнева близост спрямо украинската граница.

До началото на войната оставаше малко време: беше започнало обратното броене.

[1] Школата на ЦРУ за обучение в Кемп Пиъри. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рим

Летище „Чиампино“ е в околностите на Рим, просто на петнайсетина километра разстояние от центъра на града. Не е голямо, има само една писта, а наоколо са разположени разорани нивя, паркове, фермерски домове, извънградски къщи и жилищни блокове и предприятия от леката промишленост. Засенчено някак си от по-големи събрата като „Фиумичино“, днес то се използва само от нискобюджетните компании, и то да приема главно международни чартърни полети и по-малки машини — частни, фирмени, но също и държавни.

Някъде малко след три часа следобед местно време иззад облаците се показва двумоторен фирмен реактивен самолет, за кратко време последва въздушния коридор точно над „Виа Апия Нуова“, направи заход, започна да снижава и се насочи за кацане на летището. Приземи се точно и сравнително бързо, след като прелетя над граничния маркер, плъзна се леко по пистата и намали ход, сетне подмина неголемия терминал, който обслужва пристигащите и заминаващите чартърни полети.

Стигна чак до другия край на пистата, там сви вляво и спря пред бетонна рампа, обичайно използвана от товарни машини. Паркирани встрани стояха два мерцедеса.

От самолета слязоха осем души. Бяха в зимни дрехи, шестима вървяха около седмия — видимо по-възрастен, побелял мъж, който веднага се насочи към чакащите черни лимузини. Осмият човек — доста по-висок и русокос — се отдели от групата и тръгна да пресрещне запътилия се към нея италиански митнически служител.

— Вашите документи, синьор? — учтиво попита италианецът.

Русокосият бръкна във вътрешния джоб на палтото и извади своя паспорт и други документи.

Усмихнат приветливо, италианецът ги прегледа бързо и с очите на професионалист.

— О! Виждам, че сте прикрепен към ЕЦПН. Ние често обслужваме негови хора тук, на нашето летище. Кажете ми, моля, каква работа имате с центъра?

Ерих Брант се усмихна студено.

— Одитна дейност, качествен контрол.

— А другите господа? — попита митничарят и кимна към Константин Малкович и охраната му, които тъкмо се настаняваха в очакващите ги коли. — И те ли работят в центъра?

— Точно така — кимна Брант и отново посегна към вътрешния джоб, откъдето сега извади още и дебел книжен плик. — Ето тук са необходимите документи. Смятам, че ще намерите всичко в пълен ред, както се полага.

Италианецът отвори плика само отчасти — колкото да види съдържащата се в него дебела пачка евробанкноти с голяма стойност. Усмихна се алчно.

— Много коректно, както винаги — рече той и прибра плика в своя джоб. — Е, синьор Брант, още веднъж да кажа, че винаги е много приятно да се работи с вас. С удоволствие ще очаквам следващата ви визита.

След броени минути Брант, Малкович и шестимата тежковъоръжени охранители вече летяха в двата мерцедеса по „Вия Апия Нуова“, втория етап по пътя им към Орвието.

Международно летище „Шереметиево“ 2 край Москва

С тъмното си було нощта вече захлупваше плътните брезови и борови гори около „Шереметиево“ 2. Осветени от силни бели тела, към него през околния мрак водеха няколко прави, симетрично построени шосета. В момента по тях се бяха наредили дълги колони спрели коли, камиони и автобуси. Всички чакаха да минат милиционерска проверка на документите. Точно пред единствения пътнически терминал — грозна грамада от железобетон — бяха организирани няколко извънредни пункта. А по целия периметър на оградата около летището патрулираха бронирани коли с командоси от елитните части на Министерството на вътрешните работи.

Нарежданията от Кремъл бяха извънредно строги: по никакъв начин не бива да се позволява на двамата американци да се измъкнат от Русия. В изпълнение на взетите в тази връзка извънредни мерки сигурността около летището бе затегната до граници, нечути и невиджани чак от времето на студената война.

Откъм вътрешната страна на летището, на една от бетонираните площадки пред голям хангар стоеше товарен „Боинг“ 747–400 на „ТрансАтлантик Експрес“. В големия горен трюм на машината товареха колетни пратки, кутии, кашони и картони, поща и поредица отделно опаковани тежки предмети.

Групи облечени в сиво милиционери сновяха напред и назад по товарната площадка и бдително наблюдаваха извършваните там дейности. Офицерите им имаха изрична заповед да задържат на място подозрителните лица, абсолютно всеки, който се опита да се промъкне тайно на борда на излитащите от „Шереметиево“ товарни машини.

Старши лейтенант Анатолий Сергунин стоеше с разкрасени крака, с ръце на гърба и зорко се вглеждаше в тежките палети, подавани от големи мотокарни високоповдигачи. Носещите им зъби хващаха товара от бетона и го откарваха до зейналата паст на огромния самолет, където група товарачи го плъзгаха по специални улеи и го нареждаха в обща конфигурация със затягане към пода. През първите няколко часа на смяната си Сергунин бе намирал целия този процес за невероятно интересен, но сега бе вече изморен и отегчен, а беше и доста студено.

— Охраната на входа докладва, че идва още едно превозно средство — обади се подчиненият му сержант, заслушан в ръчната си радиостанция.

Изненадан, Сергунин си погледна часовника. По разписание самолетът излиташе след по-малко от час. И досега всичките предвидени товари би трябвало да са тук. Подборът на товарите и подреждането им в самата машина бе сложен и бавен процес, изискващ внимание и опит с оглед правилното балансиране на самолетното карго. Офицерът се извърна и огледа голямата площадка, очаквайки новопристигация с добавъчен товар автомобил. И наистина видя приближаващи се в мрака с немалка скорост мощни фарове.

Изглежда сержанта и запитва:

— Казаха ли ти какво вози новопристигацият?

— Тъй вярно, господин старши лейтенант. Два ковчега.

— Ковчези ли? — учуди се Сергунин.

— Тъй вярно — потвърди милиционерът. — Колата е катафалка.

След няколко минути Сергунин вече стоеше до въпросната катафалка, пристигнала от московска морга, и внимателно наблюдаваше операцията по свалянето на покойниците.

Облеченият в бяла престилка едър шофьор измъкна с немалко усилие първия ковчег от товарната част на автомобила и го намести на количка. Ковчезите бяха запечатани с ленти и носеха маркировка с надпис, че са минали през митническите власти, където са били прегледани с рентген.

Въпреки всичко очите на Сергунин се свиха подозрително. Всеки в митницата може да бъде подкупен, — колко му е. Този номер с ковчезите изглеждаше прекрасна комбинация за прекарване на двама търсени от властите шпиони през границата и вън от Русия. И то на борда на машина, която отлита за Франкфурт, сетне за Канада и накрая за САЩ. Замисли се, поставил ръка върху кобура на кръста. Големи награди бяха обещани за онзи, който залови търсените американски шпиони. Да не говорим за наказанията, евентуално очакващи офицера, който пък би ги изпуснал. Затова при дадените обстоятелства всяка предпазливост би била оправдана, дори и излишната, дори и престараването.

Офицерът изчака служителят на моргата да си свърши работата по свалянето на ковчезите докрай. И тогава се приближи до едрия и висок среброкос мъж, който бе извадил червена носна кърпа и задъхано попиваше потта от лицето си.

— Само вие ли отговаряте за този товар? — строго запита Сергунин.

Едрият мъжага разтърси глава, избърса чело още веднъж и прибра кърпата. Сетне любезно отговори:

— Точно така, господин старши лейтенант. Двайсет години съм на тая работа и досега никой от клиентите не се е оплаквал, знаете.

— Значи шегичките си ги зарежи за друг път и покажи документите за тези тук... хм, трупове — сопна се Сергунин.

— Разбира се, веднага, винаги най-точно изпълнявам нарежданията на властите — заговори другият и измъкна отнякъде

плоска дъсчица, на която с големи щипки бяха закачени няколко листа. — Моля, заповядайте — сам вижте, че всичко си е наред.

Сергунин зачете документите с най-скептичен вид. Според тях ковчезите съдържаха тленните останки на загинало при автомобилна катастрофа семейство — съпруг и съпруга, доста възрастни хора. И двамата бяха руски граждани, но децата им — понастоящем имигранти в Канада — бяха направили нужното и заплатили трупове на родителите им да бъдат пренесени за погребение на канадска почва.

Милиционерският офицер се намръщи. Тази история му се струваше доста лековата. Изглежда среброкосия шофьор и му подхвърли снопа документи.

Искам да се отворят за оглед — нареди той.

— Да ги отваряме ли? — зяпна изненадан едрият служител.

— Чу ме добре, нали? Изпълнявай! — отсеке Сергунин и измъкна пистолета от кобура, едновременно сваляйки предпазителя.

С другата ръка повика сержанта и подчинения му взвод при себе си и даде заповед да обкръжат колата и количката с ковчезите.

— Отваряй! — повтори той заповедта. — Веднага!

— Добре, добре, г-н старши лейтенант — бързо заговори среброкосият. — Щом трябва, изпълняваме, така сме учени, нали? Само не се ядосвайте.

Сви рамене и погледна към групата мълчаливо изчакващи милиционери, сетне добави:

— Искате да надникнете, добре, нямам нищо против. Само че съм длъжен да ви предупредя — това вътре не е приятна гледка за гледане. И двамата са хм... доста разложени, знаете. Факт. Челно сблъскване на техния автомобил с рейс. Нищо не можах да направят нашите козметички, само дето малко позацапах нещата, да.

Сергунин го изгледа студено и не обърна внимание на думите. Пристъпи напред и силно почука с дулото на служебния пистолет върху по-близкия до него ковчег.

— Започни с този. И давай по-бързо!

Едрият въздъхна и започна да изпълнява нареждането. Първо разреза митническите ленти с джобното си ножче. Сетне започна да разкопчава стягащите скоби една по една. Преди да продължи с отварянето на капака, се извърна и попита офицера през рамо:

— Наистина ли искате да гледате това?

Сергунин изпуктя ядосано и леко замахна с пистолета.

— Хайде отваряй и стига приказки!

С последно красноречиво свиване на раменете едрият мъж повдигна капака.

Сергунин пристъпи и за миг впери очи в ковчег, сетне силно пребледня и сам заприлича на смъртник. Пред него се откри така жестоко осакатен и обгорен труп, че дори не бе възможно да се каже това жена ли е или мъж. Празни очни дупки и оголени в страховита усмивка зъби сякаш му се хилеха от череп, само отчасти покрит с почерняла кожа и няколко косъма отгоре ѝ. Сгърчени, изсъхнали като на мумия ръце, екстремната жега на пожара превърнала пръстите в злокобно закривени като на хищна птица нокти. Те бяха леко повдигнати над тялото, завинаги замръзнали в тази поза, сякаш отправящи последна, гротескна молба за помощ.

Старши лейтенантът усети надигащата се в устата му течност късно, задави се и се извъртя рязко и все пак повърна върху ботушите си и бетонната площадка. Сержантът и групата милиционери отстъпиха назад с извърнати лица.

Среброкосият побърза да захлопне капака на ковчег и извинително заговори:

— Знаете, той, резервоарът, бензиновият де... избухнал след удара и ето вижте... в пожара... Май че трябваше първо това да кажа, аз съм виновен.

И веднага пристъпи към втория ковчег, изваждайки джобното ножче.

— Стой — задъхано го спря Сергунин, като бършеше уста с опакото на ръката и отчаяно махаше с другата, в която държеше пистолета. — Давай бързо, качвай тези ужасии на самолета и се разкарвай от летището!

Сетне с усилие прибра оръжието и се огледа, търсейки с поглед подходящо място, където с достойнство ще може да си избърше унизително изцапаните ботуши. Еднакво погнусени, сержантът и милиционерите му побързаха да си намерят някаква друга работа около останалите на площадката товари. А когато катафалката потъна в съседната тъмнина след десетина минути, нито Сергунин, нито подчинените му успяха да забележат, че на волана сега не беше същият

човек. Там седеше доста по-нисък мъж, при това със светлокестенява коса.

Час по-късно машината на „ТрансАтлантик Експрес“ бе вече във въздуха и летеше в западна посока на височина над трийсет и пет хиляди фута над потъналата в мастилен мрак руска земя. Облечен в униформа на „ТрансАЕкс“, Олег Киров със замах отметна поставената над двата ковчега специална карго мрежа. Сетне приклепна до единия от тях и бързо започна да отвива гайките на болтовете в долната му част. След минута и нещо бе свършил тази работа и прибрал гайките в джоба. После извади къс и плосък, подобен на длето инструмент и умело го вмъкна под ръба на горния панел. Цялата горна част отскочи като на пружина и разкри майсторски направеното отдолу скривалище с размери метър и осемдесет на шейсет сантиметра и височина не повече от трийсетина.

Извивайки се като червей, от тясното помещение с мъка се измъкна Фиона Девайн и седна на пода на самолета. Носеше кислородна маска с малък метален цилиндър. Киров ѝ подаде ръка да се изправи и помогна при свалянето на маската.

— Добре ли си?

— Ще оживея, Олег — с труд се усмихна тя и кимна слабо. — Обаче ако досега не съм страдала от клаустрофобия, отсега нататък ще си имам проблеми с нея.

— Ти си голяма работа, Фиона — каза Киров напълно сериозно и я целуна по челото, сетне се извърна да отвори скривалището и във втория ковчег. — Направо ще засрамиш мъжете.

Джон Смит изпълзя през отвора и направо падна на пода. Цялото си тяло усещаше като потопено във вряла вода — навсякъде го болеше, имаше множество охлузвания и дребни рани, невероятна мускулна треска. Здравата го бяха омачкали последните перипетии с главорезите на Брант. Примигвайки, той смъкна кислородната маска и дълбоко пое дъх. Веднага забеляза, че Киров и Фиона го гледат загрижено, и насили ведра усмивка на лицето си.

— Никога вече — рече той с искрен апломб. — Казвам ви, че никога повече няма да стане. Не си заслужават икономииите!

Двамата не разбраха смисъла на казаното и се спогледаха въпросително.

— Какво искаш да кажеш, подполковник? — запита Фиона след малко.

Смит се изправи до седнало положение и махна с ръка, описвайки полукръг, като сочеше скъсеното пространство на скривалището в ковчега.

— Никога повече няма да пътувам във втора класа — повтори част от казаното и се усмихна. — Край на икономите. Ще си доплащам за първа или бизнес класа, нали така?

Киров се засмя.

— С удоволствие ще предам оплакванията ти на ръководството, Джон — откликна той, а после изведнъж стана сериозен. — Пък може и ти да го направиш лично, а? Ако си готов?

— Да не би да имаш обезопасена връзка с отдела? — почти подскочи Смит.

— Имаме, да — гордо отвърна Киров и кимна към пилотската кабина. — Включил съм се в системата на „ТрансАЕкс“, като използвах наш скрамблер^[1]. Господин Клайн очаква обаждането ти.

Забравяйки болки и неудобства, Смит се изправи и пристъпи към Фиона, а Киров застана зад тях и с негова помощ двамата закуцукаха напред. Малко по малко стегнатите им изтръпнали мускули се раздвижиха и болката започна да отминава. В момента когато стигнаха кабината, Смит се чувстваше доста по-добре.

Първият и вторият пилот бяха на местата си, очевидно заети с управлението на машината. И се направиха, че не забелязват неочакваните си „гости“.

— Значи, що се отнася до двамата летци, те просто нищо не знаят — ние не съществуваме — тихо обясни Киров. — Така е по-безопасно за самите тях.

Смит кимна с разбиране. Още веднъж Фред Клайн демонстрира забележителните си способности да задвижи връзки и големи възможности от дълбоките сенки, в които обичайно стоеше по силата на поста си. Пое подадените му от Киров слушалки с микрофон, надяна ги и заговори:

— Смит слуша.

— Радвам се да те чуя отново, подполковник — обади се познатият на Джон глас и въпреки хилядите мили разстояние облекчението в него бе съвсем явно. — Вече започвах да се безпокоя, честно казано.

— И аз също — призна си Джон. — Самата мисъл, че се е налагало да изпишете чак толкова много свързани с кончината ни документи, направо ме разстрои, чак ме просълзи.

— Трогнат съм — сухо върна шегата Клайн. — Сега казвай каквото можеш за тази болест.

— Първо това не е болест — не и в класическия смисъл на думата — сериозно заговори Смит. — Предполагам, значи само допускам, че става дума за много сложно биологично оръжие, създадено така, че да атакува предварително определени генетични кодове. Като съдя по симптомите, почти съм готов да се обзаложа, че чрез генно инженерство, и то в индивидуален план, Ренке създава поредни варианти, които по някакъв начин влияят на деленето на клетките.

Сега въздъхна, помисли и продължи:

— Честно казано, не зная как точно се заразяват жертвите, но трябва да е по някакъв не особено труден начин — например чрез храната или посредством някаква напитка. И веднъж след като това биооръжие вече е попаднало в индивида мишена, съмнявам се дали изобщо има някакъв начин за спиране или обратимост на процеса. Естествено, в когото и да се намери извън определената генетично жертва, този материал би бил напълно безвреден.

— И затова заболелите не са заразни спрямо околните, нали така? — запита Клайн.

— Именно — отвърна Смит и се смръщи. — Погледнато чисто абстрактно, Ренке е създал съвършено в прецизността си оръжие.

— При положение, че можеш да се добереш до определената като мишена ДНК, нали? — запита Клайн отново.

— Да, и ето къде в играта влиза онова проучване за генезиса на славянските народи и въпросният европейски център — отвърна Смит. — Изследователите от ЕЦПН години наред са вземали ДНК проби в Украйна, Грузия, Армения и други бивши съветски републики. И ако направим по-задълбочена проверка, абсолютно съм убеден, че ще

излезе и друго: по-голямата част от жертвите са били участници в един или повече проекти на ЕЦПН.

— А какво да кажем за онези, които не са били? — замисли се Клайн. — Как ще обясним, че варианти на оръжието са индивидуално разработвани за толкова много от нашите разузнавателни анализатори и ключови военни, че и за дадени политици? Същото важи и за англичаните, французите, германците и прочее?

Джон сви рамене.

— Ако това те тревожи, ще ти кажа, че мога да изолирам твоята ДНК например от пръстовите ти отпечатащи върху замърсено стъкло. Или от прибори от бръснаря при подстригването ти косми. Въпрос на добра организация. Е, ще струва пари, няма да е толкова лесно, но може да се направи.

— Едва ли вярваш, че Ренке или руснаците, или пък Малкович ще са подкупили всички бръснари и бармани във Вашингтон, Лондон, Париж и Берлин и са ги натоварили да им събират проби, нали? — иронично подхвърли Клайн.

— Е, не, разбира се. Не и масово.

— Тогава как?

Джон вече се бе замислял по въпроса и в главата му се въртеше една ужасяваща вероятност.

— Нареди да направят стриктна проверка на всички, които имат неограничен достъп до базата медицински данни на ОМЕГА — мрачно отвърна той.

Отсреща настъпи продължителна тишина. Клайн обмисляше възможностите и мълчанието му бе показателно. ОМЕГА бе строго поверителна програма, предназначена да осигурява условия американското правителство да продължи да функционира в случай на катастрофални терористични нападения срещу Вашингтон и околностите му. А базата медицински данни бе само малка част от тази много по-всеобхватна програма и съдържаше тъканни проби, взети от хиляди членове на американското правителство, ключовата администрация и военните. Бяха нужни за идентифициране на мъртвите при евентуално мащабно нападение.

— Боже мой! — обади се накрая шефът на Първи отдел. — Ако си прав, страната е в далеч по-голяма опасност, отколкото съм предполагал досега.

— Какво имаш предвид? — веднага запитва Смит.

— Имам предвид, че не става дума само за заплаха от биологическо оръжие — тихо обясни Клайн. — Слуховете, предадени на Киров от връзката му във ФСС, се основават на истина. Сега става почти сигурно, че Дударев и кремълското му обкръжение са вече готови да започнат мащабна военна кампания, в която ще се възползват от създаденото с помощта на новото оръжие повсеместно объркване.

Смит слушаше внимателно, докато Клайн го информира подробно за най-новите събития от военно-политически характер покрай руските граници. Имаше чувството, че прогнозите на Пентагона за движението на руската военна операция във времето са дори оптимистични. Според самия него нещата вероятно стояха много по-зле — сигурен бе, че руските танкове и самолети ще атакуват всеки момент. По гърба му полазиха тръпки, имаше чувството, че кръвта му се смръзва, представяйки си мащабите на жертвите при една война, за каквато говореше Клайн.

— Какви контрамерки се вземат?

— Президентът е насрочил среща с представители на ключовите ни съюзнически държави. Ще се състои в рамките на двайсет и четири часа — каза Клайн. — Целта му е да ги убеди да действаме заедно за възпиране на Русия, преди да е станало прекалено късно и бомбите да са започнали да падат.

— Ще го послушат ли?

— Съмнявам се — мрачно отвърна шефът на Първи отдел.

— Защо мислиш така?

— Защото са ни нужни доказателства, подполковник — сухо отвърна Клайн. — Проблемът е все същият, както си беше, когато те изпратих в Москва. Без значение колко са убедителни теориите ни, те не са достатъчни в случая — нужни са ни твърди факти, с каквито не разполагаме. Без точни доказателства, че руснаците стоят зад тази болест, не можем да убедим съюзниците да действат или сами да озаптим Кремъл...

— Виж какво, Фред, прехвърли ни в Италия с нужното оборудване и помощ и ще направим максималното да ти осигурим доказателствата — прекъсна го Джон.

— Дай боже така да стане, подполковник — отвърна Клайн. — Всъщност вярвам, че ще успеете. И аз, и президентът ще разчитаме на

вас тримата.

[1] Електронно устройство, което обърква комуникационните сигнали и ги прави неразбираеми без съответен приемник, респективно декодер. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА

Вашингтон, окръг Колумбия

Натаниел Фредерик Клайн вдигна очи от бюрото и погледна към големия монитор на стената в кабинета си. В момента той показваше компютърна карта на Европа, а на нея мигаше малка икона, определяща сегашното местонахождение на самолета с тримата му агенти. Проследи я с поглед за известно време, докато бавно се движеше в унгарското въздушно пространство на югозапад на път към американската база на ВВС в Авиано, на североизточното крайбрежие на Италия. Друга иконка с образ на самолет показваше позицията на приведеното в повишена бойна готовност изстребително звено там.

Клайн натисна няколко бутона на компютърната клавиатура и на картата светнаха още икони, индикиращи други звена на ВВС на САЩ, някои в Германия, други в Обединеното кралство. Също както и иконката в Авиано, те означаваха тактическите бомбардировъчни и изстребителни ята и базите на летящите цистерни за зареждане с гориво, вдигнати по тревога от Сам Кастила за евентуално светкавично реагиране в Украйна, Грузия и другите застрашени републики около Русия.

Клайн свали очилата и бавно разтри основата на дългия си нос. В момента нямаше движение на американски бойни самолети. Всички вдигнати по тревога Ф-16, Ф-15 и летящите цистерни стояха по пистите или в хангарите, готови за незабавно действие. Със съюзниците от НАТО бе установена дискретна връзка по секретни канали, но засега те изразяваха определени резерви и съмнения за това дали да дадат разрешение въздушното им пространство да бъде използвано от бойни звена на САЩ за действие на изток. Друга ирония на съдбата бе, че определената за следващата сутрин конференция сега работеше против президента Кастила, тъй като даваше на французите и германците нужното извинение да отложат решенията си, докато техните представители не докладват за резултатите от нея. Още по-трагично важно бе обстоятелството, че едва ли самите застрашени от

Русия страни биха се съгласили да поканят сили на САЩ на своя територия.

Оръжието на Ренке си бе свършило работата отлично, мислеше си мрачно Клайн. Доста хора от най-добрите и най-доблестните политически и военни лидери на Украйна бяха мъртви. Останалите живи се бояха прекалено много да не разгневят Москва, затова бяха парализирани, уплашени, очакващи евентуален тежък удар при неподчинение, а в същото време не бяха готови, нито имаха волята да направят нещо, което да възпре едно руско нападение. Ако САЩ докажат твърденията си за предстоящите действия на Дударев, мислеше Клайн, може би тогава ще съберат смелостта да предприемат нещо. В обратния случай ще бездействат с наведена глава, предпочитайки несигурността на пасивното отношение пред рисковете на действието.

Шефът на Първи отдел си сложи очилата и почти противно на волята си усети, че отново забива поглед в точицата, индикираща машината с Джон Смит, Фиона Девайн и Олег Киров на борда. Сякаш с просто усилие на волята си можеше да подтикне реактивния 747 да развие още по-голяма скорост.

— Натаниел, може ли за секунда?

Клайн отмести очи от картата. На прага на кабинета стоеше отдавнашната му секретарка Маги Темпълтън.

— Да, кажи, Маги.

— Привърших задачата, която ми постави — рече тя тихо и влезе в помещението, затваряйки вратата след себе си. — Пуснах търсачката, проверих всички документи, които имаме за ОМЕГА, плюс тези на ФБР, ЦРУ и други сходни бази данни.

— И?

— Открих сериозна връзка — отвърна Маги. — Погледни в компютърната поща.

Клайн кимна и се извърна към клавиатурата, за да си отвори вътрешната пощенска кутия, където тя му бе изпратила нужните файлове. Първият бе извадка от архивите на „Вашингтон Поуст“ от преди около шест месеца, информация на местна тема. Вторият бе копие от подновено полицейско следствие във връзка със същия инцидент. Последният бе лично досие на член на персонала на Медицинския център към ВВС — Бетезда.

Клайн ги прегледа, сравни съществените факти и едната му вежда се изви многозначително. Отмести очи от екрана и каза:

— Отлична работа, Маги — похвали я той. — Както винаги.

Секретарката все още не бе излязла от кабинета му, когато той вече натискаше бутона за връзка с частната линия на президента Кастила.

Президентът вдигна слушалката още на втория сигнал.

— Да?

— За съжаление, подполковник Смит се оказа прав — без предисловия рече Клайн. — Вече съм убеден, че ОМЕГА е компрометирана.

— По какъв начин?

— Преди около шест месеца столичната полиция открила труп, плаващ в един от каналите в Джорджтаун — започна Клайн, като четеше съществените факти от материала във „Вашингтон Поуст“. — След направените справки се оказало, че е на лекаря Конрад Хорн. Според полицията изглеждало, че доктор Хорн е станал жертва на рутинен обир, в който случайно е било приложено ненужно насилие. Но задържан за случая няма, няма и никакви следи и улики.

— Продължавай — обади се Кастила.

— Излиза, че Хорн е старши научен сътрудник — изследовател в Медицинския център към ВВС — Бетезда.

— Чакай да позная — въздъхна президентът. — И с достъп до база данни ОМЕГА, нали?

— Точно така — потвърди Клайн и продължи да излага фактите от полицейския доклад по случая, наблягайки на ключовите подробности. — Хорн е бил разведен, плащал е определената от съда доста голяма издръжка на съпругата и отделно месечни вноски за детето им. Банковият му баланс почти винаги е бил около нулата. А колегите му често са го чували да се оплаква, че държавата плаща зле на своите учени изследователи. Обаче детективите, претърсили след смъртта му апартамента, намират няколко хиляди долара, отделно нова битова електронна техника и мебели за още хиляди. Имало и доказателства, че си е търсил скъпа нова кола, по всяка вероятност „Ягуар“...

— И допускаш, че е продавал достъп до тъканните ДНК проби в базата данни, нали? — прекъсна го Кастила.

Клайн кимна.

— Точно така. И още нещо — мисля си, че е станал прекалено алчен или просто невнимателен, да речем, недостатъчно дискретен, и се е наложило да го ликвидират, за да му затворят устата.

Кастила въздъхна тежко.

— С други думи, казваш ми, че онзи професор Ренке и патроните му вече разполагат с ДНК данните на всеки ключов играч в нашето правителство.

— Да, сър, сигурен съм — тежко отвърна Клайн. — Включително и с вашите.

База ВВС, Авиано

Американската военновъздушна база в Авиано се намира в региона Фриули-Венеция Джулия, някъде на около петдесет километра северно от Венеция и в подножието на италианските Алпи. Над летателните нива в зона F връх Кавало доминира северния хоризонт, извисявайки се почти две хиляди и триста метра над околния хълмист терен.

Бледите лъчи на изгряващата луна посребряваха огромните заснежени пространства и леда по назъбените планински вериги. Самолетните двигатели оглушително изреваха, когато пилотът отне мощност и се приготви за заход и кацане. След малко тежкият 747 се плъзна по дългата главна писта в Авиано, постепенно убивайки скорост, докато минаваше покрай чифтовете хангари с двойно укрепени бетонни покриви. Вратите им бяха отворени, навсякъде блестяха ярки осветителни тела, екипажите се въртяха около машините, оглеждайки за сетен път своите Ф-16 от 31-во тактическо изстребително ято в очакване да излетят на изток за евентуален бой.

В края на пистата масивният товарен самолет сви вляво и спря на широка железобетонна площадка. Веднага към нея тръгна машина със сгъваеми стълби и спря пред предната врата. Смит бързо слезе пръв, след него вървяха Фиона Девайн и Олег Киров.

В подножието ги очакваше строен капитан от ВВС в зелено летателно яке. На главата му имаше шлемофон с прикрепени към визьора очила за нощно виждане.

— Подполковник Смит, моля? — попита той, а очите му пробягаха с видимо съмнение по тримата новодошли, струваха му се доста охлузени и в лоша форма.

— Точно така — усмихна се Джон в отговор на загриженото изражение на младия летец. — Не се безпокойте, капитане. Ще се опитаме да не изцапаме с кръв бляскавата ви нова машина.

При тази реплика младият мъж се изчерви и побърза да каже:

— Съжалявам, сър.

— Проблеми няма — успокой го Смит. — Вие готови ли сте?

— Тъй вярно, сър — отвърна капитанът и посочи с ръка към голям черен хеликоптер, кацнал направо на пистата. — Ето там сме.

Смит веднага разпозна апарата. Беше МН-53J „Пейв Лоу“ — в момента един от най-елитните хеликоптери за спецмисии в света. Тежковъоръжен, оръжейните му системи щръкнали по корпуса досущ бодлите на настръхнал таралеж, съоръжен с най-новото в навигационната техника и отбранителна електроника с контрамерки за всякакви случаи, „Пейв Лоу“ лети с шестчленен екипаж и е предназначен да пренася командоси дълбоко във вражеска територия или тил. Може да лети на височина трийсет-четирийсет метра, за да избегне засичане от противниковите радары и ракетен огън земя-въздух.

— Ами нашата екипировка? — бе следващият въпрос на Смит.

— Всичко е прибрано на борда: дрехи, оръжие, допълнително оборудване — докладва младият офицер. — Заповедите ни са да излетим с вас по възможност максимално бързо.

Пет минути по-късно Смит, Фиона и Киров вече закопчаваха коланите си в боядисаното в сиво задно помещение на два̀сет и един тонния хеликоптер. Член на екипажа им донесе шлемофони и тапи за ушите.

— Ще се нуждаете от тях, докато форсираме двигателите — любезно обясняваше той, докато ги включваше в бордната комуникационна система. — Иначе шумът е в състояние да ви изпече мозъците, честно ви казвам.

След малко огромните роторни витла изфучаха и се завъртяха, ускорявайки темпото все по-бързо и по-бързо, а двата турбодвигателя зареваха с все сила като допотопни зверове. Свистенето и ревът ставаха все по-нетърпими и в мига, когато моторите постигнаха

нужната мощност, бяха направо оглушителни. Мощната птица се разтрепери и сякаш зашумя цялата, като вибрираше и се поклащаше встрани.

В слушалките Смит чуваше гласа на бордния механик — беше сержант с плътно тексаско произношение. В момента той заедно с първия и втория пилот проверяваха по стандартния списък системите една по една.

— Готови за придвижване и полет — обади се сержантът накрая.

Машината се разклати отново и тръгна по пистата. Тримата членове на екипажа, които бяха в задното помещение заедно със Смит и другите, се подадоха от отворените люкове. При полет на малки височини задачата им бе да предупреждават пилотите за евентуалните препятствия по пътя на машината — най-вече дървета и електропроводи.

След малко хеликоптерът се издигна над пистата, но остана на място. През люковете нахлу вятър, роторите отгоре биеха здраво и сега запищяха още по-силно. Смит неволно посегна и позатегна колана си. В същия миг видя, че Киров помага на Фиона да затегне своя, и скри усмивката си.

Още няколко минути висяха на същото място, докато екипажът повтаряше проверката на навигационните си системи. Сетне огромният черен хеликоптер сви вдясно и със загасени светлини полетя на юг с около 140 км в час.

Близо до Орвието

Ерих Брант се опитваше да контролира все повече растящото си нетърпение. Главната зала на лабораторията ХИДРА бе истински кошер — Ренке сновеше насам-натам, контролираше всичко и ръководеше хората си, а те трескаво опаковаха фината си специализирана техника, компютрите с базите данни за ДНК и останалото от ключовата апаратура. Работата беше твърде сложна, изискваше време и опит, не може току-така да се евакуира модерна научна лаборатория. Но веднъж направят ли го, Ренке и екипът му щяха отново да изчезнат, а сетне да подновят смъртоносната си продукция на ново, по-удачно скрито място. И още по-важно — всичко

не се изнасяше, а само най-главното. Разследващите дейността на ЕЦПН американски агенти щяха в крайна сметка да намерят само една обикновена лаборатория, занимаваща се с присъщите на центъра рутинни генетични анализи.

Брант не се сдържа и запита Ренке:

— Колко още време ще е нужно?

Ученият сви рамене:

— Поне няколко часа. Можем да го съкратим единствено с цената на изоставена ценна техника.

Застаналият зад Брант Константин Малкович се намръщи.

— Добре, да запитам по друг начин: какво забавяне би предизвикало това при откриването на новата лаборатория?

— Може би няколко седмици — отвърна му Ренке.

Милиардерът закима неспокойно, но твърдо — това не му вършеше работа.

— Не става. На Москва съм обещал, че ХИДРА ще бъде пусната в действие отново в момента, когато се задвижват нейните армии. Въпреки че и Кастила е вече пътник, руските ни съюзници настояват за възможността да действат пряко и срещу други лица във Вашингтон. Например ако и новият президент се инати и отказва да приеме свършени факти...

— Дударев още ли е готов да работи с вас? — с любопитство запита Ренке.

Сега бе ред на Малкович да свие рамене.

— Че какъв избор има? Тайните на оръжието ХИДРА са мои, а не негови. Освен това му обещах, че в момента решаваме проблемите на сигурността веднъж и завинаги. Веднъж изнесем ли от Италия екипировката и вашите учени безопасно, какви доказателства може да извади Вашингтон? Просто няма да има време за това, още повече че агентите му в Москва са мъртви. Така или иначе, веднъж започне ли пукотевицата, прекалено късно ще бъде за американците да правят каквото и да е.

В същия миг внезапно забипка мобилният телефон на милиардера.

— Малкович слуша. Да, кажете? — рече той и погледна Брант. — Титов докладва от Москва.

Брант кимна. Малкович бе оставил главния си изпълнителен директор да се оправя с евентуалните проблеми и да ръководи всички необходими операции в Москва.

Мина малко време. Милиардерът внимателно изслушваше доклада на своя мениджър. Изражението му се промени, вледени и застина в неподвижна, безизразна маска.

— Много добре — рече той. — Дръжте ме в течение.

Щракна капачката на апаратчето и отново извърна лице към Брант.

— Изглежда, че московската милиция е намерила два трупа край онзи стар разрушен манастир, който използвате за мръсната работа.

— Уви — ухили се гадно бившият офицер от Щази. — Бог да ги прости бедните подполковник Смит и госпожица Девайн.

— Запази глупостите за себе си — ядно откликна Малкович. — Смит и Девайн са си живи. Трупове са на твоите хора.

Брант зяпна и изгледа работодателя си наистина шокиран. Смит и Девайн да избягат? Че как може да стане това? Не, просто не е вярно. Сетне тръпки суеверен страх полазиха по гърба му. Какви са тези американци, всемогъщи ли са?

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА

Недалеч от Орвието

С мощно свистящи ротори черният хеликоптер се носеше ниско над стръмния горист терен, сетне навлезе в широката долина отвъд хълмовете. Върховете на огромните стари дървета се точеха като на кинолента отдолу, на метри под машината. Окъпана в бледата лунна светлина, тясната река Паля отдолу се виеше в южна посока, почти успоредно на широката автогара и жп линията. В пейзажа се редяха лозя, горички маслинови дървета с оголели, щръкнали клони, редици красиви, стройни кипариси. Черни квадратни сенки маркираха земеделски постройки и стари каменни домове във фермите. Встрани се мяркаха сякаш увиснали в небето светлини — това бяха кулите и кубетата на Орвието, разположен високо на вулканичното плато. Още светлини блещукаха в плитка котловина вдясно от града — там се намираще ЕЦПН.

— Целта се вижда — обади се единият от пилотите. — Две минути до подходяща за инфилтриране точка.

Голямата птица постепенно намаляваше скоростта и захождаше към определената за кацане зона. От време на време носът на хеликоптера се стрелкаше нагоре, когато пилотите рязко набираха височина, за да избягнат сблъсък с по-високите дървета, телефонните и електропроводните линии, които кръстосваха речната долина.

Джон Смит здраво стискаше висящата от тавана кожена дръжка. Стомахът му бе неспокоен, бунтуваше се.

— Шеметен полет, нали, подполковник? — закачи го един от екипажа, седнал отпред, и зъбите му светнаха в мигновена, хвърлена през рамо дружеска усмивка. — Друса повече от най-шибаното увеселително влакче, а?

Смит се насили също да се усмихне.

— Аз повече обичам количките за блъскане по лунапарковете — пошегува се той.

— Е, това вече със сигурност говори, че сте роден за армейски пехотинец, сър — засмя се същият човек и изнесе глава навън през люка, за да вижда по-добре летателния път. — С извинение, разбира се.

— Изглежда, наистина е така, сержант — засмя се този път от сърце Джон и шеговито увеси глава.

Седналата срещу него Фиона Девайн се усмихна съзаклятнически. Облегнал глава на високата седалка до нея, затворил очи, Олег Киров изглеждаше дълбоко заспал.

Машината намали скорост още повече, зави леко на запад, прекоси котловината северно от комплекса на ЕЦПН, но на достатъчно разстояние, че да не се набива на очи. Пилотът снижи още малко и пое курс над гориста ивица по диагонал на склона. Зад големия хеликоптер върхари и клони се разклащаха силно, разтваряйки се под мощната роторна вълна, сякаш могъщ великан крачи сред дърветата.

— Зоната за кацане пред нас — докладва щурманът. — Разстояние триста метра, скорост — шейсет километра в час.

Смит свали колана и се поизправи в седалката. С десния крак избута напред напъханата под нея мешка, за да е сигурен, че му е подръка, и се наведе над нея. Там бяха облеклото, оръжията и друго оборудване, предоставени от намиращите се в Авиано складове на командване специални операции. Когато вдигна очи, Фиона и Киров вече се подготвяха за кацането. Пробудилият се среброкос руснак приветливо му махна с ръка.

Ръководен от командите на наблюдателите си, пилотът поведе машината още малко напред, после бавно я приземи точно в средата на определената за кацане зона — широка поляна в гората. Отляво започваше масив, тъмна маса на фона на бледото, огряно от луната небе — земя и дървета, издигащи се постепенно нагоре и водещи в посоката на ЕЦПН. Колелата леко докоснаха тревистата земя, а в следващия миг двигателите намалиха обороти и бързо започнаха да заглъхват — от остър, оглушителен рев преминаха в силно свистене, а сетне изведнъж настъпи пълна тишина. Роторите направиха още няколко оборота и въртенето на перките им спря.

Екипажът имаше заповеди да изчака на място, докато Смит евентуално извика машината да го прибере заедно с другарите му. Обаче на шестимата офицери и сержанти от ВВС на борда на големия

МН-53J бе изрично наредено да останат в него и да не участват в нищо друго. Веднъж стъпил на земята тук, импровизираният екип на Първи секретен отдел ставаше изцяло независим, но трябваше да действа сам и анонимно. Смит и другите двама отлично знаеха, че дори и влизането им в ЕЦПН да завърши катастрофално за тях, правителството на САЩ щеше да отрича, че има нещо общо с мисията им.

Сега Джон се раздвижи на седалката с огромно облекчение. Не че го беше толкова страх от рисковото летене на косъм от земята, но просто далеч повече предпочиташе сам да командва съдбата си. Наведе се и измъкна тежката торба, постави я пред краката си и погледна другите. Същото направиха Фиона и Киров. Сетне нарамили торбите, тримата слязоха по страничната опорна скоба и тръгнаха на изток. Прекосиха бързо поляната и потънаха в дълбоките сенки между дърветата.

Пътя водеше Джон, налагайки по-енергично темпо, поне докато се отдалечат на нужното разстояние от хеликоптера. Вървяха по склона нагоре сравнително бързо и скоро стигнаха друга поляна, този път доста по-малка. Намираще се почти под билото на масива, а в центъра ѝ лежеше неголяма купчина грубо издялани камъни, почти целите покрити с мъх и зеленина. Не са ли те останките на древен олтар? — запита се Джон. Тази земя е стара, престара, тук са били водени множество отколешни битки с участието на умбрийци, етруски, римляни, готи, ломбардци и какви ли още не. Районът е осеян с останките на техни постройки и гробници, понякога ги откриват в съседство с нови градове и големи центрове, друг път — скрити вдън горите, потънали в растителност. Под лъчите на бледата луна сега това място излъчваше странна, неземна светлина.

— Ето тук — прошепна Смит на другите. — Тук ще се преоблечем, преди да тръгнем към центъра.

Тримата свалиха торбите, разкопчаха циповете и започнаха да вадят съдържанието им. Треперейки на студения нощен въздух, сваляха старите дрехи и обувки, за да облекат черни пуловери и джинси. С камуфлажен грим почерниха лицата и челата си, сложиха си удобни гъвкави обувки и кожени ръкавици за по-добра защита на краката и ръцете. Имаха и очила за нощно виждане, щяха да им бъдат нужни, след като луната залезе. В торбите се намираще и

свръхмодерна професионална цифрова фототехника, леки тактически радиостанции, оборудване за лазерно наблюдение, резачки за метал и други инструменти.

— Няма бронезилетки, а? — запита Киров, изваждайки типичната командо жилетка — елек с множество джобове и отделения за нужното в близък бой.

Прокара ръцете през дупките, раздвижи широките си рамене, проверявайки размера. Остана доволен, нахлузи я и закопча ципа.

Смит поклати глава в знак на отрицание.

— Няма. Бронята е прекалено тежка и обемиста за онова, което ще трябва да направим. Пречи и затруднява движението. Защото ако изобщо е възможно, ще проникнем в центъра, за да разберем какво, по дяволите, става там. И, разбира се, да се измъкнем, без да ни забележат. Но ако трябва да се бяга, сам разбираш какво би станало.

— Разбирам — криво отвърна Киров. — Ами ако започнат да стрелят по нас? Тогава какво?

— Ще им бягаш на куршумите — посъветва го Джон с бърза усмивка и подаде на руснака деветмилиметров макаров с три резервни пълнителя.

За себе си взе пистолет зигзауер също с резервни пачки. И двамата преметнаха през рамо автомати „Хеклер и Кох“ MP5, а по джобовете на жилетката набутаха резервни трийсетпатронни пълнители. Фиона Девайн си избра лек глок с кобур и колан, който сръчно закопча върху пуловера.

— Браво, подполковник, виждам, че от Фред Клайн сте изискали истински арсенал — рече тя с тънка, дяволита усмивка. — А на Олег току-що казахте, че трябва да се вмъкнем и измъкнем в абсолютна тишина, без фойерверки.

— Точно така — кимна Смит и потупа пистолета, също поставен в кобур на колана. — Само че ми писна да бъдем все без оръжие. Този път открият ли огън срещу нас, поне ще имаме достатъчно бойна мощ да отвърнем, нали?

Около Европейския център за проучване на населението растяха множество стари, сред тях немало полегнали от времето маслинови дървета и гъсти, древни лозя. Теренът в радиус на петдесетина метра

от сградите обаче бе абсолютно разчистен, заобикаляше го висока метална решетеста ограда с опънати най-отгоре тънки, способни да режат като бръснаж жици. Иначе лозята допираха почти до нея.

Тази нощ повечето модерни, построени от стомана и стъкло сгради на центъра тъмнееха. Единственото изключение бе обширната лаборатория в отделена от другите постройка. Щорите по прозорците ѝ бяха плътно спуснати, но личеше, че вътре свети. А осветената с мощни тела площ около нея се следеше от поставени на плоския покрив множество подвижни камери. Нямаше начин човек да прескочи оградата и да се приближи до нея по абсолютно празното пространство, без да бъде забелязан при това ярко осветление.

На стотина метра от лабораторията в плитка канавка, току на края на старо лозе, лежеше облечена в черно от глава до пети стройна жена. Цялата бе покрита с камуфлажна мрежа с прикачени към нея клонки и листа и това бе отлично прикритие, включително и за отправените към сградата мощен нощен бинокъл с вградени електронни увеличители на образа и фотоапарат с телеобектив. Можем спокойно да кажем, че под сребристите лунни лъчи тя бе практически невидима за страничен наблюдател на повече от два-три метра разстояние. А щом луната се скри зад хоризонта, единственият начин жената да бъде забелязана бе някой да стъпи направо върху нея и камуфлажното ѝ покривало.

Изведнъж облечената в черно трепна и замръзна неподвижна. Вниманието ѝ привлече идващ от терена някъде зад нея шум — нещо леко изпраця, меко изпукаха сухи клонки, сетне пак настъпи тишина. Извъртя се безшумно, като правеше крайни усилия самата тя да избягва какъвто и да е звук. Опря бинокъла в обратния ръб на канавката и започна внимателно да оглежда лозето. Задържа дъх, изчаквайки повторен шум или нечие движение.

Ето. След малко една от сенките промени формата си, постепенно се превърна в приклепнал до редица сухи, сиви лозови стъбла мъж. След няколко секунди се появи друг мъж, притича, приклепна до първия. А сетне и трета фигура... Тази определено бе женска. Насочи бинокъла — първо в лицето на единия, сетне и в това на другия. Едната ѝ вежда се изви високо в дъга на крайно изумление. Направо да не повярваш на очите си!

— Я, гледай, я гледай кой ни е дошъл на гости — прошепна Ранди Ръсел сама на себе си.

Като въздъхна дълбоко, тя остави бинокъла на земята и бавно, много внимателно се изправи, излизайки от маскировката на прикритието. Ръцете държеше леко встрани, отделени от тялото, с обърнати напред длани. Стреснати от внезапната ѝ поява, и тримата се извъртяха в нейна посока, приклекли, с насочени оръжия. Това стана с удивителна бързина.

— Моля, Джон, опитайте се с твоите хора да не ме гръмнете — рече тя тихо. — Както гледам, тук едва ли имаш достатъчно приятели...

Направо зашеметен от невероятната среща, Смит свали пръста от спусъка и прошепна:

— Ранди! Какво, по дяволите, правиш тук?

Стройната жена пристъпи напред към новодошлите, излизайки от сянката. Приклекна срещу тях и ги огледа с интерес и удивление, а по устните ѝ заигра лека усмивка. Другите трима също гледаха с любопитство гладкото ѝ красиво лице.

— Но аз бях тук първа, затова може би е по-редно аз да задавам този въпрос, а не ти, нали?

Почти противно на волята си, Джон се усмихна. Права беше старата му позната. Сви рамене и каза:

— Така да бъде.

Напрегна си мозъка, за да измисли някаква по-достоверно звучаща история, каквато Ранди би могла да преглътне. Тя бе сестра на покойната му годеница, освен това и близък приятел, с когото и други пъти бяха попадали в критични ситуации. При това неведнъж му бе спасявала живота. Но за беля работеше в ЦРУ, следователно нямаше право да ѝ разкрива съществуването на Първи секретен отдел — институция, пряко подчинена на президента и пазена в абсолютна тайна. И ето, сега пак се налагаше да измисли нещо по-изобретателно, за да избегне неудобните въпроси. Не че не се бе случвало и в други подобни ситуации.

— Виж, Ранди, високопоставени хора от Пентагона са ми поставили задачата да разкрия причинителите на загадъчно заболяване — рече Джон след малко. — Говоря за същото, което е причина за смъртта на разузнавателни анализатори — наши и на съюзниците — и

на редица ключови лидери в бившите съветски републики. Убедени сме, че то е биологично оръжие, създадено от човешка ръка и действащо на принципа на генетично насочване.

— Че защо пък точно на теб? — веднага запита Ранди.

— Защото към мен за пръв път се обърна руски учен, мой колега и стар познат, и това стана на научна конференция в Прага — обясни Смит и набързо резюмира случилото се, твърденията на Валентин Петренко и смъртоносното нападение на моста, което бе имало за цел да му запуши устата завинаги. — Аз, разбира се, незабавно предадох това във Вашингтон и оттам ме изпратиха в Москва да проверя твърденията. Естествено на базата на факта, че имам множество връзки, нужните знания и опит да анализирам фактите.

Ранди кимна неохотно.

— Звучиш почти убедително, Джон — рече тя с усмивка и скептично изгледа Киров, когото познаваше отдавна, още от работата си като агент на управлението в Москва. — Предполагам, че в тази връзка сте се срещнали с генерал-майор Киров от руската Федерална служба за сигурност, нали така?

Едрият среброкос мъжага се усмихна също и поклати глава.

— Сега съм просто Олег Киров, госпожице Ръсел. Пенсионер, знаете.

— Аха, вярно. Обзалагам се, че е така — изпуфтя Ранди и махна с ръка към автомата на гърба му. — Я ми кажете колко пенсионери бродят въоръжени до зъби нощем по италианските гори и лозя, а?

— Олег работи с мен — обясни Смит. — Като частен консултант.

— Отлично. А тази *личност* коя е? — нарочно натърти на думата Ранди и кимна към Фиона Девайн. — Секретарка ти е, нали?

Джон примигна, забелязвайки, че Фиона потрепна гневно.

— Госпожица Девайн е журналистка на свободна практика в Москва — бързо отвърна той. — Когато пристигнах там, тя вече разследваше първите случаи.

— Журналистка, а? — попита Ранди иронично и поклати глава. — Чакай да се разберем, Джон — ти си повел репортерка на тайна мисия, така ли? Не мислиш ли, че прекали с разтягането на локумите? Пентагони, журналистки, ФСС и прочее небивалици...

— Тук не съм точно в ролята на журналистка — студено се намеси Фиона, проговаряйки за пръв път, и ирландският ѝ акцент този

път бе доста силно подчертан. — Поне вече не.

— В смисъл? — настоя Ранди.

Смит бързо започна да обяснява различните опити на Ерих Брант да ги отвлече и убие по заповедите на работодателя си Константин Малкович. Завърши с информацията относно заповедите на Кремъл те на всяка цена да бъдат намерени и ликвидирани.

— При дадените обстоятелства и двамата с Олег решихме, че е по-добре тя да остане с нас — завърши той неубедително, отлично съзнавайки колко кухо и нереално звучат думите му.

За миг настъпи тишина, Ранди преценяваше нещо, замислена. След малко вдигна ръце във въздуха и доста сурово изгледа Смит право в очите.

— Ама ти наистина ли очакваш да преглътна цялата тази измислица, а, Джон?

— Колкото и да звучи по този начин, давам ти дума, че е истина — рече той упорито, доволен, че мракът прикрива лицето му.

В крайна сметка говореше неща, които наистина се бяха случили. Какво толкова, всичко това е част от истината, рече си той, за да заглуши угризенията спрямо Ранди.

— Значи вие тримата просто се изнесохте от Москва, ей така — току под носовите на половината милиция и самата ФСС? — сардонично запита Ранди.

— Имам много приятели, особено в транспорта — тихо рече Киров.

— Аха, вярно — сухо рече служителката на ЦРУ и отново огледа тримата, като очите ѝ нещо се спираха най-вече на въоръжението им. — И тези ваши приятели... в транспорта... сигурно имат определен вкус към най-модерното и най-търсено оръжие, а?

Смит се ухили изкуствено.

— Виж, Ранди, не е точно така. Това е моя работа. Помниш, че имам приятели във ВВС...

— Естествено — въздъхна Ранди, решавайки да се признае за победена, тоест надхитрена, поне временно. — Виж, Джон, добре. Предавам се. Вие тримата сте просто чистите идеалисти, невъзпети, случайни герои от детските филми. Същите, каквито твърдите, че сте.

— Значи тогава е ваш ред да кажете вие какво правите тук в мрака, госпожице Ръсел — хладно подхвърли Фиона Девайн.

За миг Ранди настръхна страхотно. Сетне, за всеобща изненада, се усмихна и сви рамене.

— За бога, госпожице Девайн, какво само безочие, а? Вижте, съвсем проста работа — вие търсите източника на това генетично насочващо се биологическо оръжие, аз пък съм по следите на човека, който безсъмнено го е създал.

— Вулф Ренке, а? — тихо подхвърли Джон.

— Точно така, този същият — потвърди Ранди и се замисли.

В съзнанието ѝ като на филмови кадри се занизаха дългите кървави перипетии на събитията, отвели я в Багдад, сетне в Берлин и накрая тук, в Орвието.

— На доста неща попаднах по време на служебни операции. Накрая се наложи да налучквам — продължи тя, този път на глас. — Телефонната мрежа, която проследихме електронно, се разпадна току под носовете ни, преди техническите специалисти на управлението да успеят да засекат географското място с по-голяма прецизност. Сетне се захванах да проучвам по мои си пътища и реших, че институцията в Умбрия е може би най-подходящо място за бърлога на Ренке. В района има и няколко медицински научноизследователски центрове, обаче ЕЦПН изглеждаше най-вероятният. Много пари са се излели в него, множество учени от цяла Европа са тук, работят в екип, в лабораторията му има и невероятно модерна и още по-скъпа техника — най-доброто, което би пожелало черното сърце на един масов убиец като Ренке.

— А ти се качи на самолета и точно на същото място, а? — на свой ред се усмихна Джон.

— Първо в Рим, оттам с кола — поправи го тя. — Тук лежа и наблюдавам още от ранна утрин.

Смит усети нотките на напрежение в гласа ѝ. Още в началото му се бе сторило, че нещо не е съвсем наред около цялата работа.

— Продължаваш да говориш в първо лице единствено число, Ранди — тихо отбеляза той. — Къде са останалите от екипа ти?

— Няма екип — отвърна тя мрачно. — Сама съм. И никой в Ленгли или другаде не знае къде съм в момента. Поне така се надявам.

Сега Смит на свой ред се изненада, това бе абсолютно необичайно.

— Работиш извън агентурната мрежа? Без екип, без подкрепа от управлението? Какво става, Ранди, и защо?

Ранди присви уста, направи гримаса.

— Положението е доста сложно... Добре, ще ти кажа... защото Ренке или може би онова копеле Малкович, дето го спомена, имат къртица някъде на високо място. Някой, който им съобщава всичко, което лично аз досега съм научила — избълва тя наведнъж и устните ѝ се разтегнаха в тънка, сърдита линия. — Играх по правилата и това само дотук струва живота на трима чудесни младежи от нашите. Затова не поемам повече рискове.

Смит, Киров и Фиона я слушаха и кимаха — отлично разбираха и логиката ѝ на разсъждение, и гнева ѝ. Предателство някъде в собствената ти организация е винаги върховен кошмар за всеки разузнавач.

— Вижте, госпожице Ръсел, хайде да обединим сили — намеси се Киров тихичко. — Признавам, че не е много в рамките на общоприетото, но пък сме изправени пред доста опасни противници и доколкото разбирам, и времето ни притиска. Затова предложението ми за съвместна работа е просто в границите на здравия разум. Нямаме право да губим повече време, спорейки помежду си.

Джон и Фиона кимнаха в знак на съгласие.

Ранди ги изгледа продължително, всеки поред. Мина дълга, болезнена минута. Сетне кимна бавно.

— Добре, съгласна съм, сключваме съюз — рече тя и устните ѝ се извиха в крива усмивка. — В края на краищата този не е първият случай, когато заедно с Джон сме се натъквали един на друг в полева операция.

— Точно така, не е за пръв път — тихо потвърди Смит.

— Може би пък съдбата така иска — да сте заедно — подхвърли Фиона и в гласа ѝ за секунда прозвуча немирна нотка.

Ранди изпухтя многозначително.

— Аха, сигурно. Джон и аз сме нещо като динамичен дует, все по-чести дежурни партньори в шпионския бизнес.

Смит мъдро реши да си премълчи. Това бе един от онези особени мигове, когато всяка неточна приказка може да ти донесе само главоболия. А може би и нещо по-лошо, рече си той, като гледаше опънатото изражение на лицето на Ранди.

В следващата секунда тя стана извънредно делова.

— Е, хайде, стига сме се мотали. По-добре елате и вижте срещу какво сме тръгнали. Защото повярвайте ми, каквото и да ви се върти в геройските глави, изобщо няма да е лесно, ама хич...

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА

Команден бункер, Главен щаб, извън Москва

Една цяла стена в построения дълбоко под земята бетонен команден център бе заета от огромна електронна карта на Русия заедно със съседите ѝ. Разпръснати на различни места, по нея святкаха разноцветни символи, показващи сегашното местоположение и боеготовност на главните военни съединения, определени за участие в операция ЖУКОВ. В залата имаше няколко различни командни пунктове в зависимост от родовете войски с разнообразна апаратура, електроника и дисплеи. Всички те бяха съоръжени с комуникационни средства най-последно поколение и дума на техниката, за да могат щабните офицери да поддържат постоянен контакт със съответните командири на подразделенията по места.

Руският президент Виктор Дударев стоеше прав в задната част на голямото помещение и наблюдаваше работата на групата генерали, полковници и майори, които умело и без да бързат, осъществяваха отделните елементи на отдавнашните му планове, превръщайки ги в реалност. Повечето символи светеха в зелено, цветът означаваше напреднала степен на готовност. Само два бяха все още жълти — те маркираха двете дивизии, тайно изпратени в скованите от снегове Кавказки планини. След малко единият също позеленя.

— Генерал-полковник Севалкин доложи, че командването му е заело нужната позиция — докладва тихо президентският военен съветник майор Пьотр Кириченко. — В момента всички пехотни части в рамките на ЖУКОВ са заели окончателните си биваци преди началото на операцията. До дванайсет часа старшите командващи ще започнат да инструктират полковите и батальонните командири.

Дударев кимна със задоволство. Негово беше решението да задържи оперативните брифинги до последния възможен момент. Целта бе да се предотврати евентуално изтичане на информация, което

би могло да застраши успешното провеждане на ЖУКОВ. Президентът се извърна към Кириченко.

— Има ли признаци за раздвижване сред нашите мишени?

По-младият мъж поклати глава отрицателно.

— Не, господин президент. Разузнаването докладва, че украинската и останалите армии се намират по мирновременните си гарнизони и няма абсолютно никакви симптоми за вдигане по тревога или обявяване на по-висока степен на бойна готовност.

— Ами американците и НАТО?

Кириченко смръщи вежди леко.

— Получаваме откъслечни сигнали, че ескадрилите в американските бази на ВВС в Германия, Италия и Обединеното кралство са може би приведени в състояние на повишена бойна готовност, но няма индикации за придвижването им към нашите граници.

Дударев се извърна към едрия сивокос мъж, застанал зад него, и повдигайки вежди, запита:

— Ти какво ще кажеш, Алексей?

— До този момент на американците им е отказвано разрешение да придвижат ескадрилите си на изток — потвърди основната информация Иванов. — Европейските правителства не желаят неприятности и подобно на щрауса предпочитат да си държат главите заровени в пясъка. Всички те изчакват да видят дали Кастила ще извади някакви убедителни доказателства за нашите намерения.

— Това обаче ще стане доста трудно, когато той се намери в тежко състояние в интензивното отделение на някоя елитна болница — откликна руският президент със студена усмивка. — Междувременно нека се надяваме, че през предстоящите двайсет и четири часа европейците ще предпочетат да останат на сегашната си разумна позиция. А по времето когато започнат да се усещат за промяната в баланса на силите в световен мащаб, вече ще бъде късно за каквито и да е сериозни реакции.

Близо до Орвието

— Виждаш проблема, Джон, нали? — измърмори Ранди.

Двамата лежаха един до друг в същата плитка канавка, завити с камуфлажната мрежа, и гледаха към осветената сграда на лабораторията на Вулф Ренке в рамките на комплекса ЕЦПН.

Смит бавно свали взетия от Ранди мощен бинокъл и ѝ го подаде обратно с кратко, загрижено кимване.

— Виждам, да. Проклетото място е оборудвано като истинска крепост.

— Точна дума използваш — съгласи се Ранди и започна да изброява на пръсти стоящите пред тях пречки. — Светлини ли не щеш, камери ли не щеш, при това с дистанционно управление, трудна за преодоляване ограда, сензори движение, бронирани прозорци, солидна стоманена врата, ключалките ѝ като на банково хранилище. А вътре вероятно има и поне една дузина тежковъоръжени охранители в постоянна готовност.

— Май е време да проведем истински военен съвет — кимна отново Джон, сега още по-мрачно и отпреди.

Двамата с Ранди се измъкнаха от канавката предпазливо и се промъкнаха назад към лозето, където в плитка долчинка — прикрита от камерите и светлините върху лабораторията — Фиона и Киров си бяха устроили временен лагер. Почти допрели глави, те внимателно разглеждаха няколкото десетки разузнавателни снимки, които Ранди бе направила през дългото си следобедно и вечерно наблюдение.

Киров вдигна очи от фотоапарата на Ранди, когато те се зададоха.

— Явно сме дошли точно където трябва — отбеляза руснакът и добави: — Виж сам.

Джон пое апарата и започна да изучава заснетото с телеобектив. Първите няколко цветни образа показваха два черни автомобила, пристигащи пред сградата на лабораторията. На следващата поредица се виждаше група мъже, които излизаха от тях и тръгваха към вратата на лабораторията. Киров му направи знак да увеличи образа на лицата.

Смит тихо подсвирна, когато разпозна лицата на Ерих Брант и Константин Малкович. Студените очи на бившия офицер от Щази гледаха сякаш право в неговите и косите му направо настръхнаха. Джон стисна зъби толкова силно, та чак изскърцаха. Беше казал по време на мъченията, че ще убие този арогантен копелдак. И възнамеряваше да спази обещанието. Отмести поглед от екранчето и

се опита да овладее гнева. Сега не беше време за емоции и отмъстителни закани, а за хладнокръвни разсъждения и преценки.

— Брант и Малкович все още вътре ли са? — попита той.

— Вътре — отвърна му Фиона изключително спокойно. — Госпожица Ръсел е направила толкова изчерпателна серия от снимки.

— Това поне е добра новина — рече Смит и се снижи още повече, а другите се насъбраха, приклекли около него. — Лошата новина обаче е, че първият ни план за светкавично влизане и оглеждане на инсталацията изобщо отпада. Тук мерките за сигурност са такива, че ще ни засекаат още при първите крачки към оградата.

Киров се размърда и предложи:

— Тъй като знаем коя е лабораторията на Ренке, да ударим незабавно, без да се тревожим повече за прикрития и тишина. Противниците са ни направили голяма услуга — да се съберат до един на едно и също място — рече той спокойно. — Не бива да се отказваме от това голямо предимство, напротив — веднага да се възползваме от грешката им.

— И на мен ми се иска да им сричам вратата с все сила — съгласи се Смит и се усмихна заканително. — Това обаче може да стане само ако разполагаме с цял взвод морска пехота с нужната екипировка и два танка за подкрепа. „Ейбрамс“ Б1А1 биха свършили прекрасна работа. Но дори и в такъв случай пак сами бихме си напъхали главите в месомелачката.

— Така ли смяташ? — повдигна вежди руснакът. — В истинска крепост са се затворили, а?

— Ами да — кимна му Джон.

— В Авиано има доста Ф-16 — хладно рече Ранди. — Ще долетят до тук за нула време. Най-много за половин час.

— Ти какво — въздушен бомбен удар ли предлагаш? — запита я Смит.

— Защо пък не? — погледна го тя и в очите ѝ светнаха зли огънчета. — Една бомба с лазерно насочване ще свърши прекрасна работа и ще ни реши всичките проблеми.

Джон я разбираше. Ужасното генетично оръжие, създадено и насочвано най-вече от хората, които в момента бяха в сградата — Ренке, Малкович и Брант, — бе отговорно досега за жестоката смърт на десетки хора в цял свят. И наистина бе невероятно изкушаващо да

си помисли човек подобно нещо — една масивна експлозия унищожава всичко и поставя нещата по местата им. Обаче срещу подобен въздушен удар имаше достатъчно много аргументи — и практически, и политически.

Джон въздъхна и поклати глава.

— Първо ни трябва доказателствата, които са вътре в сградата. Второ, президентът никога няма да разреши подобно нещо, Ранди. Помисли си само — американски Ф-16 нанасят бомбен удар някъде си кажи-речи по средата на Италия. А подобно решение може да вземе само президентът, отлично знаеш това. Официално погледнато, този център тук е законно създадена и работеща научна институция. Има и прекалено голяма опасност от нанасяне на странични, допълнителни щети, включително стопански и екологични — това е земеделски, винарски район. Помисли за миг как ще реагира Европейският съюз, когато пуснем бомби на приятелска територия. При това без разрешение, дори без консултация — завърши Смит и смръщи лице. — И без това съюзническите ни връзки са толкова крехки, че...

Намеси се Фиона, заговори с тих глас:

— Вижте, има и друг изключително важен аспект, да не казвам, че той е може би най-деликатният — един бомбен удар ще унищожи доказателствата, от които се нуждаем, както каза подполковник Смит. А именно, че руснаците са замесени в създаването и употребата на това ново биологическо оръжие. Няма да ни свърши работа и смъртта на онези вътре или поне на част от тях. Те мъртви не са ни нужни. Трябват ни живи, за да потвърдят пред съда обвиненията ни срещу Кремъл.

Киров закива веднага.

— Права е Фиона. Каквото и да правим, жив ни е нужен най-малкото един от тези мъже. Най-вече Ренке или Малкович.

— Браво бе! — рече Ранди и ядосано заклати глава, сетне се извърна към Смит. — Ставаме все по-умни и по-умни, нали? Добре де, Джон, нали се фукаше, че Пентагонът те бил изпратил, а? Защо тогава не си поискаш подразделение командоси? На секундата да дойдат, така го разбирам аз. Или от „Делта Форс“ или от *тюлените*, нали!

Кимна с глава към лабораторията отвъд оградата и добави:

— Те точно за такава работа са обучавани. Да сритат нечия врата, нали?

— Повярвай ми, и на мен ми се иска да можеше да стане по този начин — тихо възрази Джон. — Обаче в работна близост няма такива екипи, нито от „Делта“, нито от тюлените. Те са или в САЩ за преоборудване и почивка, или в Ирак и Афганистан.

Сетне устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— Опасявам се, че в момента имаш на разположение единствения наличен екип за специални операции... ето ни тук — четиримата заедно с теб.

— Ами италианците — изведнъж се намеси Фиона и кимна настрана. — Все пак това си е тяхната страна. Те нямат ли специализирани полицейски или армейски подразделения, способни да ударят лабораторията?

Смит се замисли върху думите ѝ. Италианците наистина разполагат с две високоуважавани антитерористични институции. Тук е тяхна територия, имат пълна юрисдикция. Защо да не поиска от Клайн да уведоми президента и да прехвърлят отговорността на правителството в Рим? Обаче пък докъде би било готово да стигне италианското правителство, преди да получи по въпроса нещо по-стабилно от мъглява информация и косвени улики?

Сетне изведнъж му хрумна още нещо, доста по-неприятно, и той огледа лицата на другарите си.

— Вижте, вече знаем от Ранди, че някой информира Малкович за всичко — някой, който е на високо място в Германия, а може би дори и в Ленгли. Нека си представим и още по-неприятна в момента за нас перспектива — че Малкович има друга къртица, този път в италианските разузнавателни служби, а?

— Напълно е възможно — изръмжа Киров. — Този финансист демонстрира невероятни, почти неограничени способности да корумпира хората около себе си. И по-надалеч — в Русия, Германия и сигурно още в много други страни. Доста се съмнявам дали се е оставил без наемнически уши и очи и тук, в Италия.

— Това си е в реда на чистата спекулация, Олег — смръщи вежди Фиона.

— Ами да, вярно е — съгласи се с нея Смит. — Обаче дори и Малкович да няма таен източник в Рим, пак ще са нужни доста сложни дипломатически маневри, за да се навият италианците да участват в нашата операция...

— За която времето ни вече почти изтече, докато си говорим общи приказки! — го прекъсна Киров с яден глас.

Другите го изгледаха изненадани — защо се пали така този уравновесен човек? Но пък иначе беше абсолютно прав.

— Вие какво си мислите? Неприятелят не се досеща, че тукашното му прикритие е издънено и е на път съвсем да се разпадне, така ли? — продължи Киров разпалено и зъбите му се бялнаха в тъмата. — Помислете, приятели, помислете. Иначе защо човек от ранга на Малкович ще идва чак дотук, особено когато събитията в Русия стремително се движат към война срещу съседите?

— Ренке и приятелите му се готвят да изчезнат за пореден път — отвърна му Смит.

— Само че имат ли такава реална възможност? — запита Ранди с мрачно любопитство.

— Защо не? — отвърна Смит и потри брада, продължавайки да мисли на глас. — Ренке лесно ще прехвърли лабораторията си на друго място. Какво му е нужно? Сбирката му от ДНК проби, която сигурно пази като очите си, специализираната техника и апаратура плюс няколко добре обучени асистенти и техници. И по-голямата част от специализираната техника вероятно ще се събере в малък камион или в един-два пикапа.

— Значи нещата се опростяват — хладно заяви Ранди. — Изчакваме да излязат и тогава ги пипваме.

— Я по-внимателно погледнете собствените си снимки, госпожице Ръсел — обади се Киров. — Да виждате камиони или пикапи пред лабораторията?

— Не, вярно че няма — съгласи се тя неохотно.

— Обаче виждате дълга ивица бетониран участък, нали?

Джон се ядоса сам на себе си. Защо не се бе досетил предварително? Ами да, това бе pista, макар и не много голяма.

— По дяволите! — възкликна той на глас. — Малкович и Ренке ще натоварят нужното на самолет и ще излетят с него.

— Аха — кимна Киров и тъжно наведе широките си рамене. — По-вероятно с хеликоптер, който ще ги отведе до самолет в Рим или Флоренция или на някое от няколкото съседни летища. Родната за Малкович Сърбия не е много далеч от Италия, горе-долу час летателно време над Адриатическо море. На удобни места в това отношение са и

Либия, и Сирия. Още и няколко подобни нечистоплътни режима, които най-охотно ще се съгласят да дадат убежище на богаташ от ранга на Малкович.

Намръщен, Смит се опитваше да обобщи ситуацията.

— Което означава, че мотаем ли се за по-дълго тук, Ренке отново ще изчезне. И то заедно с всичко необходимо за нов старт на ръководения от Малкович бизнес с генетични оръжия...

— Почакай малко — прекъсна го Ранди, като с върховно усилие се сдържаше да не избухне. — Вътре не можем да влезем, да бомбардираме също не може. И да ги изчакваме да излязат също не става. Ако обичаш да ми кажеш тогава какви други опции са ни останали?

Смит скръцна със зъби, не по-малко вбесен от собствената си безпомощност.

— Виж, наистина не зная... — тъжно поклати глава той. — Обаче сме повече от длъжни да намерим начин да спрем тези хора. И играта им най-вече... например този път да ги принудим те да реагират на наш ход...

Неспособен повече да стои на едно място, Смит скочи и започна да се разхожда в малката долчинка като затворен в клетка див звяр. Няма начин да не измислят нещо! Все още има някакъв резервен вариант, някакъв нов аспект... Трябваше някак си да изиграят Малкович и марионетките му, да ги прилъжат да се покажат извън тази укрепена като крепост лаборатория, преди да е станало съвсем късно.

Изведнъж Джон спря на място и застина неподвижен. В съзнанието му блесна една идея — отначало доста смътно, но после бързо се оформи и малко по малко започна да придобива и плът. Може би Ранди вече им бе дала началния идеен тласък? В очите му заиграха пламъчета на ведър оптимизъм. Извърна се с нова енергия към Киров и отсече:

— Дай си телефона, Олег! Давай, давай го бързо!

Руснакът кимна с готовност и му подхвърли последния от обезопасените телефони на Първи отдел.

— Само че го използвай разумно, защото друг няма — предупреди той.

Смит се ухили дръзко.

— Точно сега нямам никакво намерение да постъпвам разумно — рече той и се отдалечи от групата, набирайки кода на Клайн.

Шефът му внимателно слушаше обобщената информация за ситуацията, в която се намираше екипът.

— Много неприятна дилема, подполковник — рече той тихо, когато Смит завърши доклада. — Имаш ли план?

— Имам — отвърна Джон. — Само че за да успее, Вашингтон трябва да помогне и да завърти някои по-сложни механизми. А това да стане възможно най-бързо.

— Кажи какво точно искаш от мен? — запита Клайн.

Смит изложи молбата си.

Отсреща настъпи продължителна тишина. Накрая Клайн заговори, а в гласа му звучеше тревога:

— Прекалено много искаш, Джон — принуждаваш ме да играя на ръба на позволеното и фаталния риск.

— Да, зная.

Клайн въздъхна.

— И президентът, и аз може би ще успеем да запазим в тайна съществуването на Първи секретен отдел... що се касае до тези, с които ще трябва да действваме във Вашингтон, но съм загрижен за офицера от ЦРУ Ръсел. Тя има огромен професионален опит и досега е разбрала много повече за дейността и достъпа ни до разни неща, отколкото е разумно. А онова, което ти предлагаш, ще ѝ даде възможност да научи още много неща и в крайна сметка да разбере за нашата организация.

— Тя и без това отдавна подозира, че такава има, Фред.

— Виж, подполковник, голяма е разликата между подозиране и сигурност — рече Клайн кисело. — И при всички случаи предпочитам тя да си остане с подозренията.

Смит сви рамене.

— Е, всъщност какъв избор ни остава тогава?

— Никакъв — призна след кратка пауза шефът на Първи отдел. — Е, добре, Джон. Изчакайте така, не правете нищо. Ще ти се обадя веднага, когато сме готови да направим каквото искаш отук.

— Ще чакам — обеща Смит с надежда.

Линията прекъсна.

22 февруари
Разузнавателни служби САЩ-Германия —
секретна видеовръзка

Големи телевизионни монитори светнаха едновременно във Вашингтон, окръг Колумбия — Ленгли, в Берлин, Бон и Кьолн, свързвайки няколко групи мъже и жени от елитните разузнавателни служби на своите две страни, насядали около конферентни маси или бюра. Деляха ги хиляди мили и немалка разлика в часовите зони. Хората в Германия изглеждаха уморени и неспокойни. При тях минаваше полунощ и току-що ги бяха извикали в службите им по спешност за извънреден, строго секретен брифинг с новия директор на Националното разузнаване на САЩ Уилям Уекслър.

Самият Уекслър изглеждаше спокоен и съсредоточен. И ако можеше да се съди по външността му и телесното излъчване, беше изпълнен със самочувствие и вяра в онова, което имаше да казва. Заговори, вперил очи право в камерата, поддържайки илюзията, че гледа в очите абсолютно всеки участник в тайното заседание.

Имаше обаче един факт, който не знаеше никой от присъстващите на сателитното видеозаседание. А именно, че в него с помощта на дискретна връзка — канал към Белия дом — участват още двама души: президентът Кастила и Фред Клайн. И двамата бяха цинично убедени, че очевидното самообладание и лекота, с която говореше Уекслър, се дължат на дългогодишния опит на бившия сенатор да държи речи по телевизията, в които или не вярваше, или пък дори не разбираше.

След няколко уводни формалности Уекслър премина направо на същността на въпроса, като говореше ясно и прецизно.

— Разузнавателни служби на Съединените щати установиха със сигурност към днешна дата местонахождението на лаборатория с производствена база за биологични оръжия, които се използват срещу нас, срещу нашите съюзници от НАТО и страните по границите на Руската федерация.

Новината бе шокова. Тези, които го слушаха, се поизправиха на столовете си, изненадани.

Екранът се раздели и едната половина показва правена преди месеци сателитна снимка. На нея се виждаше голям комплекс постройки, разположени на възвишение, заобиколени с ограда. Едната от тях бе оградена в кръг.

— Тези оръжия се правят във въпросната лаборатория, която се намира край Орвието, Италия — твърдо заяви Уекслър. — Тя е част от институция, наричаща себе си Европейски център за проучване на населението, или ЕЦПН.

Всички зашушукаха оживено и загрижено почти в един глас.

Уекслър се прокашля, за да ги прекъсне, и продължи:

— Разузнавателните данни, които имаме за този обект, са съвсем ясни и неопровержими. В съответствие с това президентът на Съединените щати е наредил незабавна военна акция срещу тайната инсталация за биологични оръжия.

И германските, и американските разузнавателни офицери занемяха, очевидно отново шокирани от чутото.

Сателитната снимка изчезна, замени я карта на Италия и моретата около нея. На картата се появи ново кръгче, в което имаше графично изображение на бойни кораби в Средиземно море, недалеч от западното италианско крайбрежие.

— В момента подразделение на морската пехота на САЩ от специалните части за бързо реагиране се подготвя на борда на кораби от Шестия американски флот — продължи Уекслър. — До два часа то ще бъде на място и готово да извърши нападение върху инсталацията. Няколко наши екипа от командване специални операции са вече разположени на различни места северно и южно от Орвието, готови да блокират пътните комуникации.

В това време заговори един от германците. Появи се надпис в дъното на екрана, представящ името и длъжността му — Бернхард Хайхлер, високопоставен офицер от ФСЗК.

— На какво мнение са италианците относно този ваш рискован план? — студено запита той.

— С цел да осигурим пълната изненада нападението се организира без знанието или съгласието на италианското правителство — отвърна хладно Уекслър.

Хайхлер ахна искрено изненадан, а реакцията му споделиха немалко от колегите и от двете националности.

— Но тогава защо ни съобщавате всичко това? — запита той напълно логично.

Уекслър се усмихна тънко и пусна следващата сензация.

— Защото човекът, отговорен за създаването на биологичното оръжие, е професор Вулф Ренке — каза той. — Един от вашите сънародници, а в същото време и опасен престъпник, когото вие търсите вече доста дълго време.

С плътен и убедителен глас Уекслър продължи да говори, изтъквайки, че разузнаването на САЩ има и друга информация, а именно, че Ренке е успял да избяга от германския закон и правосъдие с помощта на Улрих Кеслер.

— И затова бихме желали вие да създадете специална експертна група, която ще ни помогне да проучим всички данни, до които се доберат нашите морски пехотинци — внимателно рече Уекслър. — Мисията на тази група ще се състои още и в това да участва в обработката на цялата критично важна информация — от дневниците и телефонните указатели на лабораторията, компютрите и съдържащите се в тях документи до цялата останала документация, включително и по доставките. Тя ще вземе участие и в разпита на пленниците, които възнамеряваме да заловим.

Усмихна се с очарование и ведро запита:

— Е, това е. Сега да има някакви въпроси?

Незабавно заговориха почти всички. Гласовете се преплетоха, объркани в общ хор — всеки се опитваше да зададе въпрос пръв.

Кастила натисна копчето за отнемане на звука. Възбудената врява спря като отрязана с нож. Обърна се към Клайн с тънка усмивка на широкото си, нарязано от бръчките лице.

— Е, тази наша малка хитрина май успя, а? Съумяхме да пуснем въдичката, сега да видим, нали?

— Да, сър — съгласи се Клайн.

— Мислиш ли, че всичко ще заработи по начина, по който се надява подполковник Смит? — тихо запита Кастила.

— Искрено се надявам да е така — също така тихо отвърна Клайн. — Защото ако не се получи, Джон и другите едва ли ще оцелеят през следващите няколко часа.

Погледна си часовника и бръчките по челото му сякаш се задълбочиха още повече.

— Така или иначе, съвсем скоро ще разберем...

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА

Изпъчила гърди и стиснала устни, Естел Пайк седеше на бюрото си в секретарската стая пред Овалния кабинет и преписваше написаното от президента на ръка послание до Съвета за национална сигурност. Очите ѝ енергично прескачаха от компютърния екран пред нея към ръкописните бележки на бюрото и обратно, а от време на време се насочваха и към останалата част на помещението. Другите бюра и компютърните работни места бяха празни. Усмихна се леко. Наложил ли се по някаква причина, винаги бе успявала да намери работа на всичките си асистентки и да ги разпрати по различни поръчки из най-отдалечените краища на административния апарат в Белия дом.

На вратата се почука, влезе човек от обслужващия персонал с бяло сако и ръкавици, носеше голям, закрит поднос.

Госпожица Пайк спря да преписва и строго, смръщено го огледа.

— Да? Какво е това?

— Поръчаната от президента храна, госпожо — учтиво отвърна прислужникът.

Естел Пайк кимна с глава към празния ъгъл на бюрото ѝ.

— Можете да го оставите тук. Ще му го отнеса след минутка.

Дясната вежда на човека се изви в изненада. Президентската секретарка бе добре позната на целия домакински персонал в Белия дом. Членовете му изпитваха към нея неприязън, защото тя стриктно държеше на формалностите, протокола и йерархията. И в тази връзка много рядко си позволяваше да върши нещо, което е чуждо задължение, още повече ако е под нейния ранг.

— Виждам ти очите, Ансън — откликна тя хладно. — Президентът е изключително зает. В момента не желае да го безпокоят.

Прислужникът хвърли бърз поглед към затворената врата на кабинета, сетне сви рамене.

— Да, госпожо. Моля ви обаче, не се бавете много, защото иначе салатата ще започне да вехне.

Естел Пайк изчака той да излезе, тогава се извърна и взе чантата си от съседна масичка. Отвори я, а вътре — завито в две салфетки — напипа мъничкото стъклено шишенце, което по-рано бе извадила от куфарчето в тайника сред гората на Мериленд. Извади го със спокойни и точни движения, отви капачката му и вдигайки сребърния похлупак върху съда на подноса, със замах изсипа съдържанието върху салатата от нарязана на едро маруля, салца, сос, сирене и парченца надробено пиле. Прибра шишенцето обратно и се изправи, вземайки в ръце съда с президентската храна.

— Няма да е нужно, госпожице — обади се тих глас зад нея.

Стресната, тя замръзна на място за миг, а сетне бавно се извърна в посока на гласа, който идваше откъм вратата на Овалния кабинет. Там в рамката на входа стоеше фигурата на Натаниел Фредерик Клайн. Тясното му лице с дългия нос бе абсолютно безизразно. От двете му страни имаше униформени служители на Сикрет Сървис с извадено оръжие.

— Какво искате да кажете с това? — с мразовит глас запита Естел Пайк, опитвайки се да бъде авторитетна и хладнокръвна.

— Искам да кажа, че сте арестувана — направо отвърна Клайн.

— На базата на какво?

— Като начало обвинение в опит за убийство на президента на САЩ Самюъл Адамс Кастила — отвърна той с хладни очи. — Безсъмнено и други неща ще излязат, само като се поразровим в поведението и произхода ви.

По-късно седнал срещу видимо шокирания Кастила, Клайн търкулна малкото стъклено шишенце към него по повърхността на голямата президентска маса.

— Взехме достатъчно течност за специализиран анализ, но ако подозренията на Джон Смит се окажат верни, едва ли ще успеем да научим много.

Президентът мрачно кимаше, стиснал устни. Разпери ръце и сподавено рече:

— Бога ми, защо точно Естел Пайк? Че тя е с мен отдавна... още откакто дойдох в Белия дом...?

Вдигна очи към шефа на Първи отдел и запита:

— А какво те накара да я подозираш?

Клайн сви тесните си рамене:

— В случая подозрение е прекалено силна дума, Сам. След като имахме вече индикации, че въпросното биологично оръжие може да се поднася сравнително лесно на набелязаната жертва, отидох при шефа на Сикрет Сървис и проведохме малък дискретен разговор. След това неговите служители започнаха да наблюдават всичко около приготвянето на храната в Белия дом. Разбира се, следят се и всички хора, които имат достъп до теб. Единственото потенциално слабо звено в тази верига беше госпожица Пайк и нейната сфера на действие, затова относно нея взех по-специални мерки. И когато ти поръча салата с пиле в кухнята, а тя започна да разпраща помощничките си насам и натам, рекох си, че няма да е лошо да видя какво точно прави и с каква цел. Извинявай, Сам, но от известно време подир теб и твоето обкръжение постоянно вървят наши хора за извънредно наблюдение. Нямахме как — ти също си в кръга на логичните мишени.

Кастила оглеждаше шишенцето и в очите му се появи мъка.

— Но защо? Защо ще постъпва така, от всички хора точно тя ли...?

— Мисля, че скоро ще разберем тайните, неразгадани страни на твоята госпожица Пайк. При това тя, изглежда, има доста такива — сухо отвърна Клайн. — Отдавна си задавам въпроси за нея и нещо все ме е човъркало отвътре. Позицията на твоя лична секретарка в Белия дом ѝ дава достъп до ужасно много най-деликатна информация и тайни. Проучих ѝ досието — тя е вдовица от ранна възраст, няма семейство, няма близки приятели. Е, това ме накара да се съмнявам, прекалено е странно, а от друга гледна точка е много удобно, дори съвършено. Виж, искам ли да създам сигурно прикритие, значи легенда за дълбоко внедрена къртица, именно към подобни неща бих се насочил.

— Смяташ, че е руска шпионка ли? — запита президентът.

Клайн кимна отново и се изправи.

— Почти със сигурност. Ще проверим всичко, непременно ще стигнем до истината. Можеш да разчиташ на мен.

— Зная, Фред — откликна Кастила с благодарност. — Винаги съм го знаел. Както сега разчитам на подполковник Смит и другите с него.

И в този момент изражението му помръкна още повече.

Близо до Орвието

Константин Малкович гледаше втренчено и удивено в току-що разшифрованото съобщение на екрана на лаптопа си.

— Невъзможно! — измърмори той разтревожено и се извърна към Брант, който стоеше зад него. — Как можа да се получи така?

— Американците са по-близо до нас, отколкото сме подозирали — отсече Брант, четейки през рамото му спешното предупреждение, изпратено на финансиста от германския му агент. — Това е всичко.

— И какво ще правим сега? — запита Малкович разтреперан и обикновено плътният му баритонов глас почти премина във фалцет.

Брант изгледа работодателя си с омерзение, че и с погнуса. Малкович направо се разпадаше пред очите му. Целият му блясък и лустро на всесилен свръхбогаташ с прочутото си неимоверно самочувствие са били само фалшива и нестабилна маска, мислеше си сивоокият мъж хладнокръвно. Вярно, роденият в Сърбия милиардер бе прекалено смел, беше и цар на апломба, само че когато печели или спекулира с абстракции — като например валути и сделки на едро с петрол и газ, когато си играе с нечий живот. А сега се оказваше най-долнопробен физически страхливец — човек, който, притиснат от обстоятелствата в рискована ситуация, започва да трепери за собствената си кожа. И както много други алчни хора, винаги жадни за власт и за повече пари, беше празен и кух отвътре.

— Трябва *незабавно* да се евакуираме — заговори Брант, като внимателно подбираше думите. — Базата данни ДНК на Ренке са подръка, както и работната му научна документация. Вземаме тях, професора и веднага изчезваме.

Малкович го изгледа объркано и по инерция възрази:

— Обаче апаратурата, специализираното обор...

— Ще се доставят нови — отсече Брант.

— Ами асистентите му? Лабораторният ек-к-кип...? — заекна финансистът. — Хеликоптерите сигурно ще закъснеят, а ние не разполагаме с достатъчно място в колите...

— Не разполагаме — съгласи се Брант хладно и хвърли бърз поглед към работещите наоколо учени и техници, които бързаха да опаковат най-ценното от техниката.

Значи тази апаратура няма да може да бъде отнесена, рече си той и сви масивните си рамене.

— Ще трябва да оставим повечето неща тук — рече на глас. — Италианската охрана също.

— Какво? — пребледня Малкович. — Да не си луд! Когато американските морски пехотинци нахлуят тук, тези хора ще се разбъбрят и ще си кажат всичко.

— Ами! — отсече Брант, извади валтера от раменния кобур, изтегли пачката и внимателно провери стоят ли в нея петнайсетте патрона, сетне я вкара обратно. — Няма. И думичка няма да кажат.

Под бляскавите флуоресцентни светлини на лабораторията лицето на финансиста изглеждаше сиво. Отпусна се тежко на едно кресло и вторачи празен поглед в чистите като в аптека фаянсови плочки на пода.

Брант се извърна, махна с ръка на един от своята охрана.

— Да, хер Брант? — приближи се мъжът с леко отегчена физиономия. — Какво има?

— Нареди на обслужващия персонал да се събере във фойето, Сеп. Всички до един, без изключение — заповяда бившият офицер от Щази и заговори по-тихо: — Сетне обясни на Карл и другите наши, че се отваря наложителна работа — ще трябва да се ликвидират тукашните. А Фьодор междувременно да донесе експлозивите от багажниците. И от тях ще имаме нужда.

Очите на слушащия светнаха, отегченото му изражение изчезна.

— Чудесно, за мен ще бъде удоволствие.

— Зная, зная — хладно кимна Брант. — Нали затова съм ви подбирал.

И останал на същото място, загледа след него как с дулото на автомата подкарва учените и техниците към обширното фойе.

В същото време се приближи Ренке. Само леко опънатите устни издаваха крайното раздражение от факта, че откарват асистентите му, а работата остава несвършена.

— Каква игра играеш сега, Ерих? — запита той тихо.

— Прочетете това, хер професор — отвърна Брант кратко и махна с ръка към Малкович — писмото все още стоеше на екрана на компютъра в скута му.

Ученият пристъпи и очите му светкавично обходиха предупреждението за предстоящото нападение. Тънките му вежди се извиха високо нагоре в изненада и раздразнение.

— Неприятно — бе единственият му коментар на глас, сетне извърна глава през рамо и запита Брант. — Тръгваме ли?

— Точно така.

— Кога?

— След броени минути. Моля, от кабинета си вземете всичко, което смятате за важно, и се постарайте да стане бързо. Отведете и него — отвърна сивоокият и мрачно кимна към апатично увесилия глава на креслото Малкович. — И го наглеждайте, хер професор. Ресурсите и връзките му все още могат да ни послужат.

Брант се обърна и енергично закрачи през лабораторията към изхода със заредения си пистолет в ръка.

Ренке остана загледан след него за няколко секунди, сетне извърна глава към отчаяния милиардер.

— Хайде, господин Малкович, стегнете се. И тръгвайте с мен — ето, оттук.

По-високият мъж се изправи като насън, полузашеметен, разтърси глава, взе лаптопа и куфарчето и последва професора, който го поведе в обратната на изхода посока, сетне по дълъг и прав централен коридор.

Влязоха в помещение без прозорци. Това бе кабинетът спалня на Ренке. Ученият прекоси помещението с широки крачки и спря пред шкафовете с книги, зад които бе скрит стенният му сейф фризер с вариантите ХИДРА. Набра кода на комбинираната ключалка и притисна палец към вградения във вратичката скенер за пръстови отпечатъци. Тя се отвори веднага, а вътрешността тутакси забълва кълбета изстуден въздух.

Някъде в сградата затрака автоматичен огън, приглушен донякъде от дебелите стени. Чуха се жаловити викове и писъци. Скоро стрелбата спря, последваха още няколко стенания на сетна агония и настъпи внезапна, сякаш неземна тишина. Изведнъж я прекъсна гръмният рев на неистово изплашен мъж. Изтрецяха три сухи

пистолетни изстрела и този път тишината остана абсолютна, непрекъснатата.

— Боже мой! — почти изплака Малкович. — Морските пехотинци са тук!

Милиардерът заотстъпва назад, докато гърбът му се допря до близката стена, тогава се свлече на пода и притисна към гърдите си куфарчето с информацията за военните планове на Дударев и участието на руския лидер в проекта ХИДРА, сякаш то можеше да го предпази от американските куршуми.

— Успокойте се! — скара му се Ренке. — Никакви пехотинци няма. Това бяха Брант и неговите хора. Налага се да елиминираме свидетелите, сред които са и злощастните ми асистенти.

Сложи си дебела гумена ръкавица и бръкна в отвора, изваждайки оттам стойка със стъклени шишенца. Внимателно се наведе с тях и ги постави в добре изолирана контейнерна охладителна чанта. Сетне извади още една стойка и отново подреди шишенцата в чантата.

Усмиваше се със задоволство на своите творения — създадени по „рецепта“ смъртоносни ХИДРА варианти в прозрачни стъкленички. Всяка носеше етикет с различно име и някои от тях бяха руски. След около четирийсет и осем часа материалите в куфарчето на Малкович щяха да станат безполезни като инструмент за натиск срещу Виктор Дударев. Веднъж руските войски и танкове прекосят ли границите, кремълският лидер повече няма да се опасява от разкриване на плановете му. И тогава ще бъде абсолютно свободен да действа както си реши срещу разтреперения финансист.

Все така тънко усмихвайки се сам на себе си, ученият затвори и запечата контейнера. Малкович бе обречен, независимо от факта дали в момента го съзнаваше или не. Неоткриваемите оръжия в шишенцата обаче, срещу чието действие лек нямаше, щяха да дадат на Вулф Ренке нужната сила да се опира на Дударев и неговите приближени чак до края на живота им.

Подполковник Джон Смит приклепна максимално ниско зад предницата на наетото от Ранди Ръсел зелено волво с четири врати. Бяха го спрели напреки на двупосочния главен път, минаващ покрай основата на вулканичното плато в Орвието, практически блокирайки и

двете му платна. Главният път се раздвоява точно на това място: едната част на виллицата води към жп гарата, долната част на града и оттам на изток към подножията на далечните Апенини. Другата се извисява постепенно по склона на скалистите грамади и влиза в същинския град Орвието, разположен на върха на каменния масив.

Смит погледна вляво към платото — огромна черна сянка на фона на обсипаното със звезди небе. Непосредствено след разклонението земята се издигаше рязко в стръмен тревист скат, по който растяха неголеми дървета и множество сега изсъхнали храсти. По-нагоре склонът преминаваше в отвесна стена от вулкански туф, напукан и рушаш се на места — скала от варовик и базалт.

Сетне обърна глава надясно. Киров бе приклепнал на два метра от него също зад волвото и в двете си ръце държеше автомат „Хеклер и Кох“ MP5. Погледите им се срещнаха, руснакът му кимна и вдигна нагоре палец в знак, че е готов.

Отвъд пътя земята се скосяваше в слаб наклон, покрит с оголени плодни дръвчета и лози. В далечните ферми тук и там сред долината блещукаха светлинки.

— Ето ги — идват! — прошепна по радиостанцията Ранди Ръсел.

Тя се бе прикрила край пътя на ниско възвишение, на неголямо разстояние от тях, откъдето имаше отлична видимост към ярко осветената лаборатория на ЕЦПН, която пък бе на около един километър разстояние от тяхната засада. Задачата ѝ беше да следи противника и незабавно да докладва.

— Виждам две коли. Два черни мерцедеса, движат се бързо... — докладва тя, поколеба се за миг и добави: — Изглежда, че беше прав, Джон. Личи си, че те бива за тези неща, войнико.

— Разбрано — усмихна се Смит.

Въпреки току-що получената информация, че предстои бой, и то може би със смъртоносна престрелка, настроението му се подобряваше. Ранди настояваше да поставят засадата доста по-близо до самия център. Искаше да са сигурни, че Малкович, Ренке, Брант и останалите няма да хванат по някой от по-малките второстепенни пътища, които кръстосваха долината на множество места. Джон обаче отхвърли идеята ѝ, изтъквайки, че едно нападение толкова близо до укрепеното здание на лабораторията би позволило на неприятеля да се

върне обратно в непревземаемата си крепост. И още по-важно: точно в такъв случай, веднъж след като Малкович и другите разберат, че новината за нападението на американски морски пехотинци е само един гигантски блъф, те ще се измъкнат много лесно, следвайки първоначалния си план за изтегляне по въздуха.

Всъщност Смит бе заложил на вероятността Брант да изведе групата по шосето, тъй като в момента само то даваше възможност най-бързо да се отдалечат от ЕЦПН. Веднъж като преведе хората си по отсечката до жп гарата край Орвието и пресекат автострадата север-юг, бегълците начело с него ще могат да прекосят Апенините по безлюдните второстепенни пътища и да се отправят към италианското адриатическо крайбрежие.

Вече се чуваше шумът на мощните двигатели на приближаващите се мерцедеси. Джон се приготви, дръпна затвора на своя МР5, вкара патрон в цевта. С другата ръка и без да сваля поглед от шосето, опипа селектора за автоматичен огън — искаше да е на трипатронна залпова стрелба. Премести тежестта на другия крак и се снижи още малко, оставяйки все така невидим зад тежкото волво.

С приближаването на колите звукът се засили.

Изведнъж светлината на фаровете им обля волвото, хвърляйки разкривена сянка върху отсрещния скат. Гумите остро изсвириха, когато първият водач удари спирачките, за да избегне челния удар с импровизираната барикада на пътя. Няколко секунди по-късно отново се чу измъчено пицчене на спирачки и триене на гуми в пътното платно, когато вторият шофьор изви остро и спря направо в средата на шосето, избягвайки удара в първата кола. В същия миг Смит и Киров се подадоха иззад волвото с насочени в нея автоматични оръжия. Разстоянието беше не повече от петнайсетина метра. Откъм ската изскочи Фиона Девайн — беше си намерила прикритие зад полузаровена варовикова скала, сигурно свлякла се от скалната маса. Приведена леко, тя се прицели с полуавтоматичния си глок във втората кола.

— Излезте от колите! — извика високо Смит, примиждавайки под ослепителния блясък на мощните фарове. — Излезте веднага с високо вдигнати ръце!

Кръвта пулсираше силно в слепоочията му. Това бе критичният миг. Необходимостта да вземат пленници обезсмисляше всички други

съображения, дори беше по-важна от грижата за собствената им безопасност.

— Последно предупреждение! — изрева Джон отново и пръстът му се сви на спусъка. — Излизайте от шибаните коли! Веднага!

Една от задните врати на първата кола се отвори. Бавно се подаде мъж — беше един от охранителите на Малкович. Застана с лице към волвото с широко протегнати встрани ръце. Беше ги вдигнал на височина на раменете.

— Вижте, не съм въоръжен — заговори той на тромав английски с лош акцент. — Какво искате? Полицаи ли сте?

— Не задавай въпроси! — изръмжа Киров. — Кажи на Малкович и другите да излизат веднага! Имат десет секунди, сетне откриваме огън!

— Разбирам — отвърна мъжът. — Сега ще им кажа.

И се извърна странично, сякаш понечи да се наведе към отворената врата, за да говори с хората вътре, но се извъртя светкавично и измъкна изпод палтото си автомат узи с размерите на голям пистолет.

Смит и Киров стреляха едновременно.

Удариха го поне четири куршума, бликна кръв, тялото се изви, мъжът политна назад. Беше мъртъв още преди да падне на земята.

Шофьорът на първия мерцедес натисна газта до дупка, двигателят изрева и колата се устреми напред право срещу волвото. Водачът на втория автомобил направи сръчна маневра и последва първия.

Смит осъзна грешката си прекалено късно. Онези копелдаци бяха пожелтали един от своите, за да ги подмамят да се покажат и да напуснат добрата си позиция. Извъртя автомата в къса дъга и пусна един-два откоса, целейки се в мотора на летящата насреща му кола. Куршумите пробиха едри дупки в предния капак, излетяха рояци искри, разлетяха се парченца метал, а Джон продължи да стреля.

До него Киров също откри огън, като се целеше в гумите. Някъде отзад затрещя глокът на Фиона Девайн. Джон виждаше излизащите от дулото огънчета при бързите последователни изстрели. И тя се опитваше да пръсне гумите на неприятеля, за да го обездвижи, преди да е успял да мине през препятствието и да се измъкне безнаказано в мрака.

Джон остана на мястото си зад волвото, продължавайки да стреля със стиснати зъби. Като в забавен кинокадър видя летящия към него черен силует. Подобно на огромен, освирепял, влуден слон, той се носеше към него, готов да го размаже. Пусна последен откос, чу куршумите да попадат в челото на двигателя, но какъв ли бе резултатът?

Нямаше никакво време, трябваше да се спасява.

Отскочи встрани, приземи се през рамо на твърдата пътна настилка и усети как зъбите му болезнено изскърцаха, цялото му тяло се разтнесе. Изтъркаля се в тревата извън пътя, по-надалеч от спряното волво.

Зад него мерцедесът се врязва в препятствието, изскърца метал, чу се рязък трясък и стържене на тенекии. Заклещени от удара за миг, двете коли се плъзнаха по пътя с ужасяващо търкане сред рояци искри и летящи навсякъде стъкла, пластмасови отломки и дребни метални късчета. Волвото бавно се завъртя странично и освободи дясната част на кръстовищната вилица във формата на буквата Y.

Стържейки с намачкани ламарини, трополейки на джанти, първият мерцедес се измъкна от мястото на схватката по наклона към Орвието. Зад него на шосето се завъргаляха останките на три пръснали се на парчета гуми, които гротескно подскачаха и се въртяха като в забавен филмов кадър. Наоколо летяха блещукащи искри. Сетне и вторият автомобил с мощен рев се стрелна покрай смачканото волво и затрака по пътя с металните си джанти след водещия го събрат.

Застанал на коляно, Смит отново откри огън по изтеглящите се коли. На няколко метра встрани от него Киров последва примера му, като стреляше бавно и прецизно, мерейки се ниско. Фиона вече тичаше по пътя към тях, сменяйки пълнителя на оръжието си в движение, а по лицето ѝ бе изписан безпомощен гняв.

— Ама тези се измъкнаха! — викна тя с все сила.

Киров пусна още един дълъг откос, навел глава странично, като се опитваше да не отклонява огъня от мишената. Празните гилзи изхвърчаха от автомата и звънливо се затъркаляха по пътя.

— Не са — поклати глава той и махна с ръка. — Я гледай там!

С последен мощен рев на загасващия мотор първият мерцедес изтопурка само на двеста метра нагоре по пътя и спря. Двигателят закиха още няколко пъти, а от купето изскочиха четирима и побягнаха

нагоре по шосето към Орвието колкото ги държаха краката. Единият беше белокоп и тичаше непохватно, притиснал с две ръце към гърдите си куфарче. До него бягаше едър светлорус мъж, а под лунната светлина косата му искреше белезникаво.

— Малкович и Брант! — разпозна ги Смит, скочи на крака и хукна след тях, махайки с ръка на другите. — Давайте, давайте!

Вторият автомобил пред тях се опита да заобиколи първия, излизайки от пътното платно, но попадна на меката почва, двигателят започна да вие неистово и угасна. Четиримата, които излязоха от него, обаче имаха съвсем друго поведение. Двама изтичаха встрани, развърщайки се в тъп ъгъл с автомати в ръка, очевидно решени да спрат преследвачите, за да дадат шанс на бягащите другари. Третият бе строен мъж с бяла брада и подобен на широко куфарче контейнер в ръка. Той погледна след бягащите по дългата, открита отсечка към Орвието, поклати глава и хукна вдясно на пътя и нагоре по склона сред множеството растящи между скалите храсти и ниски дръвчета. Четвъртият го последва.

Смит ясно чу стъпките на тичащ зад него човек и се извъртя, като насочи своя MP5.

От мрака се показва Ранди Ръсел, запъхтяна и с пистолет в ръка.

— Ей онзи там е Ренке! — едва успя да каже тя, като поемаше дълбоко дъх и сочеше с ръка към изчезващите сред растителността по склона бегълци.

— Вие с Киров и Девайн се хващайте с другите, аз ще подгоня Ренке! — викна тя и отново затича.

— Късмет! — откликна Смит и успя да я тупне по гърба.

— И на теб! — отвърна тя през рамо и пое нагоре.

Джон смени празния пълнител на автомата с нов и се обърна към Киров и Фиона.

— Е, готови? Ще ги хванем ли?

И двамата закимаха с пламнали очи, обхванати от странен бяс, с препускащ по жилите адреналин. Бяха в типичното за боя състояние, кажи-речи на ръба на лудостта.

— Хайде тогава! — рече Джон и хукна напред по пътя. — Да довършваме започнатото!

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

Смит тичаше от лявата страна на шосето, а Киров и Фиона — от дясната. Далеч отпред се виждаха фигурите на Малкович и Брант и двамата охранители. Опитваха се да бягат максимално бързо, за да стигнат равната част на платото, преди преследвачите им да са се приближили достатъчно. А Ренке и другият с него вече бяха някъде нагоре и вдясно по ската, скрити сред растящите там малки овощни дръвчета — праскови, ябълки и засадени на редове точно под скалите лозя. На равни интервали край пътя стърчаха няколко жълти знака със сочещи нагоре стрелки и надписи. Тук имаше древен етруски некропол, град на мъртвите.

Смит беше зает с друг проблем — останалите двама главорези от втората кола. Бяха се скрили някъде отпред покрай пътя, застанали в засада да прикриват бягството на другите със заповед да убият американците или най-малкото да ги забавят. Скоро зърна единия — беше намерил прикритие сред храсти и гъсталаци по склона от неговата — лявата — страна. Другият се криеше някъде отдясно, сред скалите и ниската растителност на по-високото отсреща.

Джон се замисли, смръщил вежди. Да нападне фронтално беше сигурно самоубийство. Те държаха пътя под кръстосан огън и много лесно щяха да ликвидират всеки, появил се там. Да проявиш храброст в боя е едно, налудничавият самоубийствен героизъм — съвсем друго.

Забави ход, сетне застана на едно коляно и с насочен напред автомат внимателно огледа растителността от двете страни на пътя и отпред. Киров и Фиона залегнаха вдясно от него, взрени напред, с готови за стрелба оръжия.

— Виждате ли нещо? — прошепна Джон достатъчно силно и двамата да го чуят.

— Не — поклати глава Киров и извърна глава към него. — Обаче трябва да продължим преследването, приятелю, въпреки рисковете. Иначе онези ще избягат, а стрелбата може би вече е привлякла вниманието на полицията.

Смит се усмихна криво.

— Ти сигурно смяташ, че *карабинерите* няма да повярват, ако им кажем, че сме туристи, излезли на късна вечерна разходка, а? — опита се да се пошегува Смит.

— Да, приятелю, по една или друга причина точно така смятам — изсумтя Киров, потупа автомата и опипа черните камуфлажни краски по лицето и челото си.

— Вижте, хайде да зарежем шегичките и да се движим — обади се Фиона едновременно развеселена, но и раздражена от ненужните приказки, изправи се и дръзко пристъпи напред, придържайки се към страничните шубраци.

— Аз ще привлека огъня им, вие ги застреляйте.

Стреснат от постъпката ѝ, Киров протегна ръка да я спре.

— Не, Фиона. Остави я тази работа на мен и на Джон. Ние сме обучени за такива действия, а ти не си. Прекалено голям е рискът.

— Прав е Олег — обади се Смит.

— Не сте прави и двамата, подполковник — сопна се тя нетърпеливо и за миг спря, показвайки им пистолета си. — С това нещо едва ли ще уцеля мишена, която е по-далеч от двайсетина-трийсетина метра. А с вашите автомати имате много по-големи възможности. Затова дайте да се възползваме от този факт и да не губим повече време.

Джон направи гримаса и неохотно сви рамене, но се съгласи.

— Това е вярно — рече на глас.

Силно смръщен, руснакът кимна, въздъхна и махна с ръка. Сетне се обади, а в гласа му имаше молба.

— Вярно говори, почти както винаги. Само че, моля те, Фиона, пази се... внимавай да не те убият. Защото ако така стане, аз...

Гласът му засече и той млъкна.

Фиона допря длан до челото му и се усмихна.

— Зная, Олег, зная. Ще внимавам, обещавам ти.

И отново тръгна напред, сега вече на прибежки и силно приведена.

Двамата изчакаха няколко секунди, сетне я последваха, като притичваха и припълзяваха на кратки отсечки по тревата и между храстите покрай пътя, прикривайки се в сенките.

Един от хората на Брант — Сеп Недел — лежеше скрит зад неголяма, покрита със стар мъх и шубраци скала. Често надничаше иззад единия ѝ край към пътя, насочил узито натам, очаквайки онези долу да се появят всеки момент. Отвори сгъваемия приклад и опря скобата в рамо, така бе по-удобно и по-стабилно. Иначе беше спокоен и балансиран. Стрелбата по учените помощници на Ренке и жабарите от местната охрана бе детско забавление. А тези долу бяха печени, хора видимо с голям опит. Схватката с тях щеше да бъде много повече по вкуса му.

Храстите отсреща — от другата страна на пътя — издайнически се размърдаха. Недел изпуктя презрително и се усмихна. Типично за Фьодор Баженов. Този човек хване ли оръжие в ръка и се разкисва, става неспокоен и непредвидим. Нервите му не държат, иначе е цар на експлозивите. Но в друго отношение не можеш да му имаш доверие — превръща се в заплаха и за себе си, и за другарите си. Язык, че е бил в КГБ.

Сега надолу по пътя определено се мярна нещо. Изглежда, идваше някой от онези. Германецът стисна ложето на узито и леко отмести цевта вдясно. Да, така е по-добре. Вече забелязваше облечената в черно фигура, която се движеше на прибежки, от време на време застиваше, клякайки, оглеждаше се и се ослушваше. Разузнавач значи, рече си Недел. Е, правилният ход бе очевиден. Пусни този да мине, а когато се зададат другите, изчакай да се приближат достатъчно и ги ликвидирай. С узито проблем в това отношение няма.

Фигурата се приближи още повече.

Недел задържаше огъня. Обаче нещо в силуета на движещия се по-надолу разузнавач го заинтригува. Ами да, сега разбра — това беше жена. Американците водят жена със себе си. Ха! Недел оголи зъби в мрака, предвкусвайки удоволствието, след като ликвидира другарите ѝ.

Внезапно отсреща изгърмя друго узи, сетне затрака напевно, изпрацайки куршуми в посока на пътя. Около облечената в черно жена се разлетяха парченца асфалт, клонки, трева и пръст. Тя залитна, падна напред и застина.

Недел изруга гневно. Ех, че е глупак този Баженов! Пак си бе изпуснал нервите.

В същия миг го зърна — руснакът се подаваше иззад прикритието си. Този нещастник се опитва да огледа терена, вероятно

за да коригира огъня си! Толкова загубен човек рядко се среща. Брант никога не би го взел, ако не беше истински виртуоз по взривовете. И ето го пак, подава се до кръста, насочва автомата към падналата неподвижна фигура край пътя...

И тогава се чу изстрелът, единичен, дойде някъде от по-долната част на склона.

Ударен право в лицето, Баженов изпищя и се свлече пред храстите. Сетне изтреця откос и го довърши.

В този миг се показва и стрелецът. Беше също в черно, скочи на крака и се втурна към падналата жена. Падна на коляно до нея и трескаво забърка по джобовете на жилетката си, вероятно търсеше превързочни материали.

От това по-добра мишена, здраве му кажи, си каза Недел. Бавно прицелвайки се, германецът се изправи иззад скалата, насочи късата цев на узито и задържа дишането, докато мерникът и мушката кацнаха върху клекналия долу и се задържаха върху него. Тогава започна да обира мекия спусък...

Легнал по корем около сто метра по-долу на пътя, Смит натисна своя спусък. Оръжието му затрака високо, откатът беше по-силен от обичайно, защото позата бе неудобна. Встрани на асфалта звъннаха трите празни гилзи. Ударен два пъти — единия път във врата и втори в рамото, — главорезът на Брант се свлече напред. От шията бликна кръв, беше черна на цвят под лунните лъчи, обагри скалата, след малко секна.

Ругаейки тихо под нос, Джон се изправи и хукна към мястото, където до падналата Фиона беше клекнал Киров.

Когато стигна до тях, тя вече се опитваше да седне.

— Добре съм, добре съм — шепнеше дрезгаво, бледа и видимо поуплашена, но и щастлива. — Не ме улучиха, ето на — вижте...

— Не те улучили, а? — ръмжеше Киров и сочеше разпрания й ръкав, откъдето течеше тънка струйка кръв. — А това какво е?

За щастие оказа се само повърхностно одраскване, а не сериозна рана — куршумът бе разкъсал кожата най-отгоре.

— Това ли? — усмихваше се тя. — Че това е само драскотина.

— Чист късмет — сопна й се Смит, като все още дишаше тежко.

Сърцето му биеше силно. И той, както и Киров, бе помислил, че Фиона е убита или в най-добрия случай тежко ранена.

— Прав сте, подполковник — отвърна му тя спокойно и със съжаление откачи защитаната към жилетката ѝ радиостанция.

Беше разбита, вероятно при залягането ѝ се бе ударила в камък. Свали и вече ненужните слушалки с микрофона от главата и дяволито се пошегува.

— Сега вече ще трябва да разчитам на вас — мъжете — да провеждате телефонните ми разговори.

Изведнъж ярка светлина разкъса мрака и нощта се превърна почти в ден — някъде зад тях изригна огромно огнено кълбо в бяло, сенките им полазиха по съседния скат. Извърнаха се стреснати тъкмо навреме, за да видят червено-черния стълб на експлозията на изток. Стотици метри високо нагоре във въздуха над центъра на взрива полетяха късове метал, големи бетонни парчета, сетне заваляха като метеоритен дъжд обратно на земята. В същия миг до тях стигна и звуковата вълна — силен тътен, придружен с вторично бумтене и ръмжащ грохот, подобен на минаващ товарен влак. Сетне тези шумове бавно затихнаха, настана плътна, зашеметяваща тишина.

— Това беше лабораторията на Ренке — горчиво рече Смит, загледан в огнената колона над комплекса на ЕЦПН. — Заедно с уликите и доказателствата, от които така много се нуждаем...

— Още една причина, поради която незабавно трябва да тръгваме подир Малкович и Брант — прекъсна го Киров. — Поне за ченгетата няма да се безпокоим.

— Вярно, майтап няма — съгласи се Смит разсеяно, все още загледан в буйните пламъци над останките на тайната лаборатория за производство на биологично оръжие. — Цялата полиция на Орвието — карабинерите, градската и пътната — ще се струпа на комплекса най-много до десетина минути.

Наведе се и помогна на Фиона да се изправи.

— Е, хайде, поне от това да се възползваме.

И тримата агенти на Първи отдел хукнаха нагоре по пътя в източна посока, устремени към върха на платото.

Промъквайки се внимателно сред истинска джунгла от храсти, Ранди Ръсел се спря, стресната от внезапния блясък, който освети ската високо над нея, ярко огрявайки околния пейзаж с високата трева, плодните дръвчета с окапали листа, опънатите тук-там телени огради на нивото на човешки ръст, ерозираните и обрасли в шубраци стари тераси. Инстинктивно залегна и изчака блясъкът да избледнее и околната природа отново да потъне в мрак.

Извади късмет: в настъпилата мъртва тишина след експлозията чу приглушени гласове. Идваха отгоре и малко вляво. Внимателно се поизправи и приведена, отново тръгна по склона, движейки се в същата посока. Придвижваше се максимално безшумно, но гласовете изведнъж замлъкнаха, може би хората доловиха шума от стъпките ѝ.

Стигна телена ограда и клекна, сетне пропълзя под плета. Под бледата лунна светлина тук теренът беше по-открит. Отпред се простираха няколко обрасли с трева могилки с положени отгоре им сиви камъни, но пространството между тях тънеше в гъсти сенки.

Реши, че е време да огледа по-добре пътя пред себе си. Измъкна от калъфа нощния бинокъл и настрои електронния увеличител на образа. Апаратът беше последна дума на техниката: усилваше дори и най-слабия лъч светлина в околната среда, било лунен или звезден, и практически превръщаше нощта в ден.

Така стана и сега — пейзажът отпред се разкри абсолютно ясно и отчетливо.

Пред нея се открояваше правоъгълна мрежа от подобни на мънички улици тесни, стъпаловидни алеи, изрязани в склона. В каретата помежду тях се издигаха малки къщи, строени от блокове вулкански туф, подобен на ситно надупчен сив варовик. Някои от покривите бяха конични, други — плоски, но почти всички бяха тревясахи. В централната част на фасадата във всяка една ниско зееше тъмнеещ трапецовиден отвор, а на окачените над тези входове големи каменни плочи бяха изрязани надписи на древен език. Отвъд сградите се виеше път с парапет, който водеше към празен в момента паркинг.

Ранди се досети: това е тукашният древен етруски град на мъртвите. Предния ден, веднага след полета със самолета от Германия, бе правила бързи справки и сравнително повърхностно проучи този район. Някои от гробниците бяха на повече от три хиляди години. В Орвието, близо до местната катедрала, имаше музей, където бяха

изложени стотици намерени в некропола предмети — вази, съдове за вода, оръжие и брони, събирани там още от деветнайсети век.

Замисли се. Сигурно Ренке и тръгналият с него охранител се крият някъде тук, в некропола. Изчакват стрелбата да отшуми, а сетне да се измъкнат по обратния път. Не е лоша идеята, а скривалището е направо идеално, рече си Ранди. Всеки, който тръгне да обикаля по тесните алеи, за да ги търси, ще се превърне в отлична мишена. Спокойно ще успеят да отстранят преследвачите си.

Прибра бинокъла и се придвижи бавно и внимателно напред. Излязла на открито, тя се плъзна във високата трева и запълзя към гробниците, като грижливо подбираще най-плътните сенки.

От време на време спираше и се заслушваше с надежда отново да долови шепот, който ще ѝ подсказе къде са се мушнале онези двамата. Но не чу нищо повече, само далече отдолу долитаха сирените на полицейските коли, пожарните и линейките, които бързаха да стигнат до пожара в комплекса на ЕЦПН.

Накрая си определи цел — неголяма и рядка горичка от ниски дървета, точно над некропола. Оттам отлично би могла да наблюдава цялата му площ с алеите, особено онези, които водеха в посока на пътя към Орвието. Именно тях биха избрали за измъкването си Ренке и охраната му.

След малко стигна на мястото и отново извади бинокъла. Започна методично да оглежда къща по къща, парцел по парцел, започвайки от онези, които намираще за най-удачни като път за бягство. Предполагаше още, че двамата са избрали скривалище, откъдето най-лесно биха могли да следят евентуално влизащите в града на мъртвите откъм пътя или паркинга.

Ранди продължаваше огледа от място на място и бе стигнала до гробница в средата на централната алея, когато интуицията ѝ подсказа, че е на прав път. Окулярът се плъзна по контурите на входа, сетне отмина надолу, но вътрешният глас се обади отново. Върна бинокъла отново на отвора. Каква бе тази бледа сянка вътре? Парче отчупен камък, игра на лунните лъчи? Или нещо друго?

Ранди задържа дъх, реши да изчака търпеливо. Търпението ѝ бе възнаградено: силуетът се раздвижи, постепенно придоби очертания и яснота. Това там бе човешка глава, ето и раменете на леко брадясал мъж, приклепнал от вътрешната страна до ниския отвор. Внимателно

надничаше надолу по алеята към входа на некропола. Ето го, отново се помръдна, промени позицията, сега тя видя и оръжието в ръцете му.

Затаила дъх, Ранди остана неподвижна на място. Дали и Ренке бе в същата гробница заедно с мъжа? Или ученият бе предпочел друга къщичка?

Охранителят се извърна за миг, изглежда, слушаше какво му говори някой зад него. Сетне кимна и пак извърна глава напред.

Ранди се усмихна тънко. Да, очите не я лъжеха. Ренке бе там, на същото място, търпеливо клекнал в мрака отзад, изчакващ шанса си да се измъкне за пореден път. И да изчезне, както бе правил безброй пъти в миналото. Това бе възможността, на която разчиташе и очакваше. Прибра бинокъла и запълзя надолу по склона, притиснала тяло и глава към земята. Отдалечаваше се от скривалището на Ренке и другия, за да направи обход.

Стигна тясната алея, която маркираше северната граница на некропола, пресече я бързо и се провря в тясно място зад една от квадратните гробници. Прибра беретата в кобура и го закопча, сетне с помощта на двете си ръце се повдигна на покрития с трева и пръст покрив.

Така започна бавният ѝ път от покрив на покрив. Прескачаше леко тесните пространства между сградите, докато стигна плоския покрив на гробницата северно от скривалището на Ренке. Тук извади деветмилиметровия си пистолет, допълзя до ръба и погледна надолу.

Само на няколко метра разстояние от нея се намираше niskият вход на къщата, където бе забелязала движението. Насочи беретата, прицели се и изчака очите ѝ да се адаптират в тъмнината и новата обстановка. Постепенно мракът придоби по-други очертания, форми и сенки. И Ранди отново забеляза главата и раменете на онзи мъж, приклепнал като часовой до входа с насочен навън автомат. Пръстът ѝ интуитивно полази по спусъка, сетне се отказа. Реши да изчака хода на онзи долу.

— Хвърли оръжието! — обади се тя тихо.

Абсолютно изненадан, другият реагира инстинктивно. Извъртя глава в посока на гласа, вдигна узито и натисна спусъка.

Ранди го застреля в главата.

Още не бе заглъхнало острото ехо на пистолетния изстрел в околните каменни стени, а тя вече се движеше. Изтъркаля се сръчно от

покрива, тупна долу приклепнала, а беретата описа дъга и се насочи в отвора на криптата.

Реакция нямаше. Нито шум, нито знак за някакво движение вътре.

— Вулф Ренке! — извика Ранди, повишавайки глас достатъчно, колкото онзи в гробницата да я чуе. — Играта свърши. Няма къде да бягате повече. Излезте сега с високо вдигнати ръце и ще останете жив. Иначе ще се наложи да ви убия.

Отговор не се получи. За миг тя реши, че ученият отказва да говори и предпочита мълчанието. Това бе странно. Но сетне Ренке се обади.

— Такъв ли ми е изборът? — попита той спокойно. — Кротко да се предам и да отида в затвора? Иначе ще умра от вашата ръка, така ли?

— Точно така.

Ренке изсумтя.

— Грешите — рече той мрачно. — Забравяте, че винаги има и трета възможност. И аз избирам нея.

Внезапно Ранди чу подобен на изхрущяване звук, той ясно долетя от отвора на малкото помещение. Последва го задавен стон, изпъшкване и продължително стенание, сетне настъпи пълна тишина.

— Мамка му! — изруга тя и с насочен пистолет надникна в отвора.

Късно беше.

Вулф Ренке лежеше присвит на една от каменните пейки във вътрешността, използвани от етруските за полагане на покойниците. Очите му гледаха изцъклено и втренчено право в нея, но в тях нямаше живот, нямаше и мисъл. Устата му бе отпусната и отворена, от нея върху елегантно подрязаната бяла брада бавно се стичаше пенеста слюнка. Пред пейката с мъртвия се търкаляха останките от разчупена ампула, а до тях стоеше добре изолиран охладителен контейнер чанта. Въздухът в гробницата миришеше слабо на бадеми.

Търсеният от закона и разузнавателните органи на няколко страни учен беше се самоубил, вероятно с цианкалий, помисли Ранди мрачно. Приведе се и влезе в помещението. Светкавично претърси джобовете на мъртвеца, но там нямаше нищо. Тогава взе

охладителната чанта и я изнесе отвън, на обляната в мека лунна светлина алея.

В контейнера намери няколко стойки със стъклени шишенца, умело зарити в сух лед. Измъкна едно, сетне друго, трето и зачете етикетите. Очите ѝ се разтвориха широко в абсолютно удивление, което бавно премина в ужас. Макар и да не бе стопроцентова сигурна, Ранди се досещаше, че сега в ръцете си държи смъртоносното оръжие на Ренке в различни варианти, всеки един настроен по състав спрямо генетичните характеристики на жертвата. Ето тук бе написано името на Виктор Дударев, на ключовите му министри, на много от старшите руски военачалници и генерали. Прибра всичко на мястото му и бързо затвори капака, заключвайки скобата. Сетне грабна чантата и хукна по тесните алеи в града на мъртвите право към изхода.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

В същото време Смит се промъкваше тихо в гората сред сенките под редиците вековни борове гиганти. След малко излезе на края на малък обществен парк, сред който изпъкваха останките на етруски храм. Не се бе запазило повече от няколко каменни стъпала, издигаща се над тях тревясала платформа и цилиндричните основи на някогашни исполински колони. Главният път минаваше до парка, извиваше се и продължаваше със силен наклон, влизайки в Орвието.

Американецът погледна в южна посока и махна с ръка на идващите след него Киров и Фиона да се приближат. Те се плъзнаха като призраци сред дърветата и застанаха до него.

Средновековният град се виждаше добре от сегашната им позиция — вдясно се виеха лабиринти от тесни улички и ниски постройки с неправилни и разнообразни форми, на възраст между осемстотин и деветстотин години. На много места над улиците се извиваха древни сводове, свързващи отсрещните къщи по двойки. Тесните пространства между тях бяха осветени от слабата и сребриста лунна светлина, но имаше и потънали в задгробна мрачина отсечки.

Източната част на платото оставаше вляво и там теренът се снишаваше стръмно към светлините на Долния град. По ръба на платото минаваше широка тераса, стигаше чак до високите, закръглени и отворени на върха бастиони и масивните външни стени на папската твърдина, строена през четиринайсети и петнайсети век.

— Накъде тръгнаха Малкович и Брант? — веднага запита Киров. — Сигурно на запад и в стария град?

— В никакъв случай не е в стария — възрази Фиона. — Това е капан без изход. Единственият начин да се измъкнат от него е пътят към комплекса на ЕЦПН, а там сега гъмжи от италиански полицаи и спасителни отряди.

— Значи напред — твърдо рече Киров и махна към малък указателен знак със стрелка, сочеща пътя на юг по широка улица с три платна към площада и станцията на свързващата Орвието с Долния град въжена линия. — Единствената им реалистична надежда е да си

купят или откраднат кола, а единственото място, където пък това може да стане по безопасен за тях начин, е ей там — някъде около централната станция. Въжената линия сигурно е затворена нощем, обаче стопроцентово има други пътища или пътеки, които водят надолу от тази част на града.

Смит кимна в знак на съгласие и се изправи.

— Звучи логично. Добре, аз поемам по левия фланг. Олег, ти хвани десния.

— Аз пък ще вървя по средата като послушното малко момиченце — откликна Фиона и се усмихна приятно, за да тушира хапливата си забележка.

И развърнати по този начин, тримата прекосиха малкия парк, заобикаляйки издигнатата платформа на разрушения храм. Насочиха се на юг, като се придържаха максимално близо към лявата страна на широкия път, който водеше към открития площад.

— Но къде е професор Ренке? — запъхтяно запита по едно време Константин Малкович.

Финансистът вървеше приведен, дишаше тежко и се давеше от усилието на бързия ход, все така притиснал куфарчето към гърдите си. Стигнаха до заключените врати на станцията на въжената линия, тук той се отпусна тежко на земята и седна с гръб, опрян в стената на сградата. Пот струеше по ужасеното му прашно лице, достолепната му гъста бяла коса бе замърсена и влажна.

— Или е пленник, или не е вече жив — отсече Брант. — Трябваше да върви с нас, ама на...

Силно разгневен и на самия себе си, и на страхливия си, треперещ работодател, Брант се замисли, преценявайки възможностите. А те за беля все повече и повече се свиваха. С отстраняването на Ренке и унищожаването на лабораторията ХИДРА самият той вече преставаше да бъде полезен за руснаците. И щяха да го толерират само докато американците научат за плановете им относно окупацията на Украйна и другите бивши съветски републики. А този момент вече приближаваше. Сивоокият погледна крадешком към куфарчето на Малкович. То съдържаше информация, която в никакъв

случай не биваше да попада в американски ръце. В същото време и самият милиардер се превръщаше във все по-рисков фактор.

В този миг, мислеше си Брант, единственият начин да си възвърне доверието на руснаците и може би да си запази живота бе да елиминира Малкович и да им предаде куфарчето със съдържанието му. Посегна към валтера, сетне свали ръка. Не беше подходящо мястото тук. Площадът бе прекалено просторен и отворен, звукът на изстрела ще отекне надалеч в града, а ехото ще го връща отново и отново. Не, ще убие този страхливец по-късно, реши бившият офицер от Щази. Ще има такава възможност веднага след като се разкарат от този проклет средновековен лабиринт и стъпят на по-сигурно място. Само веднъж да стигнат в Апенините, там ще бъде съвсем просто да го ликвидира и скрие надупченото с куршуми тяло. Подходящи места колкото си искаш, никога няма да го намерят.

Наведе се към Малкович, хвана го за ръката и грубо го изправи на крака.

— Хайде, тръгвай — сопна му се той и даде знак на останалите с него двама главорези. — Ей там, зад ъгъла на крепостта има още един път надолу...

Все така люлеещ се от умора и страх, по-възрастният мъж се подчини.

В същия миг се обади единият от охраната:

— Хер Брант! Американците! Тук са, настигат ни! — и с дулото на узито посочи към отсрещния край на площада.

Стреснат, Брант се извъртя и в движение измъкна валтера. На слабата светлина ясно различи три смътни фигури, които тъкмо стъпваха на площада. Разстоянието помежду им не беше повече от стотина метра.

— Убийте ги! — заповяда той.

Смит също зърна фигурите около станцията на въжената линия — неголяма модерна сграда, разположена в източния край на площада. Бяха четирима. Дватама тъкмо заемаха позиции зад големи каменни вази с декоративни растения и оръжията в ръцете им вече сочеха към него и другарите му. Брант бе клекнал зад тях, а в същия миг Константин Малкович тромаво побягна встрани. Сравнително бързо се

отдалечи от осветената станция и потъна в мрака, но Смит успя да види, че се насочва към високата сводеста порта на папската крепост.

— Залегнете! — изрева Джон, опитвайки се да предупреди Киров и Фиона и сам се просна по корем. — Лягайте!

В същия миг хората на Брант откриха огън и оръжията им зачаткаха скорострелно.

Куршуми засвириха около Смит, няколко изсвистяха току над ушите му. Други удариха в паважа и рикошираха със зловецко бръмчене като разгневени оси, отлитайки в различни посоки. Наоколо се разлетяха отчупени ситни парченца.

Смит отчаяно се затъркаля встрани, опитвайки се да излезе от зоната на огъня.

На няколко метра от него Фиона Девайн, която също беше залегнала, внезапно извика и се сви на кравай, като скърцаше със зъби да надвие болката и държеше удареното си дясно бедро. Между притиснатите към мястото на попадението пръсти избликна кръв. С посивяло от тревога лице Киров се хвърли към нея, не обръщайки внимание на свирещите около него деветмилиметрови куршуми.

Внезапно и двете узита замлъкнаха. И двамата бяха изстреляли двайсетпатронните си пълнители. Приведени ниско, те трескаво ровеха по джобовете, за да заредят с нови.

Смит използва момента и застана на коляно. Съзнаваше, че не отвърнат ли на огъня незабавно, вероятно и тримата ще загинат тук. Присвил очи, той се прицели внимателно към каменните вази и натисна спусъка. Продължи да стреля максимално бързо на автоматичен огън, като движеше дулото дъговидно, покривайки целия ред на декоративните съдове пред гарата. Оръжието затрака високо, изпращайки смъртоносни редове към Брант и хората му. Един от откосите пръсна по-малка декоративна ваза от теракота със зимни растения. Наоколо се разлетяха пръстени парчета, листа и цветове.

Застаналият малко встрани стрелец се килна, падна назад и застина, а узито изтрака върху настилката.

Един по-малко — мрачно си каза Смит и прехвърли огъня върху втория от главорезите, който току-що сменяше пълнителя. Брант бе заел позиция до него и насочваше пистолет към американците.

Тримата откриха огън едновременно.

Отново заваля градушка от куршуми в двете посоки, във въздуха засвистяха късчета отчупен бетон, замириса на озон. Джон отчетливо чу свирналите над дясното му рамо огнени оси и потрепери. В следващия миг още един куршум го перна по жилетката, но и сега извади невероятен късмет — оловото само лизна плата, отнасяйки със себе си големия джоб заедно с ръчния апарат за лазерно наблюдение. Смъртта го отмина и този път, но пък страничен рикошет изфуча някъде отляво и го удари в дясната страна на гръдния кош. Силата бе достатъчно голяма и болката се оказа просто непоносима.

С огромно усилие на волята Джон надмогна неистовото желание да побегне или отново да се затъркаля някъде встрани, по-далеч от надвисналата смърт. Но устоя и остана на място, яростно отвърщайки на отсрещния огън. Цевта на МР5 се загря, оръжието подскочаше в ръцете му и риташе. Смит стискаше челюсти, скърцаше със зъби, така донякъде преодоляваше разкъсващата болка и с омерзение и гняв продължаваше да стреля.

Фасадната базалтова стена на станцията заприлича на решето от попаденията на тежките деветмилиметрови куршуми, които изравяха същински малки кратери в нея. Изпотрошени бяха всичките предни стъкла, разбита бе заключената врата. Пръсна се още един декоративен съд, падна и вторият от мъжете на Брант, в следващия миг рухна и самият той, свличайки се на земята върху другия.

Затворът на автомата в ръцете на Джон изтрака и остана в крайна задна позиция. Свършили се бяха трийсетте патрона в пълнителя. Смит трескаво извади нов от жилетката и изхвърляйки стария на земята, презареди. Дръпна затвора, вкара патрон и бързо се огледа.

С пръст на спусъка се взря в станцията отсреща. Очите му потърсиха признаци за живот. Но не — и трите тела лежаха неподвижни върху раздрания от куршуми и рикошети паваж. Нищо не се помръдваше. Падна тежка, плътна тишина. Странно бе това отсъствие на шум и звук след постоянния тътен и чаткащите автоматични откоси в наситената престрелка.

— Джон! — обади се Киров.

Руснакът, все така приведен над Фиона Девайн, отчаяно се опитваше да спре кръвотечението от бедрената ѝ рана.

— Имам нужда от помощ — рече той с угаснал глас.

Смит се изправи на крака, залитна, сетне успя да се стабилизира, но нова вълна на силна болка протече като електрически ток по дясната му страна. Скръцна със зъби и волево закрачи към двамата си другари. Ранената бе в съзнание, но бе силно пребледняла и започваше да трепери ситно. Настъпваше типичният шок.

Джон погледна Киров. И той бе пребледнял.

— Догони Малкович, Олег. Той тичаше към онази крепост там... вероятно се е скрил в нея — тихо рече американецът. — Аз ще се погрижа за нея.

Киров гневно поклати глава.

— Но аз...

— Аз съм лекарят — настойчиво каза Смит. — Забрави ли? Остави ме да си свърша работата. А ти иди и свърши своята. Ако и сега Малкович ни избяга, значи всичко, което направихме досега, ще е било напразно. Хайде тръгвай, какво чакаш!

Киров го погледна гневно. Сетне въздъхна, смръщи се още повече, но кимна и без да каже дума повече, приклепна и внимателно докосна челото на Фиона. Тогава се изправи с автомата в ръка и затича към крепостта.

Смит застана на колене край Фиона и грижливо разгледа раната. Внимателно разкъса плата на панталона ѝ, за да си освободи място за работа, отново и отново огледа входното и изходното отворстие на куршума. Опипа внимателно крака, на места натискайки по-силно, за да разбере има ли счупена кост или раздробени парчета. Фиона изпъшка силно няколко пъти, сетне стисна зъби и само дишаше тежко през тях.

— Съжалявам, налага се — успокоително говореше Джон.

От джоба на жилетката извади превързочни пакети, измъкна марли с дезинфектанти и бинт, изчисти раната и я превързва. Сетне смъкна своята жилетка, нави я на топка и я подложи под крака, за да го повдигне.

— Лоша ли е раната? — запита го тя.

— Чист късмет — равно отвърна Джон без повече обяснения.

— За втори път го казвате тази нощ, подполковник — опита се да се усмихне тя. — Без да зная защо обаче, съвсем не се чувствам късметлийка в момента.

— Късметът е нещо относително, госпожице Девайн — отвърна на усмивката ѝ Джон, но веднага след това заговори сериозно. — Ето на — този куршум някак си е пропуснал всички важни кръвоносни съдове, а и самата кост. Бедреният мускул е доста разкъсан, обаче тези неща се оправят. Всичко ще зарасне нормално, само веднъж да ви отведем в сваятна болница.

В това време силно възбуденият глас на Ранди Ръсел прозвуча в слушалките.

— Джон — възкликна тя — Ренке е мъртъв, обаче взех материалите, които носеше със себе си. Невероятни неща... Тръгвам нагоре към вас. Какво е положението там?

Смит изви микрофона към устата си.

— И Брант е мъртъв. Обаче Малкович се измъкна, а Девайн е ранена.

Продължи да говори бързо, описвайки ситуацията и последните събития, както и местонахождението им.

— Колко време ти е нужно, за да дойдеш тук?

— Дай ми пет минути и съм при вас — обеща тя.

— Разбрано — отвърна Смит. — Бързай колкото можеш. Но първо се свържи с хеликоптера. Използвай кодовите сигнали, които ти дадох, и предай да са готови да ни изведат по всяко време.

— Къде ще бъдете? — запита Ранди.

— В момента тръгвам подир Малкович. Ще държим радиовръзка.

Взе автомата от земята и се изправи, отправяйки очи към Фиона.

— Ранди скоро ще бъде тук. Ще издържите ли, докато дойде?

Тя кимна, но все още бе силно бледа.

— Ще се оправя, не се безпокойте, подполковник. Вие вървете, помагайте на Олег и задръжте онзи мръсник.

— Отивам. А вие не мърдайте и не се опитвайте да вървите с този крак — твърдо нареди Смит. — Приемете това като заповед.

Сетне се обърна и хукна през площада към крепостта.

Ерих Брант се бореше с унеса и жестоката болка, която притъпяваше сетивата му. По едно време примигна с очи и почти дойде на себе си. Лежеше на паважа, отчасти върху трупа на своя

подчинен. Миришеше силно на прясна кръв, в устата си усещаше метален привкус. Извърна леко глава, примига от непоносимата болка, която това движение предизвика. Видя, че по паважа потече още кръв.

Ръката му бе попаднала под гърдите на другия — очевидно мъртъв, прострелян на множество места.

Брант я измъкна полека и внимателно опипа чело. Премаля от болката — имаше порезна рана, — куршумът бе разкъсал кожата чак до костта, която, изглежда, беше счупена, защото чу хрущене, обгърна го бяла вълна и отново за миг загуби съзнание. По-късно излезе от това състояние и първата му мисъл бе, че е най-добре да не мисли за раната в главата — каквото и да означава тя.

Чу нечии стъпки. Някой бързаше, приближаваше се към него. Присви очи и затаи дъх. През притворените клепащи зърна висок и строен чернокос мъж, който тичешком мина покрай него.

Това беше Смит! — помисли Брант удивен. Значи този проклет американец е успял някак да се измъкне от Русия и да ги последва чак до Орвието! Явно е подушил следите на Малкович. Това му подежда шоково, изглежда, доста по-силно от самата му рана. Този път успя да излезе от унеса и да се мобилизира. Бавно, с огромно усилие на волята запълзя встрани и успя да намери пистолета си наблизко. С още малко пълзене стигна до едни дървета, оттам намери прикритие в жив плет и други храсти, които растяха около високата сводеста порта на папската крепост. Тук почувства известна увереност, изправи се бавно, сетне, залитайки, тръгна по следите на Смит.

С помощта на двете си ръце Фиона успя да седне, като внимаваше да не движи превързания си крак и да го държи изпънат пред себе си. От усилието обаче ѝ се зави свят. Изчака малко световъртежът да спре, сетне изправи глава и огледа обления в лунни лъчи площад. В далечината зад нея се чуваха изплашени гласове — гражданите на Орвието разтревожено коментираха експлозията и престрелките около стария град.

Фиона смръщи чело и погледна часовника си. Къде ли се бави агентката на ЦРУ? Защото пристигне ли местната полиция преди Ръсел, тя — Фиона — ще изпадне в истинска беда. Съществуването на Първи секретен отдел бе грижливо пазена държавна тайна и нито

Клайн, нито президентът Кастила щяха да я нарушат, за да обяснят нейните и тези на другарите ѝ действия. А пък италианските власти едва ли ще погледнат снизходително на въоръжена до зъби жена, която се разхожда и на воля стреля из страната им, представяйки се за журналистка на свободна практика. Ами трупове се отсреща на площада и отзад на пътя...? Боже мили!

Погледна към надупчената от куршумите фасада на станцията на въжената линия и въздъхна. Отпред на паважа пред разбитите прозорци и издънената врата се търкаляха двата трупа на... Внезапно се сепна, очите ѝ се присвиха. Защо два трупа? Нали трябваше да са три?

За миг замръзна, по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Значи един от хората на Брант, а може би и самият той не е убит, а вероятно е тръгнал след Олег и подполковника. Боже мой, пък радиото ѝ е повредено! Няма възможност да предупреди другарите си. Е, като не може по друг начин, тогава... и тя се изправи с огромно усилие и още по-мъчително закуцука през площада в посока на крепостта.

Смит завари Киров и Константин Малкович застанали един срещу друг в горната част на крепостния вал. Стените на крепостта се извисяваха величествено над скалната маса, върху която бе построена, а под нея обраслият тук-таме с жиливи дръвчета и шубраци скат се спускаше почти вертикално надолу към светлините на Орвието и магистралното шосе. Финансистът бе вдигнал ръце високо във въздуха, а в краката му лежеше отвореното куфарче.

Руснакът държеше автомата небрежно насочен към по-възрастния беловлас мъж. Когато Джон се приближи, Олег извърна глава през рамо и иронично рече:

— Господин Малкович се съгласи да ни сътрудничи. Изглежда, че той вече горчиво съжалява за неразумното си решение да помага на президента Дударев в различните му конспирации.

— Сигурен съм, че е точно така — отвърна Смит сухо. — А в куфарчето какво има?

— Информация, която нашето правителство ще намери за извънредно важна — бързо заговори Малкович. — Всичко, абсолютно

всичко, до което успях да се добера относно военните планове на Русия.

За пръв път от доста дни наред Смит усети, че от раменете му се свлича непосилно бреме. Отведат ли Малкович жив където трябва, даде ли той показания, плюс доказателствения материал, показващ намеренията на Дударев да окупира по-слабите си съседи... е, всичко това може би ще помогне САЩ да избегнат откритата военна конфронтация с Русия.

— Хвърлете оръжията — неочаквано се обади зад тях пресипнал, изпълнен с болка глас. — Незабавно или ще стрелям!

Смит замръзна. Познаваше гласа. Но Брант бе мъртъв, нали? Лично бе застрелял този копелдак. Или... Ех, защо не бе проверил по пътя към крепостта!

— Имате три секунди — с леден глас изръмжа Брант. — Едно, две...

Напълно омаломощен психически от този ужасяващ обрат на съдбата, Смит хвърли автомата и той изтрака силно, удряйки се в парапета. Застаналият пред него Киров направи същото, само че внимателно се наведе и леко постави своя MP5 на каменния вал.

— Отлично — обади се отново германецът. — Сега се обърнете към мен... бавно, съвсем бавно. И дръжте ръцете горе, да ги виждам добре.

И двамата се подчиниха.

Брант стоеше недалеч от тях, на няколко метра от бойниците на стената. Лицето му бе кървава маска, русата коса — потъмняла и слепена. На челото му кожата червенееше грозно разкъсана, костта отдолу белееше страшно. Държеше пистолета в една ръка, постоянно променяйки прицела — ту към единия, ту към другия.

— Ерих! — възкликна радостно Малкович и се затича към него с широка усмивка на лицето. — Слава тебе, Господи! Знаех си, че ще ме спасиш от тези хора.

— Стой! Не се приближавай! — изръмжа Брант и размаха дулото на пистолета към приближаващия се финансист.

Усмивката на Малкович угасна и той се спря.

— Но, Ерих, аз...

— Какво аз? Мислиш, че ще останеш жив, а? Е, този път спекулативният ти ум се е издънил. Да, опасявам се, че на финансов

език това се нарича грешна прогноза — изкриви устни Брант и хвана оръжието с две ръце. — Дударев може и да не ме награди, но вашата смърт сто на сто ще смекчи страшния му гняв...

— Всички ли ще ни убиеш? — остро запита Киров.

— Естествено — кимна Брант и отстъпи няколко крачки назад и встрани към парапета, увеличавайки разстоянието, за да избегне евентуална внезапна атака от тяхна страна. — Единствено стои въпросът кой си отива пръв...

Дулото на валтера отново се раздвижи, бавно обикаляйки и тримата. Сетне се спря на Смит и остана там.

— Ти, подполковник — хладно рече Брант. — Ти си ми любимецът.

В същия миг Джон забеляза бледото, измъчено лице, което сякаш изплава от мрака зад Брант. Тогава заговори.

— Няма да стане — рече той спокойно. — Помниш ли какво ти обещах там, в манастира? Че си вече мъртвец...

— Вярно бе, подполковник, вярно, как само съм забравил — ехидно отвърна Брант и се прицели в главата му. — Така беше. Само че ти май бълнуваш, бъркаш реалностите... както и всичко друго...

Тогава дойде изстрелът отзад, оглушителен поради близостта и ехото в каменната крепост.

Усмивката на Брант замръзна и той се извърна бавно, много бавно, а сетне политна странично към ниския парапет. Тялото му се удари в него и се преметна отвъд, описа къса дъга и полетя надолу. След секунди се чу тъп и плътен удар на падащ предмет.

Смит грабна автомата и направи две крачки до парапета, наведе се, погледна надолу. Там, на дълбочина може би двајсетина метра от бойниците на вала, по гръб върху опасваща крепостната стена камениста пътека лежеше трупът на Брант с широко разперени встрани ръце и крака.

— Е, не съм казвал, че ще умреш точно от моята ръка — промърмори Джон към мъртвия долу.

Сетне се извърна.

Наблизо стоеше Фиона, все още с насочен напред глок. Превръзката около дясното ѝ бедро бе потъмняла от прясна кръв.

— Спомням си, че ви наредих да не мърдате от мястото си — тихо рече Смит.

Тя се усмихна, а в очите ѝ наред с болката светнаха и дяволити пламъчета.

— Вярно, подполковник. Дори ми заповядахте. Само че аз съм цивилна и не съм свикнала да изпълнявам заповеди от военните.

— За наше щастие — зададено рече Киров и като се приближи, я пое в мечешките си обятия. — Благодаря ти, моя мила, мила Фиона — емоционално добави той и се наведе да я целуне.

Ухилен, Смит им обърна гръб, за да се приближи към разтреперания финансист. В същия миг в далечината се чу приглушеният рев на хеликоптерните двигатели. Той ставаше все по-силен, машината приближаваше. Беше време да поемат пътя за дома.

ЕПИЛОГ

23 февруари

На борда на „Еър Форс“ 1

Навигационните светлини мигаха на равни интервали, мощният 747–200В — официалният президентски самолет, известен като „Еър Форс“ 1 — се носеше плавно на изток през нощното небе над Европа. Облачният слой под машината бе равен и плътен, но на тази височина небесният свод бе обсипан с красиви примигващи звезди. Двойки американски изстребители Ф-15 и Ф-16 прелитаха наблизко на смени, постоянният охранителен конвой. На известно разстояние зад красивата птица „Еър Форс“ 1 мигаха още светлини — това бяха две гигантски летящи цистерни КС-10, постоянно подсигуряващи горивото и боеготовността на ескортиращите изстребители.

— Приблизително един час до пристигането, господин президент — докладва стюардът, застанал до отворената врата на оборудваната като официален въздушен кабинет кабина.

Президентът Кастила вдигна очи от документите на бюрото пред него.

— Благодаря, Джеймс — рече той и когато вратата зад униформения служител се затвори, се извърна към седналия търпеливо на малко канапе Фред Клайн. — Е, готов ли си за голямото представление?

— О, да, сър — кимна шефът на Първи секретен отдел и се усмихна. — Да се надяваме, че изпълнението ще бъде добре оценено.

Кастила се засмя.

— О, убеден съм, че ще го оценят... макар и не по най-приятелския начин.

Протегна ръка към интеркома на бюрото и вдигна слушалката.

— Генерал Уолъс? Говори президентът. Можете да включите горещата линия с Москва за онзи разговор, за който стана дума по-рано.

Кастила и Клайн изчакаха няколко минути, докато комуникационният радиоекип на борда на самолета успя да направи връзката с Кремъл. Накрая от говорителите в кабината прозвуча глас:

— Президентът Дударев е на телефона, сър.

— Добро утро, господин президент — приветливо заговори Кастила. — Извинявам се, че ви безпокоя толкова рано, но проблемите, които се налага да обсъдим, са наложително спешни.

— Късният час не представлява проблем за мен, господин президент — учтиво отвърна руският лидер, а гладкият му, спокоен глас прозвуча ясно по обезопасената срещу подслушване линия. — Напоследък ми се случва да работя и до по-късно... Тежък е президентският кръст, който и двамата носим, но, убеден съм, че това ви е добре известно.

Кастила тихичко изсумтя. Я го виж, проклетника, колко е гъвкав, рече си той. Ама не, време беше да удари с юмрук по масата.

— О, да, убеден съм, че точно сега си ужасно зает, Виктор — хладно откликна Кастила, нарочно минавайки на „ти“ и на малкото име — грубоватостта също може да бъде държавническо оръжие, не по-малко ефективно например от дипломатичната иносказателност и метафората. — Вероятно доста време се губи, когато планираш конспирации и с нищо непровокирана агресивна война срещу по-малките си и по-слаби съседи, нали?

Отсреща настъпи мъртва тишина, а след малко руснакът отговори:

— Наистина не разбирам какво точно целите, господин президент.

— Хайде да зарежем дивотиите, нали така? — отсече Кастила с още по-нападателен глас и намигна на Клайн. — Какво ще се зальгваме, по дяволите, нали видях мобилизационните ви графици, оперативните ви планове и списъка на мишените. Чух и аудиозаписи лично с твоя глас — обсъждахте същите планове. И да ти кажа още: украинската полиция и специализираните звена за обезвреждане на бомби вече намериха взривните устройства, поставени от ваши агенти в Полтава, за да разиграват фалшиви сценки на антируски тероризъм.

— Не мога дори да си представя откъде сте изровили такива чудовищни фабрикации — студено отвърна Дударев.

Кастила се раздвижи в стола и отново намигна на Клайн.

— Откъде ли? Въпросът по-скоро е от кого. От твоя добър приятел Константин Малкович, Виктор. От него.

— Малкович е капиталист и спекулант, който върти бизнес в моята страна — сопна се Дударев. — Извън това аз нищо повече не зная за него.

— Тази твоя лъжа няма да мине, Виктор. Съветвам те да излезеш с нещо по-изобретателно, и то по-бързичко, защото времето лети — сви рамене Кастила и надникна през прозореца, съзирайки мигащите червено-зелени навигационни светлини на ескортиращите изстребители. — Хайде да поговорим например за факта, че ти вдигаш телефона и нареждаш на хилядите си войници, танкове, самолети и друга техника, изпратени по границите на Украйна, Грузия, Казахстан, Армения и Азербайджан, да се обърнат кръгом и да се прибират по живо и по здраво в мирновременните си казарми... и това да стане бързо.

— Мога ли да ви кажа нещо откровено, господин президент? — мрачно запита Дударев.

— Разбира се, че може — отвърна Кастила и се ухили, хвърляйки поглед към седналия срещу него Клайн. — Аз съм голям почитател на откровеността. Още повече, че излязло от твоята уста такова нещо е истинска рядкост.

— Ако наистина съм изпратил толкова много готови за война бойци, танкове и самолети там, където казвате, защо пък така лесно трябва да се отказвам от плановете? Може би си мислите, че гласът и обноските ви са много страшни?

— О, не, ни най-малко, Виктор — рече Кастила любезно. — Друго си помислих — че не си готов за мащабен конфликт със Съединените щати... и с НАТО. Ти сигурно имаш предвид светкавични кампании срещу слаби и дезорганизирани местни сили, а не сериозен сблъсък с най-могъщия съюз в човешката история.

— Само че вие нямате отбранителни договори с Украйна или Грузия, или която и да е от останалите държави — остро възрази Дударев. — Нито разположени на тяхна територия сили. Пък и струва ми се, че нито вашата страна, още по-малко вашите съюзници ще ни се опълчат чак толкова много. Никой в Лондон или Берлин, или Париж, дори и в Ню Йорк няма да подкрепи война срещу Русия заради

неколцина бедни и гологъзи азербайджанци и тям подобните им нещастници от другите страни.

— Може би съюзниците няма да го направят заради няколко бедни и гологъзи азербайджанци, както казвате — съгласи се Кастила и се поизпъчи зад бюрото. — Но със сигурност ще го направят, ако вашите действия застрашат живота на американци, още повече на политически лидери, които са добре известни и уважавани. Като мен например.

— Какво казахте? — стресна се руският лидер. — За какво говорите?

Кастила погледна часовника. Шумът на огромните четири двигателя на машината 747 отвън се промени — пилотите променяха режима им и подготвяха машината за кацане.

— Мисля си, че трябва да знаеш следното: след около четирийсет и пет минути ще бъда в Киев — там пристигам с президентския самолет. И мисля да поостана в Украйна поне няколко дни. Заедно с новите й лидери имаме доста важни дела да обсъждаме, включително и договор за взаимозащита.

— Невъзможно!

— Напротив — отчетливо отвърна Кастила и гласът му внезапно се втвърди. — Днес Украйна е независима държава. Струва ми се, че си забравил този дребен факт, Виктор.

Дударев премълча.

— Същото положение важи и за останалите бивши съветски републики — продължи Кастила. — Именно по тази причина голяма група представители на САЩ, на НАТО и на Япония, включително и моят държавен секретар и министърът на отбраната, ще направят обиколка на тези страни през следващите няколко дни. И ти гарантирам, че ако дори един-единствен руски танк, бомбардировач или пехотинец наруши границите им, Русия ще се види в чудо — затънала във война, която не може да си позволи, защото не е по силите й. Война, която съвсем сигурно ще загуби.

— Вече започвате да обиждате — отсече Дударев отсреща.

— Напротив — отвърна Кастила с леден глас. — Държа се изключително търпеливо. И все пак да те уверя, че нито моята страна, нито лично аз ще забравим или простим някога решението ти да насочите оръжието ХИДРА срещу нас.

— ХИДРА ли? — запита Дударев, имитирайки удивление, но за пръв път в гласа му се прокраднаха нотки на несигурност, дори и на страх. — Направо не зная за какво говорите.

Президентът не отговори пряко на последните му думи.

— Виж, Виктор, има една стара поговорка. Тя гласи така: спиш ли до куче, сутринта току-виж си хванал бълхи. Е, фигуративно, разбира се. Но да ти го кажа направо: професор Вулф Ренке беше едно такова мръсно куче, а ти сега си класическият случай на човека с бълхите. Когато се добрахме до Ренке, той носеше със себе си една много интересна чанта, а в нея имаше множество шишенца с някаква си прозрачна течност...

Дударев мълчеше.

— ... и гледай сега — като казвам интересна, то най-любопитното бе, че повечето шишенца имаха етикети с руски имена. А едно от тях бе твоето, Виктор.

Макар че ги разделяха хиляди мили, Кастила отчетливо чу как руснакът отсреща задавено преглътна.

— Но за разлика от теб, аз съм цивилизован човек — продължи президентът, без да крие повече презрението си към руския лидер. — И затова реших, че няма да си послужа с твоите методи и няма да пробвам как ще ти се хареса вкусът на собственото ти оръжие, този път насочено срещу теб самия. И все пак, за всеки случай, решихме засега да задържим тези варианти ХИДРА. Като застраховка, така да се каже, срещу евентуално бъдещо лошо поведение от твоя страна лично или от страна на кремълските ти приятелчета.

— Това е изнудване — изръмжа Дударев.

— Изнудване е толкова грозна дума, Виктор — спокойно рече Кастила и сви широките си рамене. — И като се досетя за посполучлива, непременно ще ти се обадя. *Досвиданья*.

Сетне американският президент натисна един от бутоните на телефонния апарат, прекъсвайки горещата връзка едностранно. Тогава обърна очи към стария приятел и попита.

— Е, как беше?

— Мисля, че ти през цялото време се забавляваше, Сам — отвърна Клайн, ухилен дяволито. — Ами да ти кажа открито — като политик никога не си бил сред най-дипломатичните.

— Вярно е, че не съм дипломатичен — съгласи се Кастила охотно. — И да си призная — още по-голямо удоволствие ще ми направи да гледам как пиедесталът на Цар Виктор започва да се кандилка и хоп — току-виж се катурнал. Дори си мисля дали и аз да не допринеса за тази кауза с един-два добре отмерени шута? И с малко повече късмет руснаците да имат шанса да започнат отново. Затова се надявам промяната да стане по-скоро, в един от близките дни, а не в по-далечното бъдеще.

— Смяташ, че Дударевият режим ще има сериозни проблеми ли? — запита Клайн с интерес.

— Да, така смятам — съвсем сериозно отвърна Кастила и махна с ръка. — Веднъж щом информацията изтече и светът научи какво са планирали Дударев и обкръжението му, вътре в самата Русия ще се разрази голяма буря, само слушай какво ти казвам. И ще има още кирливи ризи да се вадят, ще има хора, които ще настояват виновните да си платят. Ти как мислиш, че редица влиятелни и силни финансово хора от бизнеса ще са доволни от президентските мераци да въвлича страната във война? Други — най-крайните — ще се вбесят и ще го нарекат „слабак“ за това, че се е поддал на натиска и се е отказал в последната минута. Сегашното фиаско е първият сериозен удар срещу стабилността на неговия режим. Началото на края за този диктатор ще настъпи, когато съвсем избледнее досегашната му репутация за неуязвимост. Е, ще трябва да мине известно време, а пък и ми се струва, че междувременно той лично ще успее да ни създаде още някоя и друга неприятност — преди да падне окончателно. Обаче добрата новина е, че той току-що даде сериозно оръжие в ръцете на вътрешните си политически врагове. И те ще го използват срещу него самия.

15 март
Американска база ВМС,
Гуантанамо, Куба

Лагер 5, едно от няколкото затворнически съоръжения в американската база в залива Гуантанамо с режим на максимална сигурност, се използва за задържани терористи от най-висок ранг. Най-

често това са старши членове на „Ал Кайда“ или други опасни терористични групировки. Още се употребява, макар и в много поредки случаи, за задържане на „призраци“ — онези мъже и жени, чиито имена се държат в тайна и са изключени от всички официални регистри и документи по съображения на държавната сигурност или разузнавателните организации.

Сержантът от американската армия Хенри Фармър учтиво почука на обкованата с метална мрежа врата на килията на затворник номер шест.

— Време е за обеди ви, сър — каза той и плъзна поднос с храна през специално изрязания в долната част на вратата процеп.

Номер шест бе строен човек с бяла коса, високи скули и бледосини очи. Той се изправи унило от нара и закрачи към вратата да вземе подноса.

— Благодаря ви, сержант — рече той вяло и се опита да се пошегува. — Надявам се, че главният ви готвач е прочел някоя по-свястна рецепта след вчерашното кулинарно нещастие.

— Може и да е прочел — отвърна му Фармър с видима незаинтересованост. — Да не забравя да ви кажа, че следващата ви среща с господата от Ленгли е насрочена за днес следобед и ще се състои след като се нахраните.

Затворникът кимна мрачно. Разговорите му с офицерите на ЦРУ не бяха никак приятни. Отнесе подноса на нара и седна да яде.

Фармър остана да го наблюдава през прозорчето още известно време, след което отиде да си гледа другата работа.

По-късно същия следобед сержантът на име Фармър се поразходи до един от по-отдалечените външни плажове. Там се срещна с висок и набит, сивокос цивилен мъж, който видимо го очакваше. Според паспорта, който носеше, името на този човек бе Клаус Витмер, представител на Международния червен кръст. Донякъде за същото говореше и строгото му официално облекло.

— Имаше ли проблеми? — запита сивокосият.

— Никакви — поклати глава Фармър и му подхвърли нещо, което другият улови и стисна в шепа. — Кога ще си получа остатъка от хонорара?

— Както се уговорихме, графикът ще бъде спазен — отвърна цивилният.

След като американският сержант се отдалечи по плажната ивица, Алексей Иванов — шефът на 13-о управление, разтвори пръсти. Върху дланта му, отразявайки лъчите на знойното карибско слънце, просветна празно стъклено шишенце. Иванов го погледна, замислено присвил очи. Почти празен ход, помисли си той мрачно, обаче пък какви други възможности имаме сега?

Главният руски шпионски кукловод се извърна към морето и със сила захвърли стъкълцето далеч навътре, на достатъчно разстояние от ближешите плитчината ласкави топли води. Сетне и той бавно закрачи по плажа, отдалечавайки се от мястото на срещата.

И последният вариант ХИДРА бе пуснат в действие по предназначение.

22 март

Александрия, Вирджиния

На „Кинг Стрийт“ край Потомак, на отсрещния спрямо Вашингтон бряг на реката се намира малък вьетнамски ресторант. Има си редовни клиенти, които обичат добрата храна, умерените цени и тихото, непретенциозно обслужване. С други думи, мястото е по-скоро популярно, отколкото модно, мислеше си по същия въпрос разглеждащият менюто Джон Смит.

— Прощавайте, това място запазено ли е? — чу зад гърба си познат глас.

Смит се извърна и с приветлива усмивка вдигна глава. Там стоеше стройна, красива жена с къса златиста коса. И тя му се усмихна мило, макар и да му се стори, че в очите ѝ тъмнее някаква сенчица.

— Тъкмо си казвах, че момчетата от Ленгли са решили да ти теглят ключа, а? — пошегува се той и се изправи да я посрещне, като изтегли стола ѝ навън, за да ѝ помогне да седне.

Ранди Ръсел махна с ръка.

— Баровците от седмия етаж все не могат да вземат окончателно решение. Половината, включително и директорът на централното разузнаване, все повтарят, че със соловите си действия съм била

заплаха за управлението. И че е крайно време да ме изхвърлят, преди да съм предизвикала сериозен международен скандал. Другата половина и шефът ми от оперативния отдел пък казват, че човек може и да си затвори очите за туй-онуй. Да не би всеки ден да забиваме едра риба като Ренке, а?

Джон изчака тя да се настани удобно, сетне седна и той.

— Е, коя половина ще спечели, как мислиш?

— О, управлението ще си ме държи на работа — уверено рече тя и по устните ѝ заигра усмивчица. — Онези на върха са свикнали с компромисите, нали открай време все така са постъпвали? Може би ще ми включат поредната унищожителна персонална забележка в личното досие... а може и да се сдобия с една седмица допълнителен отпуск, ама пък кога ли ще го ползвам, ти ми кажи?

Смит се изсмя искрено.

— Все по-цинична ставаш.

— Аз такава съм си родена, Джон. Именно затова така добре си пасвам в ЦРУ — въртна глава Ранди и хвана с ръка менюто, но в следващия миг го остави обратно. — Ама ти чу ли? Най-накрая германците завършиха проверката си за онази тяхна къртица...

— Хайхлер се оказа, нали? — веднага позна Смит. — Същият, който се самоуби в деня, когато заловихме Малкович.

— Същият — кимна тя. — Доста са се поровили, типично по немски, но са стигнали до дъното на нещата — получавал е дълга поредица от кешови преводи — много дискретно му ги е изпращала една от компаниите на Малкович. От параваните, разбира се.

— Аз и за Малкович чух — усмихна се той. — Излиза, че и Гуантанамо не е толкова сигурен, както го смятат.

Ранди повдигна вежди, усмихна се тънко.

— Ама ти всичко знаеш, а? В тези твои кръгове, дето се движиш — каквито и да са те, всичко се научава прекалено бързо... Направо глупаци ставаме в очите на хората — да оставим руснаците да си го очистят, преди да сме го доизцедили. Аз пък мислех, че подробностите около смъртта му са строго секретни.

— Знаеш, че имам много приятели. Някои от тях ми казват неща, дето не бива да ги говорят, ама на — усмихна се Смит.

Тя изпуфтя и отново посегна към менюто.

— Моля ти се, спести ми тези глупости... Чувам, че госпожица Девайн била излязла от болницата и вече се разхождала насам-натам — рече тя ужким между другото.

— И аз така чух — внимателно отвърна той.

— Представям си как ли ще я посрещнат с отворени обятия в Москва, а? Или не? Ти как мислиш? — хвърли му въдичката Ранди.

— Е, сигурно няма... — усмихна се Джон и я погледна в очите. — Само че както се вижда, Фиона е от онзи тип жени, които като котките винаги си падат на краката. Очевидно си е намерила нелошо място в един от най-престижните нюйоркски мозъчни тръстове. Чувам, че я поканили на работа там.

Онова, което не каза на глас, бе, че Фред Клайн беше уредил назначаването ѝ във въпросната институция. Работата ѝ там щеше да осигури много полезно прикритие за други нейни мисии като агент на Първи секретен отдел.

— Ню Йорк не е много далеч оттук... — отново подхвърли Ранди.

— Не, наистина не е — съгласи се Смит, погледна я и реши да я съжали. — Само че е много, много далече от Москва, а самолетните билети хич не са евтини. Затова имам странното усещане, че консултациите на Олег Киров ще поскъпнат и фирмените му клиенти ще получават по-дебели сметки.

Ранди се сепна.

— Ама Киров ли е...?

Джон кимна утвърдително. След като бе направил няколко достатъчно деликатни проверки и установил, че в Кремъл наистина не знаят за участието на Киров в последните събития, Клайн му бе позволил да се прибере в Москва. И ето че бившият офицер от ФСС оставаше под старото си дълбоко прикритие на техен агент в Русия.

— Олег Киров? — възкликна Ранди отново и скептично изгледа Смит. — И Фиона Девайн, така ли?

Смит се прекръсти.

— Ей на, честен кръст. Абсолютно да. Лъжа няма.

— Брей, ама това е много хубаво — невинно пропя Ранди и усмихвайки се на себе си, се облегна назад в стола, потънала с интерес в менюто. — Я кажи сега, ти какво ще ми препоръчаш?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.